NORA ROBERTS

VIEȚI LA LIMITĂ

Rowan Tripp are una dintre cele mai periculoase meserii din lume – de la optsprezece ani se luptă cu incendiile, lucrând ca pompier paraşutist. Încă afectată de moartea lui Jim Brayner, partenerul ei de sărituri, cu un sezon în urmă, Rowan nu vrea să se lase atrasă de atenţiile lui Gulliver Curry, un nou-venit în echipă, căci astfel şi-ar încălca propria regulă – de a nu avea vreodată o legătură sentimentală cu un coleg de muncă. Însă, cu toate acestea, Rowan şi Gulliver devin tot mai apropiaţi, pe măsură ce se aruncă în lupta cu incendiile din Montana, Idaho, California şi Alaska. Dar problemele nu întârzie să apară, când fosta iubită a lui Jim o acuză pe Rowan de moartea acestuia, şi răufăcători necunoscuţi par să saboteze eforturile grupului de pompieri, prin acte de vandalism şi ameninţări cu incendierea. Pentru prima dată în viaţă, Rowan începe să simtă nevoia disperată de a avea alături un om pe care să se poată baza, iar când devine evident că cineva urmăreşte cu îndârjire să se răzbune, îşi dă seama că sprijinul lui Gulliver înseamnă pentru ea mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată. Va avea însă curajul de a-şi încredinţa sentimentele şi viaţa unui necunoscut?

Nora Roberts este autoarea a peste 190 de romane, majoritatea intrând în topurile de vânzări întocmite de *New York Times*. Cărţile ei au fost publicate în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai mult pe:

www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-622-4

9 786066 006224

Lira

capitolul 1

Prins la răscrucea vânturilor ce suflau peste Bitterroots, avionul cu parașutiști se chinuia să rămână pe direcție. Focul ce clocotea peste pământ își arunca pumnii în sus prin coloane de fum, ca și cum ar fi încercat să le dea lovitura de grație.

De pe scaunul ei, Rowan Tripp se aplecă să privească spectacolul grandios al Mamei Natură, care părea pusă pe fapte mari. Peste câteva minute avea să se afle în interiorul lui, închisă în lumea nebună a căldurii dogoritoare, a flăcărilor înalte, a fumului sufocant. Avea să lupte împotriva lui cu lopata și fierăstrăul, cu hotărâre și viclenie. Era o luptă pe care nu intenționa s-o piardă.

Stomacul îi sălta în același ritm cu mișcările avionului, senzație pe care învățase s-o ignore. Zburase toată viața și se luptase cu incendiile de vegetație încă de când împlinise optsprezece ani. Își petrecuse jumătate din acei ultimi opt ani războindu-se cu incendiile de pădure.

Învățase, se antrenase, sângerase și se arsese – depășise prin voință durerea și extenuarea pentru a deveni o Zulie. O membră a brigăzii de pompieri parașutiști din Missoula.

Își întinse picioarele lungi cât de bine putea, timp de o clipă, și își roti umeri sub rucsac pentru a-i menține relaxați.

Lângă ea, partenerul ei de sărituri o urmări, bătând darabana cu degetele într-un ritm rapid pe coapse.

– Pare afurisit.

– Noi suntem și mai afurisiți.

El îi aruncă un rânjet rapid, dezvelindu-și dinții.

– Ba bine că nu.

Emoții. Aproape că îi simțea emoțiile înfiorându-i pielea.

Era aproape la sfârșitul primului sezon, își spuse Rowan, iar Jim Brayner încă mai avea nevoie să-și facă singur curaj înainte de o săritură. Unii aveau nevoie întotdeauna de asta, decise ea, în vreme ce alții ațipeau puțin, făcându-și rezerve de somn cu gândul la lipsa acută ce avea să urmeze.

Ea avea să sară prima de data aceasta, iar Jim, imediat după ea. Dacă îi trebuia puțin curaj, avea să i-l ofere ea.

–Mai degrabă o să-i dăm o lecție. E primul foc cu adevărat nenorocit la care sărim după o săptămână. Îl împunse ușor cu cotul. Nu tu erai ăla care tot spunea că sezonul s-a încheiat?

El continuă să bată darabana cu degete agitate peste coapse, ascultând un ritm interior.

–Nu, ăla era Matt, insistă, încă rânjind larg și aruncând afirmația pe umerii fratelui său.

–Cu asta te-alegi de la doi băieți și de la o fermă din Nebraska. Nu ai vreo întâlnire fierbinte mâine-seară?

–Întâlnirile mele sunt întotdeauna fierbinți.

Nu putea să-l contrazică, fiindcă îl văzuse pe Jim agățând femei precum un pește prădător plevușca, ori de câte ori reușea să obțină o noapte liberă să iasă în oraș. Se dăduse și la ea, își aminti, preț de vreo două secunde scurte după ce sosise la bază. Însă acceptase senin respingerea ei. Rowan adoptase o politică strictă de refuz al relațiilor în cadrul unității.

Altfel poate că ar fi fost tentată. Jim avea un chip deschis și inocent, compensat de un rânjet șmecher, și avea acea strălucire în ochi. Ar fi fost potrivit pentru distracție, își spuse, o supapă fără complicații pentru presiunea dorinței. Pentru ceva serios – chiar dacă ar fi fost interesată de ceva serios – Jim nu s-ar fi potrivit niciodată. Deși aveau aceeași vârstă, el era pur și simplu

prea tânăr, prea proaspăt sosit de la fermă – și poate că puțin prea dulce sub stratul subțire de puritate pe care nu și-l consumase încă.

–Care dintre fete se va duce la culcare singură și tristă dacă tu încă te vei lupta cu dragonul? îl întrebă.

–Lucille.

–Asta e cea micuță – cea care chicotește.

Degetele lui băteau în continuare ritmul pe genunchi, neîncetat.

–Nu doar chicotește.

–Ești un câine, Romeo.

El își dădu capul pe spate, lătră ascuțit de câteva ori, făcând-o să râdă.

–Ai grijă ca Dolly să nu afle că latri și în altă curte, comentă ea.

Știa – toată lumea știa – că se tăvălea ca nebunul cu una dintre bucătăresele de la bază, încă de la începutul sezonului.

–Mă pot descurca eu cu Dolly. Bătaia degetelor își înteți ritmul. O să mă descurc eu cu Dolly.

OK, își spuse Rowan, era ceva în neregulă aici, acesta fiind și motivul pentru care oamenii deștepți nu se tăvăleau cu cei alături de care lucrau.

Îl împunse ușor fiindcă o îngrijorau acele degete agitate.

–E totul în regulă, băiete?

Ochii lui de un albastru palid îi întâlniră privirea timp de o clipă, apoi se uită în altă parte, și genunchii îi tresăriră sub degetele ce băteau ritmul.

–Eu n-am probleme. Va fi o cursă lină, ca de obicei. Trebuie doar să ajung acolo.

Rowan își puse o mână peste a lui pentru a o liniști.

–Trebuie să te concentrezi la munca ta, Jim.

–E acolo. Chiar acolo. Uită-te la animalul ăsta, cum biciuiește din coadă. După ce ajungem noi acolo, trupa

de Zulie, n-o să mai fie atât de obraznic. O să-i venim de hac, iar mâine-seară o să-mi petrec timpul alături de Lucille.

Puțin probabil, își spuse Rowan. Perspectiva din aer asupra incendiului îi permitea să estimeze că avea să fie nevoie de două zile întregi de eforturi uriașe, susținute.

Și asta dacă lucrurile se desfășurau așa cum își doreau ei.

Rowan se întinse după cască și făcu un semn din cap spre observatorul lor.

–Ne pregătim. Păstrează-ți sângele rece, băiețaș.

–E de gheață.

Cards – poreclit astfel pentru că își lua peste tot un pachet de cărți – își croi drum printre cei zece parașutiști și echipamentul lor până spre coada avionului și își prinse chinga din spate a hamului de coarda de siguranță.

Chiar în clipa în care Cards le striga parașutiștilor să-și țină bine echipamentele, Rowan își petrecu brațul peste al ei. Cards, un veteran cu o constituție solidă, trase de ușă și o deschise, lăsând să intre un val de aer mirosind a fum și combustibil. Când acesta se întinse după primul set de steguleț pentru indicarea direcției vântului, Rowan își puse casca peste părul blond tuns scurt, îi închise curelușa și își aranjă masca pe față.

Urmări dansul colorat al stegulețelor pe cerul pătat de fum. Fâșiile lor lungi se zvârcoleau în curenții de aer, se învârteau în spirală spre sud-vest, părând să se rostogolească, să se ridice, apoi prinseră un nou curent ascendent înainte de a fi duse de vânt printre copaci.

Cards strigă în cască:

–Dreapta!, iar pilotul întoarse avionul.

Fu lansat cel de-al doilea set de steguleț, care începu să se învârtească precum o jucărie cu cheiță. Fâșiile se strânseră laolaltă, se despărțiră, apoi se prăbușiră spre

peticul de pământ flancat de copaci, ce reprezenta punctul de aterizare.

–Direcția vântului e peste pârâul acela, coborând până la copaci și peste punctul de aterizare, îi spuse Rowan lui Jim.

Deasupra ei, observatorul și pilotul făcură noi ajustări, și un alt set de steguleț se lansă brusc în suflul elicei.

–Vântul e aprig.

–Da. Am văzut. Jim își trecu dosul palmei peste gură înainte de a-și pune casca și masca.

–Du-l la o mie de metri, strigă Cards.

Altitudinea pentru săritură. Fiind prima în rând, prima la sărit, Rowan se ridică pentru a se așeza în poziție.

–Circa două sute șaptezeci de metri abatere, îi strigă lui Jim, repetând ceea ce-l auzise pe Cards spunându-i pilotului. Dar vântul e aprig. Nu te lăsa prins pe direcția lui.

–Nu-i prima dată când fac asta.

Rowan îi văzu rânjetul în spatele măștii – era încrezător, chiar nerăbdător. Dar era ceva în ochii lui, își spuse. Doar pentru o fracțiune de secundă. Dădu să mai spună ceva, dar Cards, aflat deja pe poziție în dreapta ușii, strigă:

–Sunteți gata?

–Suntem gata, îi răspunse.

–Prindeți-vă.

Rowan prinse cablul automat la locul său.

–Treceți la ușă!

Se așeză, cu picioarele fluturându-i în suflul intens al elicei, cu trupul înclinat în spate. Totul vuia. Sub picioarele ei întinse, focul gonea în nuanțe vibrante de roșu și auriu.

Nu mai exista nimic în afară de acel moment, nimic în afară de vânt și de foc și de fiorul de entuziasm și teamă care o surprindea întotdeauna, fără excepție.

–Ai văzut steguleț̦ele?

–Da.

–Ai văzut punctul de aterizare?

Rowan încuviință din cap, evocându-le în gând pe amândouă, urmărind fâșiile colorate în direcția țintei.

Cards repetă ceea ce-i spusese ea lui Jim, aproape cuvânt cu cuvânt. Ea se mulțumi să dea din nou din cap, cu privirea ațintită spre orizont, respirând ușor, vizualizându-se în zbor, căzând, traversând aerul în jos spre centrul punctului de aterizare.

Își repetă în gând cele patru puncte de verificat, în vreme ce avionul încheia cercul și se stabiliza în aer.

Cards își trase capul înapoi.

–Pregătește-te.

„Gata cu lopata", rosti tatăl său în mintea ei. Prinse marginea ușii din ambele părți, inspiră adânc.

Iar când mâna observatorului o lovi pe umăr, se lansă în văzduh.

Nici una dintre experiențele prin care trecuse nu se putea compara cu acea clipă unică de nebunie când se arunca în gol. Numără în gând, operație la fel de automată ca respiratul, și se rostogoli în aerul încărcat de tensiune, privind avionul ce zbura peste ea. Îl observă pe Jim, sărind după ea.

Își răsuci din nou corpul, luptându-se cu rezistența opusă de vânt până când picioarele îi ajunseră jos. Voalura i se deschise brusc, cu o smucitură. Din nou îl căută pe Jim din priviri și simți o tresărire măruntă de ușurare când îi văzu parașuta deschizându-se pe cerul gol. În acel interval de tăcere stranie, dincolo de huruitul avionului, fără a fi ajuns încă la glasul focului, Rowan prinse mânerele de ghidaj.

Vântul încerca s-o tragă spre nord și era destul de insistent. Rowan era la fel de insistentă în a păstra cursul pe care și-l trasase în minte. Privi pământul, ghidând din nou parașuta împotriva curentului vioi ce-și înfigea

colții în voalura parașutei în direcție contrară, străduindu-se din răsputeri s-o atragă în cercuri în curentul de aer principal.

Turbulența care prinsese steguleţele o lovi în rafale vântoase, în vreme ce căldura se ridica în valuri dinspre pământul cuprins de flăcări. Dacă s-ar fi lăsat în voia vântului ar fi trecut peste locul de aterizare, ar fi zburat spre lizieră, unde ar fi riscat să rămână agățată. Sau, și mai rău, ar fi putut s-o împingă spre vest, aruncând-o în flăcări.

Trase cu putere de mânerul de ghidaj și aruncă o privire tocmai la timp pentru a-l observa pe Jim cum este prins de curent și începe să se rotească.

–Trage dreapta! Trage dreapta!

–Mă descurc! Mă descurc.

Dar, spre groaza ei, el trase stânga.

–Dreapta, la naiba!

Fu nevoită să se întoarcă pentru a se pregăti de aterizare, iar plăcerea unei alunecări aproape desăvârșite pe coridorul de aterizare i se înecă într-un val de panică pură. Jim se ridică spre vest, neputincios în fața voalurii orizontale care îl târa.

Rowan atinse punctul de aterizare și se rostogoli. Se ridică în picioare și se eliberă de parașută. Și acolo, stând în mijlocul incendiului, îl auzi.

Auzi țipătul partenerului său de sărituri.

Țipătul o urmări și când se ridică brusc în capul oaselor, în pat, răsunând în mintea ei în vreme ce stătea ghemuită în întuneric.

„Stop, stop, stop!" își impuse. Își lăsă capul să cadă pe genunchii ridicați până își recăpătă suflul.

„Nu are nici un rost", își spuse. Nu avea nici un rost să retrăiască momentul, să revadă toate detaliile, toate

momentele, sau să se întrebe, din nou, dacă exista măcar un lucru pe care să-l fi putut face altfel.

Să se întrebe de ce Jim nu urmase cursul săriturii ei spre punctul de aterizare. De ce trăsese de mânerul greșit. Fiindcă, fir-ar să fie, chiar trăsese de mânerul greșit.

Și zburase direct spre trunchiurile înalte și ramurile ucigașe ale acelor copaci în flăcări.

Se întâmplase cu luni în urmă, își aminti. Avusese la dispoziție o iarnă lungă ca să treacă peste asta. Și credea că trecuse.

Reîntoarcerea la bază declanșase totul, recunoscu ea, și-și frecă fața cu mâinile, trecându-le prin părul pe care și-l tunsese scurt, cu doar câteva zile înainte, pentru a fi ușor de îngrijit.

Sezonul incendiilor se apropia cu pași repezi. Antrenamentele de revenire în formă aveau să înceapă peste doar câteva ore. Amintirile, regretele, durerea – în mod cert urmau să revină. Dar avea nevoie de somn, mai era o oră până trebuia să se trezească și să se pregătească pentru înfiorătoarea alergare de cinci kilometri.

Se pricepea al naibii de bine să-și impună să doarmă, oriunde și oricând, strecurându-se neobservată într-o zonă sigură în timpul unui incendiu sau într-un avion care se zgâlțâia. Știa să mănânce și să doarmă atunci când apăreau nevoia și ocazia.

Dar când închise ochii din nou, se văzu înapoi în avion, întorcându-se spre rânjetul lui Jim.

Știind că trebuia să scape de gânduri, se ridică din pat. Avea să facă un duș, să consume ceva cafeină, să bage câțiva carbohidrați, apoi să facă puțină gimnastică ușoară ca să se încălzească pentru testul de antrenament fizic.

Colegii ei parașutiști nu reușeau în continuare să înțeleagă că ea nu bea niciodată cafea decât dacă nu avea încotro. Îi plăceau băuturile reci și dulci. După ce se îmbrăcă, Rowan se îndreptă spre stocul ei de Cola,

apoi luă un baton energizant. Ieși cu amândouă sub cerul încă neatins de prima geană de lumină, în aerul încă rece al începutului de primăvară din partea de vest a statului Montana.

Pe cerul înalt, stelele sclipeau palid, ca mici lumânări stinse. Inspiră întunericul și liniștea din jurul ei, găsind o oarecare alinare în ele. Peste aproximativ o oră, baza urma să se trezească, iar aerul avea să fie inundat de testosteron.

Deoarece în general prefera compania bărbaților pentru discuții și pentru a-și ține reciproc de urât, nu o deranja faptul că ei erau mai numeroși. Dar prețuia timpul de care se putea bucura în liniște, acele scurte frânturi de singurătate, care deveneau rare și prețioase în timpul sezonului. Erau aproape la fel de bune ca somnul înainte de o zi plină de presiune și stres, își spuse.

Putea să-și repete că nu trebuie să-și facă probleme în privința cursei, să-și aducă aminte că fusese conștiincioasă la capitolul pregătire fizică pe tot parcursul iernii, că era în cea mai bună formă dintotdeauna – dar nu conta absolut deloc.

Se putea întâmpla orice. Să-și scrântească o gleznă, să aibă o scurtă cădere psihică, să sufere brusc o crampă care s-o scoată din joc. Sau pur și simplu să alerge prost. Li se întâmplase și altora. Uneori își reveneau după asta, altădată nu.

Iar o atitudine negativă nu avea s-o ajute. Mâncă batonul energizant și-și luă porția de cafeină lichidă, urmărind lumina zilei ce începea să strălucească peste piscurile zimțate, înzăpezite, dinspre vest.

Când intră în sala de sport câteva minute mai târziu, observă că momentul de solitudine se încheiase.

– Bună, Trigger. Făcu un semn din cap spre bărbatul ce făcea abdomene pe o saltea. Ce știi?

–Știu că suntem toți nebuni. Ce naiba caut aici, Ro? La dracu, am patruzeci și trei de ani.

Ea desfăcu o saltea și începu să se întindă.

–Și dacă n-ai fi nebun și n-ai fi aici tot ai avea patruzeci și trei de ani.

La un metru nouăzeci și cinci, îndeplinind la limită restricțiile de înălțime, Trigger Gulch era un bărbat zvelt și bine făcut, care vorbea pe nas cu accent din vestul Texasului și era pasionat de cizmele de cowboy.

Execută gâfâind o serie rapidă de abdomene scurte.

–Aș putea sta la soare pe o plajă în Waikiki.

–Ai putea fi agent imobiliar în Amarillo.

–Aș putea. Își șterse fața, arătând spre ea. Să-mi petrec următorii cincisprezece ani lucrând de la nouă la cinci, apoi să mă retrag, la pensie, pe plaja aia din Waikiki.

–Waikiki e aglomerat, din câte știu.

–Da, asta e nenorocita de problemă.

Se ridică, un bărbat chipeș, cu fire cărunte presărate din abundență prin părul castaniu și cu o cicatrice șerpuindu-i pe genunchiul stâng, în urma unei operații de reparare a meniscului. Îi zâmbi lui Rowan, care era întinsă pe spate, trăgându-și piciorul drept în sus, apoi spre nas.

– Arăți bine, Ro. Cum ai trecut de sezonul grăsimilor?

–Am fost ocupată. Repetă mișcarea de întindere cu piciorul stâng. De-abia am așteptat să mă întorc, să mă odihnesc puțin.

El râse la replica ei:

–Ce mai face tatăl tău?

–Îi merge de minune. Rowan se ridică în șezut, apoi își îndoi de la mijloc corpul lung, cu forme frumoase. I se face puțin dor în perioada asta a anului. Își închise ochii de un albastru înghețat și-și trase picioarele flexate către creștetul capului. Îi e dor de primele zile de activitate, când se întoarce toată lumea, dar afacerea nu-i lasă timp să se cufunde în gânduri triste.

–Există și alți oameni în afară de noi cărora le place să sară.

–Și plătesc bani frumoși pentru asta. Am făcut o afacere bună săptămâna trecută. Își întinse picioarele într-un V larg, își prinse degetele de la picioare și se aplecă din nou în față. Un cuplu și-a sărbătorit aniversarea a cincizeci de ani cu o săritură. Mi-au oferit o sticlă de șampanie franțuzească drept bacșiș.

Trigger se ridică de unde stătea, privind-o pe Rowan cum se ridică în picioare pentru a începe primele mișcări de yoga.

–Mai predai cursul acela aiurit?

Rowan trecu, cu o mișcare fluidă, din postura câinelui – varianta cu fața la cer – la postura câinelui – varianta cu fața la sol și întoarse capul pentru a-i arunca lui Trigger o privire plină de compătimire.

–E vorba de yoga, bătrâne, și da, încă mai lucrez în extrasezon ca antrenor personal. Mă ajută să nu pun slănină pe fund. Dar tu?

–Eu fac rezerve de slănină. Așa am mai multă din care să ard când începe adevărata muncă.

–Dacă sezonul ăsta e la fel de liniștit ca ultimul, o să ne-alegem toți cu slănină pe fund. L-ai văzut pe Cards? Se pare că iarna asta n-a refuzat nici o porție suplimentară de mâncare.

–Are o prietenă nouă.

–Ca să vezi.

Mai relaxată, Rowan intensifică ritmul și adăugă fandări.

–A cunoscut-o în raionul de alimente congelate din supermarket în octombrie și s-a mutat cu ea de Revelion. Ea are câțiva copii. E profesoară la o școală.

–Profesoară, cu copii? Și Cards? Rowan clătină din cap. Trebuie să fie dragoste la mijloc.

–Trebuie să fie ceva. A spus că femeia și copiii ei vor veni aici poate spre sfârșitul lui iulie și s-ar putea să petreacă aici tot restul verii.

–Pare ceva serios. Trecu la o mișcare de răsucire, aruncându-i o privire lui Trigger din postura în care se oprise. Trebuie să fie impresionantă. Însă Cards trebuie să vadă cum face față unui sezon. Una e să te cuplezi cu un pompier parașutist în timpul iernii și cu totul alta să reziști lângă el pe tot parcursul verii. Apar fisuri în familie ca într-o coajă de ou, adăugă, apoi își dori să nu fi spus nimic când Matt Brayner intră în încăpere.

Nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Jim și, deși vorbise cu mama lui de câteva ori, nu fusese sigură că avea să se întoarcă.

Arăta mai bătrân, își spuse, cu semne accentuate de oboseală în jurul ochilor și a gurii. Și semăna sfâșietor de mult cu fratele său, cu smocul de păr blond decolorat ciufulit și ochii de un albastru palid. Privirea îi lunecă dinspre Trigger spre ea. Rowan se întrebă cât de greu îi era să zâmbească.

–Cum merge?

–Destul de bine. Se îndreptă, își șterse palmele pe coapsele pantalonilor de trening. Fac mișcare cât să-mi treacă emoțiile înainte de testul de pregătire fizică.

–Asta intenționam să fac și eu. Sau să-l dau naibii și să merg în oraș să-mi comand o porție dublă de clătite.

–O să facem asta după alergare. Trigger se îndreptă spre el, îi întinse mâna. Mă bucur să te văd, mocofane.

–Și eu.

–Mă duc la cafea. O să ne strângă imediat.

Când Trigger ieși, Matt traversă încăperea și luă o ganteră de nouă kilograme. O puse jos apoi.

–Cred că va fi ciudat, cel puțin pentru o vreme. Când apar, toată lumea pare să… cadă pe gânduri.

–Nimeni n-o să uite. Mă bucur că te-ai întors.

–Nu știu dacă m-am întors, dar mi se părea că n-aș putea face nimic altceva. Oricum, voiam să-ți mulțumesc că ai ținut legătura cu maică-mea așa cum ai făcut-o. Înseamnă mult pentru ea.

–Mi-aș dori... Ei bine, dacă dorințele ar fi ca niște cai, aș avea o întreagă herghelie. Mă bucur că te-ai întors. Ne vedem la mașină.

Înțelegea ce simțea Matt, nu credea c-ar fi putut face nimic altceva. Acestea erau, în esență, sentimentele bărbaților și ale celor patru femei, printre care și ea, care se îngrămădeau în mașină pentru drumul până la linia de start a cursei pentru locurile lor de muncă. Se instală în mașină, ignorând înțepăturile verbale și lăudăroșeniile aruncate în jurul ei.

Multe dintre insulte erau legate de kilogramele puse peste iarnă și de popularele remarci despre fundul plin de slănină. Rowan închise ochii, încercând să se piardă în gânduri, în vreme ce glumele lipsite de răutate ce făceau înconjurul mașinii încercau să ajungă la ea și să o atragă în joc.

Janis Petrie, una dintre cele patru femei din cadrul brigăzii, se lăsă în scaun lângă ea. Silueta ei măruntă și compactă îi atrăsese porecla de Elf, și arăta ca o șefă de majorete arogantă.

În acea dimineață, avea unghiile lăcuite cu o ojă roz aprins, iar părul castaniu strălucitor sălta într-o coadă prinsă cu o cordeluță cu fluturași.

–Ești gata de petrecere, Suedezo?

–Cât se poate. De ce te-ai machiat înainte de nenorocitul ăsta de test?

Janis își flutură genele lungi și dese.

–Pentru ca acești bieți băieți să aibă ceva drăguț sub ochi când se vor poticni peste linia de sosire. Având în vedere că eu o voi trece prima.

–Ești chiar al naibii de rapidă.

–Mică, dar puternică. Ai aruncat o privire la boboci?

–Încă nu.

–Sunt șase de-ale noastre printre ei. Poate o să adăugăm suficiente femei cât să fondăm un cerc de brodat drăguț. Sau un club de lectură.

Rowan râse:

–Și după aceea vom umbla să vindem prăjituri făcute de noi.

–Brioșe. Astea sunt slăbiciunea mea. E o regiune atât de frumoasă. Janis se aplecă puțin în față pentru a vedea mai bine pe fereastră. Întotdeauna mi-e dor de ea când sunt plecată, întotdeauna mă întreb de ce stau în oraș făcând terapie fizică cu indivizi din cluburi exclusiviste suferinzi de epicondilită. Oftă zgomotos. Apoi, până prin iulie, o să ajung să mă întreb ce caut aici, extenuată de lipsa somnului, cu dureri peste tot, când aș putea să-mi petrec pauza de prânz lângă o piscină.

–E distanță mare între Missoula și San Diego.

–Ba bine că nu. Tu nu ai astfel de frământări în două direcții. Tu locuiești aici. Pentru cei mai mulți dintre noi să vină aici înseamnă să se întoarcă acasă. Până se încheie sezonul și mergem acasă, apoi locul respectiv înseamnă acasă. Asta poate să te zăpăcească de tot.

Își dădu peste cap ochii căprui calzi, îndreptându-și privirea spre Rowan când se opri mașina.

–Hai să începem.

Rowan coborî și trase aer în piept. Primăvara, cea care avea să aducă verdeață și flori de câmp și brize parfumate, era deja aproape. Aerul mirosea plăcut, era proaspăt și curat. Aruncă o privire spre steguleţele ce marcau traseul, în vreme ce șeful bazei, Michael Little Bear, le explica cerințele.

Părul lui lung și negru, împletit, se revărsa peste jacheta de un roșu intens. Rowan știa că avea cu siguranță un tub

de dropsuri Life Savers în buzunar, înlocuitor al țigărilor Marlboro de care se lăsase peste iarnă.

L.B. și familia sa locuiau la o aruncătură de băț de bază, iar soția lui era angajată a tatălui lui Rowan.

Toată lumea cunoștea regulile. Străbați în fugă traseul și termini în mai puțin de 22 de minute jumătate sau renunți. Încerci din nou o săptămână mai târziu. Nu reușești nici atunci? Găsește-ți o altă slujbă pentru vară.

Rowan își făcu încălzirea – tendoanele de la genunchi, cvadricepșii, pulpele.

– Detest rahatul ăsta.

– Ai să reușești. Îl împunse cu cotul în burtă. Gândește-te că o pizza cu multă carne te așteaptă de cealaltă parte a liniei de sosire.

– Pupa-m-ai în fund.

– La cât e de mare acum? Mi-ar lua ceva timp.

El râse scurt în vreme ce se aliniară.

Rowan își impuse să se calmeze. Se concentră pe gândurile ei, pe corpul ei, în vreme ce L.B. se îndreptă spre mașină. Când porni mașina, porni și șirul de alergători. Rowan apăsă butonul cronometrului de la ceasul de mână și se integră în grup. Îi cunoștea pe toți personal – lucrase alături de ei, asudase alături de ei, își riscase viața alături de ei. Și le dorea fiecăruia – absolut fiecăruia – să aibă noroc și să reușească o cursă bună.

Dar în următoarele douăzeci și două de minute și treizeci de secunde fiecare – bărbat sau femeie – era pe cont propriu.

Se lansă, acceleră ritmul și alergă ca pentru propria viață, ceea ce era, în mare măsură, adevărat. Își croi drum prin grupul de alergători și, la fel ca alții, strigă încurajări sau comentarii usturătoare, orice ar fi fost mai eficient pentru a-l face pe fiecare să funcționeze la capacitatea maximă. Știa că unii sufereau de dureri

la genunchi, inimile bubuiau în piepturi, stomacurile chiorăiau. Antrenamentul de primăvară îi tonifiase pe unii, dar agravase suferințele altora.

Nu putea să se gândească la asta. Se concentră pe primul kilometru jumătate, și după ce trecu de indicatorul își notă timpul la 4:12.

Urma al doilea segment de un kilometru jumătate, își spuse, alergând în continuare fără poticneli, într-un ritm constant – chiar și atunci când Janis o depăși cu un zâmbet ursuz. Oboseala din mușchi urca dinspre degetele de la picioare spre glezne, revărsându-se peste pulpe. Transpirația i se scurgea fierbinte pe spate, peste piept, peste inima ce-i bătea frenetic.

Își permitea să încetinească – înregistrase un timp bun –, dar stresul unei potențiale căderi, entorse, unei dureri fulgerătoare, o forța să mențină ritmul.

Nu încetini.

După ce încheie kilometrul trei trecuse de febră, de transpirație, ajungând să nu se mai gândească. Încă un kilometru jumătate. Depăși câțiva alergători, fu depășită de alții, în vreme ce pulsul îi bubuia în urechi. Ca înainte de o săritură, își menținu privirea asupra liniei orizontului – pământ și cer. Dragostea ei pentru ambele îi dădu energie pentru ultimul segment al cursei.

Trecu ca vântul pe lângă ultimul indicator, îl auzi pe L.B. anunțându-i numele și timpul. „Tripp, cincisprezece-douăzeci." Și alergă încă vreo douăzeci de metri până să reușească să-și convingă picioarele că se puteau opri.

Îndoită de la mijloc își trase răsuflarea, închise strâns ochii. Ca de fiecare dată după testul de pregătire fizică îi venea să plângă. Nu din cauza efortului. Și ea – și toți ceilalți – se confruntaseră cu teste mai rele, mai grele, mai aspre. Dar stresul ce se agăța de mintea ei dădu în sfârșit înapoi.

Putea să fie în continuare ceea ce își dorea să fie.

Se îndepărtă de pistă, îndreptându-și acum atenția spre celelalte nume și timpi anunțați. Îl salută cu palma desfăcută în aer pe Trigger când acesta trecu de indicatorul final.

Toți cei care trecuseră testul rămaseră lângă linia de sosire. Formau o unitate din nou, dorindu-și ca și restul să reușească, să se încadreze în timp. Rowan se uită la ceas, văzu că timpul aproape expirase, și mai erau patru care încă nu trecuseră linia de sosire.

Cards, Matt, Yangtree, care își sărbătorise – sau deplânsese – împlinirea a cincizeci și patru de ani cu o lună în urmă, și Gibbons, al cărui genunchi cu probleme îl făcu să străbată ultimii câțiva metri aproape șchiopătând.

Cards trecu ca gândul pe lângă ei, cu doar trei secunde înainte de expirarea timpului, urmat imediat de Yangtree. Pe chipul lui Gibbons, scăldat în sudoare, se citeau durerea și efortul, dar Matt? Rowan avea impresia că se forța prea puțin.

Privirea lui o întâlni pe a ei. Rowan ridică pumnul în semn de încurajare, se imagină trăgându-i pe Matt și pe Gibbons peste ultimii câțiva zeci de centimetri, în vreme ce secundele se scurgeau. Ar fi putut jura că văzuse lumina izbucnind, că-l văzuse pe Matt făcând un efort, apelând la toate resursele.

Trecu linia de sosire la 22:28, cu Gibbons împleticindu-se în spatele lui la doar o jumătate de secundă distanță.

Atunci răsună strigătul de bucurie, triumful unui alt sezon.

–Cred c-ai vrut să adaugi puțin suspans. L.B. lăsă jos clipboardul. Bine ați venit înapoi. Acordați-vă o clipă să savurați momentul, apoi ne strângem.

–Hei, Ro!

Își îndreptă privirea spre Cards când îl auzi strigând, și îl văzu întorcându-se, aplecându-se și dându-și jos pantalonii.

–Pregătește-te de pupat!

„Și uite așa ne-am întors cu toții", își spuse ea.

capitolul 2

Gulliver Curry ieși rostogolindu-se din sacul de dormit și încercă să evalueze situația. Îl dureau toate. Dar per ansamblu era un echilibru funcțional. Simți miros de zăpadă și, aruncând o privire afară din cort, văzu că, într-adevăr, câțiva centimetri de zăpadă proaspătă căzuseră peste noapte. Respirația îi ieși în aburi în vreme ce-și trase pantalonii pe el. Bășicile formate peste alte bășici făceau din procesul de îmbrăcare o... adevărată experiență.

Pe de altă parte, el aprecia experiențele.

Cu o zi înainte, el și alți douăzeci și cinci de recruți săpaseră șanțuri împotriva focului timp de paisprezece ore, apoi puseseră capac la acea mică sarcină cu o excursie de cinci kilometri, purtând câte un rucsac de patruzeci de kilograme.

Tăiaseră copaci cu drujbe, umblaseră pe jos, săpaseră șanțuri, ascuțiseră unelte, săpaseră, umblaseră, escaladaseră pinii înalți, apoi săpaseră din nou.

Tabără de vară pentru masochiști, își spuse. Cunoscută și sub numele de pregătire pentru bobocii viitori pompieri parașutiști. Patru dintre recruți dăduseră deja bir cu fugiții – doi dintre ei nu trecuseră testul inițial de pregătire fizică. Gull, care avea cinci ani de experiență ca pompier, dintre care ultimii patru petrecuți într-o brigadă de pompieri forestieri, avea un oarecare avantaj.

Dar asta nu însemna că se simțea proaspăt ca un trandafir.

Își trecu o mână peste față, zgâriindu-și palma cu țepii bărbii nerase de aproape o săptămână. Doamne, cât de mult își dorea un duș fierbinte, un bărbierit și o bere rece ca gheața. În această seară, după un drum plin de peripeții

prin Bitterroots, de data aceasta cărând un rucsac de cincizeci și cinci de kilograme, urma să își îndeplinească toate trei dorințele.

Iar a doua zi avea să înceapă faza următoare. A doua zi urma să înceapă să învețe să zboare.

Pompierii forestieri se antrenau ca nebunii și lucrau pe brânci, în special împotriva incendiilor de vegetație extrem de periculoase. Dar nu săreau din avioane. Acest lucru, își spuse, adăuga o experiență cu totul nouă. Își trecu o mână prin claia bogată de păr închis la culoare, apoi ieși târâș din cort în peisajul înghețat al orelor de dinaintea zorilor.

Ochii lui, de un verde felin, priviră în sus, măsurând cerul, și rămase nemișcat timp de o clipă, înalt și zdravăn în pantalonii săi maro și cămașa galben aprins. Avea aici ceea ce-și dorea – sau părți din ceea ce-și dorea: confirmarea faptului că putea să facă ceea ce venise să facă.

Măsură din priviri înălțimea pinului galben din stânga lui. Douăzeci și șapte de metri, plus sau minus. Se cățărase pe nenorocitul acela cu o zi înainte, înfigându-și crampoanele în scoarță. Și de la înălțimea aceea, agățat cu crampoane și ham, aruncase o privire peste pădure.

O adevărată experiență.

Prin mirosul de zăpadă și pin porni spre cortul bucătarului, în vreme ce restul taberei începea să se trezească. Și, în ciuda durerilor, a băsicilor – poate tocmai datorită lor – de-abia aștepta să vadă ce avea de oferit acea zi.

La scurt timp după prânz, Gull privi pinul căzând. Își împinse pe spate casca, suficient cât să-și șteargă sudoarea de pe frunte, și făcu un semn din cap spre partenerul său de la celălalt capăt al fierăstrăului.

– Încă unul la pământ.

Dobie Karstain se afla la limita standardelor de înălțime, cu cei un metru șaptezeci ai săi. Barba și coama de păr castaniu murdar îl făceau să semene cu un montaniard

în miniatură, în vreme ce ochelarii de protecție păreau să-i scoată în evidență ochii mari și sălbatici.

Dobie ridică un fierăstrău cu lanț.

–Hai să-l facem bucățele.

Lucrară ritmic. Gull crezuse că Dobie era sortit eșecului, dar bărbatul originar din Kentucky era mai puternic și mai solid decât părea. Îi plăcea destul de mult Dobie – în pofida vizibilei sale lipse de rafinament – și se străduia să ajungă la un anumit nivel de încredere.

Dacă Dobie trecea de antrenament, era posibil să ajungă din nou împreună la tăiat de copaci și săpat de șanțuri. Nu într-o după-amiază luminoasă și senină de primăvară, ci în mijlocul unui incendiu, unde încrederea și munca în echipă erau la fel de esențiale ca o secure bine ascuțită, acea unealtă cu două capete, de secure și de sapă.

–Nu m-aș da în lături de la o tură cu aia, înainte să clacheze.

Gull își îndreptă privirea spre una dintre femeile recruți.

–Ce te face să crezi c-o să clacheze?

–Femeile nu-s făcute pentru genul ăsta de muncă, fiule.

Gull trase lama fierăstrăului prin pin.

–Bune doar la făcut copii, nu-i așa?

Dobie rânji în barbă.

–Nu eu le-am făcut așa. Mie-mi place doar să le călăresc.

–Ești un ticălos, Dobie.

–Așa umblă vorba, recunoscu Dobie pe același ton binedispus.

Gull studie din nou femeia. O blondă cochetă, poate doar puțin mai scundă decât Dobie. Și, din punctul lui de vedere, rezistase la fel de bine ca oricare dintre ei. Instructoare de schi din Colordao, își aminti. Libby. O văzuse schimbându-și bandajele peste bășici în acea dimineață.

–Eu pun pariu pe douăzeci că rezistă până la capăt.

Dobie chicoti, rostogolind un butuc.

–O să-ți iau bănuții, fiule.

Când își terminară treaba, Gull își schimbă bandajele pe unele dintre băşicile sale. Apoi, fiindcă instructorii erau ocupați, le bandajă și pe cele proaspete ale lui Dobie.

Traversară tabăra îndreptându-se spre rucsacurile care îi așteptau. Încă cinci kilometri, își spuse Gull, apoi avea să încheie acea zi excelentă cu un ras, un duș și o bere rece.

Se așeză, luă rucsacul în spate, apoi scoase un pachet de gumă. Îi oferi o lamă lui Dobie.

–Să știi c-o să-mi iau.

Se rostogoliră apoi pe palme și genunchi, după care se împinseră de la pământ, ridicându-se.

–Imaginează-ți pur și simplu că duci în spate o femeiușcă drăguță, îl sfătui Dobie, arătând din sprâncene în direcția lui Libby.

–O tipă de-un sfert e cam slăbănoagă pentru gustul meu.

–O să ți se pară mai zdravănă până terminăm.

Nu încăpea îndoială, își spuse Gull, iar instructorul impuse un ritm de mers nu tocmai relaxat pe cărarea pietroasă, care le aprinse mușchii picioarelor.

Se stimulau reciproc, așa funcționa. Se înțepau, se încurajau, se insultau, ca să determine grupul să mai înainteze un pas, să mai străbată un metru. Adevărata motivație era că, peste câteva săptămâni, avea să fie real. Iar în fața focului viața fiecăruia depindea de celălalt.

–Cu ce te ocupi în Kentucky? îl întrebă Gull pe Dobie în vreme ce un vultur țipă deasupra lor, iar mirosul de transpirație al grupului începea să domine parfumul pinilor.

–Câte puțin din toate. În ultimele trei sezoane m-am luptat cu incendii în pădurea națională. Într-o noapte, după ce-am stins un incendiu, m-am îmbătat puțin și-am

făcut pariu că voi ajunge pompier paraşutist. Aşa că m-am înscris, şi aşa am ajuns aici.

–Faci asta din cauza unui pariu? Ideea îi trezi simțul ridicolului.

–Sunt o sută de dolari în joc, fiule. Şi mândria mea, care valorează mult mai mult. Ai sărit vreodată dintr-un avion?

–Da.

–Trebuie să fii nebun.

–Aşa umblă vorba, îi servi Gull înapoi lui Dobie propria replică.

–Cum e? Atunci când cazi?

–Ca sexul fierbinte şi sălbatic cu o femeie frumoasă.

–Aşa speram şi eu. Dobie îşi mută rucsacul, se schimonosi. Fiindcă-ar fi bine să merite nenorocitul ăsta de antrenament.

–Libby rezistă.

–Cine?

Gull ridică bărbia.

–Cel mai recent pariu al tău.

Dobie strânse din dinți când începură să urce din nou o pantă.

–Încă nu s-a încheiat ziua.

Până să se încheie, Gull ajunse să se bucure de duş şi de ras, şi apucă să bea o bere înainte de-a se prăbuşi cu faţa în jos pe patul său de metal.

Michael Little Bear o prinse pe Rowan în drum spre sala de sport:

–Vreau să te ocupi tu de antrenamentul bobocilor în dimineaţa asta. Cards trebuia să se ocupe de asta, dar îşi varsă maţele la baie.

–E mahmur?

–Nu. Enterocolită sau ceva de genul ăsta. Vreau să-i duci tu la terenul de joacă. În regulă?

–Sigur. Lucrez deja cu Yangtree pe simulator. Pot să-mi petrec o zi mâncând boboci. Câți avem?

–Au mai rămas douăzeci și cinci și arată al naibii de bine. Unul dintre ei a bătut recordul bazei la cursa de doi kilometri și jumătate. A terminat-o în șase minute treizeci și nouă.

–Are picioare rapide. O să vedem cum se descurcă în rest azi.

Tăie treizeci de minute din sesiunea de nouăzeci de minute la sală pe care și-o plănuise. Conducerea recruților în cursa cu obstacole avea să compenseze pentru asta și însemna că tocmai scăpase de o tură de cusut genți pentru echipamentele personale în sala de producție.

O afacere al naibii de bună, își spuse Rowan încălțându-și bocancii.

Luă hârtiile, un clipboard și o sticlă de apă și, punându-și o bască albastră pe cap, ieși.

Peste noapte se adunaseră norii, reținând plăcut căldura. În bază, activitatea era în toi – alergători pe pistă sau pe drum, camioanele descărcau provizii, oameni se îndreptau de la o clădire la alta. Un avion porni de la sol, ducând un grup pentru sărituri de antrenament înainte de sezon.

Cu mult înainte să răsune prima sirenă de incendiu, munca le capta atenția. Echipamentele trebuiau cusute, umplute, demontate, erau antrenamente de făcut, parașute de pliat.

Rowan porni spre terenul de antrenament, oprindu-se când drumul ei se intersectă cu cel al lui Matt.

–Cu ce te ocupi? o întrebă el.

–Pregătire boboci. Cards e bolnav, are ceva la stomac. Tu?

–Mie îmi vine rândul după-amiaza asta. Aruncă o privire spre cer când avionul se ridică în aer. În dimineața asta voi fi în sala de încărcare. Zâmbi. Vrei să facem schimb?

–Hmmm, să stau înăuntru încărcând provizii sau să stau afară torturând boboci? Nu facem schimb.

–Mă gândeam eu.

Rowan își continuă drumul, observând că recruții începeau să se strângă pe teren. Se întorseseră după o săptămână petrecută în corturi și antrenându-se ca pentru un incendiu, și, dacă îi ducea cât de cât capul, se concentraseră probabil să doarmă bine.

Cei care făcuseră asta se simțeau probabil destul de proaspeți în acea dimineață.

Curând avea să se ocupe ea de asta.

Câțiva dintre ei rătăceau pe pista cu obstacole, încercând să-și facă o idee despre ele. Deșteaptă mișcare, își spuse. Cunoaște-ți dușmanul. În aer pluteau voci și râsete. Se pregăteau sufletește – și asta era o chestie deșteaptă.

Cursa cu obstacole era cât se poate de dificilă, și nu era decât începutul unei zile lungi și dure. Își privi ceasul, înaintând printre platformele de lemn, apoi își ocupă locul pe teren.

Luă o gură din sticla de apă, apoi o puse deoparte și scoase un fluierat lung, ascuțit.

–Alinierea, strigă. Eu sunt Rowan Tripp, instructorul vostru pentru plimbarea din această dimineață. Fiecare dintre voi va trebui să străbată această cursă înainte de a trece la următorul exercițiu. S-a terminat cu cântecelele în jurul focului de tabără și cu bezelele pe băț. E timpul să trecem la treburi serioase.

Auzi în replică vreo câteva gemete, câteva chicote, câteva priviri neliniștite, în vreme ce evalua din priviri grupul. Douăzeci și unu de bărbați, patru femei, de diverse înălțimi, forme, culori, vârste. Sarcina ei era să le inspire un țel.

Să-i învețe să treacă peste durere.

Își consultă fișele, făcu prezența, bifă numele celor care ajunseseră până la acea etapă.

– Am auzit că unul dintre voi a bătut recordul bazei la cursa de doi kilometri jumătate. Care-i fulgerul?

– Bravo, Gull! strigă cineva, și Rowan îl văzu pe tipul scund dându-i un ghiont bărbatului de lângă el.

Circa un metru optzeci și cinci, estimă ea, cu părul întunecat curat și lățos, zâmbet încrezător, postură relaxată.

– Gull Curry, spuse. Îmi place să alerg.

– Bravo. Viteza n-o să te-ajute să treci de terenul de joacă. Întindeți-vă, recruți. Nu vreau să se plângă careva de crampe musculare.

Formaseră deja o unitate, hotărî ea, cu legăturile mai mici din interiorul ei. Prietenii, rivalități – ambele puteau fi utile.

– Cincizeci de flotări, comandă, notându-i pe fiecare pe măsură ce terminau. Am să vă conduc în cursă, începând de aici.

Făcu un semn spre platforma joasă cu pătrate orizontale, trecu la zidurile de oțel abrupte pe care aveau să fie nevoiți să se cațere, la frânghiile pe care aveau să urce, mână peste mână, la trambuline, la rampe.

– Fiecare dintre aceste obstacole simulează ceva ce veți înfrunta în timpul unui incendiu. Terminați cu unul, treceți la următorul. Renunțați la cursă? Sunteți eliminați. Dacă terminați cursa, probabil sunteți pregătiți să săriți în foc.

– Nu-i chiar sfârșitul lumii.

– Ce? întrebă Dobie, în replică la bombănitul lui Gull.

Acesta se mulțumi să ridice din umeri și își dădu seama, din privirea piezișă pe care i-o aruncă blonda cea sexy, că auzise comentariul lui.

– Tu, Picioare-Iuți, pornești primul. Voi restul îl urmați. Un singur rând. Dacă vă împiedicați și cădeți, dați-vă la o parte din drum, treceți la coadă și mai încercați o dată. Scoase un cronometru din buzunar. Sunteți gata?

Grupul îi răspunse în cor, iar Rowan porni cronometrul.

–Start!

OK, își spuse Rowan, picioare iuți și picioare sprintene.

–Ridicați genunchii! strigă. Vreau să văd energie. Pentru numele lui Dumnezeu, arătați ca niște fete plimbându-se în parc.

–Eu sunt fată! îi strigă o blondă cu ochii de oțel, făcând-o pe Rowan să rânjească.

–Atunci ridică genunchii ăia. Prefă-te că-l lovești în ouă pe unul dintre nenorociții ăștia.

Alergă în ritm cu Gull, întorcându-se când acesta porni în goană spre prima rampă, își luă avânt și o escaladă.

Apoi tipul cel scund o surprinse, când se lansă spre rampă ca o ghiulea de tun.

Urcară, se cățărară, se târâră, se agățară cu unghiile. L.B. avea dreptate, decise ea. Chiar erau un grup al naibii de bun.

Îl urmări pe Gull executând săriturile și răsucirile necesare pe trambulină și-l auzi pe tipul cel scund – trebuie să-i caute numele – chiuind bucuros când făcu același lucru.

Picioare-Iuți, își spuse din nou, încă se afla în frunte, și a naibii să fie dacă nu se urca pe frânghie ca o maimuță pe o liană.

Blonda avansase, dar când ajunse la frânghie nu doar încetini, ci începu să și alunece.

–Să nu aluneci! îi strigă Rowan, pe un ton aspru. Să nu aluneci, Barbie, pe toți dracii, și să mă faci de râs. Vrei să începi de la capăt nenorocita asta de cursă?

–Nu. Doamne, nu.

–Vrei să sari în foc sau vrei să te duci acasă să mergi la cumpărături de pantofi?

–Ambele!

–Urcă. Rowan văzu sângele pe frânghie. Un fir îi sfâșie pielea de pe palme, iar durerea era sigur ucigătoare. Urcă!

Blonda urcă, doisprezece metri de chin.

–Coboară, mergi mai departe. Fugi! Fugi!

Coborî, și când se cățără pe următorul zid, lăsă o pată de sânge pe rampă.

Dar reuși să termine. Toți reușiră, medită Rowan, și le acordă o clipă ca să-și tragă sufletul, să geamă și să-și frecționeze mușchii dureroși.

–Nu-i rău. Data viitoare când va trebui să urcați pe o frânghie sau să escaladați un zid s-ar putea să fie din cauză că s-a schimbat direcția vântului, iar zona de siguranță tocmai a fost cuprinsă de flăcări. Va trebui să vă descurcați mai bine decât „nu-i rău". Cum te cheamă – păpușa Barbie?

–Libby. Blonda își sprijinea mâinile însângerate pe genunchi, cu palmele în sus. Libby Rydor.

–Oricine se poate urca pe o frânghie cu mâinile însângerate se descurcă mai bine decât „nu-i rău". Rowan deschise trusa de prim ajutor. Hai să-ți facem bine mâinile. Dacă mai are careva răni, ocupați-vă de ele, apoi mergeți înăuntru, luați-vă echipamentul. Echipamentul complet, adăugă, pentru a exersa aterizările. Aveți treizeci de minute la dispoziție.

Gull o urmări aplicând alifie pe palmele lui Libby, bandajându-le competent. Spuse ceva ce o făcu pe Libby să râdă – iar palmele alea o dureau cu siguranță.

Insuflase curaj grupului pe tot parcursul probei, folosind o combinație perfectă de insulte aspre și cicăleli. Și-i observase pe cei câțiva care avuseseră probleme, găsind replica potrivită la momentul potrivit.

Asta era o abilitate impresionantă, pe care o admira.

Putea s-o adauge la restul lucrurilor pe care le admira la ea.

Blonda era bine lucrată pe toată înălțimea ei de aproximativ un metru șaptezeci și cinci. Unchiul său ar fi numit-o sculpturală, își spuse Gull. Dar el? El trebuia pur și simplu să admită că avea un corp criminal. Dacă adăugai ochii albaștri mari, cu pleoape grele, și un chip ce atrăgea și reținea privirile bărbaților, făcându-i poate să insiste, obțineai un pachet impresionant.

Un pachet cu atitudine. Și, Doamne, îi era foarte greu să reziste atitudinii. Așa că rămase în zonă până când ea traversă câmpul, apoi se apropie de ea.

–Cum sunt mâinile lui Libby?

–O să fie bine. Toată lumea pierde puțină piele pe terenul de joacă.

–Și tu?

–Dacă nu sângerezi, cum îți dai seama că ai trecut prin asta? Își înclină capul, îl studie cu ochi ce îi aminteau de uluitoarea gheață arctică. De unde-ai apărut, Shakespeare? Am citit *Henric al V-lea*.

–Monterey, în cea mai mare parte.

–Există o unitate excelentă de pompieri parașutiști în California de Nord.

–Așa e. Îi cunosc pe majoritatea. Am făcut parte din Brigada de Pompieri Forestieri Redding, cinci ani.

–M-am gândit eu că așa e. Deci ești dat în urmărire în California așa că ai tăiat-o spre Missoula?

–Acuzațiile au fost retrase, spuse el, făcând-o să zâmbească. Motivul pentru care mă aflu în Missoula este „Omul-de-Fier" Tripp. Se opri deodată cu ea. Mă gândesc că probabil e tatăl tău.

–Așa e. Îl cunoști?

–Bineînțeles. Lucas „Omul-de-Fier" Tripp e o legendă. Ați avut un incendiu urât aici în 2000.

–Mda.

–Eram la facultate. A vuit toată presa, și am prins un interviu cu „Omul-de-Fier", chiar aici la bază, după

ce se întorsese cu unitatea sa după patru zile petrecute în ghearele focului. Gull se întoarse cu gândul în trecut, evocând momentul. Fața îi e acoperită cu funingine, părul nins cu cenușă, ochii îi sunt roșii. Arată de parcă ar fi fost la război, și descrierea e corectă. Reporterul pune întrebările idioate obișnuite. „Cum v-ați simțit acolo? V-a fost teamă?" Iar el e răbdător. Se vede că e extenuat, dar răspunde. Și, într-un sfârșit, îi spune tipului: „Băiete, cel mai simplu mod de a-l descrie e că nenorocitul a încercat să ne înghită, dar noi i-am tras-o". Apoi se îndepărtează.

Își amintea și ea la fel de clar ca el – și-și amintea mult mai multe.

–Și de-asta ai venit în Missoula să sari în foc?

–Consideră asta o prezentare introductivă. Ți-aș putea spune restul poveștii la o bere.

–O să fii prea ocupat pentru bere și povești de viață. Ar fi bine să te echipezi. Încă mai ai mult de mers.

–Oferta de bere rămâne valabilă și pe viitor. Povestea de viață e opțională.

Ea îi aruncă din nou acea privire, înclinându-și ușor capul, purtând pe buze acel rânjet mic pe care el îl găsea sexy fiindcă îi scotea în evidență partea de jos a feței.

–Nu-i cazul să te dai la mine, șmechere. Nu mă cuplez cu boboci, cu pompieri sau cu alți parașutiști. Când am timp și dispoziție pentru... distracție, îmi caut un civil. Unul cu care pot să-mi fac de cap când am chef în nopțile lungi de iarnă și pe care să-l pot da uitării în timpul sezonului.

O, da, chiar îi plăcea atitudinea.

–S-ar putea să te-aștepte o schimbare.

–Îți pierzi vremea, boboc.

Când Rowan se îndepărtă cu clipboardul, Gull își permise să rânjească. Își spuse că era timpul lui și putea să-l piardă dacă voia. Și era convins că Rowan avea să fie o experiență cu adevărat unică.

Gull supraviețui experienței de a fi ridicat în aer cu un cablu, apoi aruncat la pământ. Simulatorul poreclit nu tocmai drăgăstos „trântilă" simula al naibii de bine impactul unei aterizări cu parașuta, ce făcea corpul să vibreze și genunchii să cedeze.

Căzu, se ghemui, se lăsă la pământ și se rostogoli, și-și luă porția de lovituri, cucuie și vânătăi. Învăță cum să-și protejeze capul, cum să-și folosească trupul pentru a-l păstra întreg. Și cum să *gândească* atunci când pământul se năpustea spre el cu o viteză fulgerătoare.

Se întoarse cu fața spre turn, urcând cei cincisprezece metri de trepte roșu aprins, alături de cea care îi era parteneră la exercițiu.

–Cum ești? o întrebă pe Libby.

–Mă simt de parcă aș fi căzut de pe un munte, deci nu prea rău. Tu?

–Nu sunt sigur dacă am căzut de pe un munte sau pe el. Când ajunse la platformă rânji spre Rowan. E chiar așa distractiv pe cât pare?

–O, chiar mai distractiv. Sarcasmul i se strecură în glas în vreme ce-l prinse de scripete. Acolo trebuie să sari. Făcu un semn spre o movilă de rumeguș aflată în celălalt capăt al terenului de antrenament. Balansul va avea ceva viteză, așa că o să simți când ajungi. Ghemuiește-te, protejează-ți capul, rostogolește-te.

Gull studie movila. Părea al naibii de mică de unde stătea el, privită prin barele măștii de pe față.

–Am priceput.

–Sunteți gata? îi întrebă pe amândoi.

Libby trase adânc aer în piept:

–Suntem gata.

–Treceți la ușă.

„Da, are ceva viteză", își spuse Gull zburând peste terenul de antrenament. De-abia apucă să rememoreze pașii pentru aterizare când movila de rumeguș îi apăru sub ochi.

Se lovi de ea, înjură în gând, se ghemui și se rostogoli cu mâinile de-o parte și de alta a căștii.

Forțându-se să-și recapete răsuflarea, îi aruncă o privire lui Libby.

–Ești bine?

–Clar am aterizat pe munte de data asta. Dar știi ceva? *Chiar* a fost distractiv. Trebuie să încerc din nou.

–Ziua e încă tânără.

Se împinse pe picioare și întinse o mână pentru a o ridica și pe ea.

După turnul de sărituri urmă sala de clasă. Anii petrecuți în brigada de pompieri forestieri făcură ca majoritatea cărților, diagramelor și cursurilor să fie o recapitulare a ceea ce știa. Dar întotdeauna exista loc de mai bine.

După ore sosi, în sfârșit, vremea să-și îngrijească vânătăile și cucuiele, să găsească o masă caldă, să stea puțin în compania celorlalți recruți. Rămăseseră doar douăzeci și doi, remarcă Gull. Pierduseră trei între simulator și turn.

Mai mult de jumătate dintre cei hotărâți să continue antrenamentul se retraseră pentru a se culca, iar Gull se gândi să le urmeze exemplul. Partida de pocher în desfășurare îl tenta, așa că făcu o înțelegere cu el însuși. Avea să iasă puțin la aer, apoi, dacă încă-l mai mânca palma, avea să stea la câteva ture.

–Ia-ți un scaun, fiule, îl invită Dobie, când Gull trecu pe lângă masă. Vreau să-mi măresc contul de pensii.

–Dacă mai aterizezi în cap de câteva ori o să te pensionezi anticipat.

Gull își continuă drumul. Afară, ploaia care stătuse suspendată toată ziua cădea acum rece și monotonă. Îndesându-și mâinile în buzunare, ieși în ploaie. Se întoarse spre hangarul îndepărtat. Poate avea să facă o plimbare până acolo, să arunce o privire la avionul din care avea să sară în scurt timp.

Sărise de trei ori înainte să se înscrie în acest program, ca să se asigure că-l țineau nervii. Acum era agitat, nerăbdător să retrăiască acea senzație, să-și sfideze propriile instincte și să se arunce din cerul înalt.

Studiase avioanele – Twin Otter, DC-9 – cel mai frecvent folosite pentru săriturile la incendii. Îl bătea gândul să ia ore de pilotaj în afara sezonului, eventual să încerce să obțină licență de pilot. Nu strica niciodată să știi că puteai lua frâiele în propriile mâini dacă situația o impunea.

Apoi o văzu venind spre el prin ploaie. Întunericul și obscuritatea nu știrbeau formele acelui trup. Încetini. Poate că n-avea nevoie să joace pocher ca să aibă o noapte norocoasă.

–Frumoasă noapte, spuse Gull.

–Pentru vidre. Ploaia se scurgea de pe borul caschetei lui Rowan în vreme ce-l studia din priviri. Îți iei tălpășița?

–Fac doar o plimbare. Dar am mașină dacă vrei să mergi undeva anume.

–Am mașină proprie, mulțumesc, dar nu merg nicăieri. Te-ai descurcat bine azi.

–Mulțumesc.

–Mare păcat de Dogget. A aterizat prost, iar o fractură la baza craniului îl scoate din program. Mă gândesc că se va întoarce anul viitor.

–Așa vrea, confirmă Gull.

–E nevoie de mai mult decât voință, dar trebuie să vrei ca să ajungi aici.

–Exact la asta mă gândeam și eu.

Râzând pe jumătate, Rowan clătină din cap.

–Se întâmplă vreodată să fii refuzat de femei?

–Din păcate, da. Pe de altă parte, un bărbat care renunță pur și simplu nu câștigă niciodată premiul.

–Crede-mă, eu nu sunt un premiu.

– Ai un păr ca al unui centurion roman, trupul unei zeițe și chipul unei regine nordice. E o combinație al naibii de impresionantă.

– Nu combinația asta e premiul.

– Nu, nu e. Dar cu siguranță mă face să vreau s-o descos și să descopăr ce se află dincolo de ea.

– Un temperament aprig, rezistență scăzută la rahaturi și pasiunea de a prinde focul. Fă-ți singur un serviciu, șmecherule, și du-te să tragi pe altcineva de codițe.

– Eu am o problemă, am tendința să... mi se pună pata. Din clipa în care mi se pune pata pe ceva nu reușesc să mă las până nu-i dau de capăt în întregime.

Rowan ridică din umeri, nepăsătoare, dar îl urmări, după cum observă Gull, cu atenție.

– N-ai la ce să-i dai de capăt.

– O, nu știu, spuse el, când ea dădu să intre în clădirea în care își avea apartamentul. Te-am făcut să ieși la plimbare în ploaie cu mine.

Cu o mână pe ușă, Rowan se întoarse și-i aruncă o privire plină de compătimire.

– Să nu-mi spui că ești un romantic în adâncul sufletului.

– S-ar putea.

– Ar fi bine să ai grijă, atunci. S-ar putea să mă folosesc de tine doar pentru că mi-e comod, apoi să-ți zdrobesc inimioara aia romantică.

– La mine sau la tine în cameră?

Ea râse – un râs fierbinte, nerușinat, ce-i ajunse direct în suflet – apoi îi închise ușa, cel puțin metaforic, în față.

Al naibii să fie dacă nu-i stârnise un oarecare fior, recunoscu Rowan. Îi plăceau bărbații încrezători – bărbații tari în gură, care aveau minte și talent pe care să se sprijine. Asta și privirea de prădător pe care i-o aruncase – combinând dorință și o răbdare nesfârșită – produseseră o vagă vibrație sexuală.

Iar să dea curs acelei vibrații ar fi fost o greșeală, își aminti, după care bătu ușor la ușa lui Cards. Luă mormăitul lui drept permisiune de a băga capul în cameră.

Părea, în ochii ei, puțin palid, foarte plictisit și destul de morocănos.

–Cum te simți?

–La naiba, sunt bine. Am avut ceva virus în stomac azi-dimineață. L-am vomitat, odată cu vreo câteva organe interne. Stătea pe pat, cu setul de cărți de joc întins în fața lui. Am reușit să stau puțin la producție, n-am dat afară cina. O iau ușor până mâine. Apreciez că mi-ai ținut locul.

–N-ai de ce. Am rămas doar cu douăzeci și doi. Unul dintre ei a ieșit din joc din cauza unei accidentări. Cred c-o să se întoarcă. Ne vedem dimineață, atunci.

–Hei, vrei să vezi un truc de cărți? E bun, spuse înainte ca Rowan să apuce să se retragă.

Se săturase să stea singur, decise ea, și acceptă din prietenie, așezându-se pe celălalt capăt al patului.

În plus, să urmărească o serie de trucuri penibile de cărți era un preludiu mai bun pentru somn decât să se gândească la plimbarea prin ploaie cu Gulliver Curry.

capitolul 3

Gull se alinie în fața sălii de îmbarcare alături de ceilalți recruți. Dincolo de pistă, avionul care avea să-i ridice în aer pentru prima lor săritură își tura motorul, în vreme ce nervii recruților zbârnâiau.

Instructorii avansau de-a lungul șirului, verificând echipamentele recruților. Gull își spuse că-l lovise norocul când Rowan se apropie de el.

–Ai fost verificat?

–Nu.

Rowan îngenunche, astfel că Gull studie felul în care părul ca floarea-soarelui îi înconjura capul. Ea îi verifică bocancii, legăturile, avansă în sus – buzunarele pantalonilor, chingile pantalonilor – verifică data de expirare a parașutei de rezervă și bridele.

–Miroși a piersici. Privirea lui Rowan se ridică o clipă spre a lui. E plăcut.

–Cureaua din stânga a parașutei de rezervă e prinsă, continuă Rowan verificarea, fără a comenta. Cureaua din dreapta a parașutei de rezervă e prinsă. Concentrează-te, Picioare-Iuți, adăugă, apoi trecu la următorul element de pe listă. Dacă vreunuia dintre noi îi scapă un detaliu, ai putea ajunge o pată mânjită pe pământ. Cască, mănuși. Ai frânghia de coborâre?

–Am verificat.

–Ești gata de lansare.

–Dar tu?

–Eu am fost verificată, mulțumesc. Poți urca la bord.

Rowan trecu la următorul recrut.

Gull urcă în avion și se așeză pe un scaun de pe podea, lângă Dobie.

–Vrei să te hârjonești cu blonda aia? întrebă Dobie. Cea căreia i se spune Suedeza?

–Un bărbat are nevoie de vise. În curând o să-mi datorezi douăzeci de dolari, adăugă Gull, când Libby se strecură pe ușă.

–La naiba. Încă n-a sărit. Pun pariu pe zece că dă bir cu fugiții.

–Mi-ar prinde bine zece dolari.

–Bun venit în avion, anunță Rowan. Vă rog să vă ridicați complet scaunele. Timpul petrecut azi în aer va depinde de câți dintre voi o să plângă ca niște bebeluși când vine clipa să sară. Gibbons va fi observatorul vostru. Fiți atenți. Concentrați-vă. Sunteți gata să săriți?

Răspunsul fu un strigăt răsunător de bucurie.

–Să-i dăm bătaie.

Avionul porni pe sol, acceleră, ridică botul. Gull simți o ușoară senzație de gol în stomac când se desprinseră de sol. O privi pe Rowan, extraordinar de sexy, în mintea lui, în costumul de parașutist, ridicând vocea pentru a se face auzită peste zgomotul motoarelor și trecând în revistă – încă o dată – fiecare pas al săriturii pe care urmau s-o execute.

Gibbons îi dădu o foaie din carlingă.

–Ăla e locul în care veți sări, le spuse, și fiecare dintre recruți se aplecă spre o fereastră.

Gull studie întinderea poieniței – frumoasă ca într-o fotografie – linia înaltă a pinilor Pseudotsuga și a pinilor de coastă, strălucirea unui pârâu. Sarcina lui – după ce sărea – era să ajungă în poiență, evitând copacii și apa. Avea să fie ca o săgeată, își spuse, și voia să ajungă drept la țintă.

Când apăru Gibbons, Rowan strigă spre toată lumea să-și păzească echipamentele. Gibbons prinse mânerele ușii, trase cu forță, iar aerul rece, cu parfum de primăvară, năvăli înăuntru.

–Pe toți dracii, fluieră Dobie printre dinți. Chiar facem asta. Pe bune. Fără abureli.

Gibbons scoase capul în valul de aer, se consultă cu pilotul prin cască. Avionul se înclină spre dreapta, se zgâlțâi, apoi se stabiliză.

–Urmăriți steguleţele, anunță Rowan. Ele vă marchează locul.

Steguleţele se zbătură și se răsuciră, învârtindu-se larg pe kilometri întregi de cer de un albastru blând. Apoi dispărură printre șirul dens de copaci.

Gull revăzu în minte săritura, trăgând în gând de mânerele de ghidaj, analizând curentul de aer principal. Revizui din nou săritura, în vreme ce urmărea căderea unui al doilea set de steguleţe.

–Du-l sus! strigă Gibbons.

Dobie își îndesă o lamă de gumă în gură înainte de a-și pune casca, îi oferi una și lui Gull. În spatele măștii, ochii lui Dobie erau mari ca niște planete.

–Mi-e puțin rău.

–Așteaptă să ajungi jos înainte să vomiți, îl sfătui Gull.

–Libby, tu ești a doua la sărit. Rowan își puse casca. Urmează-mă până jos, atât. Ai înțeles?

–Am înțeles.

La semnalul lui Gibbons, Rowan se așeză în pragul ușii, pregătindu-se. În întregul avion izbucniră urale cu numele lui Libby, mâinile înmănușate aplaudând pentru a o încuraja când se așeză în spatele lui Rowan.

Apoi palma lui Gibbons o lovi pe Rowan peste umăr, iar ea sări.

Gull îi urmări zborul; nu putea să-și dezlipească privirea de pe ea. Voalura albastru cu alb se desfăcu și se deschise. O adevărată frumusețe pe cerul de un albastru moale, peste nuanțele de verde și maro și peste scânteierea apei.

Strigătele de veselie îl treziră din reverie. Ratase săritura lui Libby, dar îi văzu parașuta deschizându-se și se foi încercând să urmărească ambele parașute, în vreme ce avionul trecu în zbor de ele.

–Se pare că îmi datorezi zece dolari.

Un zâmbet se aprinse scurt în privirea lui Dobie.

–Mai adaugă și un bax de bere pariu că sar mai bine decât ea. Mai bine decât tine.

După ce avionul se întoarse, Gibbons își îndreptă privirea spre Gull, ținându-l timp de o clipă:

–Sunteți gata?

–Suntem gata.

–Prindeți-vă.

Gull înaintă, își prinse coarda.

–Treceți la ușă.

Gull își calmă respirația și se apropie de ușă.

Ascultă instrucțiunile observatorului, curentul de aer principal, vântul, în vreme ce aerul îi lovea picioarele. Își făcu verificarea în timp ce avionul se întorcea pentru alinierea finală, păstrându-și privirea asupra orizontului.

–Pregătește-te, îi spuse Gibbons.

O, era pregătit. Fiecare cucui, vânătaie și bășică din ultimele câteva săptămâni fuseseră o pregătire pentru acest moment. Când simți lovitura pe umărul drept, se aruncă în gol.

Vânt și cer, și emoția dură, ce-i tăia răsuflarea, a curajului de a le sfida pe amândouă. Viteza ca un drog goninu-i prin vene. Nu-i venea în minte decât un singur gând, Doamne, da, se născuse pentru a face asta, chiar și în timp ce număra, rostogolindu-și corpul până văzu pământul printre picioare.

Parașuta se deschise larg, trăgându-l brusc în sus. Privi în dreapta, apoi în stânga și-l găsi pe Dobie, auzi hohotul sălbatic, nebunesc al partenerului său de sărituri.

–Asta zic și eu distracție!

Gull rânji, scană peisajul. Câți oameni vedeau așa ceva, se întreba, acea uluitoare întindere de pădure și munți, văzduhul nesfârșit, deschis? Privirea îi alunecă spre peticele de zăpadă de pe culmile mai înalte, spre verdele ce abia începea să mijească în văi. Își spuse – deși știa că era puțin probabil – că simțea parfumul amândurora, al iernii și al primăverii, și că plutea în jos printre ele.

Manevră mânerele de ghidaj folosindu-se de instinct, de pregătire, de capriciile vântului. O vedea pe Rowan acum, felul în care soarele se reflecta de pe părul ei strălucitor, chiar și felul în care stătea – cu picioarele desfăcute și bine înfipte în pământ, cu mâinile în șolduri. Privindu-l în vreme ce-o privea.

Veni lângă ea, estimând alinierea și simțind-o în clipa în care reuși să se plaseze corect. Pompierii parașutiști îi spuneau coborâre pe sârmă, așa că se lăsă să alunece pe ea, controlându-și în continuare respirația și pregătindu-se pentru impact.

Aruncă din nou o privire spre Dobie, observă că partenerul său avea să treacă pe lângă țintă. Apoi lovi pământul, se ghemui, se rostogoli. Dădu drumul echipamentului, începu să-și strângă parașuta.

O auzi pe Rowan strigând, o văzu alergând spre copaci. Totul înlemni, apoi reveni la viață când auzi potopul de înjurături strigat de Dobie.

Pe cer avionul își înclină aripile și începu să se întoarcă pentru a lansa următorii parașutiști. Își ridică echipamentul, rânjind în vreme ce se îndreptă spre locul din care Dobie își târa și el echipamentul ieșind dintre copaci.

–Reușisem, apoi nenorocitul de vânt m-a târât în copaci. A naibii săritură, oricum. Fiorul de plăcere și triumful îi luminară chipul. O săritură dată naibii. Atâta că mi-am înghițit guma.

–Sunteți pe pământ, le spuse Rowan. Nu v-ați rupt nimic. Deci nu-i rău. Deschise propria geantă de echipamente și scoase câteva ciocolate. Felicitări.

–Nimic nu se compară cu asta. Chipul lui Libby strălucea, cu privirea îndreptată spre cer. Nimic nu se compară câtuși de puțin.

–Încă nu ați sărit la un incendiu. Rowan se așeză, apoi se întinse în iarba din luminiș. Aia e o cu totul altă lume. Privi cerul, așteptând întoarcerea avionului, apoi aruncă o privire spre Gull când acesta se așeză lângă ea. Ai aterizat lin.

–M-am concentrat pe tine. Pe soarele strălucind în părul tău, adăugă când ea se încruntă spre el.

–Doamne, Gull, *chiar* ești un romantic. Vai de capul tău.

O făcuse să se piardă cu firea, înțelese Gull, și-și acordă un punct pe tabela de marcaj personală. Fiindcă el nu-și înghițise guma, puse ciocolata deoparte pentru mai târziu.

–Cu ce te ocupi când nu faci asta?

–Ce lucrez? Dedic ceva timp afacerii tatălui meu, sar cu turiști amatori de senzații tari, instruiesc oameni care cred că vor sau decid că vor să facă parașutism ca hobby. Lucrez puțin ca instructor personal de fitness. Își flexă bicepșii.

–Pun pariu că ești bună la asta.

–Dacă îmi ocup timpul lucrând ca instructor personal sunt plătită să rămân în formă peste iarnă. Dar tu?

–Eu îmi câștig existența din jocuri. Fun World. E ca o sală mare de jocuri – jocuri video, bowling, mașinuțe tamponate, skee-ball.

–Lucrezi la o sală de jocuri?

Gull își încrucișă brațele la ceafă.

–Nu se consideră muncă dacă îți face plăcere.

–Nu-mi pari a fi genul de tip care să se ocupe de copii și de mașinării toată ziua.

–Îmi plac copiii. De multe ori sunt neînfricați și deschiși spre noi posibilități. Adulții au tendința de a pierde ambele trăsături. Ridică din umeri. Tu îți petreci ziua încercând să pui în mișcare niște oameni sedentari și leneși.

–Nu toți clienții mei sunt sedentari și leneși. Și nici unul nu mai e pe când termin eu cu ei. Se ridică împingându-se din brațe. Uite că sosește următorul grup.

După ce se încheie prima tură de sărituri de antrenament, își strânseră echipamentele și le duseră înapoi la bază. După încă o tură de antrenamente fizice și cursuri urcară din nou în avion pentru cel de-al doilea salt al zilei.

Exersară coborârea pe frânghie în echipament complet, prezentară strategii de stingere a incendiilor, studiară hărți, executară nenumărate abdomene, tracțiuni, flotări, alergară kilometri întregi și se aruncară din avioane. La capătul a patru săptămâni dure, numărul lor se redusese la șaisprezece. Cei rămași se aliniară în fața biroului de Operațiuni răspunzând la ultimul apel în calitate de recruți.

Când Libby răspunse la apel, Dobie îndesă douăzeci de dolari în mâna lui Gull.

–Barbie-pompierul paraşutist. Trebuie să-i recunoști meritele. O femeie slăbuță ca ea rezistă la toate greutățile, iar o bestie zdravănă ca McGinty renunță.

–Noi n-am renunțat.

–Ai naibii să fim dacă am renunțat.

Chiar în clipa în care bătură palma, un val de apă rece ca gheața se revărsă peste ei.

–Voiam doar să spăl putoarea de boboc, strigă cineva. Și, cu strigăte și huiduieli, bărbații și femeile de pe acoperiș mai aruncară un val de apă din găleți.

– Acum faceți parte din trupă, strigă L.B. din poziția sa, în care apa nu-l putea ajunge, peste râsete și înjurături. Cea mai bună trupă. Spălați-vă, apoi urcați-vă în microbuze. Mergem în oraș, băieți și fete. Aveți la dispoziție o noapte în care să sărbătoriți și să beți până uitați de voi. De mâine sunteți Zulie – pompieri parașutiști.

Când Gull dădu să stoarcă, cu gesturi teatrale, bancnota de douăzeci de dolari, Dobie râse atât de tare încât fu nevoit să se așeze pe jos.

– Fac eu cinste cu prima tură. Și tu ești inclusă, Libby.

– Mersi.

Gull zâmbi și îndesă bancnota udă în buzunarul ud.

– Îți sunt dator pentru tot.

Înăuntru, Gull se dezbrăcă de hainele din care picura apa. Își trecu în revistă vânătăile – nu era prea rău – și pentru prima dată în decurs de-o săptămână își oferi răgazul să se bărbierească. După ce găsi o cămașă curată și o pereche de pantaloni, își rezervă câteva minute pentru a trimite un e-mail acasă, familiei, ca să-i anunțe că fusese acceptat în brigadă.

Se aștepta ca această veste să genereze reacții amestecate, deși toți aveau să se prefacă la fel de fericiți ca el. Strecură un trabuc sărbătoresc în buzunarul de la piept, apoi ieși.

E-mailul îi răpise ceva timp, așa că se urcă într-unul dintre ultimele microbuze și-și găsi un loc printre mulțimea de boboci și veterani.

– Ești pregătit de petrecere, bobocule? îl întrebă Trigger.

– M-am tot pregătit.

– Ține minte doar atât, nimeni n-o să stea să-ți păzească fundul. Microbuzele pleacă, și dacă nu te afli într-unul dintre ele va trebui să-ți găsești o altă modalitate de a te întoarce la bază. Dacă sfârșești seara cu o femeie, ar fi deștept din partea ta să fie o femeie cu mașină.

–O să țin cont de asta.

–Dansezi?

–Mă inviți?

Trigger izbucni într-un râs zgomotos.

–Aproape că ești suficient de drăguț pentru mine. Localul unde mergem are ring de dans. Dacă te descurci, să dansezi cu o femeie e ca un preludiu.

–Așa știi tu, din experiență?

–Așa e, tinere Jedi. În mod cert așa e.

–Interesant. Deci... lui Rowan îi place să danseze?

Trigger ridică din sprâncene.

–Asta înseamnă s-o iei pe o cale greșită.

–E singura cale care mi-a atras atenția și mi-a trezit interesul.

–Atunci te-așteaptă o vară lungă și uscată. Îl bătu pe Gull pe umăr. Și să-ți mai împărtășesc ceva din vasta mea experiență. Când ai bătături peste bătături și bășici peste toate astea, lucrul manual nu e chiar atât de plăcut pe cât ar trebui să fie.

–Am petrecut cinci ani într-o brigadă de pompieri forestieri, îi aminti Gull. Dacă vara se dovedește lungă și uscată, mâinile mele o să reziste.

–Poate că da. Dar cu o femeie e mai bine.

–Chiar așa e, maestre Jedi. Chiar așa e.

–Ai una acasă?

–Nu. Tu?

–Am avut una. De două ori. M-am căsătorit cu una dintre ele. Pur și simplu, n-a ținut. Matt are una. Tu ai o femeie acasă în Nebraska, nu-i așa, Matt?

Matt se foi și se întoarse să-i privească peste umăr.

–Annie e acasă, în Nebraska.

–Iubiți din liceu, îl informă Trigger. Apoi ea a plecat la facultate, dar au redevenit cuplu când s-a întors ea. Două

minți, o singură inimă. Așa că Matt nu dansează, dacă înțelegi unde bat.

– Am înțeles. E plăcut, continuă Gull, să ai pe cineva.

– Toată nenorocita asta de lume n-are rost dacă n-ai pe cineva. Matt ridică din umeri. N-are rost să facem ceea ce facem dacă nu ne așteaptă nimeni după ce-am terminat.

– Așa e mai dulce izbânda, confirmă Trigger. Dar unii dintre noi trebuie să se mulțumească doar cu un dans din când în când. Își frecă mâinile când microbuzul opri într-o parcare plină ochi de camionete și mașini. Iar mie deja îmi ard tălpile.

Coborând din microbuz, Gull studie clădirea lungă și joasă, contemplând o clipă neoanele pâlpâitoare ale firmei.

– Get a Rope[1], citi Gull. Serios?

– Intră-ți în pielea de cowboy, băiete. Trigger îl bătu pe umăr, apoi intră țanțoș cu ghetele sale din piele de șarpe.

„O experiență", își aminti Gull. Întotdeauna mai exista loc pentru una.

Intră în mijlocul zgomotelor stridente, exagerat amplificate, ale unor melodii country cântate cât se poate de prost de un cvartet de indivizi neîngrijiți, adăpostiți nesigur în spatele unui gard din plasă de sârmă. În acel moment nu erau asaltați decât de insulte, dar noaptea era încă la început.

Cu toate acestea, oamenii se înghesuiau pe ringul de dans, ridicând în aer tocurile ghetelor și scuturând din fese. Alții stăteau aliniați de-a lungul unui bar lung sau se înghesuiau pe scaune șubrede la mese minuscule la care puteau să se îndoape cu nachos înmuiate în sos sau să ronțăie aripioare picante învelite într-o substanță dubioasă, ce le dădea o culoare portocalie ca de pufuleți. Majoritatea alegeau să spele respectiva combinație alimentară cu bere servită în pahare de plastic transparente.

[1] Ia o frânghie, în lb. engleză, în original

Din fericire, luminile erau scăzute și, în pofida interdicției de a fuma, nori albăstrui pluteau ca o ceață prin aerul ce mirosea a scrumieră stropită cu sudoare, prăjeală și mucuri ce dădeau pe dinafară.

Singurul lucru rezonabil pe care îl putea face, decise Gull, era să se apuce de băut.

Se duse la bar, își făcu loc dând din coate și-și comandă o bere Bitter Root – la sticlă. Dobie se strecură lângă el și îl lovi în braț.

–Ce-ți veni să bei rahatul acela străin?

–Produs în Montana.

Îi dădu sticla lui Dobie și mai comandă una.

–O bere destul de bună, decise Dobie după o dușcă. Dar nu-i tocmai Budweiser.

–Asta așa-i. Amuzat, Gull ciocni sticla cu cea a lui Dobie și bău. Berea – răspunsul la atât de multe întrebări.

–Îmi torn asta pe gât, apoi o să-mi aleg una dintre femeile astea din turmă și-o s-o mân pe ringul de dans.

Gull sorbi din nou din băutură și îl studie pe chitaristul principal, un individ gras.

–Cum să dansezi pe asemenea rahat?

Dobie îngustă ochii și împunse cu un deget pieptul lui Gull.

–Te deranjează ceva la muzica country?

–Cred că ți-ai spart un timpan la ultimul salt dacă asta numești tu muzică. Îmi place muzica în stil folcloric, adăugă el, când e cântată cum trebuie.

–Nu mă lua cu rahaturi, filfizonule. N-ai fi în stare să deosebești muzica country de folk.

Gull mai luă o dușcă de bere.

–„Sunt un bărbat mereu năpăstuit", cântă pe o voce puternică, uniformă, de tenor. „Și-am suferit întreaga viață."

Acum Dobie îl lovi în piept, dar cu drag.

–Mă surprinzi în permanență, Gulliver. Ai și voce, pe deasupra. Ar trebui să treci acolo și să le-arăți acelor nenorociți de rahat cum se face.

–Cred c-o să mă mulțumesc să-mi beau berea.

–Bine. Dobie înclină sticla, o goli, apoi lăsă să-i scape un râgâit nepăsător. Eu mă duc să-mi găsesc o femeie.

–Mult noroc.

–Nu-i treabă de noroc. E vorba de stil.

Gull îl urmări pe Dobie îndreptându-se spre o masă cu patru femei și decise că tipul chiar avea un stil propriu.

Savurând momentul, Gull se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu un cot pe bar și-și încrucișă gleznele. Trigger, fidel promisiunii sale, avea deja o parteneră pe ringul de dans, iar Matt – fidel lui Annie – stătea lângă Little Bear, un boboc pe nume Stovic, și unul dintre piloți, poreclit Stetson, după pălăria sa iubită mâncată de vreme.

Și mai era Rowan, mestecând chipsurile nacho învelite în sos portocaliu, la o masă, alături de Janis Petrie, Gibbons și Yangtree. Îmbrăcase un tricou albastru – mulat, cu decolteu rotund – ce îi urmărea contururile sânilor și ale bustului. Pentru prima dată de când o cunoscuse purta cercei, ceva strălucitor, care se clătina când scutura din cap și râdea.

Își făcuse ceva cu ochii și buzele, remarcă Gull, le făcuse mai provocatoare. Iar când acceptă invitația la dans a lui Cards și se ridică în picioare, Gull observă că și blugii îi erau la fel de mulați ca tricoul.

Rowan îi surprinse privirea când Cards o învârti într-o piruetă, apoi inima i se opri când ea îi aruncă un zâmbet larg, obraznic. Gull decise că dacă tot avea să-l ucidă putea s-o lase să facă asta de la mică distanță. Își comandă încă o bere și o duse la masa ei.

–Hei, prospături. Janis întinse spre sticlă un nacho înmuiat în sos. Vrei să dansezi, bobocule?

–N-am băut suficient cât să dansez pe imitația asta de muzică.

–Sunt atât de proști încât sunt buni. Janis lovi ușor scaunul gol al lui Rowan. După încă vreo câteva beri o să ți se pară suficient de buni cât să fie proști.

–După logica ta îmi dau seama că ai mai trecut prin asta.

–Nu ești un adevărat Zulie până nu ai supraviețuit o noapte în birtul Get a Rope. Aruncă o privire spre ușă când trei tipi îi trecură pragul clătinându-se. Cu farmecul său deplin.

–Băieți din zonă?

–Nu cred. Toți poartă bocanci noi. Scumpi. Își reumplu paharul de bere din carafa de pe masă. Aș zice că sunt tipi de la oraș, cazați la o fermă și veniți să guste din savoarea locală.

Aceștia se îndreptară spre bar, iar cel aflat în frunte își croi drum îmbrâncindu-se pentru a ajunge în fața rândului. Trânti o bancnotă pe bar.

–Whisky și o femeie.

Ridicase intenționat vocea, își spuse Gull, pentru a se face auzit peste gălăgie. Strigătele și râsetele prietenilor săi îi indicară lui Gull că nu se aflau la prima băutură din seara respectivă.

Câteva persoane de la bar se dădură la o parte pentru a le face loc celor trei, în vreme ce barmanul le turnă băuturile. Liderul grupului dădu paharul pe gât, îl trânti pe bar, arătă spre el.

–Avem nevoie de niște *muieri*.

Grupul râse și mai cu poftă. Aveau chef de scandal, își spuse Gull și, fiindcă el n-avea, se întoarse s-o privească pe Rowan pe ringul de dans.

Janis se aplecă spre el când formația se lansă într-o interpretare chinuită a piesei *When the Sun Goes Down*.

–Ro zice că lucrezi la o sală de jocuri.

–A vorbit cu tine despre mine?

–Sigur. Facem schimb de biletele în sala de lectură în fiecare zi. Ai joc de pinball? Sunt criminală la pinball.

–Da, și nou, și clasic.

–Clasic? Îi aruncă o privire atentă cu ochii ei căprui mari. Nu cumva ai și High Speed?

–Nu degeaba e un favorit.

–Îmi place la nebunie versiunea aia! Lovi masa cu mâna. Când eram mică, era o sală de jocuri unde aveau o mașină de pinball veche și uzată. Am ajuns atât de bună la jocul ăla încât jucam toată ziua cu prima fisă. Am făcut schimb cu un tip pentru cinci jocuri gratuite și așa m-am ales cu primul meu sărut franțuzesc. Oftă și se lăsă pe spate. Bune vremuri.

Urmărindu-i privirea când aceasta alunecă spre bar, Gull se întoarse tocmai la timp să-l observe pe băutorul de whisky trăgându-i o palmă obraznică peste fund unei chelnerițe care trecea cu o tavă plină. Când femeia privi în jur, el ridică ambele mâini, rânjind.

–Ce jegos. Nu poți merge nicăieri, spuse Janis, fără să dai peste jegoși.

–Există cu miile. Se roti puțin mai mult când Rowan ieși de pe ringul de dans.

–Ăla e locul meu.

–Ți-l țin ocupat. Se lovi cu palma peste genunchi.

Ea îl surprinse, lăsându-se să cadă în brațele lui, luându-i berea și luând o înghițitură zdravănă.

–Arunci cu banii de cumperi bere locală la sticlă. Tu nu dansezi, bogătanule?

–Aș dansa, poate, dacă s-ar cânta ceva care să nu-mi nenorocească urechile.

–Încă îi mai auzi? Rezolv eu asta. E timpul pentru tării.

–Pe mine să nu contați, spuse Gibbons imediat. Ultima dată când m-ai convins să fac așa ceva nu mi-am simțit degetele timp de-o săptămână.

–Nu face asta, Gull, îl avertiză Yangtree. Suedeza are un stomac de fier. L-a moștenit de la taică-su.

Rowan își întoarse fața aproape de obrazul lui Gull și rânji.

–Oho, ai stomăcelul sensibil, șmechere?

Gull se imagină mușcându-i buza de jos, cărnoasă, o singură mușcătură rapidă și tare.

–Ce fel de tării?

–Există o singură tărie ce merită băută dintr-o înghițitură. Te-qui-la, scandă ea, lovind cu palma peste masă la fiecare silabă. Dacă te țin ouăle la așa ceva.

–Ești așezată peste ouăle mele, deci ar cam trebui să știi.

Ea își dădu capul pe spate, râzând cu acel hohot sexy nerușinat.

–Ține-te de ele puțin. Rezolv eu cu băutura.

Se ridică brusc, se învârti de câteva ori când Dobie o prinse de mână răsucind-o într-o piruetă. „Titania și Puck", își spuse Gull.

Apoi Rowan își îndesă degetele mari în buzunarele din față ale blugilor și i se alătură la un soi de dans cu bocănit de bocanci care-i făcu pe câțiva dintre ceilalți dansatori să fluiere și să aplaude.

Împunse aerul cu degetul în direcția lui Gull – și, la naiba, inima i se opri din nou – apoi se îndreptă dansând spre bar.

–Hei, Big Nate. Rowan se aplecă peste bar, salutându-l pe barman. Am nevoie de o duzină de shot-uri de tequila, câteva solnițe și câteva felii de lămâie pe care să le sugem.

Ridică ochii și-i aruncă o privire plictisită băutorului de whisky care acum se ținea de boașe, apoi își abătu din nou privirea.

–Le pot duce eu, dacă Molly e ocupată.

Individul trânti o bancnotă de o sută de dolari pe bar în fața ei.

–Îți plătesc eu tequila și zece minute afară.

Rowan clătină ușor din cap spre barman înainte ca acesta să apuce să spună ceva.

Se întoarse și îl privi în ochi pe nenorocitul de bețiv care o insultase.

–Presupun că, din moment ce ție îți lipsește farmecul și singurul mod în care poți să ai o femeie e s-o plătești, îți închipui că toate suntem curve.

–Ți-ai fâțâit curul și țâțele pe-aici încă de când am intrat. Eu doar mă ofer să plătesc pentru ce-ai plimbat pe-aici. Îți fac cinste c-o băutură mai întâi.

La masă, Gull își spuse „rahat" și dădu să se ridice. Gibbons își puse o mână pe brațul lui.

–Nu-i cazul să te bagi în calea lui Rowan. Crede-mă.

–Nu-mi plac bețivii care hărțuiesc femei.

Gull se ridică, observă că nivelul de zgomot scăzuse semnificativ, și astfel o auzi clar pe Rowan spunând pe un ton dulce ca mierea:

–O, dacă îmi faci cinste mai întâi. Aia e carafa ta?

O ridică și, de la înălțimea ei, nu avu nici o problemă s-o răstoarne în capul bărbatului.

–Suge asta, rahatule.

Bărbatul se mișcă destul de repede pentru un bețiv amețit. O împinse pe Rowan cu spatele spre bar, o prinse de sâni și strânse.

Iar ea se mișcă și mai repede. Înainte ca Gull să străbată jumătatea distanței, își trânti bocancul peste glezna bărbatului, își înfipse genunchiul în boașele de care fusese atât de mândru, apoi îl răsturnă în fund cu un upercut

excelent – după părerea lui Gull – când beţivul se îndoi de la mijloc.

Îi aplică o lovitură cu dosul pumnului unuia dintre amicii beţivului care avusese proasta inspiraţie să încerce s-o smucească. Îl prinse de braţ şi îl trase în faţă, făcându-l să treacă pe lângă ea. Bocancul pe care i-l înfipse în fund îl trimise împleticindu-se în prietenul lui, care tocmai încerca să se ridice în picioare.

Se răsuci fulgerător spre cel de-al treilea bărbat.

–Vrei să-ţi încerci norocul cu mine?

–Nu. Acesta ridică mâinile mimând un gest de predare. Nu, doamnă, nu vreau.

–Poate că ai o jumătate de creier. Foloseşte-l ca să-ţi iei de-aici prietenii până nu mă enervez. Fiindcă dacă mă enervez *fac urât*.

–Cred că n-a avut nevoie de ajutor, remarcă Dobie.

–Atât mi-a fost. Gull îşi duse o mână la piept, şi se bătu uşor. Sunt îndrăgostit.

–Nu cred c-aş vrea să mă îndrăgostesc de o femeie care ar putea să şteargă pe jos cu mine.

–Dacă nu rişti n-are farmec.

Se lăsă pe spate când o jumătate de duzină de Zulie se apropiară să-i escorteze pe cei trei bărbaţi la uşă şi să-i scoată afară.

Rowan trase de tricou, aranjându-l.

–Cum rămâne cu paharele alea de tequila, Big Nate?

–Vin acum. Din partea casei.

Gull se aşeză din nou, aşteptând să se întoarcă Rowan cu tava.

–Eşti gata? îl întrebă.

–Aliniază-le, scumpo. Vrei nişte gheaţă pentru încheietura pumnului?

Rowan îşi flutură degetele.

–Sunt bine. A fost ca şi cum aş fi pocnit mascota gogoşăriei Pillsbury.

–Aud că și ea bea de stinge.

Rowan râse, apoi se lăsă să cadă în scaunul pe care i-l trase Gibbons.

–Să vedem cum bei tu.

capitolul 4

Gull o privi pe Rowan în ochi când dădură pe gât primul pahar și tequila îi ajunse pe limbă, pe gât, apoi alunecă rapid, fierbinte, spre stomac.

Acolo, înțelese Gull, se afla ceea ce-l atrăsese în primul rând la ea. Ochii aceia limpezi, de un albastru rece, aveau atât de multă *viață* în ei. Străluceau acum în fața provocării, și era ceva în felul în care se fixau în privirea lui care făcea momentul atât de intim – semănând în mare măsură cu alunecarea fierbinte a tequilei prin trup.

Potrivindu-și ritmul după al ei, Gull luă în mână următorul pahar de tequila.

Mai era și gura ei, aproape prea mare, cu buza de jos mai plină – și felul în care forma atât de firesc, din obișnuință, un zâmbet superior.

Nici nu era de mirare că tânjea să guste pe îndelete din ea.

–Cum te descurci, șmechere?

–Sunt bine. Dar tu, Suedezo?

Drept răspuns, ea își ciocni cel de-al treilea pahar de al lui înainte de a-l da fiecare pe gât, deodată. Duse la gură felia de lămâie verde.

–Știi ce-mi place atât de mult la tequila?

–Ce-ți place atât de mult la tequila?

–Totul. Râse sălbatic și bău și cel de-al patrulea pahar cu aceeași plăcere relaxată ca primele trei. Puseră jos paharele goale deodată.

–Ce altceva îți mai place mult? o întrebă Gull.

–Hmmm. Se gândi cât dădu pe gât cel de-al cincilea pahar. Să sar cu parașuta la incendii și pe cei care împărtășesc această nebunie. Ridică paharul în cinstea

lor, printre aplauze și comentarii grosolane, apoi se opri o clipă cu paharul plin. Focul și să mă lupt cu el, tatăl meu, ca muzica rock-n-roll să-mi spargă timpanele într-o noapte fierbinte de vară și cățelușii mici de tot. Dar ție?

Urmându-i exemplul, Gull se opri înainte de ultimul pahar.

–Aș putea subscrie la majoritatea preferințelor tale, atâta doar că nu-l cunosc pe tatăl tău.

–Și nici nu te-ai parașutat la un incendiu încă.

–E adevărat, dar am un presentiment că o să-mi placă. Îmi plac muzica rock ascultată tare și cățelușii mici de tot, dar le-aș schimba pe sex sălbatic într-o noapte fierbinte de vară și câini mari și leneși.

–Interesant. Dădură pe gât ultimul pahar, deodată, aplaudați și mai cu foc. Aș fi crezut că ești un tip care preferă pisicile.

–N-am nimic împotriva pisicilor, dar un câine mare și leneș va avea întotdeauna nevoie de stăpânul său.

Cerceii i se legănară când Rowan își înclină capul într-o parte.

–Îți place să aibă cineva nevoie de tine, nu-i așa?

–Cred că da.

Rowan își îndreptă degetul spre el într-un gest de „te-am prins".

–Aici se face din nou simțită predispoziția ta romantică.

–Mare și adâncă. Vrei să mergem să facem sex sălbatic drept pregătire pentru o noapte fierbinte de vară?

Ea își dădu capul pe spate și râse.

–E o ofertă generoasă – dar nu. Lovi cu palma peste masă. Dar mai beau încă șase cu tine.

„O, Doamne!"

–Mă bag. Se lovi peste buzunar. Cred c-o să iau o scurtă pauză de trabuc până vine a doua rundă.

–Zece minute pauză, anunță Rowan. Hei, Big Nate, ce zici de niște salsa și chipsuri să mai absoarbă din atâta tequila? Și nu de genul pentru plângăcioși.

Era femeia visurilor sale, decise Gull hotărând să iasă prin spate să fumeze. O femeie uluitoare care mânca salsa, bea tequila, sărea în foc, era inteligentă și avea o lovitură de pumn mortală.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât s-o convingă să se culce cu el.

Își aprinse trabucul în întunericul rece și suflă fumul spre cerul împânzit de stele. Noaptea i se părea aproape perfectă. Muzică oribilă într-un local în stil western, tequila ieftină, compania unora la fel cu el și o femeie irezistibilă care îi captiva mintea și-i excita corpul.

Se gândi la casa lui și la iernile ce-i captivau și-i consumau cea mai mare parte din timp. Nu-l deranjau, ba chiar îi plăceau. Dar dacă învățase ceva în ultimii câțiva ani, era faptul că avea nevoie de fierbințeala și de nebunia verilor, de muncă și, da, de riscul goanei după flăcări.

Poate că tocmai asta era, combinația de mândrie și plăcere față de ceea ce realizase acasă, emoția și satisfacția a ceea ce știa că putea realiza aici, aceste lucruri îi permiteau să stea într-o noapte rece de primăvară aproape în pustietate și să recunoască perfecțiunea.

Se plimbă în jurul clădirii, savurându-și trabucul, gândindu-se la confruntarea cu Rowan cu încă șase pahare de tequila. Data viitoare – dacă avea să mai existe o dată viitoare – avea să se asigure al naibii de bine că aveau o sticlă de Patrón Silver. Cel puțin așa ar fi fost mai liniștit în privința sănătății stomacului său.

Amuzat, se apropie de partea laterală a clădirii. Auzi mai întâi icnetele, apoi sunetul urât al pumnului lovindu-se de carne. Înaintă, apropiindu-se de zgomote, cercetând din priviri colțurile întunecate ale parcării.

Doi dintre bărbații pe care-i aranjase Rowan în bar îl țineau pe Dobie, în vreme ce un al treilea – cel masiv – îi îndesa lovituri.

– Rahat, murmură Gull și, aruncându-și trabucul, porni în goană înainte.

Peste zumzăitul de furie din urechi Gull îl auzi pe unul dintre bărbați strigând. Bărbatul cel masiv se întoarse, cu chipul plin de răutate. Gull își trase înapoi pumnul, apoi îl lansă.

Nu se gândi la nimic, nu avea nevoie. Se lăsă mânat de instinct când ceilalți doi bărbați îl aruncară pe Dobie grămadă și săriră asupra lui. Se avântă în nebunia luptei, împărțind lovituri cu pumnul, cu piciorul, cu cotul, simțind miros de sânge și gustul propriului sânge.

Simți ceva zdrobindu-i-se sub pumn, auzi șuieratul aerului expirat când piciorul lui se înfipse într-o burtă grasă. Cineva căzu în genunchi, înecându-se, după ce cotul lui se înfipse într-un gât expus. Cu colțul ochiului, Gull observă că Dobie reușise să se ridice în picioare și, șchiopătând până la bărbatul care horcăia, îi îndesă o lovitură zdravănă cu piciorul în coaste.

Unul din ceilalți încercă să fugă. Gull îl prinse, îl aruncă în aer, iar acesta alunecă și căzu cu fața în jos pe pietriș.

Nu-și amintea clar când îl doborâse la pământ pe tipul cel masiv și se urcase peste el, dar fu nevoie de trei dintre colegii săi pompieri ca să-l îndepărteze.

– I-a ajuns. E dus. Vocea lui Little Bear penetră vuietul furiei. Relaxează-te, Gull.

– Bine. Sunt în regulă. Gull ridică o mână pentru a arăta că terminase. Când mâinile ce-l strângeau se relaxară își îndreptă privirea spre Dobie.

Prietenul lui era așezat pe pământ, înconjurat de alți pompieri și de câteva femei din zonă. Fața și pieptul

cămășii erau rupte și însângerate, iar ochii, atât de umflați încât nu putea să-i țină deschiși.

–Te-au aranjat, amice, comentă Gull. Apoi văzu pata întunecată de pe cracul drept al pantalonilor lui Dobie și băltoaca ce se scurgea sub el. Iisuse! Te-au înjunghiat?

Înainte ca Gull să ajungă la el, Dobie scoase cu două degete din buzunar o sticlă spartă de sos Tabasco.

–Nu. Am spart-o când am căzut. Am câteva tăieturi, atât, și-am risipit un sos Tabasco de calitate.

L.B. se ghemui să-l privească mai atent pe Dobie.

–Umbli cu sos Tabasco în buzunar?

–Da' unde altundeva să-l țin?

Clătinând din cap, Gull se lăsă pe călcâie.

–Toarnă sosul ăsta pe orice.

–Ba bine ca nu. Drept dovadă, Dobie scutură puținul sos rămas peste fundul unuia dintre bărbații semiconștienți. Am ieșit să iau puțin aer, iar cei trei au sărit pe mine. Se pregătiseră pentru mine – sau pentru oricare dintre noi, cred. Chiar că ai apărut la momentul potrivit, îi spuse lui Gull. Știi kung fu sau ceva treburi dintr-astea?

–Ceva de genul. Ar fi bine să mergi să te bandajezi.

–O, sunt în regulă.

Rowan trecu printre ei și se lăsă pe vine în fața lui Dobie.

–Nu te-ar fi atacat dacă n-ar fi fost furioși pe mine. Fă-mi o favoare, bine? Du-te să te bandajezi ca să nu fiu nevoită să mă simt vinovată. Apoi se aplecă, îl sărută pe obrajii însângerați și plini de vânătăi. O să-ți rămân datoare.

–Păi... dacă asta o să te facă să te simți mai bine...

–Vrei să chem poliția? îl întrebă Big Nate.

Dobie îi studie pe cei trei bărbați, apoi ridică din umeri.

–Mie mi se pare că au nevoie mai degrabă de o ambulanță. Ridică din nou din umeri. Nu mă interesează dacă

ajung la pușcărie, în iadul cel negru sau se întorc de unde au venit.

–Bine atunci. Big Nate înaintă, îl lovi cu vârful piciorului pe bărbatul care-și ferea fața în mâini. Ești în stare să conduci?

Când bărbatul reuși să dea din cap, Big Nate îl lovi din nou, puțin mai tare.

–O să te urci în camionetă cu jegurile cu care ai venit. Pornești mașina și te tot duci. Dacă te mai prind prin zona localului sau în orice alt loc în care se întâmplă să fiu și eu, o să-ți dorești din suflet să fi chemat poliția. Acum dispari de pe proprietatea mea.

Pentru a rezolva mai rapid lucrurile, câțiva dintre bărbați îi cărară pe tipul cel masiv de-abia conștient și pe însoțitorii săi, care gemeau, până în camionetă, apoi rămaseră formând un zid până când mașina se îndepărtă.

Gull primi câteva palme amicale peste umeri și spate și nenumărate oferte de a i se face cinste. Le acceptă cu înțelepciune pe toate pentru a evita o ceartă, urmărindu-i pe Libby, Cards și Gibbons ajutându-l pe Dobie să urce într-unul dintre microbuze.

–Vrei să te consulte un doctor?

–Nu. M-am rănit mai tare căzând din pat.

Little Bear urmări din priviri microbuzul împreună cu Gull.

–Va fi bine. E nevoie de mai mult decât de trei nenorociți ca să pună la pământ un pompier parașutist.

Îl lovi ușor pe Gull peste umăr, pentru ultima dată, apoi se întoarse spre bar când microbuzul ieși din parcare.

Gull rămase pe loc, încercând să-și recapete calmul. Știa că era acolo, pe undeva, dar în acel moment nu reușea să-l găsească.

–Ăsta e al tău?

Se întoarse și-o văzu pe Rowan ținând în mână trabucul lui.

–Da. Cred că l-am scăpat.

–Mâini de cârpă. Trase ușor de câteva ori din trabuc, până când vârful se aprinse din nou, apoi trase un fum lung, adânc. Și e un trabuc de calitate, pe deasupra, adăugă ea, oferindu-i-l înapoi. Păcat să-l lași să se piardă.

Gull luă trabucul și îl studie.

–Până aici, decise. Îl aruncă din nou și, prinzând-o pe Rowan, o trase în brațele lui. Până aici, repetă, înainte ca gura lui să se repeadă peste a ei.

Bărbații aveau o limită până la care puteau fi incitați fără a elibera din tensiune.

Ea își propti ambele mâini pe pieptul lui și îl împinse.

–Hei.

Timp de o clipă, Gull crezu că avea să simtă pe propria piele upercutul ei excelent. Apoi ea repetă gestul lui inițial și-l trase înapoi.

Gura ei era așa cum și-o imaginase. Fierbinte și moale și lacomă. O întâlni pe-a lui cu aceeași pasiune, ca și cum ar fi fost amândoi acționați de un comutator trecut de la închis la deschis. Își apăsă corpul uluitor de al lui fără să ezite, fără reținere, un dar și o provocare, până când aerul rece de sub puzderia de stele păru că începe să scoată aburi.

Gustă aroma înțepătoare de tequila de pe limba ei, un contrast fascinant cu parfumul de piersici coapte emanat de piele, simți galopul intens și uniform al inimii ei ce bătea în același ritm cu a lui.

Apoi ea se dădu înapoi, îl privi în ochi, îi susținu privirea timp de o clipă înainte de a și-o feri.

–Ești talentat, spuse.

–La fel și tu.

Rowan expiră – adânc.

–Mă ispitești, Gull, nu pot nega asta. Ar fi o prostie s-o neg, iar eu nu sunt proastă.

–Nici pe departe.

Rowan își frecă buzele între ele, ca pentru a simți din nou gustul.

–Treaba e că, după ce adaugi și sexul în ecuație, chiar și oamenii deștepți pot deveni proști. Așa că... mai bine nu.

–„Nu" e alegerea ta. Eu aleg să încerc în continuare.

–Nu pot să-ți port pică pentru asta. Îi zâmbi acum, nu cu obișnuitul ei zâmbet superior, ci mai cald. Te bați ca un maniac.

–Tind să mă las dus de val, așa că încerc să evit bătăile pe cât posibil.

–E o politică bună. Ce-ai zice să lăsăm pe mai târziu tequila și să punem niște gheață pe obrazul tău?

–În regulă.

Pornind înapoi, Rowan îi aruncă o privire.

–Ce tehnică era aia pe care ai folosit-o împotriva acelor nenorociți?

–O formă antică numită snopit în bătaie.

Ea râse și îl îmbrânci prietenește cu șoldul.

–Impresionant.

El îi întoarse gestul.

–Culcă-te cu mine și-o să-ți dau lecții.

Rowan râse din nou.

–Poți să te străduiești mai mult de-atât.

–De-abia încep să mă încălzesc, îi spuse, apoi deschise ușa spre barul încins și muzica proastă.

Rowan își trase fermoarul de la hanoracul gros când ieși afară. Petrecuse ceva vreme în sala de sport, apoi verificase lista de sărituri afișată în biroul de Operațiuni. Ea intra în prima tură, a patra în ordinea săriturilor. Acum voia să facă o tură prelungită de alergări pe pistă, eventual să mănânce ceva. Deja își verificase și reverificase echipamentul. Dacă suna alarma, era pregătită.

Dacă nu...

Dacă nu, își spuse făcându-i rapid cu mâna unuia dintre mecanici, mai rămâneau munca și antrenamentul. Dar adevărul era că se simțea pregătită, mai mult decât pregătită, să sară la primul ei incendiu din sezon. Ridică privirea spre cer, îndreptându-se spre pista de alergare. Era senin, nesfârșit și de un albastru primăvăratic cât se poate de frumos.

Sub el, baza se punea încet în mișcare, în ritmul dimineților de început de sezon. Pompierii și personalul auxiliar rămâneau ocupați, spălând mașinile sau aducându-le îmbunătățiri – ori lucrându-și propriul corp cu exerciții ușoare pe terenul de antrenament. După cheful de peste noapte, mulți se trezeau greu, dar ea își dorea aer și efort.

Și, îndreptându-și privirea spre pistă, văzu că nu era singura.

Îl recunoscu pe Gull nu doar după corp, ci și după viteză. Picioare iuți, își spuse din nou. Era evident că paharele de tequila și bătaia din bar nu-l încetiniseră.

Era nevoită să admire asta.

Alergând mai aproape de el, observă că, în pofida aerului rece, transpirase zdravăn, având o pată întunecată în V pe tricoul gri spălăcit pe care îl purta.

Era nevoită să admire și asta. Îi plăcea un bărbat care se forța, care își testa limitele chiar și atunci când se afla în propria sa lume.

Deși își relaxase deja încheieturile, se opri să facă vreo câteva exerciții de întindere înainte de a-și da jos hanoracul. Își sincroniză intrarea pe pistă astfel încât să alerge lângă el.

– Ce faci?

Gull ridică două degete, economisindu-și suflarea.

– Vrei să faci trei? Când el confirmă din cap ea se întrebă dacă avea să reziste în acel ritm ucigător încă un kilometru și jumătate. Și eu. Dă-i bătaie, Fulger, nu pot ține pasul cu tine.

Rămase în urma lui, găsindu-și propriul ritm.

Îi plăcea să alerge, savura asta cu o inimă liniștită, dar își închipuia că, dacă ar fi avut viteza lui Gull, ar fi adorat activitatea. Apoi uită de el, se concentră asupra propriului corp, asupra aerului și asupra lipăitului uniform al pantofilor de sport pe pistă. Își lăsă mintea să se golească, pentru a se putea umple din nou cu gânduri răzlețe.

Lista personală de cumpărături, cum să-și facă timp să coasă câteva rucsacuri pentru echipamente personale, gura lui Gull, Dobie. Ar fi trebuit să-i dea un telefon tatălui ei fiindcă era de serviciu și nu putea să meargă să-l vadă. De ce își lăcuia Janis unghiile de la picioare dacă oricum nu le vedea nimeni? Dinții lui Gull mușcându-i ușor buza de jos. Ticăloși care atacau în grup un tip micuț.

Gull snopindu-le fundurile într-o parcare întunecată.

Fundul lui Gull. Foarte frumos.

Probabil ar fi fost mai bine să se gândească la altceva, își spuse după ce încheie primul kilometru și jumătate. Dar, la naiba, nimic altceva nu o atrăgea la fel de mult. În plus, a te gândi nu însemna a face.

Ceea ce îi trebuia ei – ceea ce le trebuia tuturor – era să audă sirena urlând. Atunci avea să fie prea ocupată ca să poată nutri fantezii, cu atât mai puțin să se gândească serios la o legătură cu un bărbat alături de care muncea.

Păcat că nu dăduse peste el în iarnă, deși ar fi fost o problemă să îl întâlnească, în condițiile în care el locuia în California. Dar dacă, de exemplu, și-ar fi luat o vacanță și s-ar fi oprit la sala lui de jocuri. Ar fi simțit aceeași vibrație dacă l-ar fi întâlnit de cealaltă parte a unei piste de bowling sau aplecat asupra unei partide încinse de Mortal Kombat?

Greu de spus.

Ar fi arătat la fel de bine, își aminti. Dar i-ar fi provocat același șoc dacă ar fi privit în ochii lui verzi când el i-ar fi vândut câteva fise?

Oare nu cumva o parte din atracție se datora muncii pe care o făceau amândoi acolo, antrenamentelor, transpirației, emoției anticipării, satisfacției intense de a ști că doar câțiva oameni aleși pe sprânceană îndeplineau condițiile și ajungeau să fie ceea ce erau ei?

Și, până la urmă, nu acesta era motivul pentru care nu se implica sexual sau romantic cu ceilalți pompieri parașutiști? Cum puteai să ai încredere în ceea ce simțeai dacă sentimentele erau trecute prin filtrul valului de adrenalină? Și ce se alegea de sentimentele respective când și dacă – cel mai probabil când – lucrurile o luau pe arătură? Erai nevoit să lucrezi în continuare și să-ți pui viața în mâinile unei persoane care îți fusese amant și nu-ți mai era. Și, în mod cert, asta ar fi fost destul de enervant pentru unul dintre ei sau pentru amândoi.

Era cu mult mai bine să cunoști pe cineva, chiar dacă era cineva care îți vindea fise într-o sală de jocuri, și să ai o relație plăcută, necomplicată, de scurtă durată. Apoi să te întorci la munca ta.

Acceleră pentru a încheia ultima tură de un kilometru și jumătate, apoi încetini până la un ritm de odihnă. Ridică din sprâncene când Gull își potrivi pasul cu al ei.

–Ești încă aici?

–Am făcut cinci ture. A fost plăcut.

–N-ai fost mahmur azi-dimineață după tequila?

–Eu nu sufăr de mahmureli.

–Niciodată? Cum reușești? Când el se mulțumi să zâmbească, ea clătină din cap. Da, da, dacă mă culc cu tine o să-mi spui. Cum ți-s obrajii și restul?

–Sunt bine. Durerea pulsa ca o tobă după cele cinci ture de pistă, dar știa că avea să treacă.

–Am auzit că Dobie a refuzat să rămână peste noapte pentru a fi ținut sub observație. L.B. l-a scos de pe lista de sărituri până își reintră în formă.

Gull dădu din cap. Verificase și el lista.

–N-o să-i ia mult. E un nemernic mic și rezistent.

Rowan încetini până la pas de mers, apoi se opri să facă întinderi.

–Ce ascultai? îl întrebă, arătând spre MP3 playerul prins de braț.

–Rock de spart timpanele, spuse Gull cu un zâmbet. Pot să ți-l împrumut data viitoare când alergi.

–Nu-mi place să ascult muzică atunci când alerg. Îmi place să mă gândesc.

–Cea mai bună parte la alergare e că *nu* te gândești.

Când el se întinse, ea examină trupul la care se gândise.

–Da, probabil ai dreptate.

Porniră înapoi împreună.

–Nu am venit aici fiindcă te-am văzut pe pistă.

–Ei, la naiba. Acum mi-ai stricat ziua.

–Dar ți-am admirat fundul când ai trecut în goană pe lângă mine.

–Asta îmi oferă un minim de satisfacție, medită el, dar consider că nu-mi mângâie pe deplin orgoliul.

–Ești un tip ciudat, Gull. Ai tendința să folosești cuvinte mari și să citești cărți mari – din câte aud. Ești periculos ca un șarpe veninos la bătăi, rapid ca un ghepard, și-ți petreci iernile cu jocuri de foosball.

Gull se aplecă să-i ridice hanoracul de pe jos.

–Îmi place o partidă bună de foosball.

Legându-și mânecile hanoracului în jurul taliei, Rowan îi examină îndelung chipul.

–Ești greu de înțeles.

–Doar dacă încerci să găsești o explicație universal valabilă.

–Poate, dar... Se întrerupse când observă camioneta ce opri în fața biroului de Operațiuni. Hei! strigă, fluturând din brațe, apoi fugi.

Gull îl urmări pe bărbatul care coborî din camionetă, înalt și solid într-o jachetă de piele mâncată de vreme și bocanci zdreliți. Părul argintiu ce flutura în vânt înconjura un chip bronzat, cu maxilar puternic. Se întoarse, apoi

desfăcu brațele ca Rowan să poată sări să-l îmbrățișeze. Gull ar fi putut simți o înțepătură de gelozie dacă nu l-ar fi recunoscut pe Lucas „Omul-de-Fier" Tripp.

Și era plăcut, după părerea lui, să vadă un bărbat învârtind-o rapid în brațe pe fiica sa devenită adult.

–Tocmai mă gândeam la tine, îi spuse Rowan tatălui ei. Intenționam să te sun mai târziu. Sunt trecută pe a doua listă de sărituri, așa că nu puteam să vin să te văd.

–Mi-a fost dor de tine. M-am gândit să trec pe-aici, să stau un minut să văd cum merg treburile. Își dădu jos ochelarii de soare și îi agăță în buzunar. Deci, aveți o recoltă bună de boboci anul ăsta.

–Da. De fapt... Rowan aruncă o privire în jur, apoi îi făcu semn lui Gull, astfel că acesta schimbă direcția și li se alătură. El e cel care a bătut recordul de viteză al bazei la cursa de doi kilometri și jumătate. Din brigada de pompieri forestieri din California. Își păstră brațul petrecut pe după mijlocul tatălui ei câtă vreme Gull se îndreptă spre ei. Gulliver Curry, Lucas Tripp.

–E cu adevărat o plăcere, domnule Tripp, îi spuse Gull întinzându-i o mână.

–Poți renunța la apelativul „domnule". Felicitări pentru record și pentru că ai ajuns să faci parte din echipă.

–Mulțumesc.

Rowan avea ochii tatălui ei, remarcă Gull în vreme ce continuau cu discuții mărunte. Și aceeași structură osoasă. Dar și mai impresionant era limbajul corpului la amândoi. Acesta arăta, simplu și de necontestat, că formau o unitate imposibil de înfrânt.

–Uite-l și pe ticălosul ăla. Yangtree lăsă ușa biroului de Operațiuni să se trântească în urma lui și înaintă să-l îmbrățișeze cu un braț pe Lucas.

–Bătrâne, mă bucur să te văd. Deci te-au lăsat să intri din nou în joc anul ăsta?

–La naiba. Cineva trebuie să-i pună la respect pe țăcăniții ăștia.

–După ce te saturi să-i ții în frâu pe puști, mi-ar prinde bine încă un instructor.

–Să învăț băieți bogați să sară din avion.

–Și fete, adăugă Lucas. Se poate trăi din asta.

–Fără să împachetezi de plecare, fără să împachetezi de întoarcere, fără să petreci douăzeci de ore luptându-te cu focul. Ți-e dor de asta în fiecare zi, spuse Yangtree, arătând spre el.

–Și de două ori în zilele de duminică. Tripp își coborî mâna pe spatele lui Rowan. Dar genunchilor mei nu le e dor.

–Te înțeleg.

–O să vă aducem două balansoare, sugeră Rowan, și poate un ceainic cu ceai de mușețel.

Lucas o trase de ureche.

–Dacă oferi bere, mă bag. Pe de altă parte, am auzit că grupul vostru a servit destule dintr-astea azi-noapte și s-a lăsat cu un mic scandal.

–Nimic peste puterile noastre, susținu Yangtree, făcându-i cu ochiul lui Gull. Sau peste puterile tale, nu, Bătăușule?

–O distracție de moment.

–Din cauza distracției de moment te-ai ales cu vânătaia aia pe falcă? întrebă Lucas.

Gull își trecu o mână peste ea.

–Cred c-ar trebui să-i vedeți pe ceilalți băieți, dar e greu să ne dăm seama exact cum arătau fiindcă au tăiat-o cu coada între picioare.

–Fiindcă s-au înfipt în pumnii tăi. Lucas arătă din cap spre încheieturile degetelor, julite și umflate ale lui Gull. Cum e tipul care i-a încasat?

–Tu chiar știi totul? întrebă Rowan.

–Stau la pândă, scumpo. Lucas o sărută pe tâmplă. Stau mereu la pândă.

–Dobie e un tip mărunt, dar a reușit să împartă câteva lovituri. Yangtree întoarse capul, scuipând pe pământ.

L-au snopit destul de tare până a intervenit Bătăușul, aici de față. Desigur, înainte de asta fata ta i-a pus la pământ pe doi dintre ei.

–Da, am auzit și despre asta.

–Nu eu am început.

–Așa mi s-a spus. Să începi e stupid, afirmă Lucas. Să termini e necesar.

Rowan își miji ochii.

–N-ai venit să vezi cum stau lucrurile, ai venit să vezi cum stau eu.

–Poate. Vrei să ne certăm în privința asta?

Rowan îl împunse pe tatăl ei în piept și rânji.

Apoi se declanșă alarma.

Rowan îl sărută pe tatăl ei pe obraz.

–Ne vedem mai târziu, spuse, și se îndepărtă în fugă.

Yangtree îl lovi pe Lucas peste umăr și îi urmă exemplul.

–Mă bucur că v-am cunoscut.

Tripp luă mâna pe care i-o întinse Gull și-i studie încheieturile degetelor.

–Te-au scos de pe listă din cauza lor.

–Azi.

–N-au intrat zilele în sac.

–Așa sper și eu.

Gull se îndreptă spre sala de îmbarcare. Fusese scos de pe lista de sărituri, dar le putea da o mână de ajutor celor incluși pe ea. Pompierii începuseră deja să se echipeze, scoțându-și lucrurile din dulapurile înalte, îmbrăcând costume de Kevlar peste lenjeria ignifugă. Până s-o găsească, Rowan se așezase pe unul dintre scaunele pliante ca să-și încalțe bocancii.

Îi ajută pe ceilalți cu echipamentele și costumele până reuși să ajungă la ea.

Peste zgomotul motoarelor și al vocilor ridicate, strigă spre ea:

–Unde e?

–Avem un incendiu în Bitterroots, lângă Bass Creek.

Era un zbor destul de scurt, socoti el, cât să permită o verificare a echipamentului în doi. Începu de la curelele bocancilor, înaintă în sus. Uitase deja în ce hal îi erau încheieturile degetelor și de faptul că fusese exclus temporar de pe lista de parașutiști.

Regretele nu îșI aveau rostul.

–Ești gata. Gull îi strânse umărul cu o mână și îi prinse privirea. Fă treabă bună.

–Nici nu știu altfel.

O urmări plecând și își spuse că până și mersul legănat impus de costumul și echipamentul greoi arătau puternice și sexy la ea.

Ieșind să-i privească pe restul pompierilor urcând în avion, îl văzu pe Dobie apropiindu-se șchiopătând. Iar în depărtare stătea Lucas „Omul-de-Fier" Tripp, cu mâinile în buzunare.

–Nenorociții ne-au făcut să ne ratăm șansa. Gâfâind puțin, cu fața un curcubeu de vânătăi, cu ochiul lovit într-o nuanță intensă de vânăt și roșu, Dobie se opri lângă Gull.

–Vor fi și altele.

–Da. Rahat. Libby participă. N-am crezut niciodată c-o să prindă un incendiu înaintea mea.

Rămaseră împreună în vreme ce avionul porni pe sol, apoi își înălță botul. Gull aruncă o privire spre locul unde stătea Lucas; îl văzu ridicând ochii spre cer și privindu-și fiica zburând spre flăcări.

capitolul 5

Inima incendiului de pădure bătea fierbinte și intens. Trecând prin ea, Rowan fu scăldată de un val de sudoare ce i se scurgea pe spate în firișoare constante. Fierăstrăul ei cu lanț urla trecând prin scoarță și lemn, scuipând așchii și praf ce i se așezau pe haine, pe mănuși, pe cască. Vuietul și țipetele fierăstraielor, ale lemnului ce se rupea, al copacilor în cădere se străduiau să înăbușe acea bătaie intensă și fierbinte.

Se oprea doar cât să ia o dușcă de apă să-și ude gâtlejul și să îndepărteze praful și fumul, și să-și șteargă ochelarii de protecție când sudoarea ce se scurgea de pe ea îi încețoșa.

Se dădu în spate când pinul galben pe care îl tăiase pentru a salva alții se prăbuși șuierând pe pământ.

–Hei, Suedezo. Gibbons, în rolul său de șef al brigăzii, o strigă prin vacarm. Chipul îi era înnegrit de cenușă, iar ochii – înroșiți de fumul prin care umblase. Vă mut pe tine, Matt și Yangtree de pe linia de tăiere. Direcția incendiului s-a schimbat. Înaintează în sus pe creastă spre sud și capătă tot mai multă forță. Avem nenorocite de focuri peste tot. Trebuie să-l abatem din drum cât mai putem.

Scoase harta pentru a-i arăta pozițiile.

–Aici lucrează doi pompieri veterani, iar Janis, Trigger și doi dintre recruți îl flanchează aici. Mai sosește un transport de oameni, iar ei vor prelua linia de tăiere și vor căuta și stinge focurile locale. Sosește imediat și agentul de stingere, o să i se dea drumul de sus cam peste zece minute, așa că asigură-te că te-ai adăpostit.

–Am recepționat.

–Du-i sus. Ai grijă de tine.

Rowan își luă lucrurile, își strânse colegii de echipă și începu ascensiunea de aproape un kilometru prin fum și căldură.

Gândurile îi erau ocupate cu rute de salvare, cu distanța și direcția spre zona sigură. Focuri mici, locale, ardeau de-a lungul rutei abrupte, așa că se luptară cu ele și le stinseră înainte de a continua urcușul.

În stânga lor pulsa un zid portocaliu de căldură și lumină ce absorbea oxigenul din aer pentru a se alimenta, mugind și strecurându-se printre copaci. Rowan privi coloanele de fum ce se ridicau, înalte și groase, spre cer.

O bucată din zidul de foc se desprinse cu forță, făcu un salt și sări de cealaltă parte a potecii abrupte din fața lor, începând să ardă vesel. Rowan se repezi în față aruncând pământ peste el, folosindu-se de securea Pulaski pentru a-l înăbuși, în vreme ce Yangtree îl bătea cu o ramură de pin.

Lovind, săpând și aruncând pământ aproape la fiecare pas, reușiră să urce pe creastă.

Prin vacarm, Rowan auzi vag huruitul navei-cisternă și scoase stația radio pentru a răspunde la semnal.

– Adăpostiți-vă! strigă spre echipa ei. Suntem în regulă, Gibbons. Spune-le să dea drumul noroiului. Suntem la adăpost.

Privi prin fum avionul cu agent de stingere balansându-se deasupra crestei, auzi bubuitul făcut de deschiderea trapei când încărcătura fu eliberată și vuietul produs de ploaia groasă de culoare roz ce se revărsa din cer.

Cei care se luptau cu flăcările mai aproape de capul incendiului urmau să se adăpostească și ei, dar tot aveau să fie stropiți cu acel gel care provoca arsuri și usturimi în contact cu pielea.

– Putem pleca, își anunță echipa, în vreme ce Yangtree rupse cu dinții capătul unui baton energizant. O să mergem puțin în zigzag spre est, ocolim capul incendiului

și ne întâlnim cu Janis și cu restul. Gibbons spune că focul înaintează destul de repede. Trebuie să facem și noi același lucru și să rămânem cu un pas înaintea lui. Mișcarea! Căscați ochii după focuri mici.

Se concentră în gând pe hartă, iar în instinct pe capriciile focului. Stinseră în continuare focuri mici, unele doar cât o farfurie, altele cât o piscină gonflabilă.

În tot acest timp, își continuară deplasarea pe creastă.

Auzi vuietul provocat de capul incendiului înainte de a-l vedea. Mugea și tuna ca o furtună, apoi zgomotul era urmat de un șuierat viclean, pulsatil. Și simți focul înainte de a-l vedea, valul brusc de căldură ce-i trecu peste față, intrându-i cu forță în plămâni.

Apoi totul se umplu de flăcări, un univers de culori intense, portocaliu, auriu, roșu sălbatic, din care izbucneau nori înecăcioși de fum. Printre nori și prin strălucirea sinistră văzu trei siluete, observă pentru o clipă bluzele și căștile galbene ale pompierilor parașutiști, angajați în luptă.

Ajustându-și rucsacul, urcă în continuare, în forță, pe creastă, spre flăcările feroce.

–Vorbește cu Gibbons, îi strigă lui Matt. Spune-i că am ajuns. Hei, Elfule! îi strigă Rowan lui Janis drept salut, înaintând în grabă, fluturând din brațe. Au sosit întăririle.

–Avem nevoie de ele. Am delimitat cu șanțuri cele mai fierbinți părți ale capului. Noroiul a mai înăbușit din flăcări și am început să marcăm terenul în jos, spre coadă. Trebuie să lățim șanțurile și să doborâm cioturile. Dumnezeule!

Se opri o clipă pentru a bea apă și își șterse sudoarea ce i se scurgea în ochi. Nămolul roz al agentului de stingere i se întindea pe cască și pe bluză.

–Primul incendiu al sezonului și nenorocitul e agresiv. Gibbons tocmai mi-a spus că se trimite încă un transport

de pompieri parașutiști, și a fost alertată brigada din Idaho. Trebuie să-i tăiem capul, Suedezo.

– Putem începe să extindem șanțurile și să doborâm cioturile. Am dat peste o grămadă de focuri mici cât am urcat. Tot încearcă să treacă de cealaltă parte.

– Mie-mi spui? Să ne-apucăm! I-am dus pe recruți acolo, Libby și Stovic. Ține-i în frâu.

– Mă ocup eu.

Rowan săpă, tăie, lovi, ciopârți și asudă. Orele trecură pe nesimțite. Puse la pământ cioturile, copacii morți încă rămași în picioare din care s-ar fi alimentat focul. Când simți că energia începe să o părăsească, se opri cât să-și umple gura cu biscuiții cu unt de arahide din rucsacul cu efecte personale și să-și clătească gura cu neprețuita sticlă de Cola, unica – acum aproape fierbinte – pe care și-o adusese cu ea.

Hainele îi erau pătate cu nămol roz după cea de-a doua revărsare de agent de stingere, iar sub haine, spatele, picioarele și umerii o dureau din cauza căldurii și a orelor prelungi de efort neîntrerupt.

Dar simți clipa în care șansa începu să se întoarcă la ei.

Norul masiv de fum se subție – o idee – și prin el văzu o sigură licărire plină de speranță, lumina Stelei Polare.

Ziua se consumase în noapte câtă vreme luptaseră cu flăcările.

Se îndreptă, își arcui spatele pentru a-l odihni, și aruncă o privire în urmă, în întuneric – bucata de pădure arsă pe care o consumase focul, buturugile carbonizate, cioturile, vârfurile fantomatice, bălțile moarte de cenușă.

Nu mai avea din ce să se alimenteze aici, își spuse, și îl lăsaseră fără combustibil și la cap.

Energia îi reveni. Incendiul nu fusese încă stins, dar reușiseră să-l învingă. Dragonul începea să se liniștească.

Doborî un pin mort, apoi folosi una dintre ramuri pentru a înăbuși cu lovituri un foc mic, ascuns. Strigătul de șoc și durere o făcu să se răsucească pe călcâie exact la timp pentru a-l vedea pe Stovic căzând la pământ. Fierăstrăul îi sări din mâini, se rostogoli, iar sângele de pe dinții lui se scurse în picături pe pământul frământat.

Rowan își aruncă imediat fierăstrăul și porni cu pași mari spre Stovic. Când ajunse la el, acesta se chinuia să se ridice, ținându-se de coapsă.

–Stai așa! Stai așa! Îi dădu mâinile la o parte și îi sfâșie pantalonii pentru a lărgi crăpătura zimțuită.

–Nu știu ce s-a întâmplat. M-am tăiat! În spatele stratului de funingine și cenușă, fața îi lucea cu o paloare cadaverică.

Ea știa. Oboseala îl făcuse neatent, îl făcuse să nu mai stăpânească fierăstrăul sau să-l folosească neatent, doar pentru o clipă, atâta cât să apuce să intre în recul.

–Cât e de grav? întrebă Stovic, în vreme ce ea scoase un cuțit din rucsac, pentru a tăia materialul și a-l da la o parte. E grav?

–E doar o zgârietură. Fii bărbat, bobocule. Nu știa dacă era sau nu grav, nu încă. Adu trusa de prim ajutor, îi ceru Rowan lui Libby, când aceasta se lăsă pe vine lângă ea. O să curăț puțin rana, Stovic, să văd mai bine.

Era puțin șocat, hotărî ea, studiindu-i ochii, dar rezista.

Iar potopul amar de înjurături – dintre care o parte în rusă, rostite cu accentul lui de Brooklyn – o făcură optimistă câtă vreme îi curăță rana.

–Ai o tăietură frumoasă. O spuse pe un ton vesel și gândi: „Doamne, Dumnezeule, puțin mai adânc, puțin mai la stânga și adio Stovic". Lama ți-a tăiat mai mult pantalonii.

Îl privi din nou în ochi. L-ar fi mințit dacă ar fi fost necesar, iar inima îi tresări de ușurare că nu era nevoită să mintă.

–O să ai nevoie de vreo duzină de copci, dar asta n-o să te încetinească pentru prea mult timp. O să-ți fac un pansament provizoriu care să te țină până te întorci la bază.

El reuși să zâmbească nesigur, dar Rowan îl auzi când înghiți în sec.

–Nu mi-am tăiat nimic esențial, nu?

–Echipamentul tău privat e intact, Fierăstrău.

–Doare ca naiba.

–Te cred.

Stovic își recăpătă stăpânirea de sine și respiră lent de câteva ori. Rowan simți un nou val de ușurare văzând că în obraji i se strecura puțină culoare.

–E prima dată când sar în foc și uite ce fac. N-o să mă scoată din activitate pe mult timp, nu-i așa?

–Nu. Îi pansă rana rapid, cu abilitate. Și o să ai o cicatrice sexy care o să impresioneze femeile. Se lăsă pe spate, sprijinită pe pulpe, și îi zâmbi. Femeile nu-i pot rezista unui războinic rănit, nu-i așa Lib?

–Evident că nu. De fapt, abia mă pot abține să nu sar pe tine chiar acum, Stovic.

El îi aruncă un rânjet strâmb.

–L-am învins, nu-i așa, Suedezo?

–Da, așa e.

Îl bătu ușor pe genunchi, apoi se ridică în picioare. Lăsând-o pe Libby să aibă grijă de el, Rowan se îndepărtă să-l contacteze pe Gibbons pentru a lua măsuri ca Stovic să fie dus cu o targă.

La optsprezece ore după ce sărise în foc, Rowan urcă înapoi în avion pentru scurtul zbor înapoi la bază.

Folosindu-și rucsacul drept pernă, se întinse pe podea și închise ochii.

–Friptură, spuse, nu foarte prăjită. Un cartof cât o minge de fotbal înotând în unt, un munte de morcovi caramelizați, urmați de o felie de tort de ciocolată cât statul Utah, înmuiată în doi litri de înghețată.

–Chiftele. Yangtree se întinse lângă ea, în vreme ce un alt tip – sau mai mulți alți tipi, dată fiind stereofonia – sforăiau ca niște fierăstraie circulare. O chiftea întreagă, iar muntele meu vreau să fie din piure de cartofi cu o troacă de sos. Plăcintă cu mere, și să fie patru, nu doi litri de înghețată.

Rowan deschise puțin ochii și-l văzu pe Matt privind-o cu un zâmbet somnoros.

–Tu ce-ți alegi, Matt?

–Puiul cu găluște făcut de mama. Cel mai bun din lume. Dar toarnă-l într-o găleată de douăzeci de litri ca să-mi pot băga capul în ea și să mănânc așa. Plăcintă cu sirop de cireșe și frișcă de casă.

–Toată lumea știe că frișca se vinde la tub.

–Nu și acasă la mama. Dar la cât mi-e de foame aș mânca o pizza veche de cinci zile și cutia în care a fost livrată.

–Pizza, gemu Libby, apoi încercă să se ghemuiască într-o poziție mai confortabilă pe scaun. N-am crezut vreodată c-aș putea fi atât de goală și să supraviețuiesc.

–După optsprezece ore de luptă cu flăcările o să ajungi și la asta. Rowan căscă, se întoarse pe cealaltă parte și lăsă vocile, sforăitul și zgomotul motorului s-o împingă spre somn.

–Mergem la bucătărie după ce ne întoarcem, Ro? o întrebă Matt.

–Mmm. Trebuie să mâncăm. Trebuie să ne spălăm de putoare mai întâi.

Se trezi când aterizară. Coborî din avion clătinându-se printr-o ceață de extenuare. După ce-și lăsă echipamentul, se împletici până în camera ei unde rupse ambalajul

unei ciocolate. Apoi o devoră în vreme ce-și dezbrăca hainele murdare. Doar pe jumătate trează se îndreptă spre duș, scâncind ușor când apa călduță se revărsă peste ea. Privi cu ochi tulburi cum se scurgea în sifon apă de un gri murdar.

Se săpuni, pe păr, pe corp, pe față, inhalând parfumul de piersici ce părea să-i declanșeze emoții lui Gull. Clătește și repetă, își porunci. Clătește și repetă. Apoi, când, în sfârșit, apa se scurse curată de pe ea, încercă fără mare zel să se șteargă.

După care se prăbuși pe pat înfășurată în prosopul umed.

Visul se strecură spre sfârșitul somnului profund, când mintea ei începu să revină la suprafață din prăpastia adâncă a extenuării.

Bubuitul motoarelor, vâjâitul biciuitor al vântului, săritura îmbătătoare în aer. Încântarea transformându-se în panică – bătaia înnebunită a inimii între coaste, boc, boc, boc, când îl privi neputincioasă pe Jim prăbușindu-se spre pământul în flăcări.

–Hei! Hei! Trebuie să te trezești.

Vocea ce reuși să acopere țipătul din capul ei și zgâlțâitul puternic pe umăr o făcură să sară în capul oaselor pe pat.

–Ce e? Sirena? Ce e? Se holbă la chipul lui Gull, care își freca propria față.

Inspiră, expiră, își îngustă puțin ochii. Era dimineață – sau poate mai târziu –, asta își dădea seama. Iar Gulliver Curry se afla în camera ei fără permisiunea sa.

–Ce naiba cauți aici?

–Poate-ar fi cazul să-ți aranjezi prosopul puțin? Nu că m-ar deranja peisajul. Și, de fapt, mi-aș putea petrece tot restul zilei admirându-l.

Rowan coborî privirea, văzu că era goală până la brâu, iar bucata de prosop care nu alunecase nu acoperea prea

mult nici în rest. Dezgolindu-și dinții, trase de prosop în sus și se înfășură în el.

–Răspunde-mi la întrebare înainte să te snopesc în bătaie.

–Ai ratat micul dejun și urma să ratezi și prânzul.

–Ne-am luptat cu flăcările timp de optsprezece ore. Nu m-am culcat decât pe la trei dimineața.

–Așa am auzit, că ați făcut o treabă bună. Dar cineva mi-a spus că n-ai apucat să mănânci și că-ți plac foarte mult sendvișurile cu șuncă și ou, plus cașcaval Monterey. Așa că... Își îndreptă degetul spre masa de lângă patul ei. Ți-am adus unul. Aveam de gând să ți-l las pe noptieră, dar aveai un coșmar. Te-am trezit, tu te-ai dezgolit – și, în paranteză fie spus, ai cele mai grozave gemene din câte am avut privilegiul să văd – și așa am ajuns la momentul de față.

Rowan studie sendvișul și sticla de suc de lângă el. De data asta, când inspiră mirosul, aproape îi veni să plângă de fericire.

–Mi-ai adus un sendviș cu șuncă și ou?

–Plus cașcaval Monterey.

–Aș zice că ți-ai câștigat dreptul de a mă vedea dezgolită.

–Pot să merg să-ți mai aduc unul dacă doar de-atât e nevoie.

Ea râse, căscă, apoi își strânse prosopul pe ea înainte de a lua farfuria. Prima mușcătură o făcu să închidă ochii de extaz. Învăluită de plăcere, nu-i ceru să se ridice de pe pat când simți salteaua lăsându-se sub greutatea lui.

–Mulțumesc, spuse, cu gura plină de cea de-a doua mușcătură. Sincer.

–Dă-mi voie să răspund, sincer. A meritat din plin.

–Am într-adevăr sâni excepționali. Se întinse după băutură, răsuci capacul. Focul își schimba în permanență direcția, scuipa mici focuri ici-colo. Reușeam să stingem

un front, iar el spunea: „A, deci așa vreți să ne jucăm? Luați de-aici." Dar, într-un final, nu a reușit să-i înfrângă pe Zulie. Ai aflat ceva azi-dimineață despre Stovic?

–Poreclit recent Fierăstrău. El și cele douăzeci și șapte de copci ale sale sunt bine.

–Ar fi trebuit să-l supraveghez mai atent.

–A trecut probele de admitere, Rowan. Se mai întâmplă și accidente. Fac parte din munca noastră.

–Asta așa e, dar făcea parte din echipa mea, și eu eram membrul cu cel mai înalt rang în sectorul respectiv. Ridică din umeri. El e bine, deci totul e bine. Își mută privirea. Mâinile tale arată mai bine.

–Destul de bine. Le flexă. Am fost inclus din nou pe lista de sărituri.

–Dobie?

–Își revine, dar o să mai dureze câteva zile, oricum. Little Bear a descoperit că Dobie știe să coasă ca o cusătoreasă de profesie, așa că-l ține pe Dobie legat cu lanțuri de o mașină. Eu am câștigat cincizeci și șase de dolari plus mărunțiș la pocher aseară, iar Bicardi – unul dintre mecanici – s-a îmbătat aproape muci și a cântat muzică italiană de operă. Astea, cred, sunt toate noutățile.

–Mulțumesc pentru informare și pentru sendviș. Acum pleacă să mă pot îmbrăca.

–Te-am văzut deja goală.

–Va fi nevoie de mai mult decât un sendviș la micul dejun ca să mă vezi goală din nou.

–Ce zici de-o cină?

Doamne, o făcea să râdă.

–Ieși, șmecherule. Trebuie să merg la sală, să-mi iau porția și să scap de niște cârcei.

–Ca să-ți arăt ce tip galant sunt, am să mă abțin de la comentariile facile care s-ar putea face pe marginea acestei afirmații. Se ridică, luă farfuria goală. Ești o femeie

al naibii de superbă, Rowan, îi spuse ieșind. Asta mă ține treaz noaptea.

–Ești un bărbat al naibii de sexy, Gulliver, murmură Rowan după ce el ieși. Asta îmi tulbură gândurile.

Petrecu nouăzeci de minute la sală, dar se mulțumi cu exerciții ușoare și lente pentru a nu-și suprasolicita organismul, apoi porni spre popotă.

Simțind că redevenise om, îi trimise un mesaj simplu tatălui ei.

„Am stins focul. Sunt OK. Te iubesc, Ro."

Se îndreptă spre atelier ca să verifice parașuta pe care o atârnase acolo cu o seară înainte. Începu să caute eventuale găuri, fire trase, defecte.

Ridică privirea când intrară Matt și Libby.

–Măi, măi, arătați cam dezumflați și obosiți.

–Amintește-mi să nu mai mănânc niciodată ca un porc înainte de a mă băga în pat. Libby își apăsă o mână pe burtă. Nu am reușit să mă liniștesc decât după cinci, apoi am stat în pat ca o balenă eșuată.

–Tu n-ai mai ajuns pe la popotă, comentă Matt când își aduse parașuta.

–Până m-am spălat de toată putoarea de-abia am ajuns de la duș la pat. Am dormit tun, adăugă, zâmbindu-i lui Libby. Am comandat masa în cameră, mi-am făcut cele nouăzeci de minute de sală și iată-mă pregătită s-o iau de la capăt.

–Drăguț. Libby își întinse parașuta. Masa în cameră?

–Gull mi-a adus un sendviș la micul dejun.

–Așa i se spune în Missoula?

Rowan își îndreptă un deget spre ea.

–Doar sendvișul, dar și-a câștigat câteva puncte. L-ați văzut careva pe Fierăstrău?

–Da, am trecut rapid pe-acolo înainte să mă întâlnesc cu Matt. Mi-a arătat copcile lui.

–Așa i se spune în California?

–Asta mi-am căutat-o cu lumânarea.

–E norocos, spuse Matt. A dat doar peste carne. Câțiva centimetri mai la dreapta sau la stânga, ar fi fost altceva.

–Totul se reduce la câțiva centimetri, nu-i așa? Libby își trecu degetele peste parașută. Sau secunde. Sau o minusculă pierdere a concentrării. Diferența dintre a avea o cicatrice interesantă sau... Se întrerupse, pălind ușor. Îmi pare rău, Matt. Nu mi-am dat seama.

–Nu e nici o problemă. Nici măcar nu l-ai cunoscut. Își continuă inspecția, își drese vocea. Sincer să fiu, nu eram sigur dacă voi fi în stare s-o fac din nou, n-am știut până ieri. Stând în ușă, privind focul dedesubt și așteptând mâna observatorului să mă lovească pe umăr. Nu știam dacă voi putea sări în foc din nou.

–Dar ai făcut-o, murmură Rowan.

–Da. Mi-am spus că o fac pentru Jim, dar până am făcut gestul efectiv... Fiindcă ai dreptate, Libby. E o chestiune de centimetri și de secunde. E o chestiune de soartă. De-asta nu ne putem pierde concentrarea. În fine. Expiră prelung. Știai că s-a întors Dolly? o întrebă pe Rowan.

–Nu. Surprinsă, Rowan se opri din ceea ce făcea. Când anume? Nu am văzut-o la bază.

–S-a întors ieri, în vreme ce eram la incendiu. A trecut prin camera mea azi-dimineață după micul dejun. Își păstră privirea fixată pe parașută. Pare să fie în regulă. Voia să-și ceară scuze pentru comportamentul ei de după moartea lui Jim.

–Asta e bine. Dar Rowan simți un zvâcnet în stomac în vreme ce continuă să-și inspecteze parașuta.

–I-am spus că ar trebui să facă același lucru și față de tine.

–Nu contează.

–Ba da.

–Pot să întreb cine e Dolly? interveni Libby. Sau e mai bine să-mi văd de ale mele?

–A fost una dintre bucătărese, îi spuse Rowan. S-a încurcat cu Jim. De fapt, avea tendința să se încurce cu diverși, dar s-a mulțumit doar cu Jim în cea mai mare parte a sezonului trecut. A reacționat urât când a murit Jim. De înțeles.

–Te-a atacat cu un cuțit de bucătărie, îi aminti Matt. Nu e nimic de înțeles în asta.

–Doamne sfinte!

–Aproape m-a atacat, îl corectă Rowan când Libby rămase cu gura căscată la ea.

–De ce?

–Eu am fost partenera de sărituri a lui Jim în ziua respectivă. Avea nevoie să dea vina pe cineva. A luat-o puțin razna, m-a amenințat cu cuțitul. Dar, în principiu, ne considera pe toți vinovați, spunea că noi l-am ucis.

Rowan așteptă o clipă să vadă dacă Matt avea ceva de spus, dar acesta păstră tăcerea.

–A plecat imediat după. Nu cred că se aștepta cineva să se întoarcă sau să fie angajată aici din nou, dacă-i vorba de asta.

Matt își mută greutatea de pe un picior pe altul și o privi din nou.

–Nu te deranjează?

–Nu știu. Rowan își masă ceafa. Cred că atâta timp cât nu mă amenință cu unelte ascuțite și nu încearcă să mă otrăvească, nu mă deranjează.

–Are un copil.

Fu rândul lui Rowan să rămână cu gura căscată.

–Poftim?

–Mi-a spus că a născut o fetiță, în aprilie. În ochi îi apărură lacrimi, așa că își abătu privirea. Dolly i-a pus numele Shiloh. Mama ei are grijă de copil cât lucrează Dolly. Ea spune că e a lui Jim.

–Ei bine, Doamne, nu ai știut până acum? Familia ta nu știe?

Matt clătină din cap.

–Pentru asta și-a cerut scuze. M-a rugat să-i spun mamei mele, familiei, și mi-a dat câteva fotografii. Mi-a spus că pot să merg să-l văd – bebelușul – dacă vreau.

–Jim știa?

Obrajii i se colorară, apoi păliră.

–Ea mi-a spus că-l anunțase în dimineața respectivă, înainte de a sări. Mi-a spus că Jim era foarte bucuros, că alesese numele. Băiat sau fată, i-ar fi spus, voia să-l cheme Shiloh. Urmau să se căsătorească, mi-a mai zis, în toamna aceea. Scoase din buzunar o fotografie de mărimea unui portofel. Uite-o. Ea e Shiloh.

Libby luă fotografia.

–E foarte frumoasă, Matt.

Ochii lui se limpeziră auzind asta, iar zâmbetul i se lăți pe chip.

–E cheală ca un pepene. Așa am fost și eu, și Jim, și sora mea. Trebuie s-o sun pe maică-mea, continuă, când Libby îi întinse fotografia lui Rowan. Nu știu cum să-i spun.

Rowan studie bebelușul cu obraji dolofani și ochi strălucitori înainte de a-i da înapoi fotografia.

–Du-te și fă o plimbare, lămurește-ți lucrurile în minte. Apoi sun-o pe mama ta. O să se bucure. Poate va fi puțin furioasă că n-a aflat mai devreme, dar per ansamblu va fi fericită. Du-te. Mă ocup eu de parașuta ta.

–Nu-mi pot scoate asta din minte, deci cred că ai dreptate. Pot termina cu parașuta mai târziu.

–Mă ocup eu de ea.

–Mulțumesc. Mulțumesc, repetă, și se îndepărtă, mișcându-se ca un om adormit.

–Are multe pe cap, comentă Libby.

–Da, foarte multe.

Lăsă gândurile să se coacă în fundul minții câtă vreme lucră. Intrară și alții și, fiindcă se răspândise vestea

întoarcerii lui Dolly Brakeman, subiectul domină discuțiile zilei.

–Încă nu te-ai întâlnit cu ea?

Rowan clătină din cap spre Trigger. După ce terminase de verificat propria parașută se concentrase pe cea a lui Matt.

–Se zvonește că și-a făcut apariția ieri după-amiază cu mama ei și cu predicatorul acesteia.

–*Ce* anume?

–Da. Trigger își dădu ochii peste cap. Un anume reverend Latterly. Se zvonește că e predicatorul mamei sale și că Dolly merge cu regularitate la biserică acum. Așa că au stat în discuții private cu L.B. timp de o oră. Azi-dimineață era la bucătărie cu Lynn și Marg, prăjind șunca.

–Știe să gătească.

–Da, asta n-a fost niciodată o problemă pentru ea.

Întâlni privirea lui Trigger și clătină din nou din cap, scurt.

–Are un copil acum, rosti Rowan încet. Nu are rost acum să tulburăm apele din trecut.

–Crezi că e copilul lui Jim, așa cum spune?

–Și-o trăgeau ca iepurii, așa că de ce nu? Dar nici unul nu pomeni că avea obiceiul de-a și-o trage cu o mulțime de bărbați. Oricum, asta nu ne privește pe noi.

–Jim a fost unul dintre noi, deci știi că asta face să ne privească și pe noi.

Rowan nu putea nega acest lucru, dar refuză să se gândească la bârfe și speculații până nu termina de pliat parașutele. Apoi îl căută pe Little Bear.

Acesta își îndreptă spatele aplecat peste masa de birou, făcându-i semn să închidă ușa.

–Mă gândeam c-o să treci pe-aici.

–Vreau doar să știu dacă trebuie să-mi păzesc spatele. Aș prefera să nu sfârșesc înjunghiată între umeri cu un cuțit pentru pâine.

Little Bear își frecă un punct între sprâncene.

–Crezi că i-aș fi permis accesul în bază dacă aș fi crezut că ți-ar face probleme?

–Nu. Dar nu m-ar deranja să aud asta cu voce tare.

–A lucrat aici timp de trei ani înainte de Jim. Singura problemă pe care am avut-o vreodată era graba cu care își ridica fustele. Dar nimeni nu s-a plâns nici de asta prea mult.

–Nu mă interesează dacă a prestat câte un oral în sala de îmbarcare pentru fiecare boboc, recrut, pompier și mecanic. Rowan își îndesă mâinile în buzunare, se învârti puțin prin încăpere. E o bucătăreasă bună.

–Așa e. Și, din câte am auzit, o grămadă de bărbați au dus dorul acelor partide de oral după ce s-a cuplat cu Jim. Și are un copil acum. Judecând după momentul nașterii și din ceea ce spune ea, copilul e al lui. L.B. lăsă să-i scape un oftat ce-i umflă obrajii. Și-a adus predicatorul cu ea. Mama ei a convins-o să meargă la biserică. Are nevoie să muncească, vrea să repare greșelile din trecut. Își trecu o mână prin păr. N-am să neg că mi-a fost milă de ea, dar aș fi refuzat-o dacă n-aș fi crezut că își dorește un nou început pentru ea și pentru copil. Știe că dacă va face probleme, ție sau altcuiva, va fi dată afară.

–Nu vreau să am asta pe conștiință, L.B.

Acesta îi aruncă lui Rowan o privire prelungă, cu o expresie solemnă în ochii căprui.

–Atunci consideră că e pe conștiința mea. Dacă te deranjează povestea asta, mă ocup eu de ea.

–La naiba.

–Cântă în corul bisericii duminica.

–Mai lasă-mă. Își înfipse mâinile în buzunar din nou, când L.B. îi rânji. Bine, bine. Dar se lăsă să cadă pe un scaun.

–Nu e bine?

–Ți-a spus că ea și Jim urmau să se căsătorească și că el era foarte fericit în privința copilului?

–Da.

–Chestia e, L.B., eu știu că el se vedea cu altcineva. Anul trecut am prins incendiul ăla din St. Joe și am petrecut acolo trei zile. Jim s-a cuplat cu una dintre femeile de la bucătărie: se pare că avea o preferință pentru bucătărese. Și știu că se întâlneau ocazional la un motel, când el nu era inclus pe lista de sărituri. Și nu era singura.

–Știu asta. A trebuit să vorbesc cu el despre faptul că se aștepta să-l acopăr în fața lui Dolly.

–Iar în ziua accidentului, ți-am spus, era neliniștit pe avion. Nu entuziasmat, ci agitat, ca pe ace. Dacă Dolly l-a anunțat despre sarcină înainte să fie chemat la apel, probabil că ăsta era motivul. Sau o parte din el.

L.B. lovi cu un creion în masă.

–Nu văd nici un motiv pentru care Dolly ar trebui să cunoască vreun astfel de detaliu. Ești de-acord?

–Nu. Spun doar că poate l-a găsit pe Dumnezeu sau poate găsește o oarecare alinare în a cânta pentru Iisus, dar în privința lui Jim ori minte, ori își face iluzii. Deci n-am nimic împotrivă că s-a întors atâta timp cât știm asta.

–I-am cerut lui Marg să o urmărească atent, să mă anunțe cum se descurcă.

Satisfăcută, Rowan se ridică din nou în picioare.

–Pentru mine e suficient.

–Se înregistrează fulgere la nord, îi spuse L.B. când Rowan dădu să plece.

–A, da? Poate avem noroc și intervenim la un incendiu, apoi toată lumea va putea înceta să mai discute despre întoarcerea lui Dolly. Inclusiv eu.

La o adică, putea să lămurească lucrurile pe deplin, decise Rowan, și se îndreptă apoi spre popotă.

Când ajunse, tocmai se pregătea prânzul, după cum se așteptase.

Marg, regina popotei, unde domnise o duzină de ani, stătea lângă tejghea tăind în sferturi cartofi roșii. Purta șorțul de bucătărie obișnuit peste un tricou și o pereche de blugi, iar smocul de păr castaniu îi era prins sub o bandană roz aprins.

Aburii pufăiau din oalele de pe sobă, în vreme ce Lady Gaga răcnea piesa *Speechless* din lista încărcată de Marg pe MP3 playerul de pe tejghea.

Marg era singura care alegea muzica din bucătărie.

Cânta și ea pe o voce înaltă, puternică, răgușită, folosindu-se de cuțit pentru a marca ritmul.

Sângele ei de amerindian – moștenit de la bunica mamei sale – se vedea în pomeții ei, dar pielea de un alb lăptos presărată cu pistrui și ochii vioi de culoarea alunei îi trădau descendența irlandeză.

Privirea ei o surprinse acum pe cea a lui Rowan și alunecă spre femeia care spăla frunze de salată în chiuvetă.

Rowan își ridică umerii, îi lăsă apoi să cadă.

–Miroase bine aici, rosti, asigurându-se că vocea ei fusese auzită peste muzică.

La chiuvetă, Dolly înlemni, apoi închise încet apa și se întoarse.

Fața îi era ceva mai plină, remarcă Rowan, la fel și sânii. Părul blond îi era prins sus într-o coadă de cal elegantă și ar fi avut nevoie să-și vopsească rădăcinile.

Dar asta era probabil o răutate, își spuse Rowan. O tânără mamă avea alte priorități. Culoarea din obrajii ei se datora emoției mai degrabă decât fardului când își lăsă privirea în pământ și își șterse mâinile pe o cârpă.

–Avem friptură de porc la cuptor, cu garnitură de cartofi cu rozmarin, fasole neagră și morcovi. Vegetarienii primesc ravioli cu trei tipuri de brânză. O să fac o salată mediteraneeană uriașă. Cozonac și prăjitură cu afine la desert.

–Eu, una, mă înscriu la așa ceva.

Rowan deschise frigiderul și scoase un suc când Marg se întoarse la cartofii ei.

–Ce mai faci, Dolly?

–Sunt bine, tu? Vorbi pe un ton afectat, ridicând mult bărbia.

–Destul de bine. Poate îți iei o pauză scurtă, să ieși puțin la aer cu mine?

–Suntem ocupate. Lynn...

–Ar face bine să-și miște încoace fundul ăla slăbănog, o întrerupse Marg. Tu ieși, și dacă o vezi trimite-o aici.

–Trebuie să usc frunzele alea de salată, începu Dolly, dar cedă – așa cum făceau toate – sub privirea de oțel a lui Marg. În regulă, bine.

Își aruncă deoparte cârpa și se îndreptă spre ușă.

Rowan și Marg schimbară o privire, apoi Rowan ieși și ea.

–Am văzut o fotografie cu fetița ta, începu Rowan. E frumoasă.

–Copilul lui Jim.

–E frumoasă, repetă Rowan.

–E un dar de la Dumnezeu. Dolly își încrucișă brațele din mers. Am nevoie de locul ăsta de muncă pentru a-i asigura ceea ce-i trebuie. Sper că ai atâta simț creștinesc cât să nu faci nimic ca să fiu dată afară.

–Nu-i vorba că aș avea simț creștinesc sau altceva, Dolly. E vorba să fii om. Nu am avut niciodată o problemă cu tine și nu mă interesează să am nici de-acum încolo.

–Am să gătesc pentru tine la fel cum gătesc pentru restul. Sper că-mi vei arăta atâta respect cât să stai departe de mine, iar eu voi face la fel. Reverendul Latterly spune că trebuie să te iert ca să fiu dreaptă în ochii Domnului, dar nu o fac.

–Pentru ce să mă ierți?

–Tu ești motivul pentru care copilul meu va crește fără tatăl său.

Rowan nu spuse nimic timp de o clipă.

–Poate că tu ai nevoie să crezi asta ca să mergi mai departe, și constat că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie orice-ai crede.

–Așa mă și așteptam din partea ta.

–Atunci mă bucur că nu te-am dezamăgit. Poți să susții că l-ai descoperit pe Dumnezeu sau că ai renăscut, nici asta nu mă interesează. Dar ai un copil și ai nevoie de un loc de muncă. Ești bună în munca ta. Ceea ce trebuie să pricepi, Dolly, e că dacă vrei să-ți păstrezi locul de muncă trebuie să îmi poți face față. Când am chef să intru în bucătărie o s-o fac, indiferent dacă ești sau nu prin zonă. N-am de gând să-mi organizez viața după pretențiile tale sau după ranchiuna ta prost orientată.

Ridică o mână înainte ca Dolly să apuce să vorbească.

–Încă ceva. Ai scăpat basma curată după ce m-ai atacat o dată. A doua oară n-ai să scapi. Cu bebeluș sau fără, am să te pun la pământ. În afară de asta, nu vom avea o problemă.

–Ești o târfă fără suflet și într-o bună zi ai să plătești pentru ceea ce-ai făcut. Tu ar fi trebuit să te afli în locul lui Jim în ziua aia. Ar fi trebuit să fi tu cea care se prăbușește țipând.

Alergă înapoi în bucătărie.

–Ei bine, murmură Rowan, m-am descurcat grozav.

capitolul 6

Rowan dormi prost și nu se sfii s-o învinovățească pe Dolly pentru acest lucru. Verificase radarul, jurnalele și hărțile înainte de a se retrage la culcare. Se aprinseseră focuri lângă Denali în Alaska și în Marble Mountains, în California de Nord. Se aștepta – speră aproape – să fie chemată la apel și să-și petreacă o parte din noapte într-un avion de transport. Dar nu sună nici o sirenă, nu bătu nimeni la ușa ei.

În schimb, îl visă pe Jim pentru a doua noapte la rând. Se trezi iritată și pusă pe harță, furioasă pe propriul subconștient fiindcă se lăsa atât de ușor manipulat.

„Am terminat-o cu asta", își promise, și hotărî să-și înceapă ziua cu o cursă zdravănă, sănătoasă, pentru a alunga proasta dispoziție.

Când mușchii ei încă se încălzeau spre sfârșitul primei jumătăți de kilometru, Gull veni și-și potrivi pasul cu al ei.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

–O să devină un obicei?

–Eu am ieșit primul la alergare, ieri, îi aminti el. Îmi place să alerg câțiva kilometri la prima oră a dimineții. Mă înviorează.

Îi aruncase și el o privire și hotărâse că părea cam nervoasă și arăta încercănată.

–Te interesează viteza sau rezistența?

–Mă interesează doar să alerg.

–Să zicem că e rezistență, atunci. Îmi place să dau un scop activităților mele.

–Am remarcat. Cred că vreo cinci.

El pufni:

–Poți mai mult de-atât. Opt.

–Șase și jumătate, spuse Rowan, doar pentru a nu lăsa ca el. Și nu vorbi cu mine. Îmi place să-mi ascult gândurile când alerg.

Supunându-se, Gull își porni MP3 playerul prins de braț și alergă ascultând muzică.

Păstrară un ritm constant pe parcursul primului kilometru și jumătate. Rowan îi simțea prezența lângă ea, sunetul pașilor lor lovind pista la unison. Și constată că nu o deranja. Putea să încerce să ghicească ce fel de muzică asculta și ce „scopuri" își propusese pentru restul zilei. Și cum scopurile respective urmau să fie date uitării dacă apărea un incendiu.

Amândoi erau incluși pe prima listă de sărituri.

Când trecură de cel de-al treilea kilometru, auzi sunetul unui motor deasupra capului și văzu unul dintre avioanele tatălui său traversând lin întinderea nesfârșită de cer albastru. Cursuri de pilotaj, constată Rowan – afacerea mergea bine. Se întrebă dacă tatăl ei era instructorul, sau unul dintre cei trei piloți ai lui, apoi văzu aripa dreaptă înclinându-se în jos de două ori, urmată de o singură înclinare pe stânga.

Era tatăl ei.

Cu fața în sus ridică brațul în aer, întinzând mult degetele pentru a-i răspunde la salut.

Acel simplu contact reuși să alunge și ultimele rămășițe de enervare pe care nu le îndepărtase complet compania lui Gull.

Apoi colegul ei de alergare acceleră. Acceleră și ea pentru a ține pasul, știind că o forța, o testa. Pe de altă parte, viața fără competiție nu prea era viață, din punctul ei de vedere. Febra musculară tot mai intensă din cvadricepșii și tendoanele de la genunchi reuși să ardă chiar și acele ultime fărâme.

Lungi pasul când se apropie de cinci kilometri. Brațele băteau ritmic aerul, plămânii munceau din greu. Soarele îndrăzneț, despre care meteorologii promiseseră că avea să urce temperaturile până spre douăzeci și șase de grade, o învelea într-un strat subțire de sudoare.

Se simțea vie, provocată, fericită.

Apoi Gull îi aruncă o privire și îi făcu cu ochiul. După care dispăru ca vântul înaintea ei.

Avea un fel de echipament suplimentar, își spuse Rowan după ce Gull porni în trombă. Asta era explicația. Și când se folosea de el, dispărea pur și simplu.

Căută resurse și în ea, constatând că mai avea ceva energie. Nu suficientă cât să-l ajungă din urmă – decât dacă se lega de o rachetă –, dar suficientă cât să nu se facă de râs.

Efortul făcut pe ultimul kilometru o ameți puțin, tăindu-i răsuflarea, și se rostogoli în iarba de lângă pistă.

– O să te-apuce crampele. Haide, Ro, știi că nu se face așa ceva.

Era epuizat – nu gâfâia după aer, așa ca ea, dar era epuizat, și Rowan găsi o oarecare satisfacție în acest lucru.

– Un minut, reuși să spună, dar el o prinse de mâini și o ridică în picioare.

– Plimbă-te ca să-ți revii, Ro.

Merseră încet până își recăpătă un ritm cardiac rezonabil și își stoarse în gură un firicel de apă din sticla pe care și-o adusese cu ea.

Îl privi cum se sprijină într-un picior, în vreme ce-și întindea cvadricepșii, ridicând celălalt picior în spate. Transpirase de la alergare și arăta al naibii de bine așa.

– Parcă ai avea un motor în adidașii ăia.

– Și tu ești destul de bine motorizată. Iar acum nu mai ești prost dispusă sau deprimată. Ăla care a zburat pe deasupra noastră era tatăl tău?

– Da. De ce crezi că eram prost dispusă și deprimată?

–Se vedea pe fața ta. Ți-am tot studiat fața și așa m-am prins de dispoziția ta.

–Mă duc la sală.

–Ar fi bine să-ți întinzi tendoanele de la genunchi mai întâi.

Iritarea i se strecură pe șira spinării ca un gândac.

–Da' ce ești tu, antrenor de atletism?

–N-are nici un rost să te enervezi pe mine fiindcă am observat că erai nervoasă.

–Poate că nu, dar ești la îndemână. Cu toate acestea, se așeză să-și întindă tendoanele.

–Din câte am auzit ai și motive să fii.

Rowan ridică spre el privirea de un albastru înghețat.

–Să-ți fac un rezumat. Gull își deschise geanta de echipament pe care o aruncase pe marginea pistei și scoase niște apă. Fratele lui Matt și bucătăreasa cea blondă au petrecut o bună parte din sezonul trecut tăvălindu-se prin așternuturi. În trecut, respectiva bucătăreasă se tăvălise și cu mulți alții prin așternuturi, cu talent și entuziasm.

–Entuziasm.

–E o manieră politicoasă de a spune că și-o trăgea des, bine și fără să aleagă prea mult.

–Și asta a fost o exprimare politicoasă.

–Am fost bine crescut. În plus, și Jim avea tendința de a-și împărți cu generozitate atențiile.

–Înțeleg.

–Însă, continuă Gull, în cursul tăvălelilor, bucătăreasa a decis că era îndrăgostită de Jim – partea asta o știu de la Lynn, care o știe de la blondă –, iar blonda a frânt inimile multor bărbați când a hotărât să-și concentreze talentele exclusiv asupra lui Jim, refuzând cu încăpățânare să accepte că Jim nu prea îi împărtășea sentimentele.

–Ai putea să scrii o carte.

–M-am gândit la asta. Spre sfârșitul acelei veri lungi și fierbinți, bucătăreasa rămâne însărcinată ceea ce,

se zvonește, s-ar putea să nu fi fost un accident, având în vedere că până atunci reușise să se ferească de asta.

–Probabil.

Era unul dintre lucrurile la care se gândise deja și unul dintre motivele depresiei ei.

–E trist, spuse Gull, și nu mai adăugă nimic. Bucătăreasa pretinde că i-a spus lui Jim, care a primit vestea cu bucurie și entuziasm. Deși nu l-am cunoscut, asta mi se pare dubios. Au demarat imediat planuri de căsătorie, ceea ce mi se pare și mai dubios. Și mai trist e că Jim își pierde viața în timpul unei sărituri, iar ancheta ulterioară arată că a fost greșeala lui – însă bucătăreasa a dat vina pe partenera lui de sărituri, adică pe tine, și a încercat să te înjunghie cu un cuțit de bucătărie.

–Nu chiar a încercat să mă înjunghie. Partea cea mai idioată, își spuse Rowan, era faptul că nu-și dădea seama de ce continua să-i ia apărarea nebunei de Dolly în această privință. Sau nu a apucat fiindcă Marg i-a smuls cuțitul din mână imediat după ce l-a luat.

–Bravo lui Marg. Îi urmări expresia în timp ce vorbea, cu ochi de felină atenți și răbdători. Durerea ia multe forme și multe dintre ele sunt ciudate și urâte. Dar să dea vina pe tine, sau pe oricine altcineva din avion, pentru accidentul lui Jim e pur și simplu stupid. Încăpățânarea ei de a face asta e o răutate și o prostie și îi face rău.

Rowan nu voia să vorbească despre asta. De ce o făcea? Părea că nu se poate abține, înțelese, când el o privea atât de concentrat și vorbea atât de calm.

–De unde știi că încă mă consideră vinovată?

Soarele lumina cu auriu părul lui castaniu; Gull mai luă o gură de apă.

–În final, bucătăreasa își ia tălpășița și are o revelație religioasă – sau cel puțin așa pretinde, ori poate chiar crede. Nu are suficientă milă sau credință cât să anunțe familia îndurerată a tatălui despre copil decât după

ce se întoarce la bază în căutarea unui loc de muncă. Așa că eu, unul, nu înghit gogoașa cu Dumnezeu.

–Bine.

Poate că nu se putea abține fiindcă prezenta lucrurile atât de direct și exact în aceeași lumină ca a ei.

–Uau.

–N-am terminat încă. Tu o cauți pe bucătăreasă, o iei deoparte pentru o discuție între patru ochi. Deși, desigur, intimitatea e cam rară pe-aici. În cursul conversației purtate nu foarte în intimitate, bucătăresei îi sar capacele, se lansează într-o mulțime de atacuri și acuzații, apoi dispare valvârtej. Ceea ce mă duce la concluzia că atunci când a descoperit religia nu a descoperit și iertarea, mila sau bunul-simț.

–De unde știi toate astea? Și mă refer chiar la toate.

–Sunt un bun ascultător. Dacă te interesează, consensul general la bază e că a născut copilul lui Jim – și nepoata lui Matt –, așa că ar trebui să fie ajutată într-o oarecare măsură. De fapt, Cards strânge donații pentru un fond de colegiu în numele lui Jim.

–Da, răspunse Rowan. Lui i-ar trece prin cap așa ceva. Pur și simplu, așa gândește el.

–Consensul se referă și la faptul că, dacă îți face probleme sau vorbește rahaturi despre tine, se alege cu o avertizare. A doua oară ne ducem la L.B., prezentăm problema și e dată afară. Tu n-ai nici un cuvânt de spus în privința asta.

–Eu...

–Nimic. Vorbi pe un ton calm și cât se poate de definitiv. Cam toată lumea vrea ca ea să-și păstreze locul de muncă. Și nimeni n-o să-i permită asta dacă provoacă probleme. Deci dacă nu ești de acord cu asta, ești în minoritate. Mai bine renunți la furie și la deprimare fiindcă nu te ajută cu nimic.

–Cred că nu sunt de acord fiindcă e vorba de mine. Dacă ar fi vorba de altcineva, aș fi de partea voastră.

–Înțeleg asta.

–Lăsând deoparte o grămadă de lucruri despre care nu vreau să vorbesc, mama mea a murit când aveam doisprezece ani.

–A fost o lovitură grea.

–Nu erau împreună și... asta e grămada de lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Tatăl meu m-a crescut, iar părinții lui au preluat o mare parte din povară în timpul sezonului, când el încă mai făcea parte din brigada de parașutiști. Ceea ce vreau să spun e că știu că nu-i ușor să fii părinte singur, chiar dacă ești ajutat și susținut. Sunt dispusă să fiu mai tolerantă cu ea.

–Lumea e deja tolerantă cu ea, Rowan. Lucrează la bucătărie. De ea depinde dacă și rămâne acolo.

Se plimbaseră înapoi cât timp discutaseră. Acum Gull arătă spre sala de sport.

–Ai chef de haltere?

–Da. Pot să folosesc ăsta? Bătu ușor pe MP3 playerul lui. Vreau să văd ce muzică ai.

–Să fac sport fără muzică e un sacrificiu. Îl desfăcu și i-l întinse. Să iei și asta în calcul când faci lista cu motivele ca să te culci cu mine.

–O să pun asta în capul listei.

–Drăguț. Deci... ce era înainte în capul listei?

Ea râse și intră înaintea lui.

După ce-și termină antrenamentul zilnic și se spălă porni spre popotă să-și facă plinul de carbohidrați.

În sala de mese, Stovic înfuleca ochiuri cu șuncă și fursecuri, în vreme ce Cards îl tachina c-ar fi doar un bolnav închipuit, între două înghițituri zdravene de clătite. Gull ajunsese acolo înaintea ei și își construia deja un vraf de clătite de la bufetul pentru micul dejun.

Rowan își luă o farfurie. Aruncă o clătită pe ea, așeză două felii de șuncă deasupra, mai puse o clătită și încă două felii de șuncă. Acoperi totul cu o a treia clătită peste care turnă o lingură mare de fructe.

–Cum se numește așa ceva? o întrebă Gull.

–Mâncarea mea. Își duse farfuria la masă, se lăsă într-un scaun. Care-i cuvântul zilei, Cards?

–Plumbago.

–Asta e bună. Îmi sună a afecțiune geriatrică, dar e floare, așa-i?

–Arbust. Jumătate de punct pentru tine.

–Floarea arbustului sau planta se numește tot plumbago, sublinie Gull.

Cards se gândi puțin.

–Cred că așa e. Punct întreg.

–Iupii! Rowan își turnă sirop peste clătitele cu șuncă. Ce-ți mai face piciorul, Fierăstrău?

–Copcile mă mănâncă. Își îndreptă privirea spre ușă când intră Dobie, rânjind. Dar cel puțin nu sunt pe față.

–Cel puțin, eu nu mi le-am provocat singur, îi aruncă Dobie în replică, studiind opțiunile. Dacă n-aș fi pierdut pariul ăla și tot aș fi venit la voi măcar pentru mâncarea de la micul dejun.

Pentru a-și demonstra spusele luă câte puțin din toate.

–Ochii tăi arată mai bine, îi spuse Rowan.

Dobie putea acum să-și deschidă ambii ochi și Rowan recunoștea curcubeul de culori al vânătăilor ca semn de vindecare.

–Ce-ți fac coastele?

–Le simt, dar nu prea mă dor. L.B. mă pune să muncesc o grămadă stând jos. Își scoase o sticlă de sos Tabasco, o stoarse deasupra ouălor. L-am întrebat dacă îmi dă ceva liber azi. Mă gândeam să fac o plimbare, să fac o vizită la firma tatălui tău. Să mă uit cum aterizează unii dintre tipii ăia care plătesc pentru a sări.

–Ar trebui să faci asta. Mulți merg și stau la un picnic acolo. Marg ți-ar putea pune ceva mâncare la pachet.

–Poate vin cu tine.

Dobie îl amenință pe Stovic cu furculița în care ținea un cârnat.

–Tu ai un picior schilod.

–Plimbarea o să-mi mai abată atenția de la mâncărime.

Probabil că așa avea să fie, își spuse Rowan, dar era bine să fie precauți.

–O să-ți dau numărul de la biroul central. Dacă nu reușiți să vă întoarceți vor trimite pe cineva să vă aducă.

Marg își făcu intrarea, cercetă masa în timp ce se apropia și așeză un pahar mare de suc în fața lui Rowan.

–Aveți de gând să pierdeți vremea pe-aici toată dimineața, trăgând de timp la masa mea jumătate din zi? Ceea ce vă trebuie e un incendiu.

–Nu te pot contrazice. Rowan ridică paharul, gustă. Morcovi, fiindcă morcovi sunt întotdeauna, țelină, cred, niște portocale – și sunt destul de sigură că și mango.

–Bravo. Acum bea-l tot.

–Marg, arăți mai frumoasă ca niciodată în dimineața asta.

Marg își îndreptă ochii migdalați spre Dobie.

–Ce vrei, bobocule?

–Se zvonește că ai putea pregăti un prânz la pachet dacă eu și colegul meu de suferință pornim agale spre casa tatălui lui Rowan, să urmărim spectacolul.

–S-ar putea să pot. Să-i spui lui Lucas, dacă îl vezi, că mi-e de mult dator cu o vizită.

–Sigur c-am să-i spun.

Având o scurtă fereastră înainte de o săritură în tandem, Lucas ținu să le iasă în întâmpinare, când auzi că doi dintre recruții de la bază se aflau în zonă.

Numeroși turiști și localnici veneau pe-aici să urmărească avioanele și parașutiștii și mulți dintre ei combinau această excursie cu un tur al bazei brigăzii de pompieri parașutiști. Se gândea că era favorabil afacerii.

Începuse cu un avion, un pilot și un instructor angajat cu jumătate de normă, în vreme ce mama lui se ocupase de preluarea apelurilor telefonice. Atunci când existau. Tatăl său făcea diverse comisioane și îl ajuta cu registrele contabile. Desigur, pe vremea aceea nu își permitea să acorde atenție afacerii de-abia încropite decât în afara sezonului sau atunci când nu era inclus pe listele de sărituri.

Dar trebuia să construiască ceva pentru fiica sa, ceva solid.

Și așa și făcuse. Era mândru de acest lucru, de flota sa de avioane, de cei douăzeci și cinci de angajați cu normă întreagă. Avea satisfacția de a ști că într-o zi, când era pregătită, Rowan se putea sprijini pe ceea ce construise el și să aibă acea bază solidă.

Însă mai erau zile în care privea un avion ridicându-se în aer de la bază, știa că bărbații și femeile din avion se îndreptau spre un incendiu, și ducea dorul activității la fel de acut de parcă și-ar fi pierdut un membru al corpului.

Știa acum ce însemna să fii la sol și să știi că o persoană pe care o iubeai mai presus de orice pe lume era pe punctul de a-și risca viața. Se întreba cum reușiseră părinții săi, fiica lui, chiar și soția pe care o avusese pentru atât de scurt timp să supraviețuiască acelui amestec constant de teamă și resemnare.

Dar azi, până în acel moment, sirenele păstraseră tăcerea.

Se opri timp de o clipă pentru a-l privi pe unul dintre elevii lui – un bancher de șaizeci și trei de ani din oraș – aruncându-se în aer din avion. Spectatorii izbucniră în aplauze când i se deschise parașuta.

Zeke fusese bancherul lui Lucas timp de aproape patruzeci de ani, așa că Lucas îl mai urmări preț de un minut, aprobă din cap tehnica, după care se îndreptă spre pătura pe care erau întinși cei doi bărbați de la bază, alături de ceva ce recunoștea ca fiind una dintre faimoasele cutii de merinde ale lui Marg.

–Cum merge? îi întrebă, lăsându-se pe vine lângă ei. Eu sunt Lucas Tripp, iar tu trebuie să fii Dobie. Am auzit că ai fost implicat într-o bătaie la Get a Rope noaptea trecută.

–Da. De regulă sunt mai frumușel. Mă bucur să vă cunosc, adăugă Dobie întinzând o mână. Ăsta e Fierăstrău, numit așa fiindcă îi place să-l folosească pentru a se rade pe picioare.

–Și despre asta am auzit. Dacă tot e s-o încasați, e mai bine s-o faceți la începutul sezonului, înainte să se încingă lucrurile.

–Faceți o treabă foarte bună aici, domnule Tripp, comentă Stovic.

Adresarea politicoasă îl făcu pe Lucas să se simtă bătrân ca un munte.

–Poți să păstrezi „domnule" pentru tatăl meu. Ne merge destul de bine aici. Uitați-vă la ăla. Arătă spre locul unde Zeke ateriză și se rostogoli. N-o să se mai simtă de șaizeci de ani niciodată. Manager de bancă din Missoula. Bunic a opt copii, cu încă doi pe drum. Îl cunosc de dinainte să se fi născut vreunul din voi și, până acum câteva luni, nu mi-a pomenit niciodată că ar fi vrut să sară. *Ultimele dorințe*, le spuse Lucas rânjind. De când s-a lansat filmul ăla, ne vin o grămadă de clienți și elevi mai înaintați în vârstă. Urmează să execut o săritură în tandem. Clienta trebuie să ajungă în vreun sfert de oră. O femeie de cincizeci și șapte de ani. Directoare de liceu. Nu știi niciodată cine tânjește în secret să zboare.

–Ți-e dor de asta? îl întrebă Dobie. Să sari în foc?

–În fiecare zi. Lucas ridică din umeri, privindu-și bancherul cum le face cu mâna celor trei nepoți. Dar caii bătrâni ca mine trebuie să le lase locul armăsarilor tineri.

–Probabil că știi multe povești de altădată.

„Și încă și mai vechi", își spuse Lucas, dar îi rânji lui Stovic.

–Toarnă-mi câteva beri pe gât și ți le spun pe toate, indiferent dacă vrei sau nu să le auzi.

–Oricând, spuse Dobie. Oriunde.

–S-ar putea chiar s-o fac. Ar fi bine să-i dau bătaie, să-i ofer directoarei cea mai tare senzație din viața ei. Lucas se ridică în picioare. Savurați-vă ziua liberă. Nu veți avea prea multe dintr-astea.

–Nu înțeleg cum a ajuns să renunțe, comentă Dobie. Eu nu cred că aș putea.

–Încă nu ai sărit în foc, îi atrase atenția Stovic.

–Am făcut-o deja în minte. Dobie mușcă dintr-un copan prăjit de Marg cât să fie crocant. Și eu n-am încercat să mă castrez singur cu un fierăstrău.

Stovic îi trase fără răutate un pumn în braț.

–A făcut-o pe Suedeză să-și pună mâna pe coapsa mea. A meritat fiecare copcă.

–Dacă încerci vreo mișcare cu ea, Gull o să te facă să te alegi cu mai mult de câteva copci. E cu ochii fixați în permanență în direcția aia.

–Nu-s orb. Dar e clar că are mână fină. Stovic se înfipse în salata de cartofi în vreme ce priviră următorul parașutist.

Lucas își verifică registrele, avionul, purtă o scurtă conversație cu mecanicul său și cu pilotul pentru săritura în tandem. Chiar dacă clienta ajungea la timp, Marcie – agenta sa de servicii – avea s-o treacă printr-o instruire teoretică generală și s-o pună să completeze formularele necesare. Fiindcă își comandase pachetul cu DVD, Lucas trecu să se asigure că și cameramanul era pregătit.

Intrând în clădirea de birouri, le observă pe Marcie și pe clienta lor la una dintre mese, ocupându-se de hârtii. Primul lui gând fu un clișeu, dar unul valabil oricum.

Nu existaseră astfel de directoare pe vremea când era el în liceu.

Avea un păr roșcat și bogat, care îi încadra fața, și ochi ca umbrele din pădure: adânci și verzi. Când zâmbi la ceva ce spusese Marcie, în obraji îi apărură gropițe superficiale, iar buzele i se curbară într-un arc frumos.

Lucas nu era timid în preajma femeilor – decât atunci când era atras de una. Simți un val de căldură jenată cuprinzându-i ceafa când se apropie de masă.

– Iată-l și pe maestrul de sărituri, anunță Marcie, și proprietarul firmei Zulie Skydiving. Lucas, tocmai îi spuneam doamnei Frazier că e pe punctul de a trăi cea mai tare senzație din viața ei și are parte de cel mai bun ghid în incursiunea ei.

– Ei bine, reuși Lucas să spună, în vreme ce fierbințeala i se întinse spre creștetul capului.

– Dacă tot e să trăiesc senzații tari, îmi place să știu că am parte de cel mai tare ghid.

Îi întinse mâna – îngustă, cu degete subțiri. Lucas o prinse ușor și îi dădu drumul rapid, temându-se c-ar putea s-o zdrobească.

– Fiul doamnei Frazier i-a cumpărat pachetul drept cadou de Crăciun, adăugă Marcie.

– Poți să-mi spui Ella dacă tot vom sări împreună dintr-un avion. M-a auzit spunând că vreau să încerc să sar cu parașuta într-o zi și m-a luat în serios, deși cred că băusem câteva pahare de vin la momentul respectiv. Buzele i se curbară din nou, făcând să-i apară gropițe. E și el prin preajmă cu familia lui, la fel și fiica mea cu a ei. Toți se bucură să mă privească.

– Asta e bine. E frumos.

– Deci... Ella făcu o scurtă pauză. Când începem?

–O să vă pregătim. Deși era toată numai un zâmbet, Marcie strecură o privire nedumerită spre Lucas. Între timp o să urmăriți un scurt filmuleț cu instrucțiuni. Apoi șeful o să vă facă un instructaj rapid și vă va răspunde la eventualele întrebări. Asta va dura circa treizeci de minute, cât să vă familiarizați cu echipamentul, să vă simțiți în largul dumneavoastră și să învățați cum să aterizați.

–Aterizarea ar fi esențială. Nu vreau să-mi traumatizez nepoții.

O spuse cu o licărire în priviri.

Căsătorită. Creierul lui Lucas începu să-și pună rotițele în mișcare. Și avea copii. Și nepoți. Faptul de a ști că era căsătorită îi mai risipi din timiditate. Acum putea să admire doar cât era de frumoasă, având în vedere că era inaccesibilă.

–Nici o grijă în privința asta, reuși să-i răspundă cu un rânjet. Își vor aminti ziua de azi drept cea în care au privit-o pe bunica lor zburând. Dacă ai finalizat documentele îți vom aduce costumul de zbor.

Se schimbă și el în costum câtă vreme Marcie o echipă pe clientă. De regulă, îi plăceau săriturile în tandem cu persoane aflate la prima experiență, calmându-le emoțiile dacă era cazul, răspunzând la întrebări, oferindu-le cea mai bună experiență posibilă și o amintire ce avea să le rămână pentru tot restul vieții. Se așteptă ca și de data aceasta să fie la fel.

Clienta părea să fie în formă, ceea ce era un avantaj. Aruncă o privire pe exemplarul lui din formular și observă că îi ghicise corect dimensiunile. Un metru șaizeci și cinci, cincizeci și cinci de kilograme. Fără probleme fizice.

Ieși afară să o aștepte.

–Mă simt oficială, râse ea, făcând o mică piruetă în costumul de zbor și bocancii de sărituri.

–Arăți bine. Știu că Marcie ți-a explicat procedura, dar pot să ți-o explic din nou, să-ți răspund la eventualele întrebări.

–Marcie mi-a explicat totul, iar filmulețul a fost grozav. Sunt prinsă de tine cu un ham, de la început până la sfârșit, ceea ce e foarte important din punctul meu de vedere.

–E o modalitate bună de a executa prima săritură. Grad redus de stres.

Ea izbucni în râs:

–Ție ți-e ușor să vorbești. Cred că ești obișnuit cu oameni care țipă.

–Nu-ți face probleme în privința asta. Pun pariu că vei fi prea fericită și uluită de peisaj ca să mai țipi. O conduse la un mic teren de antrenament. Vom urca până la aproximativ patru mii trei sute de metri. Când ești gata, am să te duc într-o călătorie prin cerul cel mare. Căderea liberă e o emoție foarte intensă, copleșitoare. Va dura circa un minut, până se deschide parașuta. După aceea vei pluti și vei asculta genul de liniște pe care doar parașutiștii îl cunosc.

–Îți place asta la nebunie.

–Fără îndoială.

–Fac asta din mai multe motive. În primul rând, pentru fiul meu. Pur și simplu nu aș putea să-l dezamăgesc. Și în al doilea rând, după cum mi-am dat seama pe drum încoace, ca să-mi amintesc că în trecut eram neînfricată. Spuneți-mi, domnule Tripp...

–Lucas.

–Lucas, câți oameni dau bir cu fugiții după ce ajung acolo sus?

–O, există câțiva, desigur. De regulă, reușesc să-i identific înainte să ne desprindem de la sol. Îi zâmbi relaxat. Nu vei fi una dintre ei.

–De ce?

– Ai fost neînfricată în trecut. Nu uiți ceea ce ești. Uneori doar lași asta deoparte pentru o vreme.

Gropițele îi apărură scurt în obraji.

– Ai dreptate. Am învățat lecția asta pe parcursul ultimilor câțiva ani.

Lucas îi arătă cum să aterizeze, cum să se folosească de el și de propriul ei corp pentru o aterizare lină. Strânse hamul ca ea să se familiarizeze cu senzația și cu apropierea dintre trupurile lor.

Ușoara tresărire din stomac îl făcu să se simtă ușurat când își aminti că era căsătorită.

– Ai vreo întrebare? Motiv de neliniște?

– Cred că am înțeles. Treaba mea e să mă relaxez și să mă bucur de experiență – și sper că nu voi țipa întruna până jos, ca să apar pe DVD cu gura larg deschisă și ochii strâns închiși.

– Hei, mamă!

Își îndreptară privirea spre grupul ce stătea la marginea terenului.

– Familia. Ai timp să faci cunoștință cu ei înainte de săritură?

– Sigur.

O însoți până acolo, povesti puțin cu fiul ei – părea palid și speriat acum că sosise clipa –, cu fiica ei, cu cei trei copii, inclusiv cel care-l privea ca o bufniță de lângă șoldul tatălui său.

– Ești sigură că vrei să faci asta? Fiindcă dacă...

– Tyler. Ella se înălță pe vârfurile bocancilor de sărituri și îl sărută pe fiul ei pe obraz. Sunt gata și pusă pe fapte mari. Cel mai frumos cadou de Crăciun primit vreodată.

– Buni o să facă așa. Un băiat de vreo cinci ani aruncă în aer parașutistul de jucărie luat de la magazinul lor de suvenire, care pluti până la pământ cu o parașută roșu aprins.

– Ba bine că nu. Privește-mă.

După îmbrățișări și sărutări se îndepărtă cu Lucas spre avionul Twin Otter ce îi aștepta.

–Nu am emoții. Nu o să am emoții. Nu o să țip. Nu o să vomit.

–Uită-te ce cer avem. Nici că se poate mai frumos. Decât atunci când plutești pe el. Acesta e Chuck. El va filma întreaga ta experiență.

–Chuck. Îi strânse mâinile. Ai să mă filmezi din cel mai bun unghi pentru mine, nu?

–Garantat. Nimeni nu execută o săritură în tandem ca „Omul-de-Fier", doamnă. Fin ca mătasea.

–În regulă. Expiră zgomotos. S-o facem, „Omule-de-Fier".

Se întoarse, își salută cu mâna familia, apoi urcă la bord.

Dădu mâna cu pilotul, iar din câte văzu Lucas rămase liniștită și atentă pe toată durata zborului. Se aștepta la mai multe întrebări – despre avion, echipament, experiență –, dar ea își juca rolul în fața camerei, hotărâtă evident să creeze o amintire plăcută pentru familia ei.

Se strâmbă, se prefăcu că leșină și îl surprinse pe Lucas strecurându-se în brațele lui și spunându-le copiilor că intenționa să zboare în Fiji cu maestrul ei de sărituri.

–Trebuie să ne întoarcem să luăm un avion mai mare, îi spuse el, făcând-o să râdă.

Când ajunseră la altitudinea potrivită pentru salt, el îi făcu cu ochiul.

–Ești gata să fi prinsă în ham?

Buzele ei se curbară într-o ușoară expresie de neliniște.

–Să-i dăm drumul.

Lucas îi explică din nou procedura, pe un ton liniștitor, relaxat, în timp ce o prinse de el.

–O să simți un val puternic de aer, o să auzi mai tare zgomotul motoarelor când voi deschide ușa. Avem microfoane, așa că Chuck va înregistra ceea ce spui pentru DVD-ul tău.

În timp ce vorbea, văzu că respirația ei se accelerează. Când se deschise ușa avionului, îi simți tresărirea, o simți tremurând.

–Nu sărim până nu spui tu.

–Am înotat goală în Golful Mexic. Pot să fac asta. Să mergem.

–Mergem. Făcu un semn din cap spre Chuck, care sări primul. Privește cerul, Ella, îi murmură, și sări cu ea.

Ea nu țipă, dar după un oftat strangulat de surpriză o auzi strigând clar „Pe Dumnezeu și toți dracii!" și se întrebă dacă aveau să opteze să șteargă asta din înregistrare, de dragul nepoților.

Apoi ea râse, deschizând brațele în aer ca niște aripi.

–O, Doamne, o, Doamne, o, *Doamne!* Am reușit. Lucas!

Vibră lipită de el și, detectându-i emoțiile, simți fericire în loc de teamă.

Parașuta se deschise, cu un fâlfâit de aripi, iar căderea biciuitoare se transformă într-o plutire lină.

–A fost prea repede, s-a terminat prea repede. Dar o, ai avut dreptate. E frumos. E... divin.

–Pune-ți mâinile pe mânere. Poți pilota tu o vreme.

–Bine, oau. Uită-te la Buni, Owen! Sunt parașutistă. Mulțumesc, Tyler! Bună, Melly, bună Addy, bună, Sam! Își dădu capul pe spate. Sunt pe cer și e de un albastru ca mătasea. Tăcu, apoi oftă. Ai avut dreptate în privința liniștii. Ai avut dreptate în privința a tot. N-o să uit asta niciodată. O, uite-i! Ne fac cu mâna. Ar fi bine să preiei tu controlul ca să le pot face și eu cu mâna.

–Ai o familie frumoasă.

–Chiar așa e. Vai mie, o, oau, ne apropiem de pământ.

–Ai încredere în mine. Ai încredere în tine. Rămâi relaxată.

Ateriză cu ea lin.

Cu strigăte pline de entuziasm și aplauze frenetice, familia ei țopăia și îi făcea cu mâna. Când Lucas desfăcu hamul, Ella îi făcu o reverență exagerată, trimițându-i sărutări.

Apoi se întoarse, cu chipul radiind, și-l ului aruncându-și brațele în jurul lui și sărutându-l ferm pe gură.

–Aș fi făcut asta în aer dacă aș fi putut fiindcă, Dumnezeule mare, a fost ca un orgasm. Nici nu știu cum să-ți mulțumesc.

–Cred că tocmai ai făcut-o.

Ea râse, îl făcu și pe el să râdă executând rapid un dans al victoriei.

–Am sărit dintr-un afurisit de avion. Fostul meu soț spunea c-aș fi nebună s-o fac, ticălosul. Dar *mă simt* nebună fiindcă am s-o fac din nou.

Râzând în continuare, alergă cu brațele deschise spre familia ei.

–Fostul soț, reuși Lucas să rostească. Și valul de căldură îi urcă din nou pe ceafă.

capitolul 7

Cum sirena rămânea mută, Rowan își petrecu cea mai mare parte a timpului în atelier verificând, aprobând sau reparând parașute. Își adusese la zi hârtiile, își reîmpachetase echipamentul personal, verificase și reverificase propria parașută, își pregătise echipamentul pentru sărituri.

Tot ea avea să sară prima, în următoarea tură.

–Înnebunesc din lipsă de activitate, îi spuse Cards când se ridică de la mașina de cusut.

–Valabil pentru toți. Iar cuvântul zilei este…

–Perfecțiune. N-am făcut absolut nimic altceva decât să facem curat și să organizăm. Sala de îmbarcare e atât de al naibii de perfectă încât ar îndeplini și standardele de neatins ale mamei mele.

–Nu mai poate dura mult.

–Sper din tot sufletul să nu mai dureze. A trebuit să mă înjur singur fiindcă am trișat la Solitaire ieri, și încep să mă gândesc să mă apuc de ceva lucru manual. O să ne trezim că tricotăm.

–Mi-ar plăcea un fular frumos care să se asorteze cu ochii mei.

–S-ar putea să capeți, spuse el sumbru. Măcar am făcut sex prin telefon cu Vicki azi-noapte. Scoase pachetul de cărți din buzunarul cămășii, amestecându-le în vreme ce umbla de colo-colo. E plăcut atâta timp cât durează, dar nu prea mă rezolvă.

–S-au dus zilele în care ți-ai căuta o parteneră pentru sex adevărat?

–De mult. Ea chiar merită. Ți-am spus că vin luna viitoare, ea și copiii, nu?

–Ai pomenit de asta. „Cam de o mie sau de două mii de ori", își spuse Rowan.

–Trebuie să fac ore mai multe acum, ca să-mi pot lua câteva zile libere luna viitoare. Am nevoie să muncesc, am nevoie de bani, am nevoie...

–Să reziști tentației de a da o raită prin magazinul de artizanat, încheie Rowan.

–Nu voi fi singurul care dă o raită pe-acolo dacă mai durează mult perioada asta de inactivitate. Nu ai ceva de citit? Gibbons nu are decât cărți care îmi dau dureri de cap. Am citit unul dintre romanele de dragoste ale lui Janis, dar nu mă ajută să-mi abat gândurile de la sex.

–Nimic profund, nimic sexy. Verificat. Semnă și trecu data pe eticheta parașutei reparate. Ce te interesează?

–Vreau ceva sângeros, în care oamenii au parte de morți dureroase, fiind uciși de un psihopat.

–Te-aș putea rezolva. Haide. O să căutăm prin biblioteca mea.

–Dobie e la bucătărie cu Marg, îi spuse Cards, trecându-și o mână peste capul lui Rowan, apoi dând la iveală un as de pică. Are ceva rețetă de la maică-sa și e acolo, pregătind un soi de plăcintă.

Gătit, tricotat – ar fi putut urma un târg de prăjituri. Apoi, un gând îi trecu brusc prin minte și Rowan se opri.

–Oare Dobe se dă la Marg?

Cards se mulțumi să clatine din cap.

–Are cu douăzeci de ani mai mult decât el.

–Bărbații se dau frecvent la femei cu douăzeci de ani mai tinere.

–Sunt plictisit, Ro, dar nu atât cât să mă cert cu tine pe tema asta.

–Lașule. Dar când ieșiră, ea se opri din nou. Uite, fii atent la norii ăștia.

–Avem vestitori. Chipul i se lumină când studie norii de deasupra munților. Un ditamai șirul de vestitori.

–Ar putea însemna fum pentru azi. Cu puțin noroc, vom face iar dezordine în sala de îmbarcare înainte să vină după-amiaza. Mai vrei oricum cartea?

–Aș putea s-o iau. O să mă așez undeva confortabil cu o carte bună, mâncare bună. E ca și cum ți-aș garanta că vom zbura astăzi.

–E cel mai lent început de sezon din câte îmi amintesc. Pe de altă parte, tatăl meu mi-a spus odată că atunci când începe rece se încheie fierbinte. Poate n-ar trebui să fim așa nerăbdători să intrăm în foc.

–Dacă nu intrăm în foc atunci pentru ce mai suntem aici?

–Nu pot să te contrazic. Deci... Încercă să-și imprime un ton degajat în vreme ce se îndreptară spre capătul cazarmei, unde se afla camera ei. L-ai văzut azi pe Picioare-Iuți?

–În sala hărților. Studia. Cel puțin, asta făcea cam acum o oră.

–Studia. Ha.

Nu era interesată să se așeze undeva confortabil cu o carte, dar să se joace puțin cu Gull s-ar fi putut dovedi exact soluția de care avea nevoie pentru plictiseală.

Intrând, îl conduse spre camerele ei:

–Crime sângeroase, începu. Vrei doar ceva cu violență sau sex și violență? Adică nu romantic sexy.

–Întotdeauna vreau sex.

–Din nou, e greu să... Se întrerupse când deschise ușa. Putoarea de abator o lovi ca un pumn în gât.

Pe patul ei se întindea o baltă de sânge. Șuvoaie întunecate de sânge se scurgeau peste hainele aruncate în vrafuri pe jos. Pe zid, cu litere ude și lucioase, se scurgea încet mesajul: ARZI ÎN IAD!

În mijlocul dezastrului, Dolly se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre ușă. O parte din sângele din bidonul pe care îl ținea în mână i se împrăștie pe cămașă.

–Curvă *jegoasă!*

Ridicând pumnii, cu gândurile la fel de roșii și violente ca sângele, Rowan atacă. O dungă de războinic din sânge de porc îi împroșcă fața, când Dolly țipă și se lăsă la pământ – cu doar câteva secunde înainte ca bărbatul de lângă Rowan să-i prindă brațele.

–Stai puțin, stai puțin.

–Du-te dracului!

Rowan se împinse pe picioare, provocând și mai multă vărsare de sânge când capul ei se lovi tare, cu spatele, de nasul lui Cards, făcând să țâșnească sângele.

Acesta icni, și doar prin forță pură reuși s-o mai țină încă o secundă sau două.

–Ești moartă! îi strigă Rowan lui Dolly și, oarbă la orice alt gând în afară de răzbunare, își înfipse cotul în coastele lui Cards și se eliberă.

Țipând, târându-se în spate în patru labe, Dolly aruncă bidonul. Sângele zbură în stropi mari ajungând pe perete, tavan, mobilă când Rowan pară lovitura.

–Îți place sângele? Să vedem dacă-ți place să pictezi cu al tău, *târfă* nebună!

Rowan o prinse strâns de glezne pe Dolly când aceasta încercă să se târască sub pat. Chiar în clipa în care o trase pe Dolly pe podeaua mânjită de sânge, bărbații care veniseră în fugă auzind scandalul săriră s-o țină pe Rowan.

Rowan nu-și irosi energia. Lovi cu pumnul, cu piciorul, cu coatele și genunchii, fără a-i păsa unde aterizau loviturile, până sfârși cu fața la podea, țintuită.

–Rămâi jos, îi spuse Gull în ureche.

–Dă-te jos de pe mine. La naiba, dă-te jos de pe mine. Ai văzut ce-a făcut?

–Toată lumea vede. Iisuse, s-o scoată careva de-aici pe idioata aia care țipă înainte s-o pocnesc *eu*.

–O să-i învinețesc fiecare centimetru din fundul ăla de curvă. Lasă-mă să *mă ridic!* Ai auzit, nebuno? La prima ocazie o să mă asigur că nu ești mânjită cu sânge de porc, ci de-al tău. Lasă-mă naibii să *mă ridic!*

–Stai jos până te calmezi.

–Bine. Sunt calmă.

–Nici pe departe.

–E mânjită cu sângele lui Jim, se smiorcăi Dolly în vreme ce Yangtree și Matt o scoaseră din încăpere. Toți sunteți mânjiți cu sângele lui. Sper să muriți toți. Sper să ardeți de vii. Toți.

–Cred că și-a pierdut religia, comentă Gull. Ascultă-mă. Rowan, ascultă-mă bine. A plecat, și dacă încerci s-o urmărești și s-o ataci acum o să te punem iar la pământ. I-ai spart deja nasul lui Cards și sunt destul de sigur că Janis va avea un ochi vânăt.

–N-ar fi trebuit să-mi stea în cale.

–Dacă ei și noi, restul, nu ți-am fi stat în cale ai fi lovit o nebună demnă de milă și ai fi fost scoasă de pe lista de sărituri până se lămureau lucrurile.

Acest lucru, remarcă el, o făcu să inspire pentru prima dată în încercarea de a se calma. Le făcu semn lui Libby și Trigger să-i dea drumul la picioare și, când Rowan nu încercă să lovească, arătă spre ușă.

Libby o închise în liniște în urma lor.

–Îți dau drumul să te ridici.

Își relaxă strânsoarea pe brațele ei, pregătindu-se să le prindă din nou dacă era nevoie. Apoi, cu atenție, se dădu jos de pe ea și se așeză pe podea.

Erau acoperiți amândoi de sânge, dar Rowan era destul de sigură că în cazul ei era mai rău. I se întindea pe față, îi picura din păr, îi acoperise brațele, cămașa. Arăta de parcă ar fi fost ciopârțită cu un topor. Și îi făcea greață.

–Știi, e o nenorocită de cocină aici.

–Nu-i amuzant.

–Nu, nu e, dar e cea mai bună replică a mea. O privi rece când Rowan se ridică în șezut, îi privi mâna dreaptă strângându-se în pumn. Pot încasa eu un pumn dacă simți nevoia să aplici unul.

–Ieși doar.

–Nu. Doar o să stăm aici o vreme.

Rowan se șterse pe față cu umărul, dar se mânji și mai mult cu sânge.

–M-a mânjit toată cu rahatul ăsta. Pe tot patul, pe podea, pe pereți.

–E bolnavă și e proastă. Și merită să-i învinețești fiecare centimetru din fundul ăla de curvă. Va fi dată afară și toată lumea de la bază și de pe o rază de o sută de kilometri va ști de ce. S-ar putea ca asta să fie mai rău.

–Nu-mi oferă aceeași satisfacție.

Își abătu privirea pentru o clipă, simțind că lacrimile încercau să țâșnească, luând locul furiei ce începea să se domolească.

–Miroase ca într-un abator aici.

–Poți să dormi în camera mea la noapte. Scoase o bandană din buzunar, folosind-o pentru a o șterge de sânge pe față. Dar toți cei care dorm în camera mea trebuie să fie goi.

Rowan pufni obosită.

–O să dorm cu Janis până se curăță aici. Și ea are regula cu dormitul fără haine.

–Asta a fost o răutate gratuită.

Îl privi atunci, se mulțumi să stea și să-l privească în vreme ce el își distrugea bandana într-o încercare sortită eșecului de a o curăța. Îi făcea bine să vadă că nu era atât de calm pe cât păruse, să citească furia și dezgustul de pe chipul lui.

În mod bizar, să vadă acele lucruri o mai calmă.

–De la mine te-ai ales cu buza însângerată?

–Da. Un dos de pumn. Nu-i rău.

–Probabil că o să-mi pară rău la un moment dat, dar n-o pot face chiar acum.

–A fost nevoie de cinci dintre noi ca să te punem la pământ.

–Asta e ceva. Trebuie să merg să mă spăl.

Dădu să se ridice, când L.B. bătu scurt la ușă și intră:

–Lasă-ne o clipă, bine, Gull?

–Sigur. Înainte de a se ridica în picioare, Gull se aplecă și-și sprijini o mână pe genunchiul lui Rowan. Oamenii ca ea n-o să înțeleagă niciodată oamenii ca tine. E pierderea lor.

Se ridică în picioare și închise ușa în urma lui.

L.B. aruncă o privire prin cameră, apoi își trecu o mână peste față.

–Iisuse, Ro. Iisuse. Îmi pare rău. Nici nu-ți pot spune cât de tare.

–Nu tu ai făcut-o.

–N-ar fi trebuit s-o reangajez. N-ar fi trebuit s-o primesc înapoi. E vina mea.

–E a ei.

–A avut ocazia să te atace în felul ăsta fiindcă i-am oferit eu o șansă. Se aplecă până când fața îi ajunse la același nivel cu a ei. Am dus-o la mine în birou și câțiva băieți o păzesc. Va fi dată afară, i se va interzice să mai calce pe-aici. Am de gând să anunț poliția. Vrei să faci plângere?

–Vreau, fiindcă și-a meritat-o. Lacrimile dăduseră înapoi, slavă Domnului. Acum îi era doar greață și era complet epuizată. Dar bebelușul nu merită asta. Vreau doar să dispară.

–A dispărut, promise el. Haide, trebuie să pleci de-aici. O să aducem câțiva oameni din echipa de curățenie să se ocupe de asta.

–Trebuie să iau puțin aer. Să-mi cer scuze de la câțiva oameni. Trebuie să fac un duș, să-mi spăl chestia asta

de pe mine. Oftă din nou zgomotos când se privi. Probabil o să am nevoie de un adevărat duș de decontaminare.

–Stai oricât ai nevoie. Și nu-i cazul să-ți ceri scuze de la nimeni.

–Simt eu nevoia. Dar rahatul ăsta s-a împrăștiat peste toate lucrurile mele. Trebuie să curăț eu o parte din el.

Se ridică, deschise ușa și privi în urma ei.

–Chiar atât de mult îl iubea? Asta înseamnă dragostea?

L.B. privi cuvintele însângerate de pe perete.

–Asta n-are nici o legătură cu dragostea.

Sirena sună exact în clipa în care ieși de la duș.

–Perfect, bombăni. Își trase pe ea lenjeria fără a se mai obosi să se șteargă, își puse un tricou, pantalonii, apoi își trase fermoarul din mers.

Ceilalți nouă parașutiști de pe listă ajunseră înaintea ei în sala de îmbarcare. Ascultă raportul de informare în timp ce se echipă. Fulgere pe Morrel Mountain. Ea și Cards apreciaseră corect norii de dimineață. Avionul de recunoaștere observase fum în jurul orei unsprezece, aproximativ momentul la care o surprinsese pe Dolly și nenorocitul ei de sânge de porc.

În ora care urmase, ofițerul de gestionare a incendiilor fusese nevoit să hotărască dacă să-l lase să ardă și să-și facă treaba, distrugând câteva tufișuri și copaci prăbușiți, sau să apeleze la pompierii parașutiști.

O nouă serie de trăsnete și condițiile de ariditate prea ridicată pentru acea perioadă a anului făceau prea riscantă opțiunea de a permite focului să ardă necontrolat.

–Ești gata să trăiești pe viu experiența, Picioare-Iuți?

Își puse în buzunar frânghia de coborâre în vreme ce Gull lua echipamente de pe raftul cu acces rapid.

–Să sar în foc sau să facem nebunii noi doi?

–Ar fi bine să nu-ți zboare mintea la vise imposibile. Asta nu e o săritură de antrenament.

–Arăți bine. Dobie îl lovi pe Gull peste spate. Mi-aș fi dorit să vin și eu cu voi.

–Vei fi scos de pe lista de indisponibili în curând. Păstrează-ne niște plăcintă, îi strigă Rowan, îndreptându-se greoi spre avionul care îi aștepta. Își îndesă apoi casca sub braț. În regulă, băieți și fete, eu voi fi șefa de brigadă azi. Unii dintre voi sunteți la prima săritură în foc. Faceți totul ca la carte, n-o dați în bară, și veți fi bine. Nu uitați, dacă nu puteți evita copacii...

–Îndreptați-vă spre cei mai mici, răspunse echipajul.

După ce decolară, Rowan se așeză lângă Cards.

–Cel puțin, nasul ăla nu te-a obligat să rămâi la sol.

Cards îl ciupi ușor, mișcându-l dintr-o parte în alta.

–Deci nu trebuie să fiu furios pe tine. După cum îți spuneam, Suedezo, fata e dusă rău cu pluta.

–Da. Și s-a terminat. Luă hârtiuța ce-i fusese transmisă din carlingă. Va trebui să așteptăm până aruncă o doză de nămol. Zona aia a trecut printr-o iarnă grea și sunt mulți copaci doborâți la pământ din care se alimentează focul. Înaintează mai repede decât se așteptaseră.

–Aproape întotdeauna așa se întâmplă.

Rowan scoase harta și studie zona. Dar după câteva clipe, îi fu suficient să arunce o privire pe fereastră pentru a vedea cu ce aveau de-a face.

Un turn de fum urca spre cer, alunecând de-a lungul crestei muntelui. Copacii, și cei rămași în picioare și cei căzuți la pământ, alimentau zidul de foc. Căută din priviri și găsi pârâul pe care îl observase pe hartă, calculă câte furtunuri aveau la bord și estimă că aveau să poată folosi acea sursă de apă.

Avionul se zgâlțâi și tremură din cauza turbulențelor, în vreme ce parașutiștii se apropiară de ferestre pentru a studia pământul în flăcări. Și tot zgâlțâindu-se, se învârtiră

în aer așteptând să fie aruncat nămolul peste coroana incendiului care, din câte estima ea, scuipa flăcări până la o înălțime de circa nouă metri.

Se îndreptă clătinându-se spre L.B., care venise pe post de observator.

–Vezi poienița aia? îi strigă acesta. Acolo sărim. E puțin mai aproape de flancul drept decât mi-ar plăcea, dar e cea mai bună opțiune pe relieful ăsta.

–Ne scutește de un drum.

–Vântul întețește focul. Trebuie să vă feriți de zona aia cu resturi din imediata vecinătate estică a locului de aterizare.

–Bineînțeles.

Priviră împreună avionul-cisternă dând drumul încărcăturii peste coroana incendiului. Norii înroșiți formați de nămol îi amintiră de sângele ce-i mânjea camera.

Nu avea timp de gânduri negre, își aminti.

–Asta o să-l mai calmeze puțin. După ce avionul-cisternă se îndepărtă, L.B. îi făcu un semn din cap. Ești gata?

–Sunt gata.

O strânse ușor de braț, o recunoaștere tacită.

–Păziți-vă echipamentele, strigă, și se îndreptă spre ușă.

Din scaunul lui, Gull o privi pe Rowan când vântul și zgomotul năvăliră înăuntru. Cu circa o oră mai devreme fusese scoasă din minți de furie, cu fața mânjită de sânge și pumnii arzând a răzbunare. Acum, consultându-se cu observatorul în vreme ce priveau primul șir de steguleț, calmul rece se înstăpânise din nou în acei ochi superbi, de gheață. Ea avea să sară prima, ducând acea gheață asupra focului.

Nu-și închipuia cum ar fi putut focul să reziste.

Privi pe geam pentru a studia inamicul de la sol. Pe vremea când făcea parte din brigada de pompieri forestieri ar fi intervenit la incendiu, unul dintre cei douăzeci

de indivizi din echipaj, transportați în Cutie – mașina de intervenții care le servea drept casă atunci când plecau de acasă în fiecare sezon.

Acum avea să ajungă acolo sărind dintr-un avion.

Metode diferite, același obiectiv. Suprimă și ține sub control.

După ce ajungea la sol, știa ce avea de făcut și știa să îndeplinească ordinele. Își mută din nou privirea asupra lui Rowan. Nu încăpea îndoială că și ea știa să dea ordine.

Dar în acel moment, tot ce conta era să ajungă acolo. Privi următorul set de stegulețe, încercă să aprecieze singur curentul. Cu avionul zgâlțâindu-se și clătinându-se sub ei, înțelese că vântul nu avea să fie de partea lor.

La comanda lui L.B., avionul urcă cu hopuri până la altitudinea de săritură, iar când Rowan își puse casca și masca de față și când Cards – partenerul ei de sărituri – își ocupă poziția în spatele ei, Gull își simți respirația accelerându-se, în același ritm cu ascensiunea avionului.

Dar își păstră chipul impasibil și făcu un efort să se controleze, imaginându-și cum avea să iasă în forță pe ușă, trecând prin suflul elicei apoi dincolo de el, coborând în zbor să își facă treaba.

Rowan îi aruncă o privire rapidă și Gull surprinse pentru o clipă albastrul ochilor de dincolo de mască. Apoi se lăsă în poziție. Câteva secunde mai târziu, dispăruse. Gull se întoarse la geam, o privi zburând, apoi pe Cards după ea. Când avionul descrise un cerc în aer, modificându-și unghiul, Gull îi văzu parașuta deschizându-se.

Rowan alunecă prin fum.

Când următorii parașutiști își ocupară pozițiile, își puse casca și masca, își calmă și limpezi mintea. Avea toate cele necesare, echipament, pregătire, îndemânare. Iar la câteva sute de metri dedesubt se afla ceea ce își dorea. Femeia și focul.

Înaintă, simți biciuirea vântului.

–Vezi punctul de aterizare?

–Da, îl văd.

–Vântul o să vă tot împingă până jos și o să încerce să vă ducă spre est. Încercați să stați departe de zona aia cu resturi. Vezi fulgerul ăla?

Gull îl privi sfâșiind cerul, lovind ca un glonț electric.

–Cam greu să nu-l văd.

–Nu i te băga în cale.

–Am priceput.

–Sunteți gata?

–Suntem gata.

–Treceți la ușă.

Cu privirea fixată asupra orizontului, Gull se așeză și își împinse picioarele în suflul puternic al elicei. Căldura incendiului îi radia pe chip; mirosul de fum făcea înțepător aerul pe care îl trase în plămâni.

Din nou L.B. scoase capul pe ușă, scanând, studiind dealurile, elevația copacilor, zidurile violente de flăcări.

–Pregătiți-vă!

Când simți lovitura pe umăr, Gull se împinse pe ușă. Lumea se înclină și se răsturnă, pământ, cer, foc, fum, în vreme ce el se prăbuși cu o sută cincizeci de kilometri pe oră. Petele de verde, albastru, roșu, negru se rostogoliră în jurul lui într-o ceață subțire, în vreme ce numără în gând. Sunetele – un muget furios – îl uluiră. Vântul îl lovi din părți, se agăță de el, făcându-l să se răsucească, în timp ce el se folosi de forță, voință și pregătire pentru a se întoarce până ajunse cu capul în sus și picioarele în jos, stabilizat de ancora plutitoare.

Cu inima bubuindu-i – de adrenalină, uluire, încântare, teamă – îl observă pe Trigger, partenerul lui de sărituri, în aer.

„Așteaptă", își impuse. „Așteaptă."

Un fulger se aprinse scurt, o suliță cu margini albastre, iar aerul deveni puțin mai înțepător din cauza ozonului.

Urmă înclinarea și tragerea în sus. Își dădu capul pe spate, urmărind parașuta ridicându-se și deschizându-se ca o floare în aerul sfâșiat. Lăsă să-i scape un strigăt de triumf, nu se putu abține, și îl auzi pe Trigger răspunzând cu un râs când Gull prinse strâns mânerele de ghidaj.

Trebuia să se chinuie să se întoarcă pentru a fi cu fața spre vânt, dar îi plăcea. Chiar și înecându-se cu fumul pe care vântul i-l sufla obraznic în față și auzind explozia tunătoare a trăsnetului ce urmă unui nou fulger, rânji. Și, cu parașuta legănându-i-se, cu ochii urmărind zona urâtă de resturi fumegânde, zidurile furioase de flăcări – ajunse acum destul de aproape cât să-l lovească în față cu fierbințeala lor – se concentră asupra punctului de aterizare.

Pentru o clipă crezu că vântul avea să-l înfrângă totuși, își imagină disconfortul, rușinea și neplăcerea afurisită de a ateriza peste acei copaci tăiați. Și încă de la prima lui săritură.

Trase în jos, cu forță, de mâner, și strigă:

–Nici să nu te gândești, drace!

Auzi hohotul de râs al lui Trigger și, cu câteva secunde înainte de impact, Gull trase spre vest. Picioarele îi veniră în contact cu solul, la marginea de est a zonei de aterizare. Avântul aproape îl făcu să se rostogolească până în zona cu resturi, dar se aruncă în spate cu o tumbă improvizată, ajungând în poieniță.

Se opri o clipă – poate doar o jumătate de clipă – să-și tragă răsuflarea și să se felicite că ajunsese la sol întreg, apoi se ridică să-și strângă parașuta.

–Nu-i rău, bobocule. Cards îi trimise un semn de încurajare. Cursa s-a terminat și începe distracția. Suedeza alcătuiește o echipă care să sape un front în fața focului de-a lungul flancului de-acolo. Arătă spre zidul violent, ce mugea. Și tu ești selectat. O altă echipă se va pregăti

să atace coroana, o vor stinge cu furtunuri. Nămolul a mai potolit puțin focul, dar vântul îi cântă în strună și fulgerul lovește de unde apucă. Tu lucrezi cu Trigger, Elf, Gibbons, Sudistul și cu mine pe front. Și, la naiba, uite-l pe unul că aterizează în zona de resturi, iar celălalt în copaci. Să-i aducem și să ne apucăm de treabă.

Gull porni tropăind să-l ajute pe Sudist, dar se opri când colegul său boboc reuși să se ridice dintre copacii zimțați, doborâți la pământ.

–Ești rănit? îi strigă Gull.

–Nu. La naiba! M-a trântit puțin și mi-a sfâșiat parașuta.

–Ar fi putut fi mai rău. Aș fi putut fi eu în locul tău. Facem parte din echipa de pe front.

Își croi drum printre resturile de copaci pentru a-l ajuta pe Sudist să-și strângă parașuta făcută ferfeniță. După ce-și puse deoparte costumul de sărituri, Gull porni în direcția lui Cards, care îl tachina pe Gibbons.

–Acum, că Tarzan aici de față a terminat cu legănatul prin copaci, să ne apucăm de ceea ce suntem plătiți să facem.

Alături de echipa sa, Gull parcurse aproape un kilometru în formație completă până la frontul pe care Cards trebuia să-l sape conform ordinelor lui Rowan.

Se răspândiră și, cu focul întinzându-și limbile tot mai aproape, aerul saturat de fum se umplu de sunetul târnăcoapelor care loveau pământul, al fierăstraielor și al lamelor tăind copaci. Gull se gândi la frontul împotriva focului ca la un zid invizibil sau, dacă aveau noroc, un fel de câmp de forță care împiedica flăcările să treacă de cealaltă parte.

Era o muncă grea, eroică, își spuse, cu sudoarea curgându-i șiroaie prin funinginea de pe față. Atât termenul, cât și munca îl satisfăceau.

Incendiul încercă de două ori să sară peste frontul lor, aruncând mici focuri de probă, ca niște pietre plate peste un râu. Aerul se umplu de scântei ce roiau ca mici licurici ucigași. Dar ei rezistară. Din când în când, prin cenușa și fumul purtate de vânt, Gull observa câte o scurtă rază de soare.

Mici insule de speranță ce străluceau purpurii, apoi dispăreau.

Sosi vestea, transmisă din om în om, că echipajul cu furtunuri fusese nevoit să dea înapoi, iar acum, că flancul era sub control, aveau să sară în ajutorul lor.

După mai bine de șase ore de pregătire a frontului, urcară spre vârful muntelui, trecând prin zona înnegrită prin care focul își făcuse deja de cap.

Dacă frontul era ca un zid invizibil, zona înnegrită era, în mintea lui, regatul decimat unde bătălia fusese purtată și pierdută. Războiul continua, dar aici dușmanul trecuse totul prin foc și transformase o zonă din verde și auriu într-o ruină fumegândă, fantomatică.

Razele subțiri de soare ce reușeau cu greu să se strecoare prin ceața de fum nu făceau decât să scoată în evidență distrugerea.

Șchiopătând ușor, Sudistul își potrivi pasul cu al lui.

–Cum rezişti? îl întrebă Gull.

–Mi-ar fi mai bine dacă n-aș fi aterizat în nenorocita aia de zonă cu resturi, răspunse acesta cu accentul tărăgănat fluid de Georgia căruia îi datora porecla. Credeam că știu cu ce se mănâncă. Am petrecut două sezoane luptându-mă cu incendiile de vegetație și asta a fost înainte de antrenamentul pentru recruți care a stors untul din noi. Dar e al dracului de greu, așa e. Aproape c-am făcut pe mine când am văzut că aveam să ratez zona de aterizare.

Gull scoase din rucsac un baton Snickers înmuiat de căldură și îl rupse în două.

–Snickers chiar te satisface, spuse Gull pe tonul voios al unei reclame TV.

Sudistul rânji, luând o mușcătură.

–Sigur că mă satisface destul.

Ajunseră la pârâu și virară spre nord-vest, spre sunetul motoarelor și fierăstraielor.

Rowan ieși dintr-un nor de fum, ca o zeiță a vikingilor prin duhoarea războiului.

–Fulgerele uscate ne-o trag de nu ne vedem. Se opri doar cât să bea puțină apă. Am reușit să stingem coroana, aproape câștigasem, când ne-am trezit cu un fulger triplu. Coroanele copacilor s-au aprins de-a lungul crestei, îndreptându-se spre nord, iar capul incendiului crește din nou în intensitate la vest de linia respectivă. Trebuie să tăiem prin mijloc, să împiedicăm cele două focare să se întâlnească. Stați aici până primim permisiunea. Se trimite încă un transport de nămol și va sosi încă o serie de pompieri de la bază, care vor prelua flancurile din spate și coada, ca să le țină sub control. Buldozerul a reușit să treacă și îndepărtează tufișurile și copacii doborâți. Dar avem nevoie de front.

Examină chipurile oamenilor.

–Aveți circa cinci minute până se aruncă nămolul. Profitați la maximum de ele fiindcă n-o să mai prindeți alte cinci minute libere azi.

Se retrase alături de Cards să se sfătuiască. Gull așteptă până terminară, apoi se duse la ea. Înainte să apuce să vorbească, ea clătină din cap.

–Vântul și-a schimbat direcția cât ai clipi și focul s-a năpustit asupra noastră. A apucat să topească cincisprezece metri de furtun înainte să ne retragem. Apoi bum! bum! bum! Focuri de artificii. Copacii s-au aprins ca niște torțe, iar vântul a dus flăcările direct peste coroane.

–A fost cineva rănit?

–Nu. Să nu te aștepți la așternuturi curate și o pernă în seara asta. Așezăm tabăra și reluăm ofensiva mâine. Nu o să se lase stins prea ușor. Privi spre cer. Uite și cisterna.

–N-o văd.

–Nu încă. Dar se aude.

Gull închise ochii, își înclină capul.

–Nu. Probabil ai un auz extrafin. În regulă, acum aud.

Rowan scoase stația radio, discută cu pilotul de pe avionul-cisternă, apoi cu echipajul aflat pe creastă:

–Dă-i drumul, murmură.

Ploaia de culoare roz se prăvăli din cer, prinzând mici curcubeie răzlețe de soare.

–Suntem gata! strigă Rowan. Să ne mișcăm. Atenție pe unde călcați, dar nu trândăviți.

Spunând acestea, dispăru în fum.

Ciopârțiră, tăiară, loviră în lupta cu focul până la căderea nopții. Corpurile pregătite să reziste iadului sub orice formă începură să slăbească. Dar hotărârea, nu. Gull o observă pe Rowan de câteva ori, luptând să mențină frontul, venind și plecând în vreme ce-și coordona măsurile cu celelalte echipe și cu baza.

În jurul orei unu, la mai bine de douăsprezece ore după ce aterizaseră în luminiș, focul începu să se potolească.

Ca să se odihnească, își spuse Gull, nu să se dea bătut. Doar să atipească puțin. Și, la naiba, i-ar fi prins bine și lui așa ceva. Lucrară încă o oră înainte de a fi anunțați că aveau să-și instaleze tabăra la circa un kilometru est de flancul drept al incendiului.

–Cum e prima zi la serviciu, bobocule?

Ridică privirea spre chipul extenuat al lui Cards, înaintând obosiți pe drum.

–Mă gândesc să cer o mărire de salariu.

–La naiba, eu m-aș mulțumi cu șuncă și pâine de secară.

–Aș prefera o pizza.

–Irlandez mofturos. Ai fost vreodată acolo? În Irlanda?

–De câteva ori, da.

–E chiar atât de verde pe cât se spune sau cum arată în poze?

–Mai verde.

Cards își plimbă privirea în întunericul plin de fum.

–Și răcoroasă, așa-i? Răcoroasă și umedă. Plouă mult.

–De-asta e verde.

–Poate o să merg acolo într-o zi, să-i duc pe Vicki și pe copii. Răcoros și umed și verde mă tentează după o zi ca asta. Am ajuns. Ridică bărbia spre luminile din fața lor. E timpul să sune clopoțelul pentru cină.

Cei care ajunseseră deja instalaseră corturi sau tocmai le instalau. Unii erau doar așezați pe pământ îndesându-și în gură mâncarea gata preparată.

Rowan, folosind o piatră de lângă focul de tabără pe post de masă, studia o hartă împreună cu Gibbons, mâncând un măr. Își dăduse jos casca. Părul îi strălucea aproape alb în jurul feței murdare.

El își spuse că arăta frumoasă, superbă, într-un mod bizar – și fu nevoit să admită că Rowan avusese probabil dreptate. Era, în adâncul sufletului, un romantic.

Își lăsă jos echipamentul, își simți spatele și umerii tresărind de ușurare înainte de a fi cuprinși de crampe ca niște pumni furioși.

Nu avea o Cutie în care să se târască de data aceasta, își spuse în timp ce-și înălță cortul. Apoi, urmând exemplul celorlalți, se așeză lângă foc și începu să înfulece lihnit. Transportul ce le fusese livrat prin aer includea alte mâncăruri la pachet, apă, unelte noi, mai mult furtun și, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe cel care se gândise la asta, o cutie cu mere și încă una cu batoane de ciocolată.

Își înfulecă mâncarea la pachet, două mere, o ciocolată – și-și îndesă o alta în rucsacul cu echipament personal.

Ușoara greață care îl chinuise în drum spre tabără cedă când corpul lui își refăcu rezervele de combustibil.

Se ridică, se duse la Rowan și o bătu ușor pe umăr.

–Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Ea se ridică, vizibil ametită și distrasă, și îl urmă îndepărtându-se de focul de tabără, intrând în umbre.

–Ce e? Trebuie să mă bag la somn. Vom...

El se mulțumi s-o smucească lângă el, îi acoperi gura cu a lui și se înfruptă din ea așa cum făcuse cu mâncarea. Extenuarea se transformă într-o oboseală mai ușoară în vreme ce se încărca de plăcerea de a o săruta. Furnicăturile din spate, brațe și picioare fură înlocuite de valuri de dorință localizate în partea de jos.

Ea îi răspunse cu aceeași aviditate, prinzându-l de șolduri, de păr, apăsându-și corpul uimitor de al lui, aruncându-se direct în acele sărutări profunde, lacome.

Iar asta, își spuse, era ceea ce făcea experiența atât de al naibii de grozavă.

Când se dădu înapoi, Gull își păstră mâna pe umerii ei, îi studie chipul.

–Asta e tot ce ai de spus? îl întrebă Rowan.

–Aș spune mai multe, dar restul conversației necesită mai multă intimitate. Oricum, asta ar trebui să te țină peste noapte.

Rowan îi aruncă o privire amuzată.

–Să *mă* țină?

–Șeful de echipă muncește mai din greu decât restul lumii, după părerea mea. Așa că voiam să-ți ofer ceva în plus, ceva mărunt, înainte de a merge la culcare.

–E foarte frumos din partea ta.

–Nici o problemă. Văzu cum privirea îi trecu de la amuzată la nedumerită când se aplecă și depuse un sărut ușor pe fruntea ei mânjită de funingine. Noapte bună, șefa.

–Ești o enigmă, Gulliver.

–Poate, dar nu una greu de rezolvat. Ne vedem dimineață.

Gull se duse la cortul lui și se târî înăuntru. De-abia reuși să se descalțe înainte să se prăbușească în somn. Dar se prăbuși cu un zâmbet pe chip.

capitolul 8

Alarma mentală a lui Rowan o smulse din somn cu puțin înainte de ora cinci dimineață. Rămase întinsă, cu ochii închiși, făcând o trecere în revistă. Un potop de dureri, multă febră musculară și o foame ce-i ajungea până în măruntaie, dar nimic grav sau surprinzător. Ieși din sacul de dormit și, în întuneric, își întinse mușchii dureroși. Își permise să viseze la un duș fierbinte, o Cola rece ca gheața și o farfurie plină ochi cu una dintre omletele cu de toate ale lui Marg.

Apoi se târî afară din cort pentru a înfrunta realitatea.

Tabăra dormea în continuare – și putea s-o facă, după cum calculă ea, pentru încă o oră, aproximativ. Spre vest focul colora cerul într-o nuanță de roșu murdar. O lumină de veghe, își spuse. Veghea în așteptarea bătăliei de azi.

Ei bine, aveau să fie pregătiți de luptă.

Își clăti gura uscată cu apă, o scuipă, apoi se folosi de licărirea focului de tabără pentru a băga ceva în stomac. Mâncă, bând după fiecare porție o gură de cafea instant, care îi displăcea, dar de care avea nevoie, în vreme ce se uită peste hărți. Liniștea nu avea să dureze prea mult, așa că se folosi de ea pentru a-și gestiona sarcinile, instrucțiunile, pentru a-și organiza echipele și uneltele.

Luă legătura cu baza prin stația radio pentru a obține un raport de stare, o previziune meteorologică, mâzgălind notițe, schițând rapid hărți operaționale.

Până la prima rază de lumină reușise să-și organizeze uneltele, își refăcuse proviziile din rucsacul de echipament personal, înfulecase încă un sendviș și un măr. Revigorată, plină de energie, pregătită, se retrase în scurtul ei răgaz de timp petrecut în singurătate.

Privi pădurea trezindu-se la viață în jurul ei în tabăr ce încă dormea. Precum într-un peisaj desprins dintr-u basm, umbrele unei mici turme de elani se strecurară pr ceața dimineții care învăluia copacii ca niște fuioare d fum. Sclipirea soarelui ce răsărea crea o aură luminoasă în jurul crestei de la est, întinzându-și aurul topit. Strălucir sa se scurgea de-a lungul perdelei de copaci, clipind lumi nos pe pârâu, mângâind verdeața văii de dedesubt.

Păsările își cântau trilurile de dimineață, în vreme c deasupra lor, pe cerul care începea să se trezească, se ridic un șoim, pornit deja la vânătoare.

Acesta, își spuse, era unul dintre motivele pentru ca făcea ceea ce făcea, în pofida riscurilor, a durerii, a foame Pentru ea nu exista nimic mai magic sau mai intens re decât zorile în sălbăticie.

Era dispusă să lupte până la epuizare și chiar mai mult alături de cei mai buni bărbați și femei pe care îi cunoșt ca să protejeze acea magie.

Când Cards ieși din cort, Rowan zâmbi. Arăta ca u urs care își petrecuse perioada de hibernare tăvălindu-s în funingine. Cu părul ridicat în țepi murdari, cu ochi lucioși de oboseală, mormăi spre ea înainte de a se îmbo tici spre un loc mai retras pentru a-și ușura vezica.

Tabăra începu să se trezească. Se auziră noi mormăituri și foșnete, apărură alte priviri ametite și ochi sticloși când pompierii parașutiști se întinseră după mâncare și cafea Gull ieși din cort cu fața umbrită de funingine și barb nerasă. Dar ochii îi erau vioi, remarcă Rowan, și străluci în direcția ei înainte de a se îndepărta printre copaci.

– Vântul se întețește deja.

Gibbons veni lângă ea și dădu pe gât cafeaua.

– Da.

Își îndreptă privirea spre coloanele de fum ce urcau pe cer. Roșul era aprins acum de pete portocalii și aurii. Precum cerul, magia, tabăra, se trezi și dragonul.

–Zeii cerului n-o să fie de partea noastră azi. Vântul e variabil, între douăzeci și cinci și treizeci de kilometri pe oră, nu se anunță ploaie, temperaturile vor urca până peste douăzeci și cinci de grade Celsius. O să se hrănească din asta. Rowan își scoase hărțile desenate de mână. I-am blocat flancul de aici, dar am pierdut teren în zona sursei de apă și când a ajuns la coroane a pornit în forță exact în direcția asta. Pompierii l-au atacat acolo, l-au împins până aproximativ aici, dar focul s-a întors asupra lor pe la miezul nopții, apoi au fost nevoiți să retragă echipamentul, adăugă, și să dea înapoi până la frontul de aici.

–A fost cineva rănit?

–Arsuri minore, cucuie și vânătăi. N-a fost nevoie să evacuăm pe nimeni. Aruncă o privire peste umăr când se apropie Gull. Aici au așezat tabăra. Despături harta principală pentru a-i arăta lui Gibbons. Mă gândesc că, dacă reușim să atacăm cu apă capul incendiului, aproximativ de aici, și să ținem frontul de-a lungul acestui sector, vom intersecta în vale frontul pompierilor forestieri, apoi vom traversa. Noi o vom lua în sus, în vreme ce ei îl vor săpa de la bază. Am putea să-l încercuim. E un urcuș al naibii de greu, dar am putea să-i stingem coada, să-i blocăm flancul stâng, apoi să ne întâlnim cu echipa dotată cu furtunuri și să-i tăiem capul.

Gibbons aprobă:

–Vom fi nevoiți să menținem frontul aici. Împunse harta cu un deget. Dacă trece prin barajul ăla, s-ar putea strecura în spatele nostru. Atunci echipa de pe front s-ar trezi încercuită.

–Am făcut o recunoaștere prin zonă ieri. Avem câteva locuri în care ne-am putea adăposti. Și se trimite o nouă echipă de pompieri parașutiști dimineața asta. Vom ajunge la patruzeci. Vreau zece în echipa cu furtunuri, și tu în fruntea echipei, Gib. Te descurci al naibii de bine cu furtunul. Alege-ți nouă oameni după placul inimii.

–În regulă. Aruncă din nou o privire spre foc. Se pare că pauza s-a încheiat.

–Unde vrei să mă bagi? o întrebă Gull după ce Gibbons se îndepărtă pentru a-și alege echipa.

–Frontul de tăiere, sub comanda lui Yangtree. Să faci bine să menții frontul, altfel vei avea nevoie de picioarele alea iuți ale tale. Dacă focul ajunge în spatele vostru, vă croiți drum în sus pe creastă, în linie dreaptă, la adăpost. Aici. Îl privi în ochi când puse degetul pe hartă. Ai înțeles?

–O să menținem frontul, apoi poți să-mi faci cinste cu ceva de băut.

–Țineți frontul, croiți drum până la și în jurul echipei cu furtunuri, și poate am s-o fac. Ia-ți echipamentul. Se îndreptă spre focul de tabără, ridică vocea. În regulă, băieți și fete, e timpul să-i dăm bătaie.

Străbătu o parte din drum pe un buldozer, apoi sări jos și începu un urcuș brutal pentru a vedea cu ochii ei cum se descurca echipa de pompieri forestieri.

–Winsor, așa-i? Tripp, îi strigă bărbatului zvelt, cu chip posac, peste huruitul fierăstraielor.

Focul își urla amenințarea răgușită, în vreme ce căldura îi pulsa suficient de puternic cât să-i gâdile pielea.

–Am o echipă care își croiește drum în sus, urmează să se intersecteze cu voi. Poate în jur de unu după-amiaza asta.

O privire rapidă spre brigada de pompieri îi confirmă ceea ce suspectase. Exageraseră lipsa de gravitate a rănilor. Făcu un semn spre unul dintre bărbați, care mânuia o secure Pulaski. Fața îi lucea de transpirație și avea o rană deschisă, roșie, în locul unde sprâncenele îi fuseseră pârlite.

–Era s-o pățiți rău de tot.

–Atât de rău, încât aproape am făcut în pantaloni. Vântul ne-a făcut o față urâtă și și-a schimbat direcția

într-o nenorocită de secundă, s-a năpustit direct asupra noastră. Focul ne-a râs drept în față. Știi ce vreau să zic.

– Da. Era un sunet menit să-ți înghețe sângele în vine. Da, știu.

– Am retras echipamentul. Nu vedeam nici la doi pași din cauza fumului. Jur că ne-a alergat de parcă ar fi vrut să se joace leapșa cu noi. Am simțit mirosul propriului meu păr arzând. Am scăpat ca prin urechile acului.

– Acum îl ții în frâu.

– Băieții ăștia au să se lupte cu focul până cad grămadă, dar dacă nu reușim să-i stingem capul, cred că o să se răsucească și o să încerce să ne mai muște o dată.

– L-am atacat cu apă acum. Am să discut cu șeful de echipă, să văd dacă mai vrea o încărcătură. Se întoarse cu fața spre zidul de foc, cu cenușa învârtindu-se în jurul ei ca fulgii de zăpadă. Au subestimat amploarea incendiului, dar o să rezolvăm noi asta. Așteaptă-te ca echipa mea să se alăture echipei tale pe la unu.

– Păstrează-ți sângele rece, strigă el în urma ei.

Se întoarse pe jos, inspirând cu sete când dădu de aer mai curat. Mișcându-se în permanență, se întâlni cu echipele ei, cu baza, cu cel care coordona lupta împotriva incendiului. După ce sări peste un pârâu îngust o luă din nou spre vest. Apoi încremeni când un urs îi apăru în cale.

Își înăbuși impulsul de a fugi, știind că nu ar fi fost înțelept. Dar simțea în picioare dorința copleșitoare de a se mișca.

– Ei, haide, spuse ea încet. Și pentru tine mă lupt aici. Vezi-ți de drum.

Inima îi bubui când ursul o studie, iar ideea de a fugi nu i se mai păru chiar atât de proastă. Apoi ursul își întoarse capul într-o parte, de parcă s-ar fi plictisit de ea, și se îndepărtă greoi.

„Iubesc sălbăticia cu tot ceea ce are ea", își aminti singură când reuși să producă suficientă salivă cât să înghită.

Străbătu pe jos încă o jumătate de kilometru înainte ca ritmul inimii ei să revină la normal. Cu toate acestea, încă mai aruncă ocazional priviri peste umăr până auzi zumzăitul înăbușit al fierăstraielor cu lanț.

Grăbi pasul și se întâlni cu echipa de tăiere nou formată.

După ce se informă rapid de la Yangtree, se alătură frontului. Avea să-i ajute timp de o oră, înainte de a porni din nou în tur.

–Frumoasă zi, nu? comentă Gull în vreme ce tăiau în bușteni un copac doborât.

Ea ridică privirea și, prin câteva găuri în perdeaua de fum, văzu cerul de un albastru intens.

–Superbă.

–Bună pentru un picnic.

Rowan călcă în picioare un foc de mărimea unei farfurii ce ardea mocnit lângă ea.

–Picnic cu șampanie. Dintotdeauna mi-am dorit să fac așa ceva.

–Păcat că n-am adus o sticlă cu mine.

Rowan se mulțumi cu apă, apoi își șterse fața.

–O să reușim. Încep să simt asta.

–Picnicul?

–Incendiul e ceva mai urgent. Te descurci bine cu fierăstrăul. Ține-o tot așa.

Se îndreptă spre Yangtree, sfătuindu-se din nou cu el deasupra hărților, apoi, sfâșiind ambalajul unui baton, intră din nou în perdeaua de fum.

Cât înfulecă batonul se gândi la urs – și își spuse că înaintase mult spre est până în acel moment. Se târî până pe creastă și se uită la ceas când ajunse la frontul format de pompierii forestieri.

Era de-abia amiază. Trecuseră cinci ore din zi și avansaseră al naibii de bine.

Traversă culmea, cu picioarele cuprinse de febră și ca de cauciuc, pentru a vedea cum stătea echipa cu furtunurile.

Arce de apă se năpusteau peste flăcări, săgeți lichide menite să le ucidă. Rowan se simțea epuizată și se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile pe coapsele ce-o săgetau de durere. N-ar fi putut spune câți kilometri străbătuse în ziua respectivă, dar era al naibii de sigură că simțea fiecare centimetru de drum.

Se forță să se ridice și se îndreptă spre Gibbons.

–Frontul lui Yangtree avansează bine. Ar trebui să ajungă la echipa de pompieri forestieri într-o oră. Focul a încercat să se întețească în coadă, dar au reușit să-l țină sub control. Cei din Idaho ne stau la dispoziție dacă ai nevoie de mai mulți oameni la furtunuri.

–Ne descurcăm. O să atacăm cu apă multă, să străpungem gâtul pe aici. Dacă reușești să dobori liniile alea și să le tai, îi dăm de capăt.

–Vreau să aprindem un foc controlat aici. Scoase harta. Am putea să-l obligăm să se replieze și nu ar mai avea cu ce să se alimenteze.

–Îmi place ideea. Dar decizia îți aparține.

–Atunci așa decid. Scoase stația radio. Yangtree, optăm pentru un foc controlat. Alege-ți zece oameni și vino cu ei sus. Eu am să cobor prin ocolire. Ține-l în continuare sub apă pe ticălos, Gib.

Rowan își alimentă corpul cu calorii printr-un alt baton energizant și bău apă în vreme ce făcu drum întors. Și se consideră norocoasă că nu se întâlni din nou cu un urs. Nimic nu mișca printre copaci sau în tufișuri. Traversă o cărare pe care copacii încă se înălțau semeți – copaci pe care se luptau să-i salveze –, iar florile sălbatice își ridicau timide capetele spre cerul înecat de fum. Păsările

își luaseră zborul, așa că nu se mai auzea nici un tril, nici un ciripit care să străpungă liniștea.

Dar focul mormăia și răgea, aruncându-și flăcările în aer ca pe niște pumni furioși și picioare violente.

Îi urmări flancul, se gândi la florile sălbatice, ducând cu ea speranța de a trăi a acelor flori, în vreme ce urcă spre focul artificial pe care îl comandase.

La ordinele lui Yangtree, Gull se desprinse din frontul de tăiere pentru a stinge focurile răzlețe apărute dincolo de el, scuipate peste graniță de focul principal. Majoritatea celor din echipa lui erau prea extenuați pentru a face conversație, iar cum viteza conta, nu prea mai rămânea suflu și pentru a vorbi.

Apa consumată se evapora sub formă de transpirație, iar mâncarea înghițită în grabă era arsă de efort, lăsând în urmă o foame constantă, sâcâitoare.

Secretul reușitei, după cum știa din perioada în care fusese pompier forestier, era să nu se gândească la acest lucru, să nu se gândească la nimic în afară de incendiu și de pasul următor necesar pentru a-l stinge.

– Pregătiți-vă chibriturile. Gibbons transmise informația pe o voce asprită de strigat și de fum. O să-i dăm foc la coadă și o să forțăm incendiul să se întoarcă asupra lui înșuși, până se consumă singur.

Gull întoarse capul în direcția cozii. Frontul lor rezista; în colaborare cu pompierii forestieri reușiseră să-i blocheze flancul – deocamdată. Încă se mai aprindeau mici focuri răzlețe dincolo de linia frontului, dar incendiul își pierduse intensitatea feroce aici.

Își spuse că strategia focului controlat și momentul ales pentru a o aplica fuseseră perfecte. În pofida extenuării, fu încântat când Yangtree îl scoase din front și îl trimise cu o echipă să controleze focul artificial.

Alături de ceilalți, își ridică sculele și se retrase din front.

Văzu florile sălbatice așa cum le văzuse și Rowan, și găurile pe care le făcuseră ciocănitorile în trunchiul unui Douglas verde, excrementele unui urs – unul mare –, ceea ce îl făcu să cerceteze cu privirea pădurea încețoșată. Pentru orice eventualitate.

În fruntea echipei care menținea frontul, Cards șchiopăta puțin, în vreme ce ținea legătura cu Rowan și cu ceilalți șefi de echipă prin stația radio. Gull se întrebă unde anume se rănise și cum, dar continuară să înainteze în pas rapid.

Auzi mormăitul unui buldozer. Înainta prin ceață, ridicând pe lamă tufișuri și copaci mici. Rowan sări de pe el când acesta avansă spre un nou front.

–Vom veni pe linia deschisă de buldozer. Avem furtunuri. Arătă spre încărcătura ce fusese parașutată la cererea ei. Avem o sursă de apă în pârâul ăla. Vreau să închidem focul artificial din partea asta, ca atunci când incendiul începe să se replieze să fie nevoit să se consume singur. Fiți atenți la focurile răzlețe ivite dincolo de front. Au apărut peste tot.

Privirea i se mută asupra lui Gull.

–Știi să mânuiești un furtun la fel de bine ca un fierăstrău?

–Așa se zvonește.

–Tu, Matt, Cards. Să ne apucăm de pompat. Voi, restul, treceți la tăiat cioturile.

Îi plăcea o femeie care avea un plan, își spuse Gull apucându-se de muncă.

–Îl aprindem la semnalul meu. Rowan îi întinse lui Cards unul dintre biscuiții cu unt de arahide din rucsacul ei de efecte personale. Ești rănit?

–Nu-i nimic. M-am împiedicat în propriile picioare.

–Într-ale mele, îl corectă Matt. I-am stat în drum.

–Picioarele mele s-au împiedicat de picioarele lui. O vreme a fost o nebunie destul de mare pe front.

–Iar acum totul e atât de calm... Să-l udăm bine, le spuse. Tot ceea ce va dărâma buldozerul trebuie udat bine.

Mânuirea unui furtun cu pompă presupunea mușchi, stabilitate și sudoare. După zece minute – și după câteva ore petrecute doborând copaci și tăindu-i în bucăți – brațele lui Gull încetară să-l mai doară și amorțiră pur și simplu. Făcu un efort și își trimise arcele de apă ca o ploaie peste copaci, lăsând-o să se absoarbă în pământ. Peste tumultul pompei, al fierăstraielor și al motorului, o auzi pe Rowan dând semnalul pentru aprinderea focului controlat.

–Îi dăm drumul!

Privi chibriturile aprinzându-se și explodând.

Efecte speciale – nimic nu se compara cu ele, își spuse Gull când flăcările se ridicară și aprinseră pădurea. Focul răcnea fioros, din toți rărunchii și, dacă totul mergea bine, avea să cheme dragonul.

–Țineți-l aici! Nu-l mai lăsăm să înainteze nici un metru.

Auzi în vocea lui Rowan ceva ce îl copleși – uluire și hotărâre, și o energie proaspătă care îi năvăli în sânge ca un drog.

Alții strigară și ei, contaminați de același drog. Aburul se ridică din pământ, amestecându-se cu fumul, în vreme ce forțară focul să înainteze. Bucăți de lemn în flăcări țâșniră în aer, dar se stinseră sfârâind când ajunseră pe pământul ud.

Asta însemna că începeau să câștige. Nu doar trecuseră un hop, nu doar reușeau să reziste, ci începeau să câștige. Se scurse o oră în fum și abur și fierbințeală aprigă – apoi încă una – înainte ca incendiul să înceapă să se potolească, de data asta înfrânt.

Rowan alergă până la echipa cu furtunuri.

–A dat înapoi. I-am tăiat capul și am reușit să-l aducem sub control. Flancurile se retrag. Stingeți-l. E gata.

Retragerea focului fu capricioasă și lentă. Spre seară abia dacă mai pâlpâia. Pulsul pompei fu redus la tăcere, iar Gull își lăsă să cadă brațele ce îi urlau de durere. Scotoci prin rucsac și găsi un sendviș pe care îl îndesase acolo în zori. Nu-i simți gustul, dar fiindcă îi stârni foamea uriașă din stomac, își dori să-și fi luat mai multe astfel de sendvișuri, indiferent ce naiba ar fi conținut.

Se duse la pârâu, își scoase casca și o umplu cu apă. Când o lăsă să i se scurgă răcoroasă peste cap își spuse că senzația era aproape la fel de plăcută ca a face sex.

–Bine lucrat.

Ridică scurt privirea spre Rowan, apoi își umplu din nou casca. Ridicându-se, mimă o plecăciune. Ea râse, își scoase casca, ridică fața și închise ochii.

–O, da, oftă ea, când Gull aruncă apa pe ea. Clipi și deschise ochii de un albastru rece, de cristal. Te descurci destul de bine pentru un fost pompier forestier, bobocule.

–Iar tu te descurci destul de bine pentru o fată.

Ea râse din nou.

–În regulă, suntem chit.

Apoi ridică mâna.

Gull ridică o sprânceană, cu rânjetul întinzându-i-se pe față, dar Rowan clătină din cap.

–Ești prea murdar pentru un sărut, iar eu sunt încă șefă pe frontul ăsta. Să batem palma e tot ceea ce primești.

–Accept. Își lovi palma de a ei. Îl țineam în frâu, reușeam chiar să-l împingem puțin înapoi, dar l-am înfrânt în clipa în care ai hotărât să apelăm la un foc controlat.

–Mă întreb acum dacă n-ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Apoi ridică din umeri. N-are rost să mă gândesc ce-ar fi fost dacă. Am stins incendiul. Își puse casca înapoi pe cap și ridică vocea. În regulă copii, să facem curat.

Săpară rădăcini, călcară în picioare jarul, doborâră cioturile ce încă mai fumegau. Când se încheie și ultima etapă a luptei, își strânseră lucrurile, aproape dormind

în picioare, ridicând pe umeri sculele și echipamentele. Nimeni nu vorbi pe durata scurtului zbor până la bază; majoritatea erau ocupați să sforăie. La circa treizeci și opt de ore după ce sunase alarma, Gull se târî până la cazarmă și își lăsă echipamentul. În drum spre camera lui, dădu peste Rowan.

–Ce-ai zice de ceva înainte de culcare?

Rowan pufni în râs. Lui Gull i se păru că Rowan se sprijinise cu mâna de perete pentru a reuși să rămână în picioare.

–Deși s-ar putea să-mi pice bine o bere rece, cred că ăsta e codul tău deștept pentru sex. Chiar dacă aș avea creierul suficient de prăjit cât să accept, nu cred c-ai putea s-o scoli în noaptea asta... în dimineața asta.

–Nu sunt deloc de acord, și aș fi dispus să-mi susțin afirmația cu o demonstrație.

–Drăguț. Îl plesni ușor peste fața murdară. Mă lipsesc. Noapte bună.

Se strecură în camera ei, iar el își continuă drumul spre camera lui. După ce se dezbrăcă de cămașa și de pantalonii împuțiți și căzu pe burtă, murdar, peste pat, apucă să-i mulțumească Domnului că Rowan nu acceptase provocarea, înainte de a i se rupe filmul.

În patul pliant din biroul lui, unde rămânea de regulă atunci când Rowan prindea un incendiu peste noapte, Lucas auzi plecarea avionului de transport. Îl auzi întorcându-se. Dar nu se relaxă pe deplin decât atunci când telefonul îl anunță că primise un mesaj.

A fost urât, dar l-am stins. Sunt OK.
Cu drag, Ro.

Puse telefonul deoparte, se întinse și se cufundă în primul somn liniștit de când sunase sirena.

Lucas sări cu un grup de opt parașutiști, veniți dis-de-dimineață, poză pentru fotografii, semnă broșuri, apoi își rezervă timp să discute despre trecerea la căderea liberă accelerată cu doi dintre membrii grupului.

Când îi conduse la Marcie să îi înscrie, simți că mintea îi joacă feste. Ella Frazier, cea cu păr roșu și ochi verzi ca pădurea, se întoarse să-i zâmbească.

Cu gropițe.

–Bună din nou.

–Ăăă... din nou, reuși să spună fâstâcit. Ăăă, Marcie vă va explica restul și vă va programa, le spuse celor doi care îl însoțeau.

–Te-am urmărit sărind cu parașuta. Ella își îndreptă zâmbetul și spre ceilalți. Eu tocmai am sărit în tandem, pentru prima dată, acum câteva zile. E fantastic, nu-i așa?

Lucas rămase în picioare, străduindu-se să nu se foiască, în vreme ce Ella discuta cu ultimii lui elevi.

–Ai un minut pentru mine? îl întrebă ea.

–Sigur. Sigur. Biroul meu...

–Am putea face o plimbare pe-afară? Marcie mi-a spus că mai urmează două sărituri în tandem. Mi-ar plăcea să le urmăresc.

–Bine.

Îi ținu ușa deschisă, apoi se întrebă ce-ar fi putut face cu mâinile. Să le bage în buzunare? Să le țină pe lângă corp? Și-ar fi dorit să aibă o mapă care să i le țină ocupate.

–Știu că ești ocupat azi și probabil ar fi trebuit să sun înainte.

–Nu-i nici o problemă.

–Ce face fiica ta? Am urmărit incendiul la știri, adăugă.

–E bine. S-a întors la bază, teafără și sănătoasă. Eu ți-am spus despre Rowan?

–Nu chiar. Își dădu părul după ureche, aplecându-și fața spre a lui. Te-am căutat pe Google înainte de a mă înscrie.

Îmi iubesc fiul, dar nu aveam de gând să sar dintr-un avion fără să știu câte ceva despre bărbatul de care eram agățată.

–Nu pot spune că nu te înțeleg. „Vezi, își spuse el, e rezonabilă. Orice bărbat ar fi trebuit să fie în stare să se relaxeze în preajma unei femei rezonabile. Bunică, își aminti el. *Profesoară*."

Reuși să-și relaxeze umerii.

–Experiența și reputația ta au fost cele care m-au convins. Deci, Lucas, mă întrebam dacă aș putea să te invit să bem ceva.

Din nou umerii lui se încordară ca niște arcuri forțate, în vreme ce creierul i se transformă într-o pastă moale.

–Poftim?

–Să-ți mulțumesc pentru experiență și fiindcă mi-ai dat șansa de a face pe grozava în fața nepoților mei.

–O, păi... Simți din nou un val de fierbințeală urcându-i pe ceafă. Nu trebuie... Vreau să spun că...

–Te-am luat pe nepregătite și probabil am lăsat impresia că sunt ca jumătate dintre femeile care trec pe-aici și-ți fac avansuri.

–Nu, ele.... tu...

–Nu o făceam. Adică avansuri, adăugă ea cu un zâmbet larg și luminos. Dar acum trebuie să recunosc că există un scop secundar. Am un proiect despre care mi-ar plăcea foarte mult să discut cu tine, și dacă ți-aș putea oferi ceva de băut, să te înmoi puțin, sper să te pot convinge. Dacă ai pe cineva, poți liniștit să o aduci și pe doamna ta.

–Nu, nu am. Adică nu există nici o doamnă. Anume.

–Ai fi liber diseară? Ne-am putea întâlni în jur de șapte, la barul de la Open Range. Aș putea să-ți mulțumesc, să te înmoi, apoi mi-ai putea da detalii despre pregătirea pentru căderea liberă accelerată.

Afaceri, își aminti singur. Afaceri prietenești. Discuta afaceri prietenești în fața unui pahar tot timpul, al naibii dacă nu. Nu avea nici un motiv să nu o facă și cu ea.

–Nu am nici un plan.

–Atunci ne-am înțeles? Mulțumesc mult. Îi întinse o mână și i-o strânse scurt. Ne vedem la șapte.

O privi îndepărtându-se, atât de drăguță și de degajată – și își aminti că erau doar afaceri prietenești.

capitolul 9

După cum făcuse și în cort, Rowan rămase întinsă, cu ochii închiși, și făcu o trecere în revistă de dimineață. Se simțea ca o femeie de o sută de ani, care fusese ținută înfometată. Dar reușise să ducă totul la bun sfârșit – ca șef de brigadă – fără accidentări, cu echipa întreagă și incendiul stins.

La asta se adăuga, își spuse deschizând ochii și plimbându-și privirea prin întreaga cameră, faptul că în cele două zile cât lipsise spiridușii sângelui de porc nu se mulțumiseră doar să curețe totul lună, ci aplicaseră și un strat nou de zugrăveală pe pereți.

Îi era datoare cuiva, și dacă reușea să se târască din pat avea să afle cui anume.

Când o făcu, simți junghiuri în pulpe, iar mușchii din partea din față a coapselor protestară. Bicepșii și tricepșii, remarcă, plângeau amarnic. Dușul fierbinte pe care îl făcuse aproape dormind o ajutase puțin, dar cele opt ore petrecute în pat după două zile de foc trebuiau suplimentate.

Carburant și mișcare, își porunci. Și unde era Gull cu sendvișul lui pentru micul dejun tocmai când avea nevoie de el? Se mulțumi cu un baton de ciocolată cât se îmbrăcă, apoi porni greoi spre sala de sport.

Nu era singura care se mișca greoi.

Mormăi ceva spre Gibbons, care mormăi un răspuns, îl privi pe Trigger tresărind de durere în timp ce făcea întinderi pe podea. Îl studie pe Dobie – tipul scund și vânos – întins pe bancă și ridicând haltere cât întreaga greutate a trupului lui, din câte își dădea ea seama.

–Reintru pe lista de sărituri de mâine, îi spuse el, împingându-și brațele în sus și expirând exploziv. Sunt pregătit. Al naibii de mai bine pregătit decât voi, din câte văd.

Rowan îi arătă degetul, apoi se aplecă în față, gemând. Rămase aplecată, se mulțumi să rămână aplecată și să respire cât de mult rezistă, apoi, cu palmele pe podea, își arcui spatele și ridică privirea.

Vânătăile galbene de pe chipul roșu de efort al lui Dobie îl făceau să arate ca un suferind de icter care fusese victima unor arsuri. Și își răsese tentativa dezordonată de barbă – ceea ce era un pas înainte, din punctul ei de vedere, fiindcă semăna mai puțin cu un spiriduș de pădure.

–Cineva mi-a curățat și zugrăvit camera.

–Da. Expirând din nou zgomotos, ridică din nou halterele, apoi le așeză pe suport. Eu și Stovic am avut timp liber.

Rowan reveni în poziție verticală.

–Voi doi ați făcut toate alea?

–În cea mai mare parte. Marg și Lynn au făcut ce au putut cu hainele tale. Sarea e cea care scoate sângele; asta folosește maică-mea.

–Chiar așa?

–Nu prea funcționează pe pereți, așa că i-am zugrăvit. Ne-a scutit să înnebunim din lipsă de activitate cât voi, restul, vă distrați. A fost o mizerie a naibii acolo, și mirosea ca într-un abator de porci. Mi-a stârnit dorul de casă, adăugă cu un rânjet. Oricum, târfa aia e, probabil, nebună de legat.

Rowan se apropie de el, se aplecă și îl sărută pe gură.

–Mulțumesc.

El ridică jucăuș din sprâncene.

–A fost o mizerie mare și *al naibii* de împuțită.

De data aceasta, Rowan își înfipse degetul în burta lui. După ce se întoarse la salteaua ei își întinse mușchii și își

liniști mintea cu yoga. Începuse deja să lucreze pe podea când intră Gull. Proaspăt, își spuse ea. Părea proaspăt și curat, cu pasul relaxat și lejer când veni spre ea.

–Am auzit că ți-ai făcut apariția. Se ghemui lângă ea. Pari destul de agilă pentru dimineața de după.

–Am nevoie doar de niște mici reglaje.

–Și de un picnic.

Rowan ridică nasul de pe genunchi.

–Am nevoie de un picnic?

–Cu un coș uriaș încărcat cu bunătăți făcute de Marg și o sticlă bună de băutură pentru adulți, savurată în compania unui însoțitor fermecător.

–Janis vine cu mine la picnic?

–Eu sunt cel care are coșul uriaș.

–Întotdeauna există o poantă ascunsă. „E periculos", se avertiză singură. „Bărbatul acela era o ispită ambulantă." E o idee drăguță, dar...

–Nu suntem incluși pe lista de sărituri, iar L.B. ne-a dat liber azi. Acum, că am trecut prin foc împreună, cred că putem lua o scurtă pauză, să savurăm câte ceva de mâncare și puțină conversație. Doar dacă nu ți-e teamă că un mic picnic ți-ar putea stârni o dorință incontrolabilă ce te-ar face să mă siluiești și să profiți de oferta mea prietenească.

Ispită și provocare – ambele la fel de tentante.

–Sunt destul de sigură că pot să mă controlez.

–În regulă atunci. Putem pleca oricând ești gata.

Ce naiba, decise ea. Trăia în permanență în pericol. Cu siguranță îi putea face față la un picnic unui tip ispititor de încrezător.

–Lasă-mi douăzeci de minute. Și ar fi bine să alegi un loc în apropiere, fiindcă sunt ruptă de foame.

–Ne întâlnim în față.

Îl căută pe Stovic mai întâi, îl sărută și pe el pe buze, așa cum făcuse cu Dobie. Își plătea datoriile. Avea de scris

și de predat un raport despre incendiu, dar asta mai putea aștepta câteva ore. Să-și verifice și să-și reorganizeze echipamentul, se gândi în vreme ce își trase pe ea o pereche de pantaloni kaki trei sferturi. Să se ocupe de parașută, să-și reîmpacheteze rucsacul cu efecte personale. Își încheie nasturii unei cămăși largi și drepte, aplică puțin machiaj și cremă de protecție solară și consideră că era suficient de bine pentru un picnic amical cu un coleg parașutist.

Își împinse ochelarii de soare pe nas când ieși, apoi strânse ochii în spatele lor. Gull stătea sprijinit de capota unei decapotabile argintii spectaculoase, povestindu-i despre ea lui Cards.

Rowan se apropie în pas vioi.

–Ce-ți face piciorul? îl întrebă pe Cards.

–Destul de bine. Genunchiul e încă puțin umflat. Am să-i pun gheață din nou. Bătu cu palma capota mașinii, lângă șoldul lui Gull. Asta da mașină, Picioare-Iuți. O mașină super. Cuvântul zilei trebuie să fie viril, fiindcă asta e o mașină cu boașe. Distracție plăcută, copii.

Îi făcu din ochi lui Rowan apoi, încă șchiopătând, se întoarse înăuntru.

Cu mâinile pe șolduri, Rowan făcu un tur în jurul mașinii spectaculoase.

–Asta e mașina lui Iron Man[1].

–Cum mă îndoiesc că sugerezi că aș fi furat-o de la tatăl tău, concluzionez că ești o femeie care își cunoaște eroii și mașinile.

Rowan se opri în fața lui.

–Unde ți-e costumul special?

–Într-un loc secret. Răul există peste tot.

–Cât se poate de adevărat. Își plecă fruntea, trecând ușor un deget peste aripa strălucitoare a mașinii în vreme

[1] Porecla lui Tony Stark, supereroul din filmul *Iron Man* (n.red.)

ce îl studie pe Gull. Iron Man e un supererou bogat. De-asta își permite mașina.

–Tony Stark are multe mașini.

–Și asta e adevărat. Mă gândesc că munca de pompier parașutist se plătește bine în timpul sezonului. Dar nu-mi închipui cum vânzarea de fise și supravegherea aparatelor într-o sală de jocuri i-ar permite cuiva să-și cumpere o mașină ca asta.

–Dar e distractiv și primesc pizza pe gratis. E mașina mea, adăugă el când Rowan continuă să se zgâiască la el. Vrei să vezi certificatul de înmatriculare? Portofoliul de acțiuni?

–Asta înseamnă că *ai* un portofoliu, și a naibii să fiu dacă îți poți face unul lucrând la o sală de jocuri. Strânse din buze, gândindu-se. Poate dacă ai deține o parte din ea.

–Ai o intuiție deductivă remarcabilă. Ai putea fi Pepper Potts.

Veni lângă mașină și îi deschise portiera. Rowan se strecură înăuntru și ridică privirea.

–Cât de mare e partea?

–Am să-ți spun povestea vieții mele cât mâncăm, dacă vrei.

Rowan analiză propunerea în vreme ce Gull ocoli mașina și trecu în spatele volanului. Și decise că voia asta.

Gull conducea rapid și mânuia lin și abil schimbătorul de viteze – ambele calități pe care ea le aprecia.

Și, Doamne, cât de mult îi plăcea o mașină de fițe.

–Trebuie să mă culc cu tine înainte să mă lași să conduc mașina asta?

El îi aruncă o singură privire scurtă și blândă.

–Bineînțeles.

–Mi se pare corect. Savurând momentul, ridică fața spre vânt și spre cer, apoi ridică și mâinile în aer.

Să călătoresc în ea e un compromis destul de bun. Cum ai reușit să organizezi toate astea?

–Am abilități organizatorice uluitoare. Plus că m-am gândit să profit de cele câteva ore libere dacă tot le am. Mâncarea a fost partea simplă. N-am avut altceva de făcut decât să-i spun lui Marg că te duc la un picnic și s-a ocupat ea mai departe de tot ceea ce ținea de mâncare. E îndrăgostită de tine.

–E reciproc. Dar mie mi-ar fi fost greu să plănuiesc orice când am reușit să mă târăsc din pat.

–Am și o capacitate de recuperare uluitoare, pe lângă abilitățile organizatorice.

Ea își împinse ochelarii de soare de pe nas pentru a-l privi pe deasupra lor.

–Îmi dau seama când cineva se laudă cu performanțele sexuale.

–Atunci probabil că n-ar trebui să adaug că m-am trezit simțindu-mă de parcă aș fi fost lovit de un camion cu șaisprezece roți după ce târâsem un sac de cărămizi de cincizeci de kilograme pe o distanță de optzeci de kilometri. Prin noroi.

–Da. Și e de-abia iunie.

Când el coti pe Bass Creek Road, Rowan aprobă din cap.

–Bună alegere.

–Nu-i rău pentru o plimbare și ar trebui să fie frumos.

–Așa și e. Am trăit aici toată viața – adăugă ea când Gull intră în parcarea de la capătul drumului. Excursii pe trasee, cu asta mă ocupam. Mă păstrau în formă, mă ajutau să înțeleg clar zonele în care aveam să sar într-o bună zi – și mă învățau să apreciez motivul pentru care voiam să fac asta.

–Ieri am reușit să îl învingem. Apăsă butonul pentru a ridica acoperișul mașinii. A fost dur și greu. Dar știi că își va reveni.

Lângă lac, sub cerul albastru întins, Gull lăsă jos coșul.

–M-am luptat cu un incendiu aici, la Selway-Bitterroot Wilderness. Se îndreptă de spate și privi în jur. Când stai aici, într-o zi ca asta, nu ți-ar veni să crezi că ceva din toate astea ar putea arde.

–Când sari cu parașuta la un incendiu e altfel.

–Cu siguranță e o cale mai rapidă de a ajunge la el.

Deschise capacul coșului și scoase pătura de deasupra. Ea îl ajută să o întindă, apoi se așeză turcește pe ea.

–Ce avem în meniu?

Gull scoase o sticlă de șampanie învelită într-un manșon de păstrare la rece. Surprinsă și impresionată, Rowan râse:

–E un început al naibii de bun – și nu-ți scapă nimic.

–Ai spus picnic cu șampanie. La aperitiv avem tradiționalul pui prăjit à la Marg.

–Cel mai bun care există.

–Mi s-a spus că preferi pulpele superioare. Eu unul sunt un fan al pieptului.

–N-am cunoscut nici un bărbat care să nu fie. Începu să scoată din coș. O, da, salata ei de cartofi roșii și fasole păstăi și uită-te la cașul ăsta și la pâine. Avem fructe de pădure și ouă umplute. Tort de ciocolată! La naiba, Marg ne-a dat aproape jumătate dintr-unul dintre torturile ei de ciocolată. Ridică privirea. Poate *de tine* e îndrăgostită.

–Așa sper. Scoase dopul sticlei. Ține-ți paharul.

Ea se întinse după pahar, apoi observă eticheta de pe sticlă.

–Dom Pérignon. Mașina lui Iron Man și șampania lui James Bond.

–Am gusturi pe măsura eroilor. Ține-ți paharul, Rowan. Îl umplu, apoi își turnă și lui până sus. Pentru picnicuri în sălbăticie.

–În regulă. Ciocni și sorbi din băutură. Doamne, asta nu-i ca tequila ieftină de la Get a Rope. Înțeleg de ce-i place agentului 007. De unde-ai făcut rost de așa ceva?

–Se găsește în oraș.

–Ai fost azi în oraș? La ce oră te-ai trezit?

–Pe la opt. N-am reușit să mai ajung la duș azi-noapte și miroseam suficient de urât cât să mă trezesc singur azi-dimineață.

Deschise unul dintre recipiente și, după ce rupse o bucată dintr-o baghetă, o unse cu brânză moale și untoasă. I-o întinse lui Rowan.

–Nu sunt deosebit de bogat, nu cred.

Ea îl studie, în vreme ce aromele îi desfătau limba. Prins de o briză ușoară, părul îi dansa în jurul feței într-o încâlceală atrăgătoare de castaniu și auriu bătut de soare.

–Vreau să știu. Dar nu vreau ca amintirile neplăcute să-ți strice picnicul.

–Am cam terminat cu cele neplăcute. Nu sunt sigur dacă mi i-aș aminti, sau poate doar mai vag, dacă nu ar fi intervenit unchiul și mătușa mea. Sora mamei mele, îi explică. Părinții mei i-au numit tutorii mei legali în testamentele lor. Au venit și m-au luat, m-au dus în nord, m-au crescut.

Scoase farfurii și tacâmuri în timp ce vorbea, iar ea îl lăsă să-și depene povestea.

–Mi-au vorbit tot timpul despre părinții mei, mi-au arătat fotografii. Erau foarte apropiați ei patru, iar unchiul și mătușa mea își doreau ca eu să păstrez amintirile frumoase. Și le-am păstrat.

–Ai avut noroc. După ceva oribil, ai avut noroc.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

–Foarte mare noroc. Nu s-au mulțumit să mă ia în casa lor. Am fost considerat copilul lor și am simțit întotdeauna asta.

–Diferența dintre a fi considerat o obligație, chiar dacă una bine îndeplinită, și a face parte din familie.

–N-am fost nevoit niciodată să aflu cât de mare e acea diferență. Verii mei – unul e cu un an mai mare, celălalt

Coborâră din mașină, iar Gull deschise capota, cu micul loc destinat depozitării.

–Iisuse, Gull, n-ai glumit când ai vorbit despre un coș uriaș.

–A fost un adevărat exercițiu de geometrie să-l facă să încapă.

Îl ridică cu greu.

–Suntem doar noi doi. Cât cântărește coșul ăla?

–Mult mai puțin decât echipamentul meu. Cred că reușesc să-l duc un kilometru jumătate pe cărare.

–Putem face cu schimbul.

El o privi în vreme ce se îndreptară spre capătul cărării.

–Personal, susțin plata egală pentru muncă egală. Cred cu fermitate că abilitățile, hotărârea și inteligența nu au nici o legătură cu sexul unei persoane. Sunt chiar deschis într-o oarecare măsură față de prezența jucătorilor femei în liga profesională de baseball. Deschis într-o oarecare măsură, repet. Dar există anumite limite.

–Purtarea unui coș de picnic e o limită?

–Da.

Rowan își strecură mâinile în buzunare, fredonând încet, în vreme ce mergea cu un rânjet pe față.

–E o limită stupidă.

–Poate. Dar asta nu înseamnă că nu rămâne, totuși, o limită.

Străbătură canionul împădurit. Rowan auzi ceea ce îi lipsise în timpul incendiului. Cântecul păsărilor, foșnetele – viața. Soarele strălucea printre frunze, lovindu-se de apele învolburate și înspumate ale pârâului, în vreme ce ei urmară curba apei.

–De-asta studiai hărțile? îl întrebă ea. Căutai un loc pentru picnic?

–Ăla a fost un rezultat secundar fericit. Nu am trăit aici toată viața și vreau să știu unde sunt. Scană canionul

și revărsările de apă, în vreme ce urcară pe cărarea tot mai abruptă. Îmi place unde sunt.

–Ai trăit toată viața în California de Nord? Avem vreun motiv să așteptăm până mâncăm pentru a-ți începe povestea vieții tale?

–Cred că nu. Nu, la început am fost în L.A. Părinții mei lucrau în domeniul showbizului. El era regizor de imagine, iar ea se ocupa de conceperea costumelor. S-au întâlnit pe un platou și s-au plăcut imediat.

Pârâul rămase în urmă când își continuară urcușul pe coasta dealului.

–Prin urmare, continuă el, s-au căsătorit și m-au avut pe mine, câțiva ani mai târziu. Aveam patru ani când au murit într-un accident de avion. Un mic avion cu două motoare cu care zburau spre locația unui film.

Rowan simți un mic fior de tristețe în suflet.

–Gull, îmi pare atât de rău.

–Și mie. Nu m-au luat și pe mine, și de obicei mă luau atunci când lucrau la același proiect. Dar eu aveam o infecție la ureche, așa că m-au lăsat acasă, în grija dădacei, până mă făceam bine.

–E greu să-ți pierzi părinții.

–Teribil de greu. Uite și barajul cel lung, anunță el. Exact așa cum ni s-a promis.

Rowan renunță la subiect când cărarea se apropie din nou de pârâu. Nu prea putea să-i poarte pică fiindcă nu voia să se întoarcă la acea suferință din copilărie.

–Până aici merită să vii pe jos și mai mult de doi kilometri și jumătate, spuse Gull, în vreme ce lacul din spatele barajului strălucea de parcă ar fi fost presărat cu pietre prețioase.

Dincolo de el valea se deschidea ca un dar și se întindea până la cercul de munți.

–Iar coșul va fi mult mai ușor pe cei doi kilometri și jumătate de întoarcere.

cu un an mai mic – nu m-au făcut niciodată să mă simt ca un străin.

Acest lucru contribuise la echilibrul lui, decise ea, la atitudinea lui relaxată și încrezătoare.

–Par a fi oameni minunați.

–Chiar sunt. Când am terminat facultatea, aveam un fond rezervat mie, o sumă destul de mare. Banii din proprietățile părinților mei, asigurarea, toate alea. Ei nu folosiseră niciodată vreun cent din fondul respectiv, ci îl investiseră pentru mine.

–Iar tu ți-ai cumpărat o sală de jocuri.

El ridică paharul cu șampanie.

–Îmi plac sălile de jocuri. Cele mai bune aduc familiile laolaltă. Oricum, vărul meu mai mic e cel care o administrează în cea mai mare parte, iar Jared – cel mai mare – e avocat și se ocupă de aspectele legale ale afacerii. Mătușa mea supraveghează și ajută la organizarea de evenimente, iar în ultimii câțiva ani unchiul meu s-a ocupat de relațiile cu publicul.

–O afacere de familie dedicată familiilor. E un lucru bun.

–Funcționează pentru noi.

–Ce părere au ei despre cum îți petreci verile?

–Nu-i deranjează. Cred că-și fac griji, dar nu mă încarcă pe mine cu grijile lor. Tu ai crescut lângă un pompier parașutist. Adăugară pui și salată pe farfurii. Cum te-ai descurcat?

–Crezând că e invincibil. Dacă tot vorbim de supereroi. Mmm, adăugă când mușcă prin pielița crocantă și ajunse la carnea moale. Domnul s-o binecuvânteze pe Marg. Chiar îl consideram nemuritor, adăugă Rowan. Nu mi-am făcut niciodată griji pentru el. Nu mi-a fost niciodată teamă pentru el, sau pentru mine. El era... „Omul-de-Fier".

Gull mai turnă în pahare.

–Cu siguranță vreau să ciocnesc în cinstea „Omului-de-Fier" Tripp. El e motivul pentru care ne aflăm amândoi aici.

–Bizar, dar adevărat. Mâncă, se relaxă savurând momentul și se simți mai în largul ei alături de el, își dădu seama, decât se așteptase. Nu știu cât de mult ai auzit din poveste. Despre părinții mei.

–O parte.

–O mare parte din ceea ce ai auzit a fost înfrumusețat. Tatăl meu – probabil ai văzut fotografii – era, este încă, destul de impresionant.

–E o trăsătură pe care ți-a transmis-o și ție.

–Oarecum ca unei valkirii.

–Nu ești genul care hotărăște să moară în bătălie.

–Te pricepi la mitologie norvegiană.

–Am multe bucățele de informații ciudate și inexplicabile.

–Am remarcat. În orice caz, un bărbat care arată ca el și se ocupă cu ceea ce se ocupă el... femeile dau năvală.

–Am aceeași problemă. E o adevărată năpastă.

Rowan pufni disprețuitor și mâncă puțină salată de cartofi.

–Dar nu era genul care să se întoarcă de la un incendiu sau să se retragă la sfârșitul sezonului și să-și caute o tăvăleală de ocazie.

Își arcui o sprânceană când Gull se mulțumi să rânjească.

–Nu-i stă în fire. Ca mine, a trăit aici toată viața. Dacă ar fi avut acel gen de reputație, nu s-ar fi putut descotorosi de ea. A cunoscut-o pe mama când ea a venit în Missoula și s-a angajat drept chelneriță. Ea își dorea aventură. Era foarte frumoasă, puțin sălbatică. În orice caz, s-au cuplat și, vai, ea a rămas gravidă. S-au căsătorit. Se cunoscuseră la începutul lui iulie, iar până la mijlocul lui septembrie erau deja căsătoriți. Stupid, din punct de vedere rațional,

dar eu trebuie să fiu recunoscătoare având în vedere că astfel am ajuns azi aici să spun povestea.

Gull știuse că fusese dorit, toată viața lui. Cât de mult se schimba perspectiva atunci când credeai, așa cum credea ea, că erai un accident nedorit?

– Vom fi recunoscători amândoi.

– Cred că a fost interesant pentru ea, probabil. Rowan își aruncă o mură grasă în gură în timp ce vorbi. Apare tipul ăsta care poartă costum de parașutist ca o vedetă din filme, membru al elitei, unul aflat la apogeu din punct de vedere profesional, și o alege pe ea. În același timp, ea se răzvrătește împotriva unei educații destul de stricte și sufocante. Era cu aproape zece ani mai tânără decât tata și probabil i-a plăcut ideea de a se juca de-a familia cu el. Peste iarnă el își pune bazele propriei afaceri, dar e prin preajmă. Bunicii mei sunt prin preajmă și ei, iar ea poartă în pântece copilul unicului lor fiu. Ea e centrul universului. Părinții ei au renegat-o, au tăiat pur și simplu toate legăturile.

– Cum pot oamenii să facă așa ceva? Cum justifică așa ceva, cum pot accepta un astfel de lucru?

– Sunt convinși că au dreptate. Și cred că asta a făcut lucrurile și mai interesante pentru ea. Iar în primăvară am apărut eu, și brusc are un bebeluș cu care să se mândrească. Bunici grijulii – un soț care e îndrăgostit și încă prin preajmă.

Alese un alt fruct, îl lăsă să-i stea pe limbă o clipă, dulce și tare.

– O lună mai târziu începe sezonul, iar el nu mai e prin preajmă în fiecare zi. Acum are de schimbat scutece și de legănat un bebeluș care plânge în toiul nopții. Acum nu mai aduce chiar atât de mult a aventură, nici nu mai e atât de interesant. Se întinse să mai ia o bucată de pui. El nu a rostit niciodată, dar absolut niciodată, un singur cuvânt împotriva ei în fața mea. Ceea ce știu despre

perioada aceea am aflat citind scrisori pe care le ținuse sub cheie, răsfoind printre hârtii, trăgând cu urechea – sau surprinzând-o ocazional pe bunica mea când era furioasă și devenea destul de slobodă la gură.

–Voiai să știi, spuse Gull simplu.

–Da, voiam să știu. A plecat când aveam cinci luni. M-a dus pur și simplu la bunicii mei, i-a rugat să aibă grijă de mine cât face ea niște drumuri, și nu s-a mai întors niciodată.

–Crud. Nu reușea să cuprindă cu mintea o astfel de cruzime, nici câtă suferință îi produsese ea copilului lăsat în urmă. Și nesocotit, adăugă el. Arată că a decis că nu asta a vrut, de fapt, așa că a fugit pur și simplu.

–La asta se reduce totul. Tatăl meu a reușit să-i dea de urmă de câteva ori. A dat telefoane, i-a trimis scrisori. Versiunea ei, fiindcă am văzut scrisorile ei de răspuns, era că vina îi aparținea în întregime lui. El era cel crud și egoist, o nenorocise emoțional. Putea măcar atâta să facă, să-i trimită niște bani, în vreme ce ea încerca să se pună din nou pe picioare. Promitea că avea să se întoarcă după ce reușea, pretindea că îi e dor de mine și toate alea.

–Și s-a întors?

–O dată, când am împlinit zece ani. A intrat peste mine la petrecere, toată zâmbete și lacrimi, cu brațele pline de cadouri. Brusc, petrecerea nu mai e pentru ziua mea.

–Nu, e marea ei întoarcere, ce face din ea centrul universului din nou.

Rowan îl privi stăruitor preț de o clipă îndelungată.

–Exact așa a fost. Am detestat-o în acel moment, cu toată intensitatea unui copil de zece ani. Când a încercat să mă îmbrățișeze, am împins-o. I-am spus să iasă afară, am trimis-o dracului.

–Se pare că la zece ani recunoșteai foarte clar când cineva încerca să-ți vândă gogoși. Cum a reacționat?

– A vărsat lacrimi mari, de crocodil, s-a simțit jignită – și l-a asaltat pe tatăl meu cu acuzații aprige.

– Că te-a stârnit împotriva ei.

– Ai dreptate din nou. Am ieșit valvârtej pe ușa din spate, și m-aș fi tot dus dacă nu ar fi ieșit tata după mine. Era furios, cât se poate de furios. Știam că nu aveam voie să vorbesc astfel cu nimeni și trebuia să intru înapoi în casă și să-mi cer scuze de la mama. I-am spus că nu aveam s-o fac, că nu putea să mă oblige, și până nu o alunga *pe ea*, eu nu mă întorceam în casă. Eram prea furioasă pentru a-mi fi teamă. Respectul era sfânt în casa noastră. Nu se mințea și nu se vorbea obraznic – cele două interdicții majore.

– El cum a reacționat?

– M-a ridicat de pe pământ și știu că era suficient de aprins cât să mă ducă pe sus înapoi în casă. L-am lovit cu pumnii, cu picioarele, am țipat, l-am zgâriat, am mușcat. Nici măcar nu mi-am dat seama că plângeam. Știu că și dacă m-ar fi târât înăuntru, dacă m-ar fi amenințat sau mi-ar fi poruncit, dacă el, care nu ridicase niciodată mâna asupra mea, m-ar fi lovit atunci, tot nu aș fi spus că îmi pare rău.

– Fiindcă atunci ai fi încălcat cealaltă interdicție majoră, mințind.

– Apoi îmi amintesc doar că eram așezați pe pământ în curtea din spate, iar eu plângeam pe umărul lui. Iar el mă îmbrățișa, mă mângâia și îmi spunea că am dreptate. A zis: „Ai dreptate și eu îmi cer scuze". Mi-a spus să rămân acolo, iar el avea să intre în casă și să-i ceară să plece. Dădu băutura pe gât. Și așa a și făcut.

– Ai avut noroc și tu.

– Da, eu am avut. Ea, nu.

Rowan făcu o pauză și privi peste lac.

– Cam la doi ani mai târziu, a intrat într-un magazin ieftin să ia ceva și a nimerit peste un jaf. Și a murit, fiindcă

s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Oribil. Nimeni nu merită să moară sângerând pe podeaua unui mic magazin din Houston. Doamne, cum am ajuns să vorbesc despre toate astea când avem tort de ciocolată și șampanie.

–Termină povestea.

–Nu prea mai e mult de spus. Tata m-a întrebat dacă vreau să merg la înmormântare cu el. A spus că el trebuie să meargă, că dacă eu nu simțeam nevoia sau nu voiam să merg, era în regulă. Am spus că o să mă gândesc, iar mai târziu bunica mea a venit în camera mea și s-a așezat pe pat. Mi-a spus că trebuie să merg. Că oricât de greu mi-ar fi acum, mi-ar fi și mai greu în viitor dacă nu aș face-o. Că dacă făceam acest gest, nimic mai mult, nu aveam să fiu chinuită vreodată de regrete. Așa că m-am dus, și ea a avut dreptate. Am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce avea nevoie și tata să fac, și nu am regrete.

–Cum rămâne cu familia ei?

–Părinții ei au păstrat o atitudine foarte rece față de noi. Așa sunt ei. De fapt, eu nu am vorbit niciodată cu ei. O cunosc pe sora ei, mătușa mea. A ținut neapărat să sune și să-mi scrie de-a lungul anilor, chiar a venit cu familia ei de câteva ori. Sunt oameni de treabă.

–Și cu asta se încheie schimbul nostru de povești de viață.

–Presupun că mai există un capitol sau două, pentru altă dată.

Rowan îl privi în vreme ce el îi umplu din nou paharul.

–Ai încetat să mai bei, și îmi tot umpli paharul. Încerci să mă îmbeți ca să mă vezi goală?

–Goliciunea e întotdeauna scopul. O spuse pe un ton glumeț, simțind că Rowan avea nevoie de o schimbare de atmosferă. Dar să te îmbăt? Nu după ce te-am văzut golind fără să clipești pahare de tequila. Eu sunt la volan, îi aminti Gull.

–O atitudine responsabilă. Ciocni cu el. Iar asta înseamnă că rămâne mai mult pentru mine. Știai că Dobie și Stovic mi-au curățat și zugrăvit camera?

–Am auzit că Dobie a înscris un prim punct cu tine.

Ea lăsă să-i scape hohotul răsunător și obraznic ce îi era specific.

–Dacă el consideră că asta înseamnă un prim punct, înseamnă că nu a încercat niciodată să seducă o femeie singură și încrezătoare. Luă furculița și desprinse o îmbucătură zdravănă de tort direct din vas. Ochii îi râdeau de plăcere când o băgă în gură, apoi i se închiseră cu un geamăt lung și grav. Ei, asta da prăjitură, și echivalentul unui întreg meci de baseball. Cu destule incendii și ciocolată, aș putea supraviețui tot sezonul fără sex.

–Să nu te miri dacă dispar toate rezervele de ciocolată pe o rază de o sută de kilometri.

–Îmi place stilul tău, Gull. Luă o nouă bucată consistentă pe furculiță. Ești plăcut ochilor, ai minte, știi să te bați și faci ceea ce trebuie făcut când intervii la incendii. În plus, cu siguranță știi cum să seduci o femeie singură și încrezătoare. Dar sunt câteva probleme.

Înfipse din nou furculița în prăjitură, de data aceasta oferindu-i-o lui.

–În primul rând, știu că ai buzunare adânci. Dacă m-aș culca acum cu tine, ai putea crede că am făcut-o fiindcă ești bogat.

–Nu-s chiar atât de bogat. Oricum. Se gândi puțin și zâmbi. Asta nu m-ar deranja prea tare.

–În al doilea rând. Îi întinse o nouă bucățică de prăjitură, apoi se răzgândi și o băgă în gură. Ești pompier parașutist în unitatea mea.

–Ești genul de femeie care încalcă regulile. Coduri, nu. Regulile, da.

–E o distincție interesantă. Sătulă, se întinse pe pătură și studie cerul. Nici un nor, murmură ea. Prognoza

pe termen lung anunță vreme caldă și secetoasă. Nu vor fi prea multe picnicuri cu șampanie sezonul ăsta.

– Atunci ar trebui să-l apreciem pe ăsta.

Se întinse peste pătură și își lipi buzele de ale ei într-un sărut lung și lent. Rowan avea gust de șampanie și de ciocolată, mirosea a piersici și a zi fierbinte de vară.

Avea cicatrice, pe trup și în suflet, dar cu toate acestea înfrunta viața plină de curaj.

Când mâinile ei se ridicară pe chipul lui, Gull savură toate acele arome, acele parfumuri, contrastele fascinante cuprinse în ea, lăsându-se să alunece doar puțin mai adânc în bogăția lor.

Apoi ea îi ridică ușor fața.

– Încerci să înscrii mai multe puncte dintr-odată.

– A funcționat în cazul Omului Păianjen.

– El era atârnat cu picioarele în sus, în ploaie – iar asta după ce se bătuse cu niște răufăcători. Ca să nu mai vorbim de faptul că el n-a mai ajuns la etapa următoare.

– Sunt în pericol de a deveni nebun după tine, dacă nu de altceva măcar fiindcă te pricepi atât de bine la filmele de acțiune cu supereroi.

– Încerc să te scutesc de o astfel de soartă. Bătu pătura lângă ea. De ce nu te întinzi aici pentru etapa următoare a unui picnic tradițional, ca eu să-ți explic între timp?

Gull puse coșul deoparte și se întinse lângă ea, șold lângă șold.

– Dacă ne-am culca împreună, începu Rowan, nu încape îndoială că ar fi furtunos și tunător.

– S-ar zgâlțâi pământul.

– Și asta. Dar după aceea s-ar produce tragedia inevitabilă. Te-ai îndrăgosti de mine. Li se întâmplă tuturor.

El detectă umorul din vocea ei și își împleti leneș degetele cu ale ei.

– Ai o asemenea putere?

–Am și, deși Domnul mi-e martor că am încercat, nu o pot controla. Iar tu – îți spun asta fiindcă, după cum ziceam, îmi place stilul tău –, neajutorat și fără speranță, ai cădea în slăbiciunea iubirii, aproape fără să mai poți mânca sau dormi. Ți-ai cheltui toate profiturile obținute din fisele băgate în Skee-Ball pentru a-mi cumpăra daruri rafinate, într-o încercare zadarnică de a-mi cuceri inima.

–Ar putea fi destul de rafinate, spuse el. Skee-Ball e uriaș.

–Cu toate acestea, inima mea nu poate fi cumpărată. Aș fi nevoită să o frâng pe a ta, cu răceală și cruzime, pentru a te scuti de noi umilințe. Și fiindcă rugămințile tale jalnice m-ar irita al naibii de mult.

–Toate astea, spuse el după o clipă, în urma unei singure tăvăleli?

–Mă tem că da. Nici nu mai știu câți pantofi am fost nevoită să arunc doar fiindcă tălpile erau pătate cu inimile însângerate pe care le-am zdrobit pe parcurs.

–E o avertizare corectă. Îmi asum riscul.

Se rostogoli spre ea și îi cuprinse gura.

Preț de o clipă, Rowan avu impresia că o explozie i se produsese în creștetul capului. Focuri de artificii, fierbințeală, erupții, toate îi cuprinseră trupul ca o minge de foc. I se tăie respirația și își pierdu ceea ce ea considera a fi uzul rațiunii, cuprinsă de vârtejul violent al dorinței.

Se arcui spre el, împingându-și mâinile sub tricoul lui – dornică să-și astâmpere dorința lipită de el, de pielea lui, cu mușchii lui sub mâinile ei.

Era un fel de sălbăticie între ei. Rowan știa că exista înăuntrul ei, iar acum simțea că, indiferent care ar fi fost animalul încătușat în el, se desprinsese și gonea alături de fiara din ea.

Ea îl înnebunea. Gura aceea bogată și lacomă, mâinile rapide și cercetătoare, trupul ce se mișca sub al lui

cu atâta forță, atâta hotărâre, chiar și în scurta clipă în care i se supusese.

Sânii ei, plini și fermi, îi umplură palmele, în vreme ce gemetele ei de plăcere îi vibrară pe buzele lipite de ale lui. Era un întreg amalgam de senzații și îl bombarda cu sentimente pe care nu putea nici să le împiedice, nici să le numească.

Se imagină sfâșiind hainele de pe ea și de pe el, luând ceea ce își doreau amândoi chiar acolo, pe o pătură împrumutată, lângă un lac scânteietor.

Apoi mâinile ei interveniră între ei, îl împinseră. Gull își mai acordă o clipă, desfătându-se cu acea sărbătoare de senzații, înainte de a se da în spate pentru a o privi.

– Asta, spuse el, e etapa următoare a unui picnic tradițional.

– Da, cred că așa e. Și e favorita mea. E bine că mi-am satisfăcut poftele cu tortul ăla de ciocolată, fiindcă e clar că știi cum să stârnești o femeie. De fapt... Se smuci până ieși de sub el, luă bucata de prăjitură rămasă și mușcă din ea. Mmm, da, asta rezolvă totul.

– Naiba s-o ia pe Marg.

Buzele ei se curbară când linse ciocolata de pe degete.

– A fost grozav – fiecare fază.

– Mai am câteva faze în sac.

– Sunt sigură că așa e, și nu mă îndoiesc că ar fi favorite. Tocmai de-asta ar fi bine să plecăm.

Buzele ei se curbaseră, își spuse el când începură să-și strângă lucrurile, dar zâmbetul nu-i ajunsese și la ochi. Așteptă până așezară și pătura în coșul bine golit.

– Am înscris două puncte.

Ea râse, așa cum sperase și Gull, apoi chicoti amuzată în vreme ce porniră pe drumul înapoi.

capitolul 10

Lucas băgă capul în bucătăria popotei.

–Se zvonește ceva despre o plăcintă cu afine.

Marg aruncă o privire în spate în vreme ce termină de marinat câțiva curcani mari cât niște mașini.

–S-ar putea să fi pus deoparte o bucată și eventual aș putea oferi și o ceașcă de cafea pe lângă ea. Dacă cineva m-ar ruga frumos.

El se apropie și o sărută pe obraz.

–Asta s-ar putea să țină. Stai jos.

Lucas luă loc lângă blatul de bucătărie pe care Lynn pregătea grămezi uriașe de legume.

–Ce mai faci, Lynn?

–Nu tocmai rău având în vedere că tot pierdem bucătărese. Îi aruncă un zâmbet și o ocheadă din ochii de un cafeniu intens. Dacă stai prin preajmă suficient de mult, o să-ți dăm de lucru.

–Sunt dispus să lucrez pentru plăcintă. Am auzit despre problemă. Speram să pot vorbi cu Rowan, dar mi s-a spus că e la un picnic cu un boboc din California.

–Picioare-Iuți, confirmă Lynn. A îmbrobodit-o pe Marg să-i pregătească un coș cu mâncare.

–Nu mă îmbrobodește nimeni dacă nu-mi place ceea ce aud.

Marg puse o bucată încălzită de plăcintă cu afine, cu un glob de înghețată ce se topea lent peste crusta aurită, în fața lui Lucas.

–Are totuși un stil aparte, comentă Lynn.

–Nimeni nu își impune stilul asupra lui Rowan dacă ei nu-i place stilul respectiv.

Marg puse o cană groasă de cafea lângă plăcintă.

–Nu-mi fac griji pentru ea, spuse Lucas, ridicând din umeri.

–Mincinosule.

Lucas îi zâmbi lui Marg.

–Tu ce părere ai despre treaba asta cu Dolly?

–În primul rând, fata știe să gătească, dar nu are creier, nici bun-simț, nici cât grămada aia de broccoli pe care o pregătește Lynn. Marg flutură un suport pentru cratițe către el. Și să nu-ți închipui că nu știu că a încercat să flirteze și cu tine o dată sau de două ori.

–O, vai, spuse Lynn, roșind și ea, și Lucas până la rădăcina părului.

–Pentru Dumnezeu, Marg, e de vârsta lui Rowan.

–Asta și bunul-simț te-au împiedicat pe tine să acționezi, dar pe ea n-au împiedicat-o să încerce.

–Nu contează, murmură Lucas, și se concentră asupra plăcintei.

–Poți să-mi mulțumești că am avertizat-o să stea cuminte înainte să ajungă la urechile lui Rowan și să o scalpeze. În orice caz, m-aș fi opus lui L.B. când a hotărât s-o primească înapoi, dar aveam nevoie de ajutor. Bucătăreasa pe care o angajasem n-a rezistat perioadei de pregătire.

–Prea mult de lucru, a spus, zise Lynn dându-și ochii peste cap și umplând o oală imensă cu muntele de cartofi pe care îi curățase și îi tăiase cubulețe.

–Mă gândeam să văd dacă nu am putea s-o promovăm pe una dintre fetele noastre, care ajută la pregătit uneori, și la curățenie, s-o transformăm în bucătăreasă cu normă întreagă. Dar Dolly are experiență și știu ce poate face. Și, ei bine, are un copil acum.

–Copilul lui Jim Brayner. Lucas încuviință din cap, mâncând din plăcintă. Toată lumea are nevoie de o șansă.

–Da, iar proasta aia a sfârșit prin a vărsa sânge de porc în tot apartamentul lui Ro. O treabă nasoală, după părerea mea.

–Fata aia i-a purtat sâmbetele lui Ro încă din școală, dar să facă așa ceva? Lucas clătină din cap. E pur și simplu o nebunie.

–Dolly are noroc că la fața locului s-a aflat și Cards, care a imobilizat-o pe Ro suficient cât să sosească și restul băieților și s-o pună la pământ. Altfel n-ar mai fi fost doar sânge de guițător în cameră.

–Fata mea are o fire aprinsă.

–Și avea dreptate să se aprindă, zic eu – la fel oricine altcineva de pe-aici. Și ce face Dolly după ce L.B. o dă afară? Privirea lui Marg era aprinsă când trânti o cârpă de vase pe masa de bucătărie. Vine plângând la mine și mă întreabă dacă pot pune o vorbă pentru ea. I-am dat eu o vorbă, să mă țină mine.

Lynn pufni disprețuitor:

–În mijlocul tuturor, ceva de genul: Ieși *cuvântul acela* din bucătăria mea.

–Îmi pare rău pentru problemele ei, dar e mai bine că a plecat. Și că stă departe de fata mea, adăugă Lucas. În ceea ce-l privea, asta era totul pentru el. Ce părere ai despre bobocii din sezonul ăsta?

Marg scoase un teanc de cratițe.

–Bobocul cu care e fata ta, mâncând pui prăjit, sau toți bobocii?

–Toți. Lucas înfulecă și ultima bucată de plăcintă. Poate unul dintre ei anume.

–Sunt o recoltă bună, inclusiv acel unul anume. Aș spune că majoritatea sunt destul de nebuni cât să reziste.

–Cred că vom vedea. A fost o plăcintă al naibii de bună, Marg.

–Încerci să obții suplimente?

–Nu pot. Se bătu peste burtă. Zilele în care mâncam ca un pompier parașutist s-au încheiat. Și am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, adăugă când se ridică să-și ducă farfuria și cana la chiuvetă. Când te întâlnești cu Ro, spune-i că am trecut pe-aici.

–Așa voi face. Ești destul de aproape cât să ne vizitezi mai des.

–Afacerea merge bine, iar când merge bine sunt ocupat. Dar am să-mi fac timp. Nu te omorî prea mult cu munca, Lynn.

–Vino din nou în octombrie să-mi spui asta și atunci poate voi fi în stare să te ascult.

Dădu să iasă spre locul unde își lăsase camioneta. Ca întotdeauna, simți un junghi de nostalgie, unul mărunt. Câțiva dintre pompieri alergau pe pistă. Alții, din câte vedea el, stăteau cu gura căscată lângă o parte dintre mecanici.

Îl observă pe Yangtree, având un aer oficial în uniformă și cască, conducând un grup de vizitatori care tocmai ieșeau din biroul de Operațiuni. Erau o mulțime de copii, remarcă el, plimbați pe-acolo, entuziasmați de vederea parașutelor, a costumelor de parașutiști și a rețelei de sisteme computerizate – mult îmbunătățite față de vremea lui.

Poate avea să le surâdă norocul și să vadă pe cineva asamblând o parașută. Oricum, era o vizită interesantă pentru un copil aflat în vacanța de vară.

Aceste lucruri îi aduseră aminte de școală, iar gândul la școală îi aminti de directoarea de liceu cu care acceptase să se vadă la un pahar.

Probabil ar fi trebuit doar s-o invite în biroul lui, să discute cu ea acolo. Profesionist.

Afacerile amicale începură să pară tot mai neliniștitoare pe măsură ce se scurgeau orele din zi.

Imposibil să mai scape acum, își aminti singur, și scotoci după chei în buzunar. Între timp, întoarse capul spre torsul ca de felină al motorului și se încruntă puțin când își văzu fiica sărind în scaunul din dreapta al unei decapotabile Audi Spyder.

Ea flutură din mână spre el, apoi sări peste portieră când fiara elegantă opri cu un răget.

–Bună! Intenționam să încerc să trec pe la tine mai târziu. Își aruncă brațele în jurul lui – exista oare ceva mai minunat decât o îmbrățișare puternică din partea copilului tău devenit adult? Acum nu mai trebuie, fiindcă ești aici.

–Aproape era să nu ne întâlnim. Gull, corect?

–Corect. Mă bucur să vă văd din nou.

–Impresionantă mașină.

–Sunt încântat de ea.

–Ce știe să facă?

–Teoretic sau practic – cu fiica dumneavoastră la bord?

–Ăsta e un răspuns bun, chiar dacă nu răspunde la întrebare, decise Lucas.

–Vreți să o luați la un test?

Gull îi întinse cheia.

–Hei! Rowan sări să o prindă, nereușind când Gull închise pumnul. Cum de el are voie?

–El e „Omul-de-Fier".

Rowan își îndesă degetele mari în buzunare.

–A spus că trebuie să mă culc cu el înainte să o pot conduce.

Gull răspunse rânjetului ei cu o privire aprigă.

–A refuzat.

–Aha. Ei bine, nu m-aș da înapoi s-o iau la o tură. Va trebui să profit mai încolo de ofertă, fiindcă acum trebuie să plec.

–Nu poți să mai stai puțin? întrebă Rowan. Putem sta împreună o vreme. Ai putea rămâne pe furiș la cină.

–Aș vrea să pot, dar sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, apoi mă văd cu o clientă la un pahar – o întâlnire. O discuție prestabilită.

Rowan își scoase ochelarii de soare.

–O clientă?

–Da. Da. Are, ăăă, niște proiecte pe care vrea să le discute cu mine și e interesată să încerce căderea liberă accelerată. Așa că presupun că vom vorbi. Despre asta. În fine... Am să revin în curând, să iau cina pe furiș cu tine. Eventual să încerc mașinăria aia a ta, Gull.

–Oricând.

Lucas prinse bărbia lui Rowan în mână.

–Ne vedem mai târziu.

Ea îl privi urcând în mașină și îndepărtându-se.

–Întâlnire pe naiba.

Gull deschise capota mașinii ca să scoată coșul.

–Poftim?

–Iese cu cineva. Cu o femeie.

–Uau! Asta da știre șocantă. Cred că mi s-a oprit inima pentru o clipă.

–El nu iese cu nimeni. Rowan continuă să urmărească, încruntată, camioneta tot mai măruntă a tatălui ei, ce se îndepărta. E stângaci și stânjenit în preajma femeilor, dacă e atras de ele. N-ai văzut cât de stânjenit era când a pomenit despre această *discuție prestabilită?* Și cine naiba e ea?

–E greu, dar trebuie să accepți că, într-o bună zi, copiii își vor lua zborul din cuib.

–Oh, mai scutește-mă. Creierul lui se face terci când are de-a face cu un anumit tip de femeie, și poate fi manipulat.

Fascinat de reacția ei, Gull se sprijini de mașină.

–E foarte puțin probabil, dar s-ar putea să se vadă cu o femeie de care se simte atras și care nu intenționează câtuși de puțin să-l manipuleze. Și vor bea ceva și vor povesti.

–Ce naiba știi tu? îl sfidă ea, și porni tropăind spre clădirea de locuințe.

Amuzat, Gull îi duse coșul înapoi lui Marg.

De-abia îl așezase pe masa de lucru când cineva ciocăni la ușa de afară.

–Mă scuzați. Margaret Colby?

Gull îl măsură rapid din priviri pe bărbat – costum de culoare închisă și o cravată cu nod strâns, de un roz-închis, intens, pantofi lucioși, păr de culoarea cernelii piептănat pe spate de pe fruntea înaltă.

Marg rămase pe loc.

–Exact.

–Sunt reverendul Latterly.

–Îmi aduc aminte de dumneavoastră, de când au fost aici Irene și Dolly.

Înțelegându-i tonul și remarcând că Marg nu-l invita pe bărbat să intre, Gull decise să rămână prin preajmă.

–Pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

–Puteți, dar vă irosiți energia și îmi irosiți și mie timpul dacă ați venit să mă rugați să încerc să-l conving pe Michael Little Bear să o primească pe Dolly Brakeman înapoi în bucătăria aceasta.

–Doamnă Colby.

Intră fără a fi invitat și zâmbi, dezvăluind un șir de dinți mari și albi.

Gull decise că nu-i plăcea cravata omului și se servi cu o doză rece de bere de ghimbir.

–V-aș ruga să discutăm o clipă între patru ochi.

–Avem de lucru. Îi aruncă o privire de avertizare lui Lynn înainte ca aceasta să apuce să se furișeze din încăpere. Mai între patru ochi decât atât nu veți putea vorbi.

–Știu că sunteți foarte ocupată și că a găti pentru așa de mulți oameni e o muncă grea. O muncă solicitantă.

–Sunt plătită pentru ea.

–Da.

Latterly îl fixă cu privirea pe Gull și lăsă tăcerea să stăruie.

În replică, Gull se sprijini de blatul de bucătărie și bău niște bere de ghimbir, ceea ce aduse o tresărire pe buzele lui Marg.

–Ei bine, voiam să discut cu dumneavoastră fiindcă sunteți superiorul direct al lui Dolly și...

–Am fost, îl corectă Marg.

–Da. Am discutat cu domnul Little Bear și îi înțeleg rezervele în a ierta greșeala lui Dolly.

–Dumneavoastră îi spuneți greșeală. Eu îi spun răutate otrăvitoare.

Latterly își deschise palmele, apoi le prinse laolaltă pentru o clipă ca într-un gest de rugăciune.

–Înțeleg că este o situație dificilă și nu există nici o scuză pentru comportamentul lui Dolly. Dar firește că a fost supărată după ce domnișoara Tripp a amenințat-o și a acuzat-o că... e de o moralitate îndoielnică.

–Asta e varianta lui Dolly? Marg clătină din cap, într-un gest ce cuprindea în egală măsură milă și dezgust. Fata aia minte jumătate din timpul cât vorbește. Dacă nu știți asta, nu prea vă pricepeți să judecați caractere. Iar eu aș zice că asta e o abilitate importantă în profesia dumneavoastră.

–În calitate de consilier spiritual al lui Dolly...

–Opriți-vă acum, fiindcă nu prea mă interesează spiritul lui Dolly. Îi poartă pică lui Rowan de când o știu. A fost dintotdeauna invidioasă, întotdeauna și-a dorit ceea ce avea altcineva. Nu se va întoarce aici și nu va mai primi o șansă de-a o lovi pe Rowan. Acum, L.B. e șeful acestei baze, dar eu sunt șefa în această bucătărie. Dacă i-ar da

prin cap să o primească pe Dolly înapoi aici, ar fi nevoit să-și caute o altă bucătăreasă-șefă, iar el știe asta.

–E o atitudine foarte dură.

–Eu o consider bun-simț. Fata știe să gătească, dar e sălbatică, nestatornică și provoacă probleme. N-o pot ajuta.

–E tulburată, încă încearcă să-și găsească o cale în viață. Și crește de una singură un bebeluș.

–Nu e singură, îl corectă Marg. O cunosc pe mama ei de când eram copii și știu că Irene și Leo fac tot ce pot pentru Dolly. Probabil mai mult decât ar trebui, având în vedere circumstanțele. Acum am să vă rog să plecați.

–Nu ați vrea, vă rog, să scrieți măcar o recomandare pentru ea? Sunt sigură că ar ajuta-o să-și găsească un alt loc de muncă la bucătărie.

–Nu, n-aș vrea.

Gull estimă că expresia de șoc ce apăru pe chipul bărbatului fu una sinceră. Foarte probabil, reverendul nu era obișnuit cu refuzurile nete.

–Ca femeie creștină...

–Cine a spus că sunt creștină? Îl împunse acum cu un deget, suficient de agresiv cât să-l facă să se dea un pas înapoi. Și cum se face că ăsta e considerat un fel de criteriu suprem pentru a deosebi ce-i drept de ce-i greșit, ce-i bun de ce-i rău? Nu-i voi da o scrisoare de recomandare fiindcă reputația și cuvântul meu sunt importante pentru mine. Puteți să-i consiliați spiritul cât doriți, dar nu veniți în bucătăria mea să încercați să mă consiliați asupra propriului spirit. Dolly a făcut niște alegeri, acum va învăța să facă față consecințelor acelor alegeri.

Făcu un pas înainte, iar din ochii de culoarea alunei îi țâșniră flăcări.

–Credeți că n-am auzit ce vorbe a răspândit despre Rowan prin oraș? Despre mine, despre L.B., chiar și despre micuța Lynn aici de față? Despre toată lumea? Eu aud

totul, reverend Jim, și a naibii să fiu dacă i-aș oferi ceva cuiva care minte în legătură cu mine și cu ai mei. Dacă n-ar fi fost mama ei, i-aș fi dat personal un șut zdravăn și iute în dos lui Dolly Brakeman.

–Zvonurile sunt...

–Seva care însuflețește discuțiile. Dacă vreți să-i faceți o favoare, spuneți-i lui Dolly să fie atentă la ce scoate pe gură. Acum am de lucru, și v-am acordat dumneavoastră și lui Dolly suficient de mult din timpul meu.

Se întoarse ostentativ spre sobă.

–Îmi cer scuze dacă am deranjat. Vorbi rigid acum și fără zâmbetul larg și deschis. Am să mă rog ca mânia să vă părăsească sufletul.

–Îmi place mânia mea exact acolo unde e, îi aruncă Marg, în vreme ce Latterly ieși cu spatele pe ușă. Lynn, legumele alea nu au să se gătească singure.

–Nu, doamnă.

Oftând, Marg se întoarse:

–Îmi pare rău, scumpo. Nu sunt furioasă pe tine.

–Știu. Mi-aș dori să am și eu curajul de-a vorbi astfel cu oamenii – să le spun exact ce cred și ce vreau să spun.

–Nu, nu-ți dori așa ceva. Ești bine exact așa cum ești. Pur și simplu mi-a displăcut imbecilul ăla fățarnic. Îi aruncă o privire lui Gull. Tu n-ai nimic de spus?

–Doar că e un imbecil fățarnic cu prea mulți dinți și cu o cravată urâtă. Singura mea critică față de răspunsul tău e că, după părerea mea, ar fi trebuit să-i spui că ești o femeie budistă sau, poate, păgână.

–Păcat că nu m-am gândit la asta, zâmbi. Vrei niște plăcintă?

Gull nu știa unde ar mai fi putut încăpea și plăcinta după tortul de ciocolată, dar înțelegând sentimentul din spatele ofertei, nu putu să refuze.

Lucas avea stomacul strâns când intră în bar, dar își promise în sinea lui că avea să se liniștească de îndată

ce începeau să discute despre subiectul care o interesa pe ea, oricare ar fi fost el.

Apoi o văzu, așezată la o masă, citind o carte, și își simți limba ca de lemn.

Se îmbrăcase într-o rochie, ceva verde și văratic, care îi scotea în evidență brațele și picioarele, în vreme ce părul ei roșcat și frumos i se revărsa în valuri pe umeri.

Ar fi trebuit oare să-și pună o cravată? se întrebă el. Purta rareori cravate, dar avea câteva.

Ea ridică privirea, îl văzu și zâmbi. Neavând încotro, Lucas traversă încăperea, apropiindu-se de masă.

–Cred că am întârziat. Îmi cer scuze.

–Nu ai întârziat. Închise cartea. Am ajuns aici puțin prea devreme, fiindcă treburile pe care le aveam de rezolvat nu mi-au luat chiar atâta timp cât mă așteptasem. Strecură cartea în geantă. Întotdeauna îmi iau o carte cu mine, în caz că am ceva timp liber.

–Am citit cartea asta.

Poftim, își spuse, vorbea. Se așeză.

–Cred că, bazându-mă pe profesia ta, am presupus că citești cărți educative tot timpul.

–Citesc o mulțime de astfel de cărți, dar nu și când e vorba de cartea pe care o port în geantă. Îmi place foarte mult deocamdată, însă îmi place întotdeauna Michael Connelly.

–Da, scrie bine.

Chelnerița își făcu apariția.

–Bună seara. Pot să vă aduc ceva de băut?

Când Ella se mișcă puțin, parfumul ei – ceva cald și condimentat – pluti peste masă și încețoșă mintea lui Lucas.

–Oare de ce am poftă? se întrebă ea. Cred că un gin tonic Bombay, cu puțină lămâie verde.

–Și dumneavoastră, domnule? Domnule? repetă chelnerița, când Lucas rămase mut.

–O, scuze. A, vreau o bere. Un Rolling Rock.

–Vi le aduc imediat. Altceva? Un aperitiv?

–Știi ce mi-ar plăcea? Niște coji de cartofi dulci la cuptor. Sunt excelente, îi spuse lui Lucas. Ar trebui să guști câteva cu mine.

–Sigur. În regulă. Grozav.

–Mă întorc imediat cu băuturile.

–Apreciez foarte mult faptul că ți-ai făcut timp să vii, începu Ella. Am un pretext să stau într-un bar drăguț, să beau ceva răcoritor și să servesc mâncare păcătoasă.

–E un local frumos.

–Îmi place să vin aici, când am ocazia. Am ajuns să mă simt ca acasă în Missoula, în timp destul de scurt. Îmi plac foarte mult orașul, zona rurală, munca mea. Greu mi-aș putea dori mai mult.

–Nu ești de aici. Din Montana.

Știa acest lucru sigur. Nu știuse oare?

–Născută în Virginia, mutată în Pennsylvania când m-am dus la facultate, unde l-am cunoscut pe fostul meu soț.

–Asta e hăt-departe față de Montana.

–M-am apropiat tot mai mult în timp. Ne-am mutat în Denver când copiii aveau zece, respectiv doisprezece ani, când soțul meu – fostul – a obținut un post greu de refuzat. Am stat acolo vreo doisprezece ani, până ne-am mutat în statul Washington, tot datorită unei oferte de angajare. Fiul meu s-a mutat aici, s-a căsătorit, și-a întemeiat familia, iar fata mea s-a stabilit în California, așa că după divorț mi-am dorit un nou început. Fiindcă îmi plac munții, am decis să încerc aici. Am parte de un nou început, de munți, de fiul meu și de familia lui, iar fiica mea e suficient de aproape cu avionul cât să o pot vedea de mai multe ori pe an.

Lucas nu-și putea imagina ce însemnase tot acel strâns și plecat, plecat apoi strâns din nou. Deși munca lui îl purtase prin tot vestul, el trăise în Missoula toată viața.

– Asta înseamnă să străbați o mare parte din țară și multe mutări.

– Da, și mă bucur că s-au încheiat. Tu ești de-al locului?

– Exact. Născut și crescut în Missoula. Am fost spre est de câteva ori. Suntem solicitați în afara sezonului să ne ocupăm de incendii controlate sau dezinsecții.

– Exterminați gândaci?

El rânji.

– Gândaci care trăiesc în copaci înalți, explică el, împungând aerul în sus cu degetul mare. Noi – pompierii parașutiști, adică – suntem antrenați să ne cățărăm. Dar cea mai mare parte a vieții mi-am petrecut-o la vest de St. Louis.

Chelnerița le aduse băuturile, iar Ella ridică paharul.

– Să ciocnim pentru rădăcini – pentru păstrarea și aprofundarea lor.

– Statul Washington e o zonă frumoasă. Am intervenit la câteva incendii acolo, ca pompier parașutist. Și în Colorado.

– O mare parte din țară. Ella îi zâmbi. Ai văzut și cele mai neatinse locuri și cele mai devastate. Și în Alaska, nu? Am citit că ai stins incendii de vegetație și acolo.

– Sigur.

Ea se aplecă în față.

– Nu-i așa că e fantastică? Dintotdeauna mi-am dorit să văd, să vizitez acele locuri.

Timp de o clipă Lucas pierdu șirul conversației privind în ochii ei.

– Aa... am văzut-o doar vara și e fantastică. Verdele, albul, apa, kilometrii nesfârșiți de spații deschise. Atâta

apă e periculoasă atunci când sari la un incendiu, dar acolo nu sunt copaci, deci se compensează.

–Care sunt mai periculoase? Apele sau copacii?

–Dacă aterizezi în apă cu tot echipamentul te duci la fund și s-ar putea să nu te mai ridici la suprafață. Dacă aterizezi în copaci, dacă aterizezi greșit, s-ar putea să rămâi doar agățat ori s-ar putea să-ți rupi gâtul. Cel mai bine e să nu aterizezi nici în apă, nici în copaci.

–Ție ți s-a întâmplat?

–Da, eu mi-am luat porția din amândouă. Partea cea mai rea e când știi că vei ateriza acolo și încerci să corectezi traiectoria suficient cât să poți scăpa. Orice săritură din care poți scăpa e o săritură bună.

Ella se lăsă pe speteaza scaunului.

–Știam eu. Știam că vei fi perfect pentru ceea ce aș vrea să fac.

–Aaa...

–Știu că se organizează tururi de vizitare a bazei, iar grupurile pot vedea biroul de Operațiuni și să pună niște întrebări. Dar mă gândeam la ceva anume pentru elevi. Ceva mai intim, mai aprofundat. Să audă cu urechile lor, direct de la sursă, de ce anume e nevoie, ce presupune munca ta, ce ai făcut până acum. Experiențe personale de viață, de muncă, despre riscuri și recompense.

–Vrei să discut cu copiii?

–Da. Vreau să vorbești cu ei. Vreau să-i înveți. Ascultă-mă până la capăt, adăugă ea, când Lucas se mulțumi să se zgâiască la ea. Mulți dintre elevii noștri provin din familii bogate, au părinți care-și permit să-i trimită la școli particulare renumite precum a noastră. Toată lumea a auzit despre Zulie. Baza e chiar aici. Dar îți garantez că prea puțini, sau poate chiar nimeni, în afară de cei care sunt cumva legați de bază, înțeleg ce înseamnă cu adevărat să fii ceea ce ești tu, să faci ceea ce faci tu.

–Eu nu mai sunt pompier parașutist.

–Lucas. Zâmbetul discret îi dădu la iveală gropițele. Vei fi întotdeauna pompier paraşutist. În orice caz, ți-ai dedicat jumătate din viață acestei profesii. Ai văzut ce schimbări au apărut legate de manevre și de echipament. Te-ai luptat cu incendiile de vegetație pe tot cuprinsul vestului. Ai văzut frumusețea și oroarea. Ai simțit-o. Își duse la inimă mâna strânsă în pumn. Unii dintre copiii aceștia, anume cei pe care aș dori să-i influențez cu această inițiativă, sunt copii cu atitudini greșite. Munca grea, munca de jos, le e rezervată celorlalți – cei care nu au bani sau minte să facă o facultate, să-și construiască o carieră profitabilă. Sălbăticia? Ce mare treabă? Lăsă-i pe alții să-și facă griji pentru ea.

Ella declanșase ceva în el în clipa în care-i spusese că avea să fie pentru totdeauna pompier paraşutist. În clipa în care își dăduse seama că ea înțelegea acel lucru.

–Nu văd cum aș putea să schimb asta discutând cu ei.

–Cred că, dacă te vor asculta, dacă vor avea șansa de a-ți pune întrebări, dacă le vei explica totul de la cap la coadă, de la pregătire la intervențiile în incendii, acest lucru va deschide unele dintre aceste minți tinere.

–Iar asta e munca ta. Deși nu mai predai, vei fi întotdeauna profesoară.

–Da. Putem înțelege asta unul despre celălalt. Îl privi în vreme ce-și sorbi băutura. Intenționez să discut cu ofițerul de operații de la bază. Aș vrea să organizez un grup, sau mai multe, care, cu permisiunea părinților, să treacă printr-o sesiune de pregătire. O versiune prescurtată, desigur. Eventual într-un weekend după încheierea sezonului de incendii.

–Vrei să-i treci prin foc și apă, spuse el, cu umbra unui zâmbet.

–Vreau să le arăt, să-i învăț, să-i fac să înțeleagă că bărbații și femeile care își dedică viața pentru a apăra sălbăticia noastră aleg de bunăvoie să treacă prin foc

și apă. Am idei despre fotografii și filme, și... am idei, spuse râzând. Și am avea la dispoziție vara întreagă să plănuim detaliile proiectului.

–Cred că e un lucru bun ceea ce încerci să faci. Nu prea mă descurc să vorbesc. Adică să vorbesc în public.

–Te pot ajuta eu cu asta. În plus, aș prefera să fii tu însuți. Crede-mă, e suficient.

Ridică una dintre cojile de cartofi pe care chelnerița le servise cât timp ea își prezentase planul.

Lucas fu nevoit să admită că îl captivase cu acest plan. Cu ideea planului, pasiunea din spatele lui.

–Aș putea încerca, cred. Măcar să vedem cum merge.

–Ar fi grozav. Chiar cred că putem face ceva care să aibă impact – și să fie distractiv. Și astfel ajung la două lucruri. Sorbi din nou din băutură. Dă-mi voie să lămuresc asta. Am fost căsătorită douăzeci și opt de ani. M-am smuls din lumea mea, apoi i-am smuls și pe copiii mei, pentru a-mi susține și a-mi mulțumi soțul. L-am iubit în aproape toți cei douăzeci și opt de ani și, în decursul ultimilor ani, am crezut în căsnicia și în viața pe care ne-o construisem. Am crezut în el. Până când, în ziua în care am împlinit cincizeci și doi de ani, m-a scos la cină. Un restaurant superb, lumânări, flori, șampanie. Mi-a luat chiar și o pereche fabuloasă de cercei cu diamante pentru a încununa toate acestea.

Se lăsă puțin pe spate, se așeză picior peste picior.

–Toate acestea ca să pregătească terenul, ca să nu fac o scenă în public când mi-a spus că avea o aventură cu asistenta lui personală – o tânără care ar fi putut să-i fie fiică, apropo. Că era îndrăgostit de ea și hotărâse să mă părăsească. Mă admira în continuare foarte mult, desigur, și spera că voi înțelege că astfel de lucruri se mai întâmplă. O, și că nu-i poți dicta inimii.

–Îmi pare rău. Încerc să mă gândesc ce ar trebui să spun, dar nimic din ceea ce îmi vine în minte nu mi se pare potrivit.

–O, imposibil să fie mai puțin potrivit decât ceea ce i-am spus eu – după ce-am luat găleata cu șampanie și i-am turnat gheața în cap. Apoi m-am dus la o avocată – chiar în ziua următoare –, iar ea m-a întrebat dacă vreau să fiu înțelegătoare sau să-i fac ferfeniță boașele. Am optat pentru castrare. Nu aveam de gând să mai fiu înțelegătoare.

–Bravo ție.

–M-am întrebat dacă aveam să regret acest lucru. Deocamdată nu. Îți spun acest lucru fiindcă eu consider că e corect să înțelegi de la bun început că pot fi rea și că atât căsnicia, cât și divorțul meu m-au învățat să mă înțeleg, cu virtuți și defecte, și să nu pierd timpul în a încerca să obțin ceea ce vreau.

–Timpul se irosește întotdeauna dacă nu te concentrezi pe ceea ce-ți dorești.

–Excelent spus. Și astfel ajung la cel de-al doilea lucru. Te-am mințit azi când am spus că nu mă dau la tine. Asta făceam. Fac.

Nu doar mintea lui Lucas se goli, ci tot organismul intră în stare de șoc produs de suprasolicitare și încetă brusc să mai funcționeze. Aproape că nu reuși nici simplul act de a înghiți, în vreme ce privirea i se pierdu în ochii ei strălucitori.

–Nu cred în sinceritatea absolută legată de orice, continuă ea, fiindcă sunt de părere că puțin mister din când în când nu doar mai îndulcește lucrurile, ci le și face mai interesante. Dar în cazul de față am decis să aleg adevărul verde în față. Dacă te sperie și te îndepărtează, e mai bine să știu de pe acum, când încă nu prea e nimic în joc, pentru nici unul dintre noi. Luă o înghițitură mică din paharul ei. Deci... Te-am speriat?

–Eu... nu prea mă pricep la asta.

–Ar fi trebuit să adaug că, indiferent dacă ești sau nu interesat, sunt foarte sinceră și serioasă în privința proiectului și a intenției de a învăța să sar cu parașuta. Ambele inițiative ar putea avea legătură cu faptul că sunt atrasă de tine, dar nu sunt condiționate de asta. Sau de reciprocitatea sentimentelor tale. Ella oftă. Și toate astea au sunat ca discursul unei directoare de liceu, deși speram să nu fie așa. Sunt puțin emoționată.

Acea replică puse capăt amorțelii celulelor lui nervoase.

–Chiar ești?

–Îmi placi și sper că ești suficient de interesat cât să vrei să petreci un timp cu mine, la nivel personal. Așa că da, sunt puțin neliniștită că, dacă forțez lucrurile atât de mult și atât de repede, s-ar putea să te îndepărtez. Dar face parte din politica mea de neirosire a timpului, așa că... Dacă ești interesat, sau crezi că ai putea deveni interesat, mi-ar plăcea să te invit la cină. E un restaurant drăguț la câteva străzi de-aici. E o plimbare lejeră – și am rezervat o masă, pentru orice eventualitate.

Lucas se gândi puțin, clătină din cap.

–Nu.

–Ei bine. Atunci ne vom mulțumi să...

–Aș vrea să te invit *eu* la cină. Aproape nu-i veni să creadă că rostise cuvintele fără să se încurce nici măcar o dată. Am auzit că este un restaurant drăguț la câteva străzi distanță, dacă ai vrea să faci o plimbare.

Urmări încântat zâmbetul ce înflori pe chipul Ellei.

–Pare o idee grozavă. Mă duc doar să mă aranjez puțin mai întâi.

Se ridică de la masă și se îndreptă spre baie.

În clipa în care ușa se închise în urma ei, execută un scurt dans cu pași mari în pantofii cu toc, decupați în față, de un violet intens, pe care îi cumpărase în după-amiaza aceea.

Chicotind prostește, se apropie de chiuvetă și își studie chipul vesel în oglindă.

–Să înceapă aventura, spuse, apoi își scoase rujul.

Cu doar câțiva ani în urmă se întrebase și se îngrijorase, aproape concluzionând că viața ei, practic, se încheiase. Într-un fel, așa fusese, avusese nevoie ca viața ei să se încheie pentru a putea s-o ia de la capăt.

În acel moment, noua viață a Ellei Frazier era doldora de posibilități interesante.

Iar una dintre ele tocmai urma s-o scoată la cină.

Făcu un semn din cap spre propria reflexie și aruncă rujul înapoi în poșetă.

–Mulțumesc, Darrin, îi declară fostului ei soț. A fost nevoie de acel pumn în față ca să mă trezesc. Își dădu părul pe spate și făcu o jumătate de piruetă elegantă. Și uită-te la mine acum. Sunt cât se poate de trează.

Rowan rezistă tentației de a-l suna sau de a-i trimite un mesaj pe mobil tatălui ei. Considera că ar fi fost prea evident că-l verifica. În schimb, alese să-l sune pe telefonul fix de-acasă.

Se aștepta sincer ca el să răspundă. Așteptase până la nouă jumătate, ocupându-se între timp de documentele pe care trebuia să le rezolve. Sau încercând s-o facă. Atunci când răspunse robotul, pe moment nu știu ce să spună. Fu nevoită să bâjbâie după pretextul pe care-l inventase după aproape o jumătate de oră.

–Ei, salut! Iau o pauză scurtă de la redactarea rapoartelor și mi-am dat seama că n-am apucat să-ți spun despre cât de bine m-am descurcat ca șef de brigadă. Dacă nu mă pot lăuda ție, atunci cui? O să mă ocup de raport încă vreo oră, apoi o să ies, probabil, la o plimbare să-mi scot rahaturile astea administrative din cap. Așa că sună-mă. Sper că întâlnirea ta a decurs bine.

Își dădu ochii peste cap când închise.

–Întâlnire pe naiba, bombăni. Nu-ți ia două ore jumătate să stai la un pahar cu o clientă.

Rămase îmbufnată o vreme. Problema nu era că tatăl ei n-ar fi avut dreptul la o viață socială. Dar nici măcar nu știa cine era această *clientă*. Lucas Tripp era arătos, interesant, un om de afaceri de succes. Și o țintă de cea mai bună calitate pentru o femei oportunistă.

Ca fiică, avea datoria solemnă de a avea grijă de tatăl ei singur, plin de succes, naiv și cu prea mare încredere în femei. Voia ca el să ajungă acasă și s-o sune, tocmai ca să poată avea grijă de el.

Poate ar fi trebuit să încerce să-l sune pe mobil, pentru orice eventualitate…

Nu, nu, nu, își porunci singură. Asta deja ar fi însemnat să intervină. Avea șaizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu avea oră oficială de dat stingerea.

Avea să termine odată cu raportul acela stupid și să facă plimbarea propusă. Cu siguranță el avea s-o sune înainte să termine cu toate acestea.

Dar finaliză raportul și i-l trimise lui L.B. Făcu o plimbare lungă, recunoscând că e prost dispusă, înainte de a se întoarce la apartamentul ei, pregătindu-se de culcare într-un timp de două ori mai lung decât ar fi fost normal.

Supărată pe ea însăși, stinse lumina. În timpul unei dezbateri interioare aspre dacă se justifica sau nu să încerce să-l contacteze pe tatăl ei pe mobil după miezul nopții, adormi.

Fu trezită de voci. Voci ridicate în fața ferestrei ei, în fața ușii. Timp de o clipă confuză crezu că era pradă unui vis recurent – zilele ce urmaseră săriturii tragice a lui Jim, când toată lumea umblase strigând, alergând. Speriați, furioși.

Dar când deschise ochii în semiîntuneric, vocile continuară să se audă. Se întâmplase ceva rău, își spuse, iar

instinctul o făcu să sară din pat și să iasă pe ușă înainte de a se fi trezit cu totul.

–Ce dracu? întrebă Rowan când Dobie trecu împingându-se pe lângă ea.

–Cineva a sabotat sala de îmbarcare. Gibbons spune că arată de parcă ar fi explodat o bombă.

–Poftim? E impo...

Dar Dobie continuă să alerge, vizibil dornic să vadă cu propriii ochi. În pantalonii de bumbac și maioul în care dormise, Rowan porni în goană, în picioarele goale.

Răcoarea dimineții îi izbi pielea, dar ceea ce văzu pe chipurile celor care alergau pe lângă ea sau se îndreptau grăbiți spre biroul de Operațiuni îi încinse sângele.

Se întâmplase ceva *foarte* rău, își dădu seama și grăbi pasul.

Ajunse la ușa sălii de îmbarcare deodată cu Dobie.

Chiar semăna cu locul unei explozii, își spuse. Parașutele, asamblate și pliate atât de meticulos și cu multă muncă, erau desfăcute sau atârnau ca niște baloane dezumflate. Sculele erau împrăștiate peste bucățile de mătase sfâșiate, iar echipamentele se revărsau haotic din dulapuri. Din câte se părea, sculele ce fuseseră atent curățate și organizate fuseseră apoi folosite pentru a tăia și a ciopârți rucsacuri, costume de parașutiști, bocanci, stricând sau distrugând toate cele necesare pentru a interveni cu parașuta la un incendiu și a-l ține în frâu.

Pe perete, lățindu-se cu litere pictate cu spray roșu ca sângele, mesajul era clar:

SĂRIȚI ȘI MURIȚI
ARDEȚI ÎN IAD

Rowan se gândi la sângele de porc.

–Dolly.

Cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp, Dobie rămase cu privirea ațintită asupra dezastrului:

– Atunci e mai mult decât nebună.

– Poate că așa e. Rowan se lăsă pe vine, își trecu o mână prin tăietura din țesătura de mătase. Poate că așa e.

ATACUL EXTINS

„Ușor stingi cu piciorul o scânteie.
Dar dac-o lași, nici râuri nu sting focul".
WILLIAM SHAKESPEARE, *Henric al VI-lea*

capitolul 11

Toți cei apți de muncă lucrau în sala de producție, în sala de îmbarcare, în atelier. Se împărțeau între clădiri, confecționând borsete, pelerine, terminând parașutele ce fuseseră deja aduse la reparat, asamblând și repliind de zor. Dincolo de bâzâitul și țăcănitul mașinăriilor, Rowan știa că gândurile tuturor se concentrau în aceeași direcție.

Să nu sune sirena.

Până nu reparau și nu refăceau rezervele, nu asamblau și nu inspectau echipamentele, nimeni nu putea face intervenții în caz de incendiu.

Nimic din sala de îmbarcare nu putea fi atins până când poliția nu-și termina treaba. Așa că erau nevoiți să se descurce cu ceea ce aveau la dispoziție în sala de producție, muncind contra cronometru și împotriva capriciilor naturii.

–Am putea trimite opt, eventual. Cards lucra față în față cu Rowan, asamblând cu greu o parașută. Am putea strânge opt chiar acum.

–Nu mă pot gândi la asta. Și nu putem s-o facem în grabă. Noroc că nebuna n-a ajuns și aici. Avem destule probleme, oricum.

–Chiar crezi că Dolly a făcut-o?

–Cine altcineva?

–E așa de aiurea. Făcea parte din echipă. Eu chiar...

–Da, da, și nu numai tu, au fost o grămadă de tipi...

–Înainte de Vicki, adăugă Cards. Înainte de Jim. Oricum, vreau să zic, a lucrat aici, la bază. Glumea și flirta în sala de mese. Ca Marg și Lynn.

–Dolly n-a fost niciodată ca Marg și Lynn.

Rowan se concentra să aranjeze pliurile parașutei în două pachete perfecte. O singură coardă încâlcită putea face diferența dintre o săritură bună și un adevărat coșmar.

–Cine mai e furios și dement, în afară Dolly?

–Și a mânjit și pereții cu tâmpenia aia, consimți Cards. Cum a făcut și în camera ta. Dar, fir-ar să fie, am fost treaz până la unu aproape și n-am auzit absolut nimic. Ca să provoci un asemenea dezastru, ar trebui să faci zgomot, nu glumă.

–S-a strecurat în bază târziu, după ce adormise toată lumea, spuse Rowan, ridicând din umeri. Nu-i foarte greu să faci asta, mai ales dacă știi zona. Așa s-a întâmplat, mai mult ca sigur.

–N-are nici o logică. Gull se opri în drum spre o altă masă pe care se afla o parașută reparată. Dacă izbucnește un incendiu înainte ca noi să fim pregătiți de intervenție, vor fi trimiși pompieri parașutiști de la alte baze. Nimeni nu va sări până nu sunt verificate echipamentele. Cui încearcă să-i facă rău?

–Nebunia n-are nevoie de logică.

–Ai dreptate. Dar dezastrul ăsta n-a făcut decât să ne coste timp și bani – și să scoată pe toată lumea din sărite. Ca să nu mai vorbim că se va trezi cu polițiști la ușă, după ce ultima dată a scăpat ca prin urechile acului.

–Nici răzbunarea n-are nevoie de logică.

Gull dădu să mai spună ceva, dar Gibbons o strigă pe Rowan:

–Poliția vrea să discute cu tine, Ro. Cu noi toți, de fapt, adăugă el, în liniștea spartă de zumzăitul mașinăriilor. Dar tu urmezi.

–Să termin cu parașuta asta. În cinci minute, estimă ea.

–În biroul lui L.B. Locotenentul Quinniock.

–Cinci minute.

–Cards, când termini aici, poți să mergi la popotă. Vei sta de vorbă cu celălalt polițist, inspectorul Rubio.

Cards încuviință scurt din cap.

–Se pare că tu ești ghinionista, Ro. Eu cel puțin am să mănânc ceva la micul dejun.

–Gull, Matt, Janis, după ce polițiștii ne dau verde, o să lucrați cu mine la curățenie și inventariere. Dacă vreți să înfulecați ceva, Marg a pregătit un bufet. Așa că puneți-vă burțile la cale fiindcă o să ne ocupăm de asta o vreme. Ce mizerie, adăugă el dezgustat și ieși.

Cards se semnă pe parașuta repliată și scrise ora și data.

–Vin cu tine, îi spuse Gull lui Cards și, când trecu pe lângă Rowan, îi puse ușor mâna pe spate.

Rowan termină parașuta, înăbușindu-și orice alt gând în afară de cele care aveau o legătură directă cu activitatea ei din acel moment. La sfârșit, aplică eticheta pe pachet. Parașută pliată de Suedeza.

O puse pe raft, apoi părăsi larma asurzitoare a sălii de producție. Dar se opri mai întâi în sala de îmbarcare.

Voia s-o vadă din nou. Poate că avea nevoie s-o vadă.

Doi ofițeri de poliție lucrau cu doi civili – criminaliști, deduse Rowan. O cunoștea pe femeia care fotografia în acel moment mesajul scris cu vopsea. Jamie Potts, își aminti Rowan. Fuseseră colege la plictisitorul curs de istorie al domnului Brody, în primul an de liceu. Îl recunoscu și pe unul dintre polițiști, pentru că fusese prietena lui o vreme, cam în aceeași perioadă în care făcea și respectivul curs de istorie.

Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi, dându-și seama că, până nu era nevoită, nu avea chef să vorbească.

În plus, privind toate echipamentele sfâșiate și călcate în picioare, întinse peste tot, într-un haos de nedescris, simți că proasta dispoziție i se acutizează.

Își îndesă mâinile în buzunarele hanoracului cu glugă, pe care îl îmbrăcase direct peste hainele cu care dormise.

La jumătatea drumului spre biroul de informații, Gull îi ieși în cale și îi întinse o Cola:

–M-am gândit că ți-ar prinde bine.

–Da, mulțumesc. Credeam că te-ai dus să iei micul dejun.

–O să mă duc. E doar un hârtop, Ro.

–Ce?

–Chestia asta. Arătă în spate, spre sala de îmbarcare. E un hârtop, genul ăla care te zgâlțâie nasol, dar nu te împiedică să ajungi unde ți-ai propus. Nu știu cine a făcut asta, dar știu că nu a reușit decât să ne mobilizeze și mai mult ca să ajungem unde ne-am propus.

–Jumătatea plină a paharului?

I-ar fi fost sincer imposibil să explice de ce atitudinea lui o călca pe nervi.

–În momentul de față paharul meu nu e doar pe jumătate gol, ci e și ciobit pe margini și mă zgârie când beau. Nu sunt pregătită să privesc situația într-o lumină pozitivă. S-ar putea să reușesc după ce dementa aia pusă pe răzbunare o să înfunde pușcăria.

–Vor fi nevoiți să cheme rangerii sau agenții federali, presupun. A distrus bunuri ale Serviciului Forestier American, așa că probabil vorbim despre o infracțiune gravă. Nu știu cum funcționează sistemul.

Replica lui o opri. Nu se gândise atât de departe.

–L.B. a chemat poliția locală. Agenții federali n-o să-și piardă timpul cu așa ceva.

–Nu știu. Dar cred că dacă cineva ar insista, acolo s-ar ajunge. Distrugerea bunurilor statului i-ar putea aduce un sejur prelungit la răcoare. Ceea ce îi trebuie ei e o doză zdravănă de psihoterapie obligatorie.

Tipul ăsta era nemaipomenit, concluzionă ea. Bun la suflet, dar, în acel moment, sufletul lui bun îi insufla o dorință subită de a lua pe cineva la palme.

Eventual pe el.

–Îmi spui asta fiindcă nu ești sigur dacă vreau ca Dolly să ajungă la Leavenworth sau în orice altă închisoare.

–Și vrei?

–La naiba. În momentul de față n-aș regreta câtuși de puțin așa ceva, dar în primul rând îmi doresc să ne descotorosim odată de ea, odată pentru totdeauna.

–Aici suntem cu toții de acord. Nu știu cine a provocat dezastrul din sala de îmbarcare, dar cu siguranță persoana respectivă are probleme grave.

–Ascultă, tu ai avut de-a face cu Dolly doar pentru câteva săptămâni. Eu am avut de-a face cu ea o viață întreagă și n-am de gând să mă mai încarc cu toate problemele ei.

–Și aici sunt de acord. O luă pe după gât și o surprinse cu un sărut. Să vedem dacă găsim timp pentru o tură de alergare mai târziu. Mie mi-ar prinde bine.

–Vrei să *încetezi* să încerci să mă calmezi?

–Nu, fiindcă nu cred că e o idee bună să discuți cu un polițist când ești atât de furioasă încât ai fi în stare să sari la gâtul lui dacă s-ar întâmpla să zică ceva greșit.

O apucă strâns de umeri. Și, remarcă ea, nici ochii lui nu erau atât de calmi și de răbdători ca altădată.

–Ești deșteaptă. Fii deșteaptă. Ceea ce s-a întâmplat în sala de îmbarcare nu a fost un atac personal împotriva ta; a fost o lovitură pe la spate îndreptată către noi toți. Nu uita asta.

–Dar Dolly e...

–Dă-o încolo. Nu te mai gândi la ea și concentrează-te pe ceea ce contează. Dă-i polițistului informațiile de care are nevoie, apoi întoarce-te la muncă să repari stricăciunile. După aceea vino să alergi cu mine.

O sărută din nou, repede și apăsat, apoi se îndepărtă.

–Să vin să alerg... O să-ți arăt eu alergat, bombăni ea. Coti spre biroul lui L.B. și își dădu seama că Gull o tulbura la fel de mult ca brusca pornire violentă a lui Dolly.

Locotenentul Quinniock era așezat la biroul supraaglomerat al lui L.B., cu o ceașcă de cafea și un carnet în față. Ochii săi albaștri, de culoarea blugilor prespălați, se înălțau pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră, care tronau pe vârful nasului său lung și ascuțit. O cicatrice mică se întindea sus pe obrazul lui drept, ca un cârlig palid pe pielea roșie. Și, precum o cicatrice, un smoc de păr alb, ca un fulger cu marginile estompate, străbătea părul lui cărunt între tâmpla stângă și creștetul capului.

Îl mai văzuse cândva, își dădu seama Rowan – poate într-un bar sau într-un magazin. Chipul lui nu era unul care să treacă ușor neobservat.

Purta un costum de culoare închisă, cu dungi verticale, subțiri și discrete, ca un director executiv, iar la gât avea o cravată de un roșu intens, perfect înnodată.

Costumul nu se potrivea cu figura lui, își spuse ea, și se întrebă dacă acel contrast era intenționat.

Ofițerul se ridică în picioare când ea intră în încăpere.

–Domnișoara Tripp?

–Da. Rowan Tripp.

–Vă mulțumesc că mi-ați acordat câteva minute. Știu că e o zi stresantă. V-ar deranja să închideți ușa?

Vocea, decise ea, blândă, politicoasă, captivantă, se potrivea însă cu costumul.

–Luați loc, îi spuse el. Am câteva întrebări.

–În regulă.

–L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. Îmi închipui că majoritatea celor de prin zonă l-au întâlnit la un moment dat. Urmați un exemplu impresionant și mi s-a spus că vă ridicați la înălțimea așteptărilor.

–Mulțumesc.

–Deci... dumneavoastră și domnișoara Dolly Brakeman ați avut o altercație acum câteva zile.

–I-ați putea spune și așa.

–Dumneavoastră cum i-ați spune?

Ar fi vrut să se înfurie, să înfigă un deget în mijlocul acelei cravate țipătoare. Fii deșteaptă, îi spusese Gull – și, fir-ar să fie, avea dreptate.

Își impuse deci să stea relaxată pe scaun și să vorbească pe un ton calm:

–Păi, să vedem, eu i-aș spune intrare prin efracție, vandalism, deteriorarea proprietății private și un comportament general de nebună cu acte-n regulă. Dar, desigur, asta e doar părerea mea.

–Se pare că nu, fiindcă și alții cu care am vorbit împărtășesc aceeași perspectivă. Ați dat peste domnișoara Brakeman în apartamentul dumneavoastră de aici de la bază tocmai când avea o îndeletnicire cel puțin bizară: turna sânge de animal pe patul dumneavoastră. Așa este?

–Da. Iar asta s-a întâmplat după ce a mânjit cu sânge toți pereții, podeaua, hainele mele și în general tot ce i-a ieșit în cale. Mai exact, după ce mi-a scris pe perete, cu sânge: „Arzi în iad".

–Da, am fotografiile cu distrugerile provocate, făcute de domnul Little Bear înainte să se facă curat și să se zugrăvească.

–Aha...

Informația o derută pentru o clipă. Nu știuse că L.B. făcuse fotografii-document. Ar fi trebuit să-și dea seama că așa avea să facă, își spuse acum. Nu degeaba era el șeful.

–Și ce s-a întâmplat când ați găsit-o în apartamentul dumneavoastră?

–Poftim? O, am vrut s-o iau la bătaie, dar mai mulți colegi de-ai mei au sărit să mă oprească. Mare păcat, mai ales având în vedere situația actuală.

–Nu ați anunțat poliția.

–Nu.

–De ce nu?

–Pe de-o parte fiindcă eram prea furioasă și pe de altă parte fiindcă a fost concediată și alungată de la bază. Mi s-a părut suficient, având în vedere ce și cum.

–Adică?

–La vremea respectivă am considerat că e pur și simplu incredibil de proastă și că prostia ei era îndreptată exclusiv împotriva mea – plus că are și un copil mic. Plus că la nici o oră după aceea a izbucnit un incendiu, așa că ea nu a mai reprezentat o prioritate pentru mine.

–Ați trecut, alături de unitatea dumneavoastră, prin câteva zile foarte lungi și foarte grele.

–Asta ne e meseria.

–Eforturile vă sunt apreciate, spuse locotenentul, sorbindu-și cafeaua în vreme ce-și studia notițele. Copilul pe care l-ați menționat – se crede că ar fi fost conceput cu James Brayner, pompier parașutist din Missoula, care a murit într-un accident în luna august a anului trecut.

–Așa e.

–Domnișoara Brakeman vă consideră vinovată pentru ce s-a întâmplat.

Încă o mai durea ce se întâmplase atunci și nu credea că o să-i treacă vreodată.

–Eu eram partenera lui de sărituri. Ea dă vina pe întreaga unitate și pe mine în special.

–Ca să-mi fie foarte clar, ce înseamnă „partener de sărituri"?

–Sărim în echipe de câte doi, unul după celălalt, după ce primim verde de la observatorul aerian. Primul care sare, adică eu, în cazul de față, verifică poziția și statutul celui de-al doilea. E posibil să fie nevoie de ajustări privind direcția, traiectoria, trebuie să-i lași celuilalt curs liber. Dacă unul are probleme, celălalt ar trebui să le sesizeze.

Cei doi parteneri au grijă unul de celălalt, pe cât posibil, și în aer și la aterizare.

–Și s-a constatat, în urma anchetei, că accidentul a avut loc dintr-o greșeală personală a lui Brayner.

Rowan simți că o arde pe gât și îi fu imposibil să-și ascundă emoția din glas:

–Nu s-a îndepărtat. Am nimerit într-un curent periculos în aer, dar el a rămas în continuare pe el. A apucat mânerul greșit, a tras parașuta în față în loc să se îndepărteze. Nu aveam ce să fac. Parașuta i s-a deschis; i-am lăsat loc, dar nu s-a mai întors. A trecut mult peste locul stabilit pentru aterizare, a zburat în continuare și s-a prăbușit în flăcări.

–E greu să-ți pierzi partenerul.

–Mda, e greu.

–La vremea respectivă domnișoara Brakeman era angajată ca bucătăreasă la bază.

–Așa este.

–Ați avut probleme cu ea înainte de accident?

–Ea gătea. Eu mâncam. Cam asta era tot.

–Am impresia că vă cunoșteați de ceva vreme. Că ați fost colege de școală.

–Nu frecventam aceleași cercuri. Ne știam. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, a fost întotdeauna geloasă pe mine. Eu cunosc multă lume. Îi cunosc pe Jamie și pe Barry, polițiștii care cercetează sala de îmbarcare. Nici unul dintre ei nu a încercat să reproducă scena balului lui Carrie în apartamentul meu.

Bărbatul o privi peste ochelari.

–Știați că era însărcinată la momentul morții lui Brayner?

–Nu. Din câte știu, nimeni nu era la curent cu acest lucru, cu excepția lui Jim, cel puțin așa a spus ea când s-a întors. Și-a luat tălpășița imediat după accident – nu știu unde și nici nu mă interesează. Tot ce știu e că s-a

întors cu un copil, a devenit credincioasă și a venit aici cu maică-sa, cu preotul și cu o grămadă de fotografii în care apărea un bebeluș cu obraji bucălați. Își căuta de muncă, iar L.B. a angajat-o.

Pentru a-și acorda o clipă de răgaz, mai luă o gură din sticla de Cola.

–Am discutat o singură dată cu ea, gândindu-mă că ar trebui să lămurim lucrurile, iar în acea conversație mi-a arătat foarte clar că mă urăște din tot sufletul și mi-a urat să ajung în iad. Mi-a umplut toată camera de sânge. L.B. a concediat-o. Și cu asta am ajuns la zi.

Se foi în scaun, sătulă să stea așezată, sătulă să răspundă la întrebări la care își închipuia că locotenentul avea deja propriile răspunsuri. Concentrează-te pe ceea ce contează, își aminti ea.

–Ascultați, știu că aveți multe de verificat, dar nu înțeleg ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat în trecut între mine și Dolly. A intrat prin efracție în sala de îmbarcare și a distrus echipamente. Echipamente vitale. Și ăsta nu e pur și simplu un lucru deranjant. Nu ne plângem că avem de reparat sau de făcut ordine. Dar dacă nu suntem pregătiți când ni se dă apelul, ar putea muri niște oameni. Animalele sălbatice și pădurile în care trăiesc ar fi distruse.

–Înțeleg. Vom discuta cu domnișoara Brakeman. Însă în momentul de față singura legătură posibilă dintre ea și actele de vandalism produse în sala de îmbarcare este episodul confirmat în care v-a vandalizat locuința.

–A spus că vrea să murim cu toții. Să ardem cu toții. Exact ce-a scris și pe perete. Cred că n-a reușit să mai facă rost de sânge de porc, așa că a folosit o vopsea spray de data asta.

–Fără echipament nu puteți sări. Dacă nu săriți, nu sunteți în pericol.

–Logic. Dar logica nu e punctul forte al lui Dolly.

–Dacă se dovedește că ea e responsabilă pentru situația aceasta, voi fi nevoit să vă dau dreptate. Vă mulțumesc pentru timpul acordat și pentru franchețe.

–Nici o problemă. Se ridică în picioare și dădu să iasă, dar se opri brusc în prag. Nu pricep cum de se mai poate discuta ipotetic. Oamenii de aici înțeleg cu ce ne ocupăm noi. Facem parte din peisajul firesc. Toată lumea de la bază reprezintă un element necesar în acest peisaj și facem ceea ce facem fiindcă asta vrem. Depindem unii de alții. Dolly e singura care nu se integrează în peisaj.

–Trei bărbați au fost bătuți măr luna trecută în barul Get a Rope, și s-ar putea ca lor să nu le prea convină peisajul ăsta idilic.

Rowan se întoarse acum în încăpere.

–Chiar credeți că nenorociții ăia s-au întors în Missoula, s-au strecurat în bază, au găsit sala de îmbarcare și-au făcut toată mizeria asta?

Quinniock își scoase ochelarii și îi așeză cu grijă pe birou.

–E o variantă de lucru. Datoria mea e să verific toate ipotezele.

În urma discuției, Rowan rămase mai degrabă iritată decât satisfăcută. Deși îi cam pierise pofta de mâncare, se îndreptă spre bufet și își făcu un sendviș pentru micul dejun. Îl mâncă pe drum în timp ce se întorcea spre sala de producție.

Nimeni nu se plânse. Nici de orele suplimentare, nici de cât de monotonă era acea muncă. Atâta timp cât ea discutase cu Quinniock, Janis își cuplase MP3 playerul la boxe, așa că acum zgomotul mașinăriilor era acoperit de ritmurile R&B, country, rock și hip-hop. Îl privi pe Dobie executând un scurt dans pe o piesă de Shania Twain, cu brațele încărcate de borsete.

Se putea și mai rău, își spuse ea. Întotdeauna era loc de mai rău, așa că cea mai deșteaptă mișcare era să te descurci

cum poți chiar dacă situația nu e tocmai roz. Când Gull aduse niște parașute la reparat, își dădu seama că polițiștii își terminaseră cercetările în sala de îmbarcare.

Plecă de la mașina ei de cusut și se îndreptă spre masa de lucru pentru a-l ajuta să întindă bucățile de mătase.

–Cât de grav e? îl întrebă ea.

–Probabil nu atât de grav pe cât părea inițial. Toate sunt cu fundul în sus, dar nu par să fie stricăciuni atât de mari cum am crezut noi. Sau cum am crezut eu, cel puțin. Multe dintre ele trebuie doar puse în ordine și repliate.

–Soare printre nori.

Marcă tăieturile și rupturile.

–Plus un curcubeu. Cei din echipa de întreținere pun mese afară. Se aude că Marg pregătește un grătar în aer liber și a adus un camion întreg de cotlete.

Rowan mai marcă o ruptură. Bărbați care nu se obosiseră să se radă sau să facă duș în acea dimineață o acompaniau acum pe Taylor Swift. O atmosferă ușor suprarealistă.

Când situația e dură, decise ea, durii bagă niște cotlete.

–Am terminat și am pliat aproape toate parașutele care fuseseră aduse pentru reasamblare și reparații. Urmează rucsacurile cu efecte personale, borsetele, pelerinele și pachetele.

Făcu o pauză, apoi îl privi în ochi și zise:

–Dacă merge tot așa, poate găsim timp pentru tura aia de alergare.

–Îți stau la dispoziție oricând.

–Urăsc să n-am dreptate.

–Toată lumea simte la fel, în afară de cei care suferă de o stimă de sine scăzută. Ceea ce, apropo, poate duce la o grămadă de probleme, multe dintre ele de natură sexuală.

Rowan își dădu seama că Gull o tachina și aprobă solemn din cap.

–Norocul meu că am o stimă de sine extrem de înaltă. Oricum, mi-e ciudă că m-am înșelat când am crezut că a fost un atac la adresa mea. Aș fi preferat să mă atace pe mine. Aș prefera să fiu furioasă pentru o răzbunare personală decât pentru asta.

–E nasol, dar e cât de cât de apreciat că-i poți asculta pe Sudist și Trigger cântând în duet piesa *Wanted Dead or Alive*.

–Nu s-au descurcat rău. Nu sunt chiar Bon Jovi, dar n-a fost rău.

–Dacă paharul tău e pe jumătate gol și ciobit pe deasupra, ai putea să mergi la bar și să vezi dacă nu găsești unul mai bun. Eu trebuie să mă întorc.

Partea pozitivă, își spuse ea. Soarele printre nori. Poate că ei îi lua mai mult timp să le vadă – sau să accepte să le vadă, dar, ce naiba, putea măcar să-și arunce paharul ăla de tot rahatul.

Examină fiecare centimetru al parașutei înainte de a o da la reparat, apoi trecu la următoarea. Era atât de concentrată asupra a ceea ce considera a fi o bandă de producție pe viață și pe moarte, încât nu-l auzi pe L.B. apropiindu-se de ea.

Mâna lui coborî pe umărul ei ca cea a unui observator aerian atunci când ești în ușa avionului.

–Ia o pauză.

–O parte dintre astea au nevoie de reglare, dar pe următoarele va trebui în general doar să le peticim pe ici, pe colo.

–Am primit vești proaspete. Hai să luăm puțin aer.

–Bine.

După atâta timp în care stătuse aplecată, cocoșată, concentrându-se asupra echipamentelor, se simțea acum amorțită și încordată. Avea nevoie de acea tură de alergare, decise ea, ca să ardă tensiunea și orele de stat în picioare.

Apoi simți aroma cotletelor care se prăjeau pe grătar și se hotărî pe dată că avea nevoie și mai mult de o masă bună.

–Pe toți sfinții, ce bine miroase! Marg știe cum să-ți alunge toate gândurile negre din minte. Când se pune pe gătit, nu te mai gândești decât la mâncare.

–Stai să vezi pâinea cu mălai. Tocmai m-au sunat de la poliție.

–Au arestat-o? Nu, spuse ea, înainte ca el să apuce să răspundă. Îmi dau seama după expresia ta. Fir-ar să fie, L.B.

–Ea afirmă că a fost acasă toată noaptea. Mama ei o susține.

–Mda, ce surpriză.

–Problema e că nu pot demonstra că nu-i așa. Poate după ce examinează toate probele, vor găsi dovezi. Amprente, de pildă.

Scoase pachetul de bomboane din buzunar și mai luă una, iar Rowan își dădu seama că stresul îl făcea să tânjească după un Marlboro.

–Dar în momentul de față, continuă el, răspândind în jur aroma de cireșe, ea neagă totul. Polițiștii au vorbit și cu vecinii. Nimeni nu știe sigur dacă a fost sau nu acasă. Și cum nici unul dintre noi nu a văzut-o, nu o pot acuza de nimic.

L.B. făcu o pauză, apoi reluă:

–Quinniock a ținut să ne anunțe că Dolly face scandal și ne amenință cu un proces pentru calomnie.

–Mai scutește-mă.

–Perfect de-acord cu tine, Ro. N-o s-o facă, dar el a ținut să știm că s-a încins destul de tare când au interogat-o.

–Cea mai bună apărare e atacul.

–Se poate, sigur. Aruncă o privire peste grătar, iar Rowan își imagină zecile de gânduri care îi năvăleau în minte, răspunderea care atârna pe umerii lui.

–La dracu, asta e treaba polițiștilor și a avocaților, oricum.

–Da. Cel mai important e că, dacă se dă alarma, suntem pregătiți. Putem trimite douăzeci de oameni în momentul de față.

–Douăzeci?

–O parte dintre mecanici au venit să ne dea o mână de ajutor în sala de producție. Au muncit pe brânci. Am pus deoparte echipament și provizii pentru douăzeci de oameni. Am făcut deja cerere pentru a înlocui tot ce e stricat sau distrus. N-o să avem probleme. Te-am trecut din nou pe lista de sărituri.

–Cred că n-a fost chiar atât de grav pe cât părea.

–Ce să zic, părea destul de grav. Rowan își dădu seama că o parte din povara care îl apăsa dispăruse. Suntem pompieri parașutiști, Suedezo. Dacă e nevoie, tăiem un șir de copaci de-aici până în Canada, pentru a construi un front. Sunt al naibii de sigur că putem face față și acestei situații.

–Vreau să plătească pentru ce-a făcut.

–Știu și, crede-mă, și eu vreau asta. Dacă poliția găsește orice dovadă care să o lege pe Dolly de episodul din sala de îmbarcare, vreau să facă pușcărie. Mi-a fost milă de ea, spuse el dezgustat. I-am dat o a doua șansă, apoi o a treia, atunci când am concediat-o în loc să anunț poliția. Deci, crede-mă, nimeni nu-și dorește mai mult decât mine ca Dolly să plătească pentru ce-a făcut.

Chiar atunci, se auzi telefonul lui Rowan.

–Răspunde liniștită. Mă duc să dau de veste despre prânz. O luă din loc, dar se întoarse câțiva pași, mergând cu spatele. Și ai grijă ce faci, o avertiză el.

Râzând, Rowan scoase telefonul din buzunar. Când văzu numele tatălui ei pe ecran, își aminti de mesajele pe care i le lăsase.

–Păi, era și cazul.

–Scumpo, îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi. M-am întors târziu și mi-a fost teamă să nu te trezesc. Am fost ocupat toată dimineața.

–Și aici a fost aglomerație.

Îi spuse despre sala de îmbarcare, despre poliție, despre Dolly.

–Pentru numele lui Dumnezeu, Ro, care-i problema cu fata asta? Aveți nevoie de ajutor? Pot să fac niște reprogramări sau cel puțin să vă trimit câțiva oameni.

–Cred că ne descurcăm, dar am să-l întreb pe L.B.

–Quinniock, ai spus. Îl cunosc puțin. L-am întâlnit la una dintre evenimentele alea caritabile la care am participat anul trecut. Unde toată lumea zâmbește forțat, știi genul. A venit cu copiii. Le-am oferit un tur.

–Acolo l-am văzut! A trecut și pe-aici. Deci... cum a decurs întâlnirea ta de aseară?

–A fost bine. O să lucrez la un proiect pentru niște liceeni. Iar Ella – clienta – se înscrie la cursul de AFF[1].

–Dar ați discutat, nu glumă...

–Cam așa ceva... A, probabil c-ai s-o cunoști. Vrea să implice și baza. În proiectul ăsta. Îmi sosește imediat un grup, dar să-i spui lui L.B. să mă anunțe dacă are nevoie de o mână de ajutor. Îmi fac timp câteva ore.

–Am să-i spun, dar cred că ne descurcăm. Ai putea să vii după ce termini programul. Poți să-ți faci timp și pentru mine câteva ore.

–Am o întâlnire la cină cu expertul contabil. Vorbim mâine? Trec pe-acolo după serviciu.

–Mie-mi convine. Pe mâine, atunci.

Închise, apoi o porni spre mulțimea de oameni ce se revărsa din sala de producție, îndreptându-se în linie dreaptă spre mese.

Se simțea acum mult mai binedispusă. Făcuseră progrese, urma o masă bună și o întâlnire cu un tip mișto.

[1] Accelerated Freefall – cădere liberă accelerată. (n.red.)

După care, își făcu ea o promisiune, avea să se culce devreme ca să-și refacă forțele.

Buna dispoziție îi crescu și mai mult când îl auzi pe Matt râzând la o glumă spusă de Libby, când îl văzu pe Cards care-l uimea pe unul dintre boboci cu trucurile sale, când îi auzi pe Trigger și Janis, prinși într-o dezbatere aprinsă despre baseball.

Oricât ar fi fost de iritant, Gull avusese dreptate. Toată mizeria aia pe care o făcuse Dolly? Un hârtop, nimic mai mult.

Îl înghionti ușor înainte s-o pornească fiecare spre punctul său de lucru.

–La ora patru, pe pistă.

–Voi fi acolo.

O căuta cu lumânarea, își spuse ea, și recunoscu că-i cam plăcea. Așa că poate avea să-și încalce un pic regula – poate chiar mai mult – pentru el. Poate că avea să se gândească la asta o vreme, ca să crească așteptarea și pasiunea. Sau poate că avea să înceapă direct, să pornească în plină forță, să o ardă și să o consume.

Erau adulți amândoi. Știau cum stă treaba. După ce focul dintre ei se stingea, puteau să se îndepărteze din nou. Fără cicatrici, fără griji.

Dacă hotăra să o facă, exact așa ar fi abordat lucrurile. Doi adulți sănătoși, singuri, care se plac reciproc și fac sex, ca să mai scape de tensiune.

–Hmmm... ce zâmbet larg, spuse Janis, în timp ce se așeza la masa lui Rowan.

–Încerc să mă hotărăsc dacă să fac sex cu Gull mai devreme sau mai târziu.

–Asta m-ar face și pe mine să zâmbesc larg. E pur și simplu atât de drăgălaș... Scutură din umeri, și coada de cal prinsă cu un elastic împodobit cu păsări albastre îi flutură pe spate. Într-un sens foarte macho, desigur. Dar ce s-a întâmplat cu regula ta?

–Mă gândesc că o voi abroga temporar. Dar să mai aștept, să obțin satisfacție, ca să zic așa, din tensiunea sexuală, aluzii, jocuri psihologice și vânătoare? Sau să mă arunc direct în brațele tipului ăstuia sexy și fierbinte?

–Ambele reprezintă modalități excelente de petrecere a timpului liber. Însă am constatat, ocazional, că dacă lași să se acumuleze prea multă tensiune erotică, cresc exagerat și așteptările. Apoi nimeni nu mai reușește să îndeplinească așteptările alea exagerate.

–Asta e, într-adevăr, o problemă, și un alt factor pe care să-l analizez. Dar, vezi tu, nu cred că m-aș fi gândit la asta, cel puțin nu încă, dacă nu s-ar fi întâmplat necazul ăsta. Tot maratonul la care ne-a supus Dolly. M-a dat peste cap, Janis.

–Dacă îi dai voie acelei ștoarfe patetice cu creier de găină să te dea peste cap, atunci o lași să câștige. Dacă o lași să câștige, mă enervezi pe mine. Și dacă mă enervezi, o să te bat de-ți sar mucii.

–Știi că nu poți, pufni Rowan.

–Asta nu s-a demonstrat încă. Mi-am luat centura neagră 4 dan astă-iarnă. Când încep să scot sunetele alea de arte marțiale, oamenii o iau la goană, înspăimântați. Nu mă pune la încercare.

–Auzi? Deja îmi tremură genunchii de frică.

–Foarte bine faci. Du-te, fă sex de dragul distracției și al orgasmelor, și uită de maratonul de azi.

–Ești înțeleaptă și succintă.

–Și pot să sparg cărămizi cu mâinile goale.

În același timp, Janis își examină manichiura.

–E o abilitate utilă dacă ți se va întâmpla vreodată să fii zidită în subsolul unei case abandonate de către un psihopat.

–O țin secretă exact pentru un astfel de caz. Ridică privirea când văzu că Trigger umblă în mâini printre

mese. Semn sigur că începem s-o luăm razna din lipsă de activitate. Sunt destule de făcut, dar numai la sol.

– După cum merge, mai ales cu maestrul croitor Dobie, o să stăm mai bine la capitolul efecte și echipamente decât înainte de *Coșmarul de pe Dolly Street*.

– Sper că polițiștii i-au vârât în suflet teama de Dumnezeu. Janis coborî vocea. Matt i-a dat cinci mii.

– Poftim?

– Pentru copil. Am auzit-o plângând în fața lui Matt după ce L.B. a dat-o afară. Cum avea ea să mai plătească cheltuielile cu spitalizarea și vizitele la pediatru? El a spus că-i poate da vreo cinci mii de dolari, s-o ajute să-și achite datoriile și s-o țină pe linia de plutire până-și găsește de lucru. Cred că-l înțeleg. În fond, e copilul fratelui său. Dar ea o să tot apeleze la el pentru bani, știi și tu.

– De ce să muncești când poți să te duci și să te vâlcărești la fratele amantului tău mort ca să-l convingi să-ți dea bani? Dacă vrea să-l ajute pe copilul ăla, ar trebui să-i dea bani mamei lui Dolly sau să plătească direct o parte din datorii.

– Ai de gând să-i spui asta?

– S-ar putea. Rowan ridică parașuta pentru a o duce la masa de reparații. La o adică, de ce nu?

Se gândi dacă să-și ofere părerea și sfaturile nesolicitate – ceea ce toată lumea detesta – sau să nu se amestece deloc unde nu-i fierbea oala. Până la pauza pentru tura de alergare, nu găsise încă o a treia variantă. Poate că antrenamentul fizic avea s-o ajute să se gândească la una.

Se schimbă în trening, luă o sticlă de apă și ieși. Gull i se alătură.

– La fix, observă el.

– Dacă mai rămâneam o oră înăuntru, cred că cineva ar fi avut de suferit. Ce-ai de gând să faci azi?

– Rămâne de văzut. Dar pot să-ți spun că sala de îmbarcare arată ca și cum ar fi fost curățată și organizată

de Martha Stewart. Și am terminat-o cu orice munci gospodărești, dar mă interesează să învăț mai multe despre asamblarea parașutelor.

– Deci ai studiat și capitolul ăsta?

– Doar fiindcă știi cum funcționează ceva nu înseamnă neapărat că știi și cum să-l faci să funcționeze. Tu ai calificare oficială superioară de tehnician plior. Mi-ai putea da lecții.

– Poate. Știa deja că Gull învăța repede. Te interesează să obții diploma sau să petreci mai mult timp cu mine?

– Aș considera că împușc doi iepuri dintr-o lovitură.

Se opriră pe marginea pistei. Rowan își scoase hanoracul și își puse sticla de apă peste el.

– Distanță sau timp?

– Ce zici de-o întrecere?

– Ție ți-e ușor să vorbești, Picioare-Iuți.

– Te las să pornești înainte. Jumătate de kilometru din totalul de cinci.

– Jumătate de kilometru? Execută un scurt joc de glezne pentru a-și relaxa mușchii. Crezi că mă poți întrece cu un asemenea avans?

– Dacă nu te întrec, măcar un timp o să savurez peisajul.

– În regulă, șmecherule, dacă vrei să-mi vezi fundul, s-a rezolvat.

Trecu pe culoarul interior, porni cronometrul, apoi începu să alerge.

Al naibii de plăcut peisajul, își spuse Gull, plimbându-se pe pistă și punându-și căștile în urechi. Își rezervă un moment să-și relaxeze mușchii, scuturându-și brațele și ridicând genunchii. Când Rowan parcurse jumătate de kilometru, o luă la fugă.

Și, Doamne, cât de plăcut era să se miște, să respire, în timp ce muzica îi bubuia la maximum în urechi. Aerul cald și uscat îl învăluia din toate părțile, soarele se revărsa

pe pistă, în timp ce privea trupul bine făcut al lui Rowan, care alerga în fața lui.

Nici că se putea mai bine.

Acceleră treptat până când, după un kilometru jumătate, distanța dintre ei se reduse la jumătate. Rowan se schimbase într-o pereche de pantaloni scurți ce i se lipeau pe coapse și un maiou mulat pe piept. Când se apropie și mai mult, Gull îi admiră nestingherit mușchii bine conturați și felul în care lumina soarelui se reflecta pe umerii ei puternici.

Ar fi vrut s-o atingă.

Tânjea după acel trup, recunoscu el. Era însă și complet fascinat de mintea ei. Acea combinație îl făcea să nu se mai gândească la nimeni altcineva.

După trei kilometri, ajunse la doar câțiva pași în urma ei. Ea aruncă o privire peste umăr, clătină din cap și făcu un efort să accelereze.

Cu toate acestea, după patru kilometri alerga lângă ea, umăr la umăr. Se gândi s-o lase mai moale – când auzi răsuflarea ei întretăiată –, dar spiritul lui de competiție nu-l lăsă. Trecu de kilometrul cinci la câțiva zeci de pași mari înaintea ei.

–Iisuse! Iisuse! Rowan se aplecă în față să-și tragă sufletul. Ar trebui să fiu furioasă. A fost umilitor.

–M-am gândit să te las să câștigi, dar te respect prea mult ca să am o atitudine superioară față de tine.

–Vai, mulțumesc, zise ea, izbucnind în râs.

–Cu plăcere.

–Și totuși. Examină cronometrul pe care-l oprise la capătul cursei. A fost un record personal pentru mine. Se pare că mă motivezi să excelez.

Chipul îi strălucea de sudoare; se uită drept în ochii lui, cu o privire rece și limpede.

Nu alergase suficient, își dădu seama Gull. Nu epuizase nici pe departe dorința. Își agăță degetele în maioul ei și o smuci spre el.

–Stai. Încă nu mi-am recăpătat suflul.

–Exact.

O dorea cu respirația tăiată, își spuse el în timp ce o săruta. Înfierbântată și respirând greu și la fel de copleșită de dorință ca el. Avea gust de bomboană de lămâie, acrișoară și caldă. Erau încinși de căldură și dorință, iar inima ei bătea cu putere pe pieptul lui.

Pentru prima dată, Rowan tremură, doar puțin. Gull nu își dădea seama dacă era din pricina efortului sau a sărutului. Nici nu-i păsa.

De undeva din apropiere cineva scoase un strigăt și un fluierat aprobator. Și pentru prima dată, ca o bomboană de lămâie lăsată-n soare, Rowan simți că se topește.

Chiar atunci, sirena sună.

Se smulseră din îmbrățișare, respirând rapid și sacadat, cu privirile îndreptate spre garnizoană.

–Va urma, spuse Gull.

capitolul 12

Aflat în aer în după-amiaza următoare, cu un jucător profesionist de golf prins de el, Lucas privea în jos, spre agitația de la bază. Până la urmă nu avea să mai ia cina cu fiica lui în seara aceea.

Simți cum îl cuprinde dezamăgirea, amintindu-i de câte ori fusese nevoit să-și anuleze planurile cu ea în timpul sezoanelor lui. Spera să fie în siguranță; spera să fie puternică.

–Ăsta e cel mai grozav moment din viața mea! strigă clientul lui.

„Ești tânăr încă", își spuse Lucas. „Cele mai grozave momente vin și trec. Dacă ai noroc, vin în continuare."

După ce aterizară, după ce văzură fotografiile obișnuite și priviră înregistrarea, după ce se termină și cu mulțumirile, Lucas citi mesajul de pe telefonul lui:

Îmi pare rău pentru cină. Am prins unul. Ne vedem mai târziu.

–Ne vedem mai târziu, murmură el.

Lucas sună la bază ca să se intereseze despre incendiu.

Cel care izbucnise cu o zi în urmă fusese stins de un echipaj de doar patru persoane, și întreaga intervenție nu durase mai mult de zece ore.

Cel de azi părea mai dificil.

Incendiul izbucnise într-o rulotă, pe Lee Ridge, iar echipa de intervenție fusese formată din șaisprezece persoane. Printre care și fiica lui.

Deși își amintea bine zona, își consultă harta de pe perete. Pini galbeni și pini de coastă, cugetă el, și brazi

Douglas. Eventual puteau folosi pârâul Lee ca sursă de apă sau, în funcție de situație, unul dintre acele mici ape curgătoare atât de pitorești.

Studie harta, cântări locurile de aterizare și cât era de dificil să sari în acele păduri dese și tăcute.

Rowan avea să fie bine, se liniști el singur. El avea să se ocupe de niște hârtii, apoi să mănânce ceva la cină. Apoi să aștepte.

Se zgâii la monitorul calculatorului preț de cinci minute până să se recunoască înfrânt. Avea prea multe pe cap, admise.

Se gândi să meargă la bază, să folosească sala lor de sport, eventual să încerce să o îmbrobodească pe Marg să-i dea ceva de mâncare. Dar aducea prea mult a ceea ce era, de fapt. Neliniște.

Fusese plăcut să ia cina într-un restaurant, cu două seri înainte, își aminti el. Să bea puțin vin, să poarte o conversație interesantă și să ia o masă caldă. Se obișnuise prea mult cu mâncatul pe fugă când Rowan nu era prin preajmă. Nu că ar fi fost vreunul dintre ei expert în bucătărie, dar se descurcau.

Când era singur, mergea de obicei la micuța cafenea de lângă magazinul lui de suvenire, dacă își amintea mereu chiar înainte de închiderea localului. Sau își pregătea în grabă un sendviș, dacă nu mergea până la bază. Putea să-și pună la microunde un semipreparat, avea întotdeauna pachete întregi prin casă. Dar nu se obișnuise nici până acum să stea jos și să mănânce singur, lipsit de compania colegilor.

Fuseseră anumite momente, știa și el, în cariera sa de pompier parașutist, în care se simțise foarte singur. Însă își dăduse seama, într-un final, că nu cunoscuse adevărata singurătate decât atunci când începuse să-și petreacă nopțile într-o casă pustie.

Își scoase telefonul. Dacă ar fi stat pe gânduri, n-ar mai fi făcut-o. Așa că o sună pe Ella înainte de a ști prea bine ce are de gând să-i spună și cum.

–Alo?

Vocea ei părea atât de veselă, de lejeră. Lucas aproape că intră în panică.

„«Omul de Fier» pe naiba", își spuse.

–A, Ella, sunt Lucas.

–Bună, Lucas.

–Da, bună.

–Ce mai faci? întrebă ea după zece secunde de tăcere.

–Bine. Sunt bine. Chiar m-am simțit foarte bine acum două seri. „Doamne Sfinte, Lucas."

–Și eu. M-am gândit cu plăcere la asta de-atunci, și la tine.

–Da?

–Da. Acum că m-ai sunat, sper c-o să mai repetăm figura.

Lucas simțea cum îl cuprinde treptat un sentiment plăcut, sfârșind într-un un rânjet larg, prostesc. Nu era chiar atât de greu.

–Abia aștept să luăm cina din nou împreună.

–Și eu. Când?

–Păi, de fapt... În seara asta? Știu că nu te-am anunțat din timp, dar...

–Să zicem că e un gest spontan. Îmi place spontaneitatea.

–Asta e bine. Grozav. Vin să te iau la șapte?

–Sau am putea fi spontani amândoi. Vino la cină, Lucas, am chef să gătesc. Îți plac pastele?

–Sigur, dar nu vreau să te deranjez.

–Nu fac nimic sofisticat. Se anunță o seară frumoasă; am putea mânca afară, pe terasă. Am tot lucrat în grădină, abia aștept să mă laud cu ea.

–Sună bine.

O masă caldă, o seară petrecută pe terasă lângă o grădină – două cine în decurs de trei zile cu o femeie frumoasă? Era de necrezut.

– Ai nevoie de indicații?

– Te găsesc eu.

– Atunci ne vedem în jur de șapte. Pa, Lucas.

– Pa.

Stabilise o întâlnire, își spuse el, aproape uluit. Una oficială.

Doamne, spera să n-o dea în bară.

Se gândea la Rowan în timp ce conducea spre casă, să se schimbe pentru cină. Ea era probabil în toiul acțiunii acum, prin foc și fum, acționând, luând decizii. Fiecare parte din corpul și mintea ei se concentra să stingă flăcările și să rămână în viață.

Se gândi la ea când intră în casă, care se afla la doar câteva minute distanță de bază. O locuință mare, reflectă el. Dar când Rowan era acasă, avea nevoie de spațiu, iar părinții lui veneau și ei în vizită de câteva ori pe an.

Însă în lungile perioade în care ei nu erau acasă, spațiile goale păreau să crească.

Își ținea casa în ordine. Toți acei ani în care fusese nevoit să aibă la îndemână ce-i trebuia îi influențaseră și viața personală. Așa că totul era la locul lui.

Mamei lui îi plăcea să se foiască prin casă, să aibă *lucruri* împrăștiate peste tot, iar el le împacheta și le punea deoparte de fiecare dată când ea era plecată și le despacheta din nou când sosea.

Mai puține lucruri de pe care să șterg praful.

La fel făcea și cu pernele colorate pe care ei îi plăcea să le împrăștie pe toată canapeaua și pe scaune. În felul acesta nu le mai arunca pe podea de fiecare dată când voia să se întindă.

În camera lui, patul era acoperit de o cuvertură maro, uni, în colț se zărea un scaun simplu, băițuit, iar ferestrele

erau acoperite de obloane din lemn închis la culoare. Până și pe Rowan o exaspera lipsa de culoare și stil, dar el găsea că era ușor să faci curat într-o asemenea casă.

Cămășile erau frumos ordonate în dulap, separate de pantaloni printr-un rând de rafturi, pe care și-l construise singur și unde-și ținea pantofii.

–Nimic sofisticat, spusese Ella, dar ce însemna asta mai exact?

Când simți că începe să-l cuprindă panica, se decise și luă ceva simplu. Pantaloni kaki și o cămașă albastră. După ce se îmbrăcă, verifică dacă nu mai apăruse cumva vreun raport de incendiu.

Nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să aștepte, își spuse el, însă, de această dată, preț de câteva ore, nu avea să aștepte singur.

Fiindcă Ella pomenise de grădina ei, se opri pe drum și cumpără un buchet de flori. Cu florile nu dai niciodată greș, atâta lucru știa și el.

Introduse adresa ei în dispozitivul GPS al camionetei. Pentru orice eventualitate. Cunoștea zona și strada.

Se întrebă despre ce aveau să vorbească. Se întrebă dacă ar fi trebuit să cumpere vin. Nu se gândise la vin. Oare vin și flori ar fi fost prea mult?

Era oricum prea târziu să mai cumpere vin, plus că de unde să știe ce vin să aleagă?

Intră pe alee, parcă în fața garajului unei case drăguțe, cu mai multe etaje, cu o tencuială de ghips într-o nuanță îndrăzneață de portocaliu, care, își spuse el, i se potrivea proprietarei. O mulțime de ferestre prin care să privești munții, florile din curte, o mulțime de flori, într-o explozie de culori și forme, înălțându-se și revărsându-se din ghivece mari, de lut nears, pe pietrele micii verande acoperite de la intrare.

Acum se întrebă dacă trandafirii galbeni pe care îi adusese nu erau cumva exagerați.

–Cu florile nu dai niciodată greș, mormăi el în barbă, în timp ce cobora din camionetă și își dădea seama că i se cam înmuiaseră picioarele.

Probabil c-ar fi trebuit să-și cumpere un hamburger și niște cartofi prăjiți de la cafenea și să se instaleze frumos în biroul lui. Nu se pricepea la așa ceva. Era prea *bătrân* pentru asemenea lucruri. Femeile fuseseră dintotdeauna de neînțeles pentru el, deci cum ar fi putut el să se facă înțeles de o femeie?

Se simți prost și neîndemânatic și parcă amuțise dintr-odată, dar fiindcă nu putea să dea înapoi, sună la ușă.

Ea deschise. Avea părul prins sus la spate, iar chipul îi era cald și primitor.

–M-ai găsit. O, sunt minunați. Luă trandafirii și, așa cum ar fi făcut orice femeie, își îngropă fața între flori. Mulțumesc.

–Mi-au amintit de vocea ta.

–Cum așa?

–Sunt frumoși și veseli.

– Ce drăguț să spui asta. Intră, zise ea și, luându-l de mână, îl trase înăuntru.

Casa era plină de culoare și de toate *lucrurile* pe care mama lui le-ar fi aprobat. Luminoase și în culori îndrăznețe, moi și cu texturi diferite, modelele care de care mai variate tronau în camera de zi, iar lumânările ardeau în șemineul din piatră de râu.

–E o casă grozavă.

–Și mie îmi place. Studie alături de el camera de zi, cu o expresie de satisfacție calmă. E prima casă pe care am cumpărat-o, am mobilat-o și am decorat-o de capul meu. E probabil cam prea mare, dar copiii vin des și atunci îmi place să am mult spațiu. Să mergem în spate să pun astea în apă.

Era mare, remarcă el, și complet deschisă, astfel că treceai oarecum firesc dintr-o încăpere în cealaltă. Nu știa prea multe – mai nimic, de fapt – despre decorațiuni

interioare, dar atmosfera era pe măsura aspectului. Luminoasă, veselă, relaxată.

Apoi, când văzu bucătăria, făcu ochii mari. Se deschidea, într-o parte, spre o sală de mese, și, în cealaltă, spre o încăpere spațioasă pentru musafiri – cu o altă canapea, scaune, ecran plat mare. Dar centrul arăta exact ca în pozele din reviste, cu blaturi din granit, o insulă centrală, dispozitive strălucitoare din oțel, dulapuri din lemn de culoare închisă, multe dintre ele cu vitrine de sticlă pentru a expune paharele și vesela. Câteva dispozitive mici și complicate, ce păreau a fi confecționate din același oțel inoxidabil, erau așezate pe blaturile de lucru.

– Asta da bucătărie!

– Bucătăria și peisajele care se văd de aici m-au convins să cumpăr casa. Mi-am dorit-o din clipa în care am văzut-o. Alese o sticlă de vin roșu de pe un raft de sticlă și o așează pe blatul de bucătărie, alături de un tirbușon. Ce-ar fi să deschizi asta până scot o vază?

Deschise o ușă, cercetă rafturile și alese o vază înaltă, de un albastru-cobalt. Lucas deschise vinul în vreme ce ea tăie capetele tulpinilor, sub un șuvoi de apă, în chiuveta insulei centrale.

– Mă bucur că ai sunat. E un mod mult mai plăcut de a-mi petrece seara decât lucrând la teza de doctorat.

– Lucrezi la teza de doctorat?

– Aproape am terminat-o. Ridică o mână, încrucișând degetele. Am amânat-o mult prea mult, așa că acum recuperez timpul pierdut. Pahare de vin roșu, îi spuse ea, al doilea raft din dulapul aflat în dreapta chiuvetei. Mmm, ce frumos arată trandafirii ăștia în contrast cu albastrul. Cum a fost azi la muncă?

– Bine. Ne-a venit un grup mare din Canada, un altul din Arizona, plus câțiva cursanți. A fost o zi aglomerată. Iar ieri și mai și. De-abia am apucat să dau o fugă până la bază să văd ce fac după necazul ăla.

– Ce necaz?

– Presupun că tu n-ai auzit, îi spuse el, luându-și privirea de la vază. Cineva a intrat în sala lor de îmbarcare ieri – sau cândva în timpul nopții – și a făcut totul ferfeniță.

– Cine-ar face o asemenea tâmpenie?

– Ei bine, s-ar putea să fi fost Dolly Brakeman. E o fată de pe-aici care a avut o... o relație cu parașutistul mort vara trecută. A născut copilul lui în primăvară.

– O, Doamne, o cunosc pe mama ei. Suntem prietene. Irene lucrează la școală. E una dintre bucătăresele noastre.

Știuse asta, își dădu seama Lucas, știuse că Irene lucra la cantina școlii:

– Ascultă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc deloc vorba despre Dolly.

– Irene e una, Dolly e alta – și, crede-mă, știu asta foarte bine. Ella înfipse în vas o tulpină scurtată. Fata aia i-a făcut viața un iad lui Irene. În orice caz, ceea ce s-a întâmplat cu tatăl copilului e o tragedie pentru ea, dar de ce-ar vrea să vandalizeze baza?

– Știi că Dolly a fost la un moment dat bucătăreasă acolo și au angajat-o înapoi?

– Știam că lucrase acolo. Nu am vorbit cu Irene de când am trecut pe la ei să le duc un dar pentru copilaș. Știam că ea și Leo au plecat la... Bozeman, cred – să o aducă acasă pe Dolly, împreună cu copilul – așa că am stat deoparte o vreme, le-am lăsat răgaz să se liniștească toți. Nu știam însă că Dolly se angajase din nou la bază.

– I-au mai oferit o șansă. Știi că a plecat după accidentul lui Jim. Înainte să plece, a atacat-o pe Rowan.

– Pe fiica ta? Irene nu mi-a spus niciodată... Dar sunt multe lucruri pe care nu le spune despre Dolly. De ce?

– Ro era partenera lui Jim la acea săritură. E absurd, dar așa a reacționat Dolly. Și de-abia se întorsese la bază de câteva zile când Ro a dat peste ea chiar în timp ce-i împrăștia sânge de porc prin toată camera.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Când își înfipse în șold mâinile strânse în pumn, Lucas își spuse că aceasta era atitudinea ei dură de directoare. Îi plăcea.

–N-am auzit nimic despre asta. Ochii adânci și verzi îi scânteiau în vreme ce turna vinul. Va trebui s-o sun pe Irene mâine, să văd dacă are nevoie... de ceva. Știu că Dolly îi dă mari bătăi de cap, și asta e puțin spus, dar Irene credea sincer că după nașterea copilului, după ce a convins-o să meargă la biserică, după ce a primit-o înapoi acasă, Dolly avea să se mai liniștească. E evident că n-a fost așa.

Plină de compasiune acum, și cu o umbră de îngrijorare, privirea ei o întâlni pe a lui.

–Cum se descurcă fiica ta?

–Ro? Se descurcă. Se lucrează întruna la reparații și confecții de-atunci și probabil că au reușit să avanseze suficient ca să preia câteva apeluri. O echipă de patru oameni a intervenit ieri, practic o operațiune ultrarapidă.

–Asta e bine. Poate vor apuca să se odihnească puțin.

–Nu prea sunt șanse. Sirena a sunat azi pe la patru și jumătate.

–Rowan e plecată la o intervenție? Acum? Nici asta n-am auzit. N-am ascultat știrile toată ziua. Lucas, probabil ești îngrijorat.

–Nu mai mult decât de obicei. Face parte din munca noastră.

–Acum mă bucur și mai mult că ai sunat.

–Și te-am supărat și te-am făcut să te îngrijorezi pentru Irene.

–Mă bucur că știu ce se întâmplă cu ea. Nu pot să ajut dacă nu știu. Se întinse și își puse o mână peste a lui. Ce-ar fi să iei paharul tău de vin și sticla pe terasă? Ies și eu imediat.

Lucas ieși pe ușile largi de sticlă care dădeau pe terasă, de unde se vedeau munții, cerul nesfârșit și grădina ei,

care îl impresionă – din nou – ca o imagine ruptă dintr-o revistă.

O suprafață pătrățoasă, acoperită cu un strat protector viu colorat, precum cele pe care le văzuse în părculețe, cuprindea un teren de joacă pentru nepoții ei: leagăne, scări, bare, chiar și o căsuță de jucărie, cu o masă cu umbreluță și scaune în miniatură.

Locul de joacă era la fel de vesel precum casa însăși – și îi arăta că Ella nu-și amenajase aici o casă doar pentru ea, ci una de care să se poată bucura întreaga familie.

Cu toate astea, florile ei erau adevăratul spectacol.

Recunoscu trandafirii – atâta știa – dar restul, în ochii lui, crea niște izvoare de basm, revărsări de culoare și formă, legate între ele prin poteci înguste de piatră. Mici unghere lăsau loc pentru bănci, un umbrar acoperit de viță cățărătoare, o mică fântână din cupru, înspumată.

Sub privirile lui, o ciocârlie de câmp țâșni prin aer spre bolul larg al unei hrănitoare pentru păsări ca să ia cina.

Lucas se întoarse când Ella ieși cu o tavă.

–Ella, e uluitor. N-am mai văzut așa ceva decât în filme.

Gropițele ei din obraji parcă îi făcură cu ochiul, îmbujorate.

–Mândria și bucuria mea și poate și puțină obsesie. Foștii proprietari ai casei erau pasionați de grădinărit, deci am avut un punct de pornire minunat. Cu unele schimbări, câteva completări și multă muncă am reușit s-o personalizez.

Puse tava pe masă, între două scaune de terasă de un albastru intens.

–Parcă ziceai că n-o să te deranjezi prea mult.

Privi aperitivele sofisticate, aranjate frumos pe tavă.

–Va trebui să-mi mărturisesc viciul secret. Îmi place la nebunie să mă deranjez. Ridică paharul de vin. Sper că nu te deranjează.

–Că n-oi fi prost.

Ella se așeză, aplecată spre el, în vreme ce clopoțeii de vânt începură să cânte în briza verii. Ciocârlia cântă drept răsplată pentru cină.

–Îmi place foarte mult să stau aici, în special la ora asta sau dimineața devreme.

–Și probabil că nepoților tăi le place la nebunie să se joace aici.

Băură vin, mâncară aperitivele sofisticate, discutară despre nepoții ei, ceea ce îl făcu și pe el să-i spună tot felul de anecdote din copilăria lui Rowan.

Se întrebă de ce avusese acele momente de panică. Se simțea atât de confortabil în prezența ei, acum că trecuse de primii pași. Și de fiecare dată când Ella zâmbea, ceva se mișca în sufletul lui. După o vreme aproape că nu i se mai păru ciudat faptul că savura o seară frumoasă de vară, bând un vin bun și admirând peisajul în vreme ce discuta relaxat cu o femeie frumoasă.

Aproape că reuși să uite cum petrecuse multe alte seri de vară. Cum își petrecea fiica lui seara aceea.

–Te gândești la ea. La Ro a ta.

–Cred că e tot timpul acolo, undeva, în mintea mea. E priceputâ și are niște colegi de nădejde. Își vor face treaba.

–Ce crezi că face la ora asta?

–O, depinde. Atât de multe lucruri, își spuse, și toate grele, periculoase, necesare. Poate e pe un front de tăiere. Se alege o poziție, se analizează reacția focului, vântul și așa mai departe, și se doboară copacii, se taie tufișurile.

–Fiindcă acestea sunt sursă de combustibil.

–Da. Au câteva surse de apă, deci s-ar putea să fie la furtun. Știu că au aruncat nămol peste ele mai devreme.

–De ce-ar arunca nămol peste Rowan?

Lucas izbucni într-un hohot de râs prelung și încântat.

–Scuze. Mă refeream la flăcări. Nămol e numele pe care îl dăm noi agentului de stingere care se aruncă din

cisterne. Crede-mă, nici un pompier paraşutist nu-şi doreşte să fie sub aşa ceva.

–Iar tu vorbeşti despre *ele* fiindcă bărbaţii întotdeauna se referă la lucrurile periculoase sau enervante cu care au de-a face ca fiind de gen feminin.

–A...

–Te tachinez. Să zicem. Vino înăuntru până pregătesc cina. Poţi să-mi ţii companie şi să-mi povesteşti despre nămol.

–Nu vrei să ştii despre nămol.

–Te înşeli, îi spuse ea, strângând tava, paharele şi vinul. Mă interesează.

–E un noroi gros de culoare roz şi îţi arde pielea dacă vine în contact cu ea.

–De ce roz? E cam feminin.

El rânji, în vreme ce ea scoase o tigaie mică.

–I se adaugă oxid feric pentru a-l face roşu, dar arată ca o ploaie roz când cade din cer. Culoarea marchează zona în care se aruncă.

Ella picură ulei în tigaie, tocă usturoiul, câteva roşii cărnoase, ovale, punându-i între timp întrebări şi făcând observaţii.

În mod cert *părea* interesată, îşi spuse el, dar lui îi venea greu să se concentreze. Mirosul ei, felul în care se mişca, felul în care arătau mâinile ei când tăia şi toca legumele, felul în care zâmbea, felul în care suna numele lui pe buzele ei.

Buzele ei.

Nu avea de gând s-o facă. Aşa se întâmpla când acţionai înainte de a gândi. Dar îi tăie uşor calea când ea se întoarse cu spatele spre blatul de lucru, iar corpurile li se atinseră şi se frecară unul de celălalt. Ea ridică bărbia, zâmbi, poate dădu să spună ceva, însă...

O întrebare în ochii ei, o invitaţie? Nu ştiu, nici nu se gândi. Acţionă, pur şi simplu. Mâinile îi alunecară pe umerii ei şi îşi lipi buzele de ale ei.

Atât de moi. Atât de dulci. Cedând sub apăsarea gurii lui în vreme ce mâinile ei îi alergară în sus pe spate, încleștându-se pentru a-i ține laolaltă. Ella se ridică pe vârfuri, iar senzația trupului ei frecându-se de al lui îi spulberă tot calmul și aprinse focul.

Voia să se îngroape în ea ca într-o pătură la sfârșitul unei nopți reci de iarnă.

Îi eliberă buzele și își sprijini fruntea de a ei.

–De vină e zâmbetul tău, murmură el. Din cauza lui mi-e greu să gândesc limpede.

Ea îi prinse fața între mâini și îi ridică bărbia ca să-l poată privi în ochi. Ce bărbat dulce, își spuse ea. Ce bărbat dulce, dulce.

–Cred că cina mai poate aștepta. Se desprinse ușor din îmbrățișare, stinse focul de sub tigaia cu ulei, apoi se lăsă pe spate pentru a-l privi din nou. Vrei să vii sus cu mine, Lucas?

–Eu...

–Nu suntem copii. Avem amândoi mai mulți ani în urma noastră decât ne-au rămas de-aici înainte. Când avem șansa să ne oferim ceva bun, ar trebui să profităm. Deci... zise ea și îi întinse mâna. Vino sus cu mine.

El o prinse de mână, cu răsuflarea întretăiată, în vreme ce ea îl conducea prin casă.

–Nu e vorba doar că ți-e milă de mine, nu?

–De ce mi-ar fi?

–Fiindcă e atât de evident că îmi doresc... asta.

–Lucas, dacă nu ți-ai dori-o, mi-ar fi milă de mine. O sclipire de umor îi lumină fața când o ridică spre a lui. M-am întrebat încă de când ai sunat dacă o să ajungem să ne culcăm împreună în noaptea asta și a trebuit să fac treizeci de minute de yoga ca să-mi calmez emoțiile.

–Emoții? Tu?

–Nu sunt o pustoaică, îi aminti ea, trăgându-l în dormitorul ei, unde lumina care intra pe ferestre strălucea discret. Bărbații de vârsta ta sunt în general interesați

de femei de treizeci și ceva de ani, nu de peste cincizeci. Ceea ce înseamnă douăzeci de ani de gravitație împotriva mea.

–Ce treabă aș avea eu cu o femeie de-o vârstă cu fiică-mea?

Când ea râse la întrebarea lui, el zâmbi și adăugă:

–La naiba. M-ar face să mă simt bătrân. Oricum sunt îngrijorat c-am s-o dau în bară. NU prea am antrenament, Ella.

–Sunt destul de ruginită și eu. Cred că vom vedea dacă ne revenim pe parcurs. Ai putea începe prin a mă săruta din nou. Din câte am văzut ne descurcăm amândoi foarte bine la capitolul ăsta.

Lucas se întinse spre ea, iar, de data aceasta, Ella își trecu brațele pe după gâtul lui. O simți ridicându-se din nou pe vârfuri în vreme ce buzele li se întâlniră și se deschiseră ușor pentru a permite alunecarea lentă și seducătoare a limbilor.

Reuși să nu se mai gândească, să nu-și mai facă griji pentru ce s-ar putea întâmpla. Mâinile lui îi mângâiară spatele, coborând peste șolduri, urcând din nou, pe talie, apoi ajungând tot mai sus, până îi scoase agrafele din păr.

Acesta se revărsă peste mâinile lui, îi alunecă printre degete, în vreme ce ea își dădu capul pe spate pentru ca buzele lui să-i poată atinge gâtul.

Emoțiile se topiră într-un amestec de confort și excitație. Ella se înfioră când el o desprinse din îmbrățișare pentru a-i descheia cămașa. La fel simți și el când ea îi imită gestul.

Ella își scoase ușor sandalele; el își scutură din picioare pantofii.

–Până una, alta...

–E bine, completă el și o sărută din nou.

Și, o, da, cu siguranță se descurca foarte bine la acel capitol.

Îi dădu cămașa la o parte și își întinse palmele pe pieptul lui. Solid și bine făcut după atâtea antrenamente, plin de cicatrici după o viață întreagă în care își făcuse datoria. Își puse buzele pe pieptul lui, în vreme ce el îi trase cămașa, aruncând-o peste a lui pe podea. Când îi prinse sânii în mâinile lui, Ella uită de gravitație. Cum ar fi putut să-și facă griji când el o privea ca și când ar fi fost nespus de frumoasă? Când el o săruta cu o intensitate atât de calmă, atât de deplină?

Lucas își descheie cureaua, avid să atingă și să fie atins, avid să-și amintească tot ceea ce simțea un trup când dorea și era dorit. Pantalonii pe care și-i alesese după douăzeci de minute de deliberare alunecară acum pe podea. Apoi simți că inima îi bate cu putere atunci când o ridică în brațe.

–Lucas. Copleșită, își lăsă capul pe umărul lui. Toată viața mi-am dorit ca cineva să facă asta. Să mă ia pur și simplu pe sus. Tu ești primul.

El se uită fix în ochii ei uluiți și se simți ca un rege în timp ce o purta pe brațe spre pat.

În lumina difuză, se atingeau și se gustau. Își aminteau și descopereau. Rotunjimile, unghiurile ascuțite, toate punctele plăcerii de savurat.

Când o pătrunse, ea îi șopti numele – cea mai dulce muzică. Mișcându-se în ea, fiecare penetrare lungă și lentă îi rezona în inimă, ca sunetul ciocanului pe nicovală. Ea veni în întâmpinarea lui, își potrivi ritmul peste al lui, înfigându-și degetele în șoldurile bărbatului pentru a-l ghida.

Regele se transformă în armăsar, cabrându-se peste partenera sa.

Când ea strigă, încleștându-se în jurul lui în timp ce juisa, sângele lui zvâcni, în triumf. Și, renunțând să se mai controleze, se lăsă purtat de acel triumf până dincolo de limită.

–O, Doamne, spuse ea după câteva momente în care rămaseră amândoi întinși, cufundați într-o stupoare tăcută. Am atâtea clișee aplicabile, cum că e *într-adevăr* ca mersul pe bicicletă sau că devine mai bun cu vârsta, ca vinul și brânza. Dar cred că ajunge dacă zic: uau!

Lucas o trase spre el, unde, supusă, ea se ghemui, cu capul pe umărul lui.

–„Uau" e de ajuns, într-adevăr. Cât despre tine, totul e „uau"!

–Lucas. Își adânci obrazul în gâtul lui. Îți jur, mă faci să tresar. Nimeni nu mi-a mai spus astfel de lucruri.

–Atunci o mulțime de bărbați sunt pur și simplu proști. Îi răsuci părul pe deget, încântat că își putea permite acel gest. Aș scrie o poezie despre părul tău dacă aș ști cum.

Ea râse și, în același timp, trebui să clipească pentru a-și alunga lacrimile.

–Ești cel mai dulce bărbat. Se ridică să-l sărute. Am să-ți pregătesc cele mai bune paste pe care le-ai mâncat vreodată.

–Nu trebuie să te dai peste cap. Am putea să facem niște sendvișuri sau ceva de genul ăsta.

–Paste, spuse ea, cu roșii proaspete și busuioc din grădina mea. Ai nevoie de combustibil pentru mai târziu.

Când privirea ei strălucitoare se reflectă în ochii lui, el îi lovi ușor fesele goale.

–În cazul ăsta, ar fi bine să coborâm și să ne apucăm de gătit.

capitolul 13

În vreme ce tatăl ei era cufundat într-un somn al celor pe drept extenuați, în patul Ellei, Rowan intra în cea de-a opta oră de bătălie. Reușiseră să delimiteze incendiul, și aproape că aveau lucrurile sub control, când dintr-odată izbucni un șir de scântei, scuipate de dincolo de linia frontului, într-un potop violent de ramuri în flăcări. Într-o zecime de secundă, echipa de pompieri se trezi încolțită ea însăși între incendiul principal și focurile răzlețe ce se răspândeau cu repeziciune.

De parcă s-ar fi căscat gurile iadului, tăciunii aprinși sfâșiau aerul încărcat, lovindu-se de căștile pompierilor și arzându-le pielea. Cu un scrâșnet răsunător, un pin galben luă foc, scuipând flăcări prin norii de fum înțepător. Catapultate de vântul întețit de flăcări, bucăți de cărbune aprins zburară peste frontul ce începea să se dezintegreze, transformând ceea ce fusese o victorie aproape sigură într-o nouă bătălie disperată.

Supunându-se ordinelor, Rowan se desprinse din front cu jumătate de echipaj, alergând cu echipamentele în spinare spre noua vâlvătaie activă.

–Traseul de retragere e în spate, pe creastă-n jos, strigă ea, știind că aveau să rămână prinși în capcană dacă flancul ce își schimba poziția s-ar fi unit cu ceea ce reprezenta capul incendiului. Dacă trebuie să plecăm, aruncați echipamentul și fugiți ca de dracu'.

–O s-o prindem. O s-o ucidem, îi strigă Cards drept răspuns, cu obrajii încinși de febra vânătorii.

Stingeau din mers focurile răzlețe, bătându-le, săpându-le, tăind copacii din preajma lor.

–E un pârâu la vreo patruzeci și cinci de metri de-aici, spuse Gull, alergând lângă ea.

–Știu asta. Dar era surprinsă că știa și el. Vom instala pompa, vom da drumul la furtunuri și vom construi un front ud. O să înecăm afurisenia asta.

–Și aproape reușisem...

–Gibbon și restul echpei vor stinge capul.

Îl privi cu atenție, îi privi chipul strălucind în lumina focului, în vreme ce strigătele aspre și râsul sălbatic se amestecau cu urletul animalic al focului.

Febra dragonului, după cum știa, se putea răspândi ca un virus – ceea ce putea fi și bine și rău. Îi pulsa în vene chiar acum, fiindcă momentul decisiv se apropia.

–Dacă ei nu reușesc, Picioare-Iuți, ia cât mai multe echipamente și cară-le cât de departe poți. După cum alergi, ar trebui să întreci dragonul.

–Am înțeles.

Munceau cu o viteză demonică, aruncând echipamentul pentru a instala pompa și a desfășura furtunul, în vreme ce toți ceilalți tăiau rapid un front cu fierăstraiele.

–Să-i dăm bice! strigă Rowan, ținându-se bine pe picioare, încordându-și corpul și prinzând strâns furtunul. Când acesta se umplu și își scuipă în forță jetul puternic, lăsă să-i scape un chiuit nebunesc.

Brațele ei, deja extenuate de orele extenuante de muncă fizică, tremurară. Dar buzele i se arcuiră într-un rânjet febril.

–Ia de-aici!

Îi aruncă lui Gull o privire și râse ca o nebună.

–Încă o noapte lenevoasă și cețoasă de vară. Privește. Făcu un semn din bărbie. Cedează. Capul începe să se stingă. Frumoasă priveliște.

Cu doar o oră înainte de ivirea zorilor, incendiul de pădure se dădu bătut. În loc să-și strângă echipamentele, pompierii epuizați se adăpostiră lângă pârâu, sprijinindu-și

capetele de rucsacuri, pentru a dormi câteva ore înainte de a curăța locul. Rowan nu protestă când Gull se întinse lângă ea, și mai ales când îi oferi o gură din berea lui.

–De unde-ai făcut rost de asta?

–Am mijloacele mele.

Rowan bău cu sete, apoi se întinse pe spate să privească stelele apărând prin perdeaua de fum ce începea să se destrame.

Ăsta, își spuse, era cel mai bun lucru – momentul acela atemporal, între noapte și zi – tăcerea pădurii, a muntelui și a cerului. Nimeni care nu luptase în acea bătălie nu ar fi putut simți vreodată o satisfacție atât de intensă în a o câștiga.

–După o noapte de muncă grea ar trebui să urmeze întotdeauna o sticlă de bere și lumina stelelor, decise ea.

–Acum cine a căzut pradă romantismului?

–Asta doar fiindcă sunt amețită de fum, ca o albină.

–Am avut cândva o iubită apicultoare.

–Serios?

–Katherine Anne Westfield. Oftă ușor, amintindu-și. Brunetă cu picioare lungi și ochi de culoarea ciocolatei topite. Am fost atât de îndrăgostit de ea încât am ajutat-o la stupi o vreme. Dar nu s-a terminat cu bine.

–Ai fost înțepat.

–Ha. Chestia e că ea insista să i se spună Katherine Anne. Nu Katherine, nu Kathy sau Kate sau Kat, nu K.A. Trebuia să-i pronunț tot numele. A ajuns să fie prea obositor.

–Te-ai despărțit de o femeie fiindcă numele ei avea prea multe silabe?

–Ai putea spune și-așa. Plus, trebuie să recunosc, albinele începeau să mă înspăimânte și ele.

–Mie îmi place să le ascult. Un sunet care te adoarme. Cassiopeea s-a stins, spuse ea, când constelația dispăru.

Apoi ochii i se închiseră și adormi pe loc.

Se trezi ghemuită lângă Gull, cu capul pe umărul lui. Ea nu era genul care să se cuibărească în brațele cuiva, își spuse Rowan. Îi trebuia spațiu – și cu atât mai puțin îi plăcea să se cuibărească lângă cineva în timp ce dormea sub cerul liber, alături de echipajul ei.

Era pur și simplu jenant.

Dădu să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar Gull o trase și mai aproape de el.

–Mai stai o clipă.

–Trebuie să ne apucăm de treabă.

–Da, da. Unde mi-e cafeaua, femeie?

–Foarte amuzant. De fapt, fu nevoită să-și rețină un zâmbet. Păstrează distanța.

–Te rog să remarci că eu sunt cel care a rămas în spațiul repartizat, iar tu ești cea care s-a apropiat și s-a încolăcit în jurul meu. Și, după cum vezi, eu nu mă plâng.

–Cred că mi s-a făcut frig.

El întoarse capul și o sărută pe creștet:

–Mie mi se pare că ești destul de caldă.

–Știi, Gull, asta nu e o excursie romantică în munți, cu cortul. Ne așteaptă o zi întreagă de curățenie.

–Pe care îmi face plăcere s-o amân câteva minute ca să savurez o fantezie în care urmează să facem sex matinal în excursia noastră romantică în munți, cu cortul. După care tu îmi o să faci cafea și o să-mi prăjești niște șuncă și ochiuri, îmbrăcată în pantaloni scurți și strâmți și într-un maiou din ăla foarte mulat. După care trebuie să mă lupt cu ursul care dă buzna peste noi. Evident, îl înving după o bătălie cruntă. *După aceea* tu îmi pansezi cu grijă rănile și *după aceea* facem din nou sex.

Ei nu-i plăcea să se cuibărească, își spuse Rowan, iar vrăjelile de genul ăla nu-și făceau efectul asupra ei. Atunci de ce se cuibărea și de ce era fermecată?

–Ai o viață imaginară cât se poate de activă.

–Nu merg nicăieri fără ea.

–Ce fel de urs?

–Trebuie să fie un grizzly, altfel ce rost ar mai avea?

–Iar eu presupun că port tocuri cui la pantalonii ăia scurți și strâmți.

–Din nou, altfel ce rost ar mai avea?

–Ei bine, după atâta sex și gătit și pansat răni mi s-a făcut foame. Se desprinse din brațele lui și se ridică în capul oaselor. Douăzeci de minute într-un jacuzzi cu apă fierbinte și înspumată, urmate de un masaj cu pietre fierbinți. Asta e fantezia mea matinală.

Rowan scotoci în rucsacul ei după un baton energizant. Îl devoră în timp ce-l privea cu atenție pe Gull. Acesta își șterse o parte din cenușa de pe față, dar mai avea destulă, iar părul lui arăta de parcă îl folosise pe post de mop pentru a șterge podeaua din beci.

Apoi își abătu privirea spre pădure, spre munți, care străluceau în depărtări sub lumina aurie a zorilor. Cine avea nevoie de fantezii, își spuse ea, când puteai să te trezești aici?

–Apucă-te de treabă, bobocule. Îl plesni ușor peste picior. Se face prânzul.

Gull ajută la deschiderea câtorva dintre coletele ce le fuseseră parașutate, ca să ajungă la pachetele cu mâncare și, mai important, la cafea. Se așeză pe pământ lângă Dobie.

–Cum a fost pentru tine?

–Fiule, a fost cea mai grea zi din tânăra mea viață. Dobie își înecă porția de cartofi copți, cu șuncă, în sos Tabasco, înfulecându-i de parcă urmau să devină un aliment interzis. Și poate și cea mai bună. Ai impresia că știi, adăugă, fluturând șunca, dar de fapt habar n-ai. N-ai cum să știi dinainte.

–Te-a mușcat de câteva ori.

Dobie își duse instinctiv mâna la arsurile de pe ceafă:

–Da, m-a atins de câteva ori. M-am gândit, când a început să ne potopească focul, că s-ar putea să ne pârlim. Doar pentru o clipă. Dar am învins din nou bestia. Ar trebui să-l vezi pe Trigger. O aşchie a zburat dintr-un ciot pe care-l dobora. L-a nimerit exact aici. Dobie se bătu cu degetele pe o parte a gâtului. Când a smuls-o, a rămas cu ditamai gaura, de ziceai că fusese înjunghiat cu un briceag.

–N-am ştiut.

–S-a întâmplat după ce echipa ta s-a retras în grabă spre focul secundar de pe creastă. Era sânge peste tot. Aşa că el şi-a pus nişte vată peste rană, a prins-o cu leucoplast şi a trecut la următorul ciot. M-a făcut să mă gândesc că, dacă e să mă pârlesc, cel puţin o să fiu lângă cel mai tare din parcare.

–Iar acum stăm frumos aici, luăm micul dejun şi ne bucurăm de priveliştea asta.

–Nu te contrazic, spuse Dobie, şi mai luă o porţie de cartofi. Ce-ai de gând să faci în legătură cu tipa aia?

Era clar la ce tipă se referea, iar privirea îi alunecă în direcţia lui Rowan.

–Tot ceea ce-mi stă în putinţă.

–Ar fi bine să-i dai bice, fiule, îl sfătui Dobie, în timp ce agita nelipsita sticlă de sos Tobasco. Vara trece repede.

Gull se gândi la acest lucru în timp ce munci pe brânci toată dimineaţa şi o parte din amiază. O abordase cu aceeaşi atitudine pe care ar fi adoptat-o dacă s-ar fi cunoscut în altă parte – acolo unde exista timp din belşug, la fel şi posibilitatea de a ieşi în oraş sau la un film sau la o plimbare lungă cu maşina, poate şi o zi petrecută pe plajă... Însă, dacă se gândea mai bine, lumea de aici şi lumea de acolo nu prea aveau multe în comun.

Poate era timpul să adopte faţă de ea aceeaşi atitudine pe care o avea faţă de muncă. Erau bune şi picnicurile

cu șampanie, dar în unele momente situația impunea o abordare mai puțin... elegantă.

Pe când își strângeau lucrurile, Gull își spuse că nu-și dorea nimic altceva pe lume decât să facă un duș și să se întindă pe o saltea adevărată pentru un somn neîntrerupt de opt ore.

Nici nu era de mirare, decise el când se întinse în avion, că femeile, în pofida atracției pe care o exercitau asupra lui, ocupau un loc atât de jos pe lista lui de priorități în majoritatea sezoanelor.

Își alungă orice alt gând din minte și adormi înainte ca avionul să se înalțe de la sol.

La fel ca restul echipei, se ridică, târșâindu-și picioarele, se ocupă de echipamentul lui, își atârnă parașuta. O privi pe Rowan scriind un SMS în timp ce se îndrepta spre clădirea de locuințe. Intră după ea, cu gândul de a se îndrepta direct spre apartamentul lui, să-și smulgă de pe el costumul de pompier, să-și scoată picioarele din afurisiții ăia de bocanci, care i se păreau acum de plumb. Nu mai simțea decât extenuarea, tensiunea și o iritare, ca o consecință firească a celor două.

Dacă tânjea după ceva, cu siguranță nu de o femeie avea nevoie, sau de Rowan Tripp în mod deosebit. Dacă era obosit, acest lucru se întâmpla din cauză că, exceptând situațiile în care era chiar frânt, petrecea prea mult timp gândindu-se la ea în toiul nopții. Așa că avea să înceteze. Pur și simplu avea să înceteze să se mai gândească la ea.

Dar când Rowan intră în cameră, el o urmă imediat.

–Ce naiba...

Gull închise ușa, o lipi cu spatele de ea și o sărută apăsat. Sărutul lui ardea de mânie, de frustrarea pe care reușise s-o ignore în ultimele câteva săptămâni. Acum le dezlănțui pe amândouă. La naiba cu toată povestea asta.

Se dădu un pas în spate, uitându-se fix în ochii ei.

–Sunt obosit. Sunt furios. Nu știu exact de ce, dar nu-mi pasă câtuși de puțin.

–Atunci ce-ar fi să...

–Taci. Am ceva de spus. Îi zdrobi din nou buzele cu gura lui, încătușându-i încheieturile cu mâinile. Povestea asta e tot mai tâmpită. Eu sunt tâmpit sau poate că tu ești tâmpită. Nu-mi pasă.

–Dar de ce naiba îți pasă? întrebă ea.

–Aparent de tine. Poate fiindcă ești al naibii de frumoasă și ai un corp superb și reușești să fii deșteaptă și curajoasă în același timp. Poate doar fiindcă sunt excitat. S-ar putea ca asta să fie explicația. Dar ceva s-a întâmplat aici; știm amândoi.

Fiindcă nu-l trimisese dracului, nici nu-l lovise între picioare – încă –, Gull estimă că avea o scurtă fereastră de timp în care să-și susțină pledoaria.

–Așa că e timpul să încetăm cu jocurile, Rowan. E timpul să arunci pe fereastră regula aia idioată a ta. Indiferent ce-ar exista între noi, trebuie să înfruntăm situația fără ocolișuri. Dacă e doar o scânteie, bine, o vom stinge și vom merge mai departe. Nu e nici un rău în asta. Dar al naibii să fiu dacă mai accept să mă lupt cu niște scântei. Ori intri în joc, ori nu. Deci, ce vrei să faci?

Rowan nu se așteptase la o asemenea izbucnire de mânie și forță din partea lui, ceea ce, având în vedere că-l văzuse nimicind trei bărbați cu o ferocitate pe care o admirase, fusese o greșeală din partea ei. Nu se așteptase ca ceva să-i mai poată stârni pasiunea după o intervenție de treizeci și șase de ore, dar acum, când el era acolo, privind-o de parcă nu se putea hotărî dacă voia s-o sărute sau s-o stranguleze, pasiunea nu era doar stârnită, ci îi cuprindea nebunește întreaga ființă.

–Ce vreau să fac?

–Corect.

–S-o stingem. Își înfipse mâinile în părul lui, îl smuci și-și lipi din nou gura de-a ei. Apoi inversă pozițiile, împingându-l pe el în ușă. La duș, bobocule.

Îi descheie rapid nasturii cămășii.

–Interesant, ăsta era primul lucru pe care voiam să-l fac înainte să mă enervez. O întoarse cu spatele spre baie și îi scoase bluza. Apoi nu m-am mai putut gândi decât să pun mâna pe tine.

Îi desfăcu pantalonii.

–Bocancii, reuși ea să spună în timp ce se sărutau și se pipăiau. Se așeză pe vasul de toaletă, iar degetele îi zburau printre șireturi. El se lăsă pe podea pentru a face același lucru.

–Asta n-ar trebui să fie sexy. Poate sunt doar excitat.

–Tu grăbește-te! Râzând, își dădu jos pantalonii, apoi se ridică pentru a-și scoate maioul și sutienul.

–Aleluia, murmură Gull.

–Dezbracă-te! îi ordonă ea, apoi, împleticindu-se în timp ce-și scotea chiloții, porni apa la duș.

Era o nebunie, își spuse ea. Era o nebunie să facă așa ceva, dar se simțea nebună. Un alt tip de febră a dragonului, decise pe loc, și se întoarse să-l tragă lângă ea sub jetul de apă.

–Suntem foarte murdari, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, apăsându-și trupul de-al lui.

–Și pe punctul de a deveni și mai murdari. Hai să creștem temperatura. Întinzându-se în spatele ei, trase robinetul de apă caldă la maximum, apoi își oferi plăcerea acelor buze dornice și nerăbdătoare.

Era plăcut, atât de plăcut, își spuse ea, să simtă apa pe piele și mâinile lui împrăștiind fierbințeala udă pe tot corpul ei. De ce să nege ceea ce știuse din prima clipă în care se priviseră în ochi? Se îndreptaseră dintotdeauna spre acest moment, spre acest gest. Își trecu mâinile peste

spatele lui, peste mușchii încordați, frământând instinctiv cu degetele nodurile formate de atâtea ore de efort.

El gemu când ea avansă spre umerii lui.

Își lipi dinții de marginea gâtului ei, își apăsă și el degetele în jos, urmând o linie de-a lungul coloanei ei vertebrale, apoi urcând din nou până când găsi puncte de durere și plăcere la baza gâtului ei.

–Dă-mi voie să mă ocup de asta.

Rowan își turnă șampon în palmă, își frecă mâinile laolaltă ușor, privindu-l, apoi își strecură degetele prin părul lui. În timp ce ea îl frecționă și îl masă, el își turnă gel de duș în căușul palmei. Baia se umplu de un parfum de piersici coapte în timp ce mâinile lui alunecau în cercuri, cu mișcări lente, peste sânii și abdomenul ei.

Clăbucul se scurgea, parfumat, între trupurile lor, în vreme ce el își lăsă o mână să alunece pe trupul ei, jucându-se, doar jucându-se cu degetele și acoperindu-i sexul cu palma.

Ea își lăsă capul pe spate și gemu ușor. Gull o privi absorbind senzațiile și-i mai oferi puțin, apoi încă puțin, până când șoldurile ei și respirația prinseră ritmul.

Încă nu, își spuse el, încă nu, și o făcu să geamă când o întoarse cu fața spre peretele ud.

–O, Doamne, Gull...

–Trebuie să te spăl pe spate. Ador spatele tău. La baza lui, un tatuaj reprezentând un dragon roșu care sufla o flacără de aur. Îți trecu degetele înspumate peste el, le urmă cu buzele. Pielea ta e ca laptele.

Se desfăta cu rotunjimea subtilă a cefei ei, expusă și vulnerabilă în fața dinților și a limbii lui, iar când brațul ei se întinse în spate și se încolăci pentru a-l trage mai aproape, își lăsă mâinile să alunece în față și îi cuprinse sânii în palme.

Atât de fermi, atât de plini.

O întoarse pe călcâie, iar locul mâinilor fu luat de gură.

Rowan nu se așteptase la acest lucru, și nici nu se pregătise. Reușea întotdeauna s-o surprindă, își spuse ea în vreme ce trupul i se înfioră. Bărbatul furios ce o izbise cu spatele de ușă ar fi trebuit s-o ia pe sus. În schimb o seducea. Nu știa dacă putea suporta așa ceva.

În mijlocul aburilor ce se ridicau în valuri, Gull își plimbă gura pe tot trupul ei până când fiecare mușchi începu să-i tremure, până când așteptarea și senzațiile se strânseră într-o durere care pulsa în interiorul ei.

În acea clipă de slăbiciune a ei, în acel moment cutremurat în care trupul și mintea cedară, o pătrunse.

Gata cu seducția acum, gata cu atingerile ușoare și gura jucăușă. Îi strânse șoldurile în mâini și se abandonă posedării, din ce în ce mai intense. Dorința gonea furioasă prin el, stârnită de sunetul aspru al pielii umede izbindu-se pe piele umedă, de răpăitul apei, de legănarea sălbatică a șoldurilor ei, în vreme ce ea se lăsă pradă senzațiilor pe care și le trezeau reciproc.

Lanțurile controlului se năruiră; nebunia se dezlănțui.

Prin ceața formată de aburi și de fierbințeala pasiunii, Gull văzu cum privirea ei devenea tot mai pierdută. Dar continuă să o împingă tot mai tare, cu lăcomie, până fu sfâșiat de plăcere și nu se mai putu abține.

Rowan își lăsă capul să cadă pe umărul lui așteptând să-și recapete suflul. Avea să dureze o vreme, poate, își dădu ea seama, căci gâfâia în acel moment ca o bătrână.

– Am nevoie de un minut.

Ea scoase un sunet aprobator.

– Dacă încercăm să ne mișcăm acum, o să cădem și o să ne înecăm – după ce ne fracturăm craniile.

– Avem noroc că n-am pățit-o deja.

– Probabil. Dar am muri curați și satisfăcuți. Opresc apa. Se răcește.

Rowan se văzu nevoită să-l creadă pe cuvânt. Trupul ei era încă suficient de fierbinte încât să topească banchiza polară. Reuși să inspire adânc pentru prima dată când el își trecu ușor buzele peste părul ei. Pur și simplu nu știa cum să reacționeze la tandrețe... după.

–Te poți ține pe picioare? o întrebă el.

–Sunt tari ca piatra.

Cel puțin așa spera.

Gull îi dădu drumul și se întinse după prosoape.

–E un sacrificiu pentru mine să-ți dau ceva cu care să-ți acoperi corpul.

Înainte ca ea să apuce să ia prosopul, Gull îl înfășură în jurul ei și depuse un sărut cald și stăruitor pe buzele ei.

–Vreo problemă? o întrebă el.

–Nu. De ce?

Gull își trecu vârful unui deget între sprâncenele ei.

–Te încrunți.

–O reflecție a stării de spirit a stomacului, care se întreabă de ce e încă gol. Ceea ce era destul de adevărat. Sunt lihnită. Se relaxă și zâmbi din nou. Între intervenție și bonusul de la duș, sunt terminată.

–Așa și eu. Să mergem să mâncăm.

Ea dădu să treacă de el pentru a intra în dormitor, dar se întoarse brusc.

–Am mai spus-o, dar merită repetat. Ești talentat.

–Lucrez bine și la orizontală.

Rowan izbucni în râs în vreme ce-și scotea un tricou și o pereche de blugi.

–Cred că va trebui s-o dovedești.

–Acum sau după masă?

Ea clătină din cap, în timp ce se îmbrăca.

–După, neapărat. Și am poftă de... Tu nu te îmbraci?

–Nu-mi iau pe mine hainele alea jegoase și împuțite. Trebuie să împrumut prosopul tău.

Rowan se gândi la starea hainelor pe care le dezbrăcaseră amândoi.

–Stai un minut. Îți aduc niște haine.

–Serios?

–Știu unde e apartamentul tău.

Ieși tiptil și se îndreptă spre camera lui.

Era ordine, constată ea în vreme ce deschidea un sertar. Și în spațiile interioare la fel. Luă ceea ce considera că i-ar fi trebuit, apoi aruncă rapid încă o privire în jur. Când dădu cu ochii de fotografie, se apropie pentru a o studia mai atent.

Gull, alături de cei care erau, probabil, unchiul, mătușa lui și verii lui, toți braț la braț în fața unor uși mari, de un roșu aprins.

Un grup care arăta grozav, își spuse ea, iar limbajul corporal denota afecțiune și fericire. În fața sălii de jocuri care, din câte își dădea seama, era cu mult mai mare decât își imaginase.

Îi duse hainele și i le puse în brațe.

–Îmbracă-te repede până nu încep să mă mănânce palmele.

–Dezbracă-te repede, îmbracă-te repede. Numai să dai ordine știi. Îi aruncă o privire arzătoare teatrală. Femeile dominatoare mă stârnesc.

–O să văd dacă îmi găsesc biciul și lanțul mai târziu.

–A, o fantezie nou-nouță de explorat.

–Să nu uiți să mi te adresezi cu „Stăpână".

–Dacă promiți să fii blândă. Apropo, îmi place tatuajul.

–Ca să-mi poarte noroc. Dacă eu stăpânesc dragonul, dragonul nu mă stăpânește pe mine. Dar al tău? Îl ocoli pentru a bate cu degetele pe literele întinse pe omoplatul lui stâng. Teine, rosti ea.

– Se pronunță „tin", nu „te-ine". Termenul din irlandeza veche pentru foc. Cred că dacă eu stăpânesc focul, focul nu mă stăpânește pe mine.

– Atâta că ne pune la încercare pe amândoi din când în când. Cum te-ai ales cu asta? îl întrebă ea, arătând spre o cicatrice care i se întindea de-a lungul coastelor stângi.

– Bătaie într-un bar din New Orleans.

– Nu, serios.

– Păi, strict vorbind, a fost în fața barului. M-am dus acolo de Mardi Gras într-un an. Ai fost vreodată?

– Nu.

– Nu trebuie ratat. Părul lui, încă umed de la duș, se cârlionță peste gulerul cămășii pe care o trase pe el. Eram la facultate, m-am dus la o petrecere cu o mână de prieteni. După chef am intrat într-un bar. Un idiot s-a luat de o fată. Cam așa cum s-a întâmplat cu idiotul care te-a hărțuit pe tine, dar ăsta era mai beat și mai rău, iar fata nu era genul tău.

– Prea puține sunt, spuse ea rânjind.

– Nu neg asta. Deci când i-am sugerat s-o lase baltă, s-a opus. Spiritele s-au încins. Aparent nu i-a plăcut faptul că-l băteam măr cu martori de față, așa că a scos un cuțit.

Zâmbetul se transformă într-o expresie de șoc, cu gura căscată.

– Vai, Dumnezeule mare, te-a *înjunghiat*?

– Nu chiar. Cuțitul mi-a alunecat oarecum peste coaste. Gull trecu un deget nepăsător peste locul respectiv. Nu a apucat să mă rănească prea mult, iar eu am avut plăcerea de a-i sparge falca. Fata a fost foarte recunoscătoare, așa că noaptea fost reușită.

Își legă șireturile adidașilor:

– Am un trecut pătat și rebel.

– Mă pui pe gânduri.

– În regulă. Îi întinse mâna. Ce-ar fi să-ți fac cinste cu cina și câteva beri reci?

–După părerea mea, fiindcă mâncarea e inclusă în munca noastră, asta te trădează ca fiind zgârcit, dar ce naiba...

Mai târziu, după ce Gull demonstră că lucra într-adevăr bine și la orizontală, Rowan îl înghionti somnoroasă.

–Du-te acasă.

–Nu.

Se mulțumi s-o strângă mai aproape de el.

–Gull, nici unul dintre noi nu e tocmai mărunțel, iar patul ăsta nu-i de două persoane.

În plus, a dormi în același pat cu un bărbat era altceva decât a face sex.

–A funcționat destul de bine până acum. O să ne descurcăm. În plus, ai văzut lista de sărituri. Suntem primii din tura întâi. Dacă se dă alarma, nu vom avea altceva de făcut decât să ne îmbrăcăm cu hainele împrăștiate la ora actuală pe podea și să-i dăm bătaie. E eficient.

–Deci tu dormi întotdeauna cu partenerul tău de sărituri de dragul eficienței.

–Încerc cu tine prima dată. Cine știe, dacă se economisește suficient timp, ar putea deveni o regulă obligatorie. Dacă suntem liberi, vrei să facem o tură de alergare dimineață?

Mâna lui, ce se plimba ușor pe spatele ei, era plăcută la atingere – liniștitoare. Era târziu oricum, își spuse ea, și putea face o excepție de la regula dormitului doar de data aceasta. Atâta doar că făcuse deja o excepție în privința sexului, iar acum...

–O să mai facem asta? îl întrebă ea.

–În regulă, dar va trebui să-mi dai vreo douăzeci de minute.

–Nu acum. Cred că am rezolvat-o pe seara asta.

–O, te referi dacă o s-o facem în mod repetat. O lovi ușor, prietenește peste fund. Neapărat.

–Dacă e să continuăm, există o regulă.

–Firește.

–Dacă mă culc cu un tip, nu mă culc și cu alții, și nici nu mă culc cu tipul respectiv dacă el se tăvălește cu alta. Dacă vreunul dintre noi decide că altcineva pare tentant, e în regulă. Se termină seria de repetări. Asta e o regulă fermă. Fără excepții.

–Mi se pare corect. O întrebare. De ce-aș dori orice altă femeie când am ocazia să fac dușuri cu tine?

–Fiindcă oamenii tind să-și dorească ceea ce nu au.

–Îmi place ceea ce am. O strânse ușor. *Ergo*, nu mă deranjează să respect regula ta în această privință.

–*Ergo*. Rowan chicoti și închise ochii. Ești cu totul ieșit din comun, Gulliver.

În clipa aceea, stând cuibărit în patul lui Rowan, în timp ce o bufniță țipa în noapte, iar razele lunii se strecurau pe fereastră, Gull își spuse că era în locul potrivit, cu persoana potrivită.

Dura mai puțin să arzi un cadavru decât o pădure. Era o treabă mai urâtă, dar mai rapidă. Însă pierderile colaterale nu puteau fi evitate și probabil reprezentau un avantaj. Nu cântărea chiar atât de greu, având în vedere situația, așa că reuși s-o care destul de ușor sus pe cărare, printre pinii de coastă.

Luna lumina puțin drumul – ca un semn –, iar muzica creaturilor nocturne era liniștitoare.

Cărarea se bifurcă, deveni mai abruptă, dar urcușul era destul de plăcut în aerul rece, înmiresmat de parfumul pinilor.

Era mai bine să nu se gândească la aspectele neplăcute, la oroare. Era mai bine să se gândească la lumina lunii și la aerul rece și la păsările de noapte.

În depărtare, un coiot scoase un țipăt ascuțit și intens. Un sunet sălbatic, un sunet *flămând*. S-o ardă era un gest uman. Era mai bine decât s-o lase pradă animalelor.

Ajunseseră probabil suficient de departe.

Ceea ce trebuia făcut nu presupunea nici prea mult efort, nici prea mult instrumentar. Doar să taie câteva tufe și crengi uscate, să le stropească și să-i stropească hainele. Și trupul ei.

Să nu se gândească.

Să stropească totul cu benzină din canistra de rezervă.

Să încerce să nu-i privească fața, să nu se gândească la ceea ce spusese și făcuse. La ceea ce se întâmplase. Să facă doar ceea ce trebuia făcut acum.

Să aprindă focul. Să simtă căldura. Să-i vadă culoarea și formele. Să-l audă trosnind. Apoi șuieratul aerului și al flăcărilor când focul începu să prindă viață.

Un lucru frumos. Uluitor, periculos, distructiv.

Atât de frumos și de aprig, și de *personal* atunci când îl porneai cu mâinile tale. Niciodată descoperit, niciodată cunoscut.

Avea s-o purifice. S-o facă să dispară. S-o trimită în iad. Acolo îi era locul. Nu avea să cadă pradă animalelor, să cunoască soarta Isabelei, care fusese sfâșiată de câini. Dar își câștigase locul în iad.

Nu avea să mai facă rău și să amenințe pe nimeni. Gata. În foc avea să piară.

Momentul în care luă foc stârni o încântare oribilă, un fior intens de entuziasm neașteptat. Puterea își făcu simțit gustul. Fără lacrimi, fără regrete – gata cu toate.

Acea încântare și glasul tot mai puternic al focului îl urmară în timp ce cobora cărarea, iar fumul începea să urce spre luna scânteietoare.

capitolul 14

Pentru a doua oară, Rowan se trezi cuibărită lângă Gull, sprijinindu-și capul pe umărul lui. De data aceasta se întrebă cum naiba putea dormi apăsat de greutatea ei.

Apoi se întrebă, fiindcă era înghesuită în patul acela strâmt, lângă el, de ce naiba nu profita de situație. Îl mușcă de lobul urechii, lăsându-și mâna să-i alunece în jos pe piept. După cum se așteptase, îl găsi gata pregătit.

–Aș fi putut pune pariu, murmură ea.

–Prefer să pui mâna.

–Ei bine, asta... Își trecu un picior peste el, lăsându-l s-o pătrundă încet. Încet până îl cuprinse în teaca ei caldă și umedă. Asta e definiția mea pentru eficiență.

Gândindu-se că nu exista modalitate mai bună de a întâmpina zorile, Gull o prinse cu putere de coapse.

–Un bonus.

Când ea se arcui pe spate, cu soarele reflectându-se într-un joc de lumini și umbre pe trupul ei, proiectând diamante prin coroana ei de păr, un fragment din Tennyson îi trecu prin minte.

O fiică a zeilor, înaltă ca o zeiță și la fel de frumoasă.

Exact așa și era în clipa aceea, și în acea clipă puse stăpânire pe inima lui romantică.

Strângerea lui deveni mai blândă, transformându-se într-o mângâiere. Iar ea începu să se miște, unduindu-se deasupra lui într-un ritm lent și fluid. Senzațiile se strângeau în el, izbucnind apoi într-o plăcere lenevoasă, minunată.

Rowan închise ochii și începu să-și mângâie trupul, stârnindu-i pe amândoi.

Printre fasciculele de lumină, se întinse după ea. Își spuse că puteau pluti astfel, trezindu-și încet trupurile, sângele și inima, la nesfârșit.

Chiar atunci se auzi alarma.

–Rahat!

Rowan deschise larg ochii.

–Mai scutește-mă!

O strânse preț de încă o clipă, încărcată de frustrare, apoi se despărțiră pentru a-și strânge în grabă hainele.

–Tu ai făcut asta, îl acuză ea. Ai cobit azi-noapte cu gluma aia despre eficiență.

–Dacă mai aștepta zece minute, ar fi meritat.

În schimb, în zece minute ajunseră în sala de îmbarcare, echipându-se.

–Fumul a fost observat la prima geană de lumină, le prezentă L.B. situația. Parcul Forestier Lolo, între pârâul Grave și pasul Lolo. E în plină desfășurare pe versantul sudic, mai sus de pârâul Lolo. Condițiile sunt secetoase. Rowan, vreau să intervii ca șef de brigadă; Gibbons, tu intri în front.

Pământul se cutremură când avionul-cisternă porni pe pistă cu prima încărcătură de nămol.

În clipa în care urcă la bordul avionului de sărituri, Rowan își scoase sendvișul cu ou și sticla de Cola pe care le îndesase în buzunare. Mâncă și bău în vreme ce discuta situația cu pilotul și cu observatorul aerian.

–Uite acolo. Își lipi fața de fereastră. Și, la naiba, e în formă în dimineața asta.

O sută de acri, poate o sută douăzeci, estimă ea, iar focul se întețise deja într-una dintre cele mai primitive și mai neatinse zone din Lolo. Expediția Lewis și Clarke trecuse pe-acolo, iar acum focul o voia la micul dejun.

„Stai că venim", își spuse ea și își ținu bine echipamentul când vântul intră în rafale pe ușa deschisă.

Se simțea proaspătă și revigorată și pregătită – și nu putea nega că drumul până jos era superb. Îl privi pe Gull, îi aruncă un zâmbet imens.

–Nu e sex, dar nici prea rău nu e, îi strigă ea.

Îl auzi râzând și îi citi perfect gândurile. Același lucru simțea și ea în timp ce zbura, liberă și puternică, pe cer, apoi prin fum, aterizând lin pe o pajiște pitorească.

Odată ce unitatea și pachetele parașutate ajunseră la sol, discută strategia cu Gibbons. Decise să pornească în recunoaștere pe flancul drept, în vreme ce echipa ei intra în luptă, începând să pregătească frontul.

Înainta în pas alert, evaluând zona și vântul și ținându-se la vreo douăzeci de metri de flancuri, în vreme ce focul ardea intens. Auzi capul incendiului mugind, amenințător și lacom, în timp ce scuipa focuri secundare spre măreția neatinsă a pădurii.

„N-are nici o șansă", își spuse ea, folosindu-se de securea Pulaski și de pompa cu palete pentru a înăbuși din mers focurile secundare. Vrea să alerge, vrea să se hrănească. Simți mirosul înțepător de rășină al copacilor care ardeau, le auzi strigătul gâtuit, simți aerul fremătând sub forța deja dezlănțuită. Fumul se ridica în spirale din locurile în care tăciunii cădeau pe pământ uscat.

Își scoase stația radio.

–Se întețește repede, L.B. Foarte repede. Avem nevoie de încă un transport de nămol pe coroană și încă unul pe flancul drept. Scuipă multe focuri secundare de-a lungul acelei linii.

–Recepționat. Ești la adăpost?

–Voi fi. Continuă să înainteze, îndepărtându-se de un foc secundar ce mistiua o suprafață cât un teren de tenis. Trebuie să blocăm extinderea acestor focuri secundare acum, L.B. Suntem într-un punct critic. Gibbons e în front, în partea de sud-vest, iar eu mă întorc.

–Stai la adăpost. Avem încă o tură de pompieri parașutiști în alertă. Trebuie doar să ne zici și îi trimitem.

–Recepționat. Stai să termin recunoașterea și să discut cu Gibbons.

–Cisternele sunt pe drum. Ai grijă să nu te împotmolești în noroi, Suedezo.

–Sunt la adăpost, repetă ea. Am încheiat transmisia.

Alergă, coborând în forță, se puse de acord cu Gibbons, îndreptându-se spre cărarea pe care merseseră cândva Lewis și Clark. Auzind mugetul din spatele ei, înjură, alergă prin ploaia de tăciuni, prin artileria de conuri în flăcări aruncate în aer de suflul unei explozii. Când pământul se cutremură sub picioarele ei, se aruncă drept în mijlocul focului.

„Era mai sigur pe-acolo", își spuse, în vreme ce fumul se strecura printre limbile portocalii de foc.

Ajunse într-o zonă mistuită de flăcări, se opri o clipă pentru a-și scoate busola și a-și determina poziția, ca să poată plănui următoarea mișcare. „Gibbons trimisese, probabil, echipajele în sus pe creastă, să atace în forță", își spuse ea, apoi...

Fu cât pe ce să treacă de el fără să-l vadă. Instinctul și o spaimă primitivă o făcură să se se împiedice, dându-se înapoi trei pași din fața rămășițelor carbonizate și înnegrite ale unei siluete umane. Era acolo, cu oasele mistuite ale brațelor și picioarelor strânse într-o poziție ghemuită.

Contractate de căldură, știa asta, dar în acel moment teribil i se păru că mortul sau muribundul încercase să se ghemuiască astfel încât să treacă, poate, neobservat de focul mistuitor.

Își simți degetele amorțite când scoase stația radio.

–Baza.

–Aici baza, răspunde, Suedezo.

–Am găsit un cadavru.

–Poftim?

–Sunt la circa nouă metri de poteca Lobo, lângă cărarea în zigzag din partea nord-estică, într-o zonă neagră. Am găsit un cadavru, L.B., zise ea, oftând adânc. E carbonizat.

–O, Hristoase. Recepționat. Ești în siguranță acolo?

–Da. Sunt într-o zonă neagră. Nu e nici un pericol.

–Stai acolo. Am să contactez Serviciul Forestier, apoi iau din nou legătura cu tine.

–L.B. Își frecă sprâncenele. Nu sunt sigură, dar pământul de dedesubt și din jur, direcțiile de ardere... La dracu', cred că cineva i-a dat foc... nu știu, dar e ceva în neregulă cu unghiul capului. Arată ca și cum gâtul ar fi rupt.

–Dumnezeule mare. Nu atinge nimic. Ai recepționat, Rowan? Nu atinge nimic.

–Crede-mă, n-am s-o fac. Am să-l contactez pe Gibbons prin stație, să-i transmit un raport de situație. Iisuse, L.B., cred că e o femeie sau un copil. După mărime...

–Rezistă, Rowan. Revin.

–Recepționat. Am încheiat.

Își impuse să fie tare. Mai văzuse cadavre carbonizate. Îl văzuse pe Jim, își spuse, când îi găsiseră, într-un sfârșit, rămășițele. Dar nu i se mai întâmplase niciodată să dea peste unul, singură, în mijlocul unei intervenții.

Trase adânc aer în piept, apoi îl contactă pe Gibbons.

Îi luă mai bine de o oră și jumătate să ajungă înapoi la echipa ei, după ce rămăsese pe poziție și le dăduse indicații unor rangeri ca să ajungă până la ea. Se bucură de căldură, de fum, de lupta cu flăcările, după ce stătuse de veghe lângă mort.

După cum se așteptase, Gibbons dusese echipajul pe creastă, iar frontul rezista.

–Pe toți sfinții, Ro. Gibbons își trecu mâna peste fața înnegrită de fum. Ești bine?

Trecerea timpului, priveghiul, realitatea dură a declarației pe care o dăduse nu reușiseră să-i astâmpere cu totul senzația puternică de greață.

–Sunt bine, față de cei care au rămas acolo. Rangerii au ajuns acum și e pe drum și un agent special. Și un specialist în incendieri premeditate.

–Incendiere?

–S-ar putea ca focul să fi fost aprins intenționat, pentru a ascunde o crimă.

Își reașeză casca, simțind că-i va zdrobi craniul – dar nu reuși să reducă deloc din bubuitul constant.

–Nu se știe încă, îi spuse ea, în vreme ce el trase o înjurătură. Poate a fost vreun puști tâmpit care a făcut o măgărie, dar mie mi s-a părut că ăla ar fi putut fi punctul de origine. Oricum, stingerea incendiului e prioritară. Agenții federali se vor ocupa de cealaltă problemă. Unde vrei să mă bag?

–Știi că poți să-ți strângi lucrurile și să te retragi, Ro. Nimeni nu te-ar învinovăți.

–Hai să ne terminăm treaba.

Intră în frontul de tăiere, în vreme ce o altă parte a echipajului adâncea șanțurile de îngrădire ce urcau spre coroană. Un echipaj nou sosit de pompieri parașutiști atacă celălalt flanc, coborând spre coadă.

De nenumărate ori, în timpul petrecut în front, se retrase pentru a contacta prin radio celălalt echipaj pentru a afla cum avansau, pentru a da raportul la bază, pentru a se consulta cu Gibbons.

Mai aveau doar câteva ore până să-l stingă complet și să termine curățenia, își spuse, iar echipajul avea să-și petreacă noaptea în paturi, la unitate.

–Ce s-a întâmplat? Gull se opri lângă ea. Se tot zvonește dintr-un capăt în celălalt al frontului că s-a întâmplat ceva, iar tu ești sursa.

Rowan dădu să-l alunge, dar el o privi cu hotărâre în ochi.

–Poți să-mi spui acum sau poți să-mi spui mai târziu. Mai bine scapi odată.

Își împărțise trupul cu el, își aminti ea, și patul.

–Am încolțit-o din toate părțile. Dacă Gibbons se poate lipsi de tine, vino să căutăm eventualele locuri în care mai fumegă.

După ce primiră permisiunea, se îndepărtară de front. Rowan stinse un foc secundar cât o minge de baschet, apoi trecu mai departe.

–Crezi că persoana respectivă a fost ucisă și criminalul, oricine ar fi fost, a pornit incendiul ca să încerce să-și acopere fapta?

–N-am de unde să știu.

Dar intuiția ei, încă tulburată, îi spunea altceva.

–Ar fi fost o mișcare mai deșteaptă să-l îngroape. Tonul lui neutru parcă o mai liniști. Un incendiu ca ăsta atrage atenția. Evident.

–Eu n-am făcut-o niciodată, dar mi se pare că actul de a ucide ar putea afecta logica unei persoane. Sau poate că focul i-a dat o mai mare satisfacție. Mulți oameni simt plăcere în a stârni focuri.

–Ăsta a fost observat la prima geană de lumină. După cât de mult avansase până am intervenit noi, probabil a început azi-noapte târziu sau în zori. Era al naibii de încins și se întinsese pe cel puțin o sută de acri când am intervenit noi, pe la cât, opt?

Era ciudat, își dădu ea seama, că dacă discuta despre acest lucru, dacă analiza aspectele practice, reușea să se mai liniștească.

–Da.

–Campingul nu e la foarte mare distanță spre vest, dar cu zona aia arsă între locul unde ai găsit cadavrul și camping, focul a bătut spre est. Spre norocul celor instalați în camping.

Senzația de durere sâcâitoare din cap se retrase puțin. A gândi înseamnă a acționa, decise ea. Până în acel moment reacționase prea mult și nu acționase destul.

–Poate că erau dintre cei instalați în tabără, speculă ea. Și au ieșit pe cărare, au început să se certe. Accidental sau intenționat, el o ucide.

–„O" ucide?

–După dimensiunea cadavrului. Cred că a fost o femeie sau un copil, și fiindcă nu vreau să cred că a fost un copil, optez pentru cealaltă variantă. A târât-o sau a dus-o pe sus de pe cărare. Poate că s-a gândit s-o îngroape și s-a întors după unelte. Focul e mai rapid și presupune mai puțin efort. Condiții de ariditate, nu-i nevoie decât de câteva ramuri din tufișuri.

–Dacă l-ai aprinde în jur de ora două, trei dimineața, calculă Gull, ar apuca să se întețească zdravăn până în zori și ți-ar acorda câteva ore.

Da, își spuse ea. Sigur. Supraviețuirea trebuia să fie prioritară.

–Îți strângi lucrurile și până în zori ai dispărut. Dădu din cap, liniștită acum, că situația era abordată ca o problemă de rezolvat. Durează până o identifică, deci asta îți mai acordă câteva ore. Și adevărul este că, dacă nu aș fi mers pe traseul acela pentru a reveni în front, poate ar mai fi durat câteva ore, chiar câteva zile până să fie găsită. N-aveam de gând să merg pe-acolo, dar întețirea focului m-a forțat să intru și să traversez.

Continuară să găsească și să stingă focuri secundare în timp ce vorbeau. Apoi Rowan se opri.

–Nu credeam că vreau să mă gândesc la asta. Am găsit-o, am anunțat autoritățile, acum e treaba Serviciului Forestier Federal să se ocupe de asta. Dar mă tot roade de atunci. M-a... m-a cutremurat, recunoscu ea.

–Ar cutremura pe oricine, Rowan.

–Ai văzut vreodată un om după ce a fost...

–Da. Imposibil să mai uiți.

Gull știa, totodată, că dacă te gândeai la acest lucru, dacă analizai aspectele practice, era mai bine.

– Așa e vara. Se grăbi să stingă un foc secundar de mărimea unei găleți înainte ca acesta să apuce să crească. Stingi incendii, faci curat după, te antrenezi și te pregătești pentru următoarea intervenție. Dar vara asta? Am avut-o pe Dolly cea nebună, tatăl meu la întâlnire cu o femeie, oameni morți...

– Faptul că tatăl tău iese cu o femeie e la fel de grav ca un act de vandalism și o posibilă omucidere?

– E pur și simplu altfel. Neobișnuit. Ca faptul că m-am culcat cu un boboc – ceea ce n-am mai făcut, apropo, de când eram și eu boboacă.

– Cu-atât mai bine pentru mine.

Rowan schimbă direcția, coti spre sud. Cu atât mai bine pentru el, poate, dar în mintea ei, schimbarea, excepțiile și tot ce era „altfel" dădeau peste cap ordinea firească a lucrurilor.

După aproape două ore în care stinseseră focuri secundare, se alăturară din nou echipajului și trecură la operațiunea de curățire a locului.

Scoase stația radio pentru a prelua un apel de la biroul de operațiuni.

– Vrem ca prima tură de parașutiști să se retragă, îi spuse L.B. A doua tură și echipajele de la sol vor termina operațiunea de curățire.

– Am auzit.

– Agenții federali vor să discute cu tine când te întorci.

– Nu pot aștepta până mâine? Am vorbit cu rangerii, le-am dat lor toate detaliile.

– Se pare că nu. Poți să-ți strângi lucrurile. Te așteaptă un vehicul terestru la capătul cărării.

– Recepționat.

Ce naiba, își spuse ea, măcar așa putea termina cu asta într-o singură zi.

Intenționase să facă un duș mai întâi, dar de-abia își lăsase echipamentul când agentul federal veni s-o caute.

–Rowan Tripp.

–Corect.

–Agent special Kimberly DiCicco. Am câteva întrebări.

–Rangerii au deja răspunsurile mele, dar cum lucrăm amândouă într-un sistem birocratic, înțeleg cum merge treaba.

–Domnul Little Bear ne-a oferit biroul lui pentru a putea discuta între patru ochi.

–N-am de gând să împut biroul lui L.B. În caz că n-ați observat, sunt leoarcă de transpirație și miros a fum de la o poștă.

Imposibil să nu fi observat, își spuse Rowan. Trupul compact al doamnei agent era îndesat într-un costum negru, cu o croială clasică, și o cămașă de un alb imaculat. Fără un fir de păr ciufulit, cocul elegant, prins la ceafă, îi lăsa complet neîncadrată fața cu osatură fină și tenul de nuanța cafelei cu un strop de lapte.

Sprâncenele lui DiCicco se arcuiră deasupra ochilor ei de un maroniu-roșcat, când își lăsă capul într-o parte.

–Ați avut o zi lungă. Sunt conștientă de acest lucru. Am să încerc să fiu cât mai rapidă.

–Atunci să ne plimbăm în timp ce vorbim. Rowan se dezbrăcă, rămânând doar în maiou și în pantaloni. Poate mă aerisesc puțin.

–Fii atentă.

Se întoarse, prinse sticla rece de Cola pe care Gull i-o aruncă printr-o pasă abilă, pe sub mână.

–Mulțumesc. Păstrează-mi niște lasagna.

–Am să fac tot ce-mi stă în putință.

–În regulă, agent DiCicco. La semnul lui Rowan, ieșiră. Dumneavoastră întrebați, eu răspund.

–Ați putea începe prin a-mi spune cum ați dat peste cadavru.

„Am trecut deja prin asta", își spuse Rowan, dar repetă povestea:

–Dată fiind direcția focului, continuă ea, am fost nevoită să mă retrag din recunoaștere și să mă îndrept spre un loc sigur. Am intrat printre flăcări, apoi am străbătut vechea zonă arsă și m-am retras în zona neagră. Adică zona de lângă suprafețele ce fuseseră mistuite de foc. Mă îndreptam spre cărarea Lolo. Puteam să cobor pe cărare până aproape de echipajul meu. Și am găsit-o.

–Credeți că este o femeie?

–Nu știu. Rămășițele erau cam mici pentru un bărbat adult.

–Estimarea e corectă. Victima era femeie.

–O! Ei bine... Rowan se opri și oftă adânc. E mai bine decât alternativa.

–Poftim?

–Ar fi putut fi un copil. Din nou, judecând după dimensiuni.

–Ați luat legătura cu biroul de operațiuni imediat cum ați făcut descoperirea?

–Exact.

–Deci, dacă am înțeles corect. DiCicco reciti deplasările lui Rowan, orele la care își comunicase prin radio poziția și situația, pornind de la plecarea în recunoaștere și până la raportarea cadavrului. E o suprafață considerabilă într-un răstimp scurt.

–Când intervii la un incendiu, nu stai să faci drumeții prin natură. Te miști cât poți de repede. Mie mi-a revenit sarcina să evaluez situația de la sol, să pun la punct o strategie și un plan, împreună cu Gibbons, șeful de front la intervenția asta, să fac recunoașterea și să raportez constant biroului de operațiuni, pentru a informa asupra situației și a oricăror ajutoare suplimentare de care am putea avea nevoie.

–Înțeleg. Când ați contactat biroul de Operațiuni ați afirmat că aveați o bănuială cum că victima fusese ucisă, iar incendiul, aprins intenționat pentru a ascunde crima.

Oare ar fi trebuit să-și țină gura? se întrebă Rowan. Oare s-ar fi terminat mai repede dacă nu și-ar fi împărtășit speculațiile?

Era prea târziu acum, își aminti ea.

–Am descris ceea ce părea a fi. Sar la incendii de cinci ani și am lucrat cu o echipă de pompieri forestieri timp de doi ani înainte de asta. Nu sunt expertă în incendieri premeditate, dar îmi dau seama când un incendiu pare suspect. Nu sunt doctor, dar îmi dau seama când capul e răsucit într-o poziție nefirească față de gât.

Iar acum, la naiba, *la naiba*, imaginea aceea îi răsări din nou în minte.

–Am acționat în conformitate cu ceea ce am observat, astfel încât să poată fi contactate autoritățile potrivite. E vreo problemă în asta?

–Eu doar strâng date, domnișoară Tripp. Tonul lui DiCicco era calm, contrastând cu cel ridicat al lui Rowan. Constatările preliminare ale medicului legist arată că gâtul victimei a fost rupt.

–A fost ucisă.

Era mai bine sau mai rău? se întrebă Rowan.

–Legistul va determina dacă e vorba de omucidere, moarte accidentală, dacă trauma din zona gâtului a fost cauza morții sau a apărut post-mortem.

–Ați făcut cercetări în camping? Tabăra Lolo nu e departe de locul unde am găsit-o, mai puțin de o zi de mers pe jos.

–Facem eforturi să o identificăm. Ați avut ceva probleme pe-aici recent?

–Poftim? Rowan se strădui să-și adune gândurile, concentrate asupra calculării forței necesare pentru a rupe gâtul cuiva. Vă referiți la episodul de vandalism?

–Mai corect ar fi „episoadele", nu? DiCicco o țintui pe Rowan cu o privire indescifrabilă. Conform informațiilor mele, o anumită Dolly Brakeman, angajată la acea vreme

ca bucătăreasă aici, v-a devastat camera. Ați surprins-o chiar în mijlocul acțiunii și a trebuit să fiți efectiv imobilizată pentru a nu o ataca.

Mânia îi mistui ca un incendiu oboseala și extenuarea.

– Gândiți-vă cum e să intrați în casă și să găsiți pe cineva care vă toarnă sânge-n pat. Vedeți cum ați reacționa. Dacă doriți să considerați reacția mea ca pe o „tentativă de agresiune", n-aveți decât.

– Domnișoara Brakeman a fost interogată de poliție și în legătură cu episodul de vandalism asupra sălii de îmbarcare de aici, de la bază.

– Așa e. Acel mic episod ne-a costat ore întregi de muncă și ar fi putut fi mult mai grav dacă am fi fost solicitați înainte de a fi apucat să reparăm stricăciunile.

– Dumneavoastră și domnișoara Brakeman ați mai avut de-a face una cu cealaltă de-a lungul timpului.

– Din moment ce știți deja asta, nu am de gând să mai discut subiectul. E o pacoste. E răzbunătoare și instabilă. Dacă poliția locală a transferat cazul de vandalism de la bază în mâinile agenției pe care o reprezentați, cu atât mai bine. Sper ca asta să-i tragă o sperietură zdravănă. Acum ascultați, sunt obosită și mi-e foame și vreau să fac naibii un duș.

– Aproape am terminat. Când ați văzut-o ultima dată pe Dolly Brakeman?

– Iisuse, când mi-a devastat camera.

– Nu ați văzut-o sau nu ați discutat cu ea de-atunci?

– Nu, și sper ca situația să nici nu se schimbe prea curând. Ce naiba are Dolly de-a face cu faptul că am găsit un cadavru carbonizat în Lolo?

– Va trebui să așteptăm până ni se confirmă identificarea, dar fiindcă Dolly Brakeman nu s-a întors acasă azi-noapte – unde locuiește cu părinții și cu fiica ei în fașă – și fiindcă victima și domnișoara Brakeman sunt de aceeași înălțime, iar până în acest moment ancheta

nu a semnalat vreo altă dispariție, e foarte posibil ca victima să fie Dolly Brakeman.

– Dar... Rowan simți cum i se strânge stomacul și o ia cu amețeală, în vreme ce ochii impenetrabili ai agentului nu se desprinseră nici o clipă de pe fața ei. Multe femei au înălțimea lui Dolly.

– Dar nici una nu a fost declarată dispărută în zona aceasta.

– Probabil s-a cuplat cu un tip. Cercetați-i mai bine trecutul. „Dar avea un copil acum", își spuse Rowan. Copilul lui Jim. Dolly nu s-ar fi aflat acolo în pădure, pe cărarea aceea. Ei îi place în oraș.

– Puteți să-mi spuneți unde v-ați aflat azi-noapte, între ora opt seara și până v-ați prezentat în sala de îmbarcare azi-dimineață?

– Mă suspectați pe mine? Se simțea prinsă între furie și șoc – o bătălie scurtă și sângeroasă, câștigată decisiv de furie. Chiar credeți că i-am rupt gâtul, am cărat-o în pădure, apoi am stârnit un incendiu? Unul la care ar fi trebuit să intervină bărbați și femei alături de care trăiesc și muncesc zi de zi? Unul pentru care ar fi trebuit să-și riște viețile, *viețile* lor, ca să-l stingă?

– Ați încercat s-o agresați. Ați amenințat-o cu moartea.

– Ba bine că nu. Eram furioasă. Cine n-ar fi fost furios în locul meu? Mi-aș fi dorit să-i fi tras un pumn, chiar de-aici și până la a omorî pe cineva e cale lungă.

– Ar fi mai ușor dacă ați putea să-mi spuneți unde vă aflați azi-noapte între...

– Va fi foarte ușor, nu vă faceți griji, o întrerupse Rowan. Am luat cina la popotă în jur de șapte, poate șapte și jumătate. Circa treizeci de persoane din echipaj se aflau acolo în același timp, plus personalul de la bucătărie. Am stat împreună, discutând nimicuri până pe la zece, aproape. Apoi m-am dus în apartamentul meu, unde am rămas până a sunat sirena azi-dimineață. Înghesuită în pat cu tipul ăla sexos care mi-a aruncat sticla de Cola.

–Și numele lui? întrebă DiCicco, pe un ton indiferent.

–Gulliver Curry. E probabil la popotă la ora asta. Mergeți să-l întrebați. Eu mă duc să fac un duș.

Plecă valvârtej, iar furia mocnea înlăuntrul ei. Intră, trântind ușa în urma ei, în clădirea unde se aflau apartamentele.

Trigger avu ghinionul de a-i apărea în cale.

–Hei, Ro, ești...

–Gura și la o parte.

Îl împinse într-o parte, apoi intră zgomotos în apartamentul ei. Lovi cu piciorul în ușă, apoi în dulăpior, făcând ca farfurioara în care arunca monedele rătăcite să sară de pe dulap și să se spargă pe podea.

Călcă peste cioburi cu bocancii.

–*Curvă* afurisită, țeapănă și constipată! Și n-a fost Dolly!

Fumegând, trase cu forță de șireturile bocancilor de parașutism, apoi îi aruncă din picioare.

Dolly era genul de om care mergea întotdeauna mai departe, își spuse ea, smulgându-și hainele, făcându-le ghem și aruncându-le pe podea. Reușea să stârnească mila oamenilor sau – dacă erau bărbați – îi ducea cu zăhărelul folosindu-se de sex sau promițându-le sex. Era genul care făcea tot ce-i trecea prin cap, apoi dădea vina pe altcineva dacă lucrurile nu ieșeau bine.

Așa fusese și mama ei, decise Rowan, și poate acesta era doar un motiv în plus pentru care n-o plăcuse niciodată pe Dolly Brakeman. Era egoistă, intrigantă, plângăcioasă...

Cum fusese și mama ei, își spuse Rowan din nou. Mama ei murise într-o baltă de sânge pe podea. Ucisă.

Nu era același lucru, își spuse ea cu convingere. Nicidecum.

Dădu drumul la duș, se sprijini cu palmele de perete și lăsă șuvoiul să curgă peste ea. Privi cum se scurge apa, neagră, apoi gri ca funinginea.

Se săturase de toate acele rahaturi, se săturase de lovituri pe la spate.

Cu ce drept venea curva aia federală s-o acuze? Datorită ei fusese găsit cadavrul atât de repede, datorită ei fuseseră chemați și agenții federali, nu?

Până să termine dușul, aproape că-și jupuise pielea, iar mânia i se preschimba într-o teamă bolnăvicioasă.

Mâinile îi tremurau în vreme ce se îmbrăca, dar își spuse că era din cauza foamei. Nu mâncase de câteva ore și arsese mii de calorii. Era slăbită. Atâta tot.

Ușa se deschise, iar ea se răsuci pe călcâie și simți tremuratul întețindu-se când Gull închise încet ușa în urma lui.

–I-ai spus curvei ăleia că mi-ai tras-o toată noaptea?

–I-am spus că am petrecut amândoi noaptea aici, într-un pat atât de mic încât dacă ai fi încercat să treci de cealaltă parte mi-aș fi dat seama.

–Bun. Bun. Poate să-și îndese informația asta în fundul ei federal. Îl respinse când el încercă să se apropie de ea. Nu vreau să fiu alintată. Apreciez că mi-ai oferit un alibi. Se pare că decizia mea de a-mi încălca regula întâi tot aduce beneficii. Iupiiii!!!

Îl împinse din nou, dar de data aceasta el îi trecu un braț în jurul ei, o apucă strâns, și o ținu așa, în timp ce ea se zbătea să-i scape din strânsoare.

–Am spus că nu vreau să fiu alintată. Am tot dreptul să mă descarc puțin după ce-am fost interogată și tratată ca o ucigașă și ca o piromană, ca cineva care și-ar trăda toate principiile pentru a zdrobi o gânganie sub bocanc.

Apoi se întrerupse, cedă.

–O, Doamne, o, Doamne, ei cred că e Dolly. Îi cred că Dolly e moartă și că eu am omorât-o.

–Ascultă-mă. Ținând-o strâns de umeri, o privi drept în ochi. Nu se știe cine e în momentul de față. Poate să fie Dolly, într-adevăr.

–O, Iisuse, Gull! O, Doamne!

–Atunci, nimeni nu poate face nimic să schimbe lucrurile. Dacă așa e, nimeni nu crede că ai fi avut ceva de-a face cu asta.

–DiCicco...

–Tocmai a fost informată că noi doi am fost împreună toată noaptea. Sunt destui oameni care știu că am intrat împreună și am ieșit împreună. Deci dacă tu ești unul dintre suspecți, și eu sunt. Nu cred că asta va fi o pistă valabilă pentru DiCicco sau oricine altcineva. Ea avea o sarcină de îndeplinit. A făcut-o, iar acum partea aceea s-a încheiat.

Își coborî mâinile pe brațele ei până o prinse de încheieturi.

–Ești frântă de oboseală și slăbită. Nu te-ar fi afectat atât de mult dacă ai fi fost în formă.

–Poate că nu, dar știu că m-a enervat îngrozitor.

–Dă-o naibii. O sărută pe Rowan pe frunte, apoi pe buze. Uite cum facem. O să mergem să luăm cina. Poți să asculți restul unității exprimându-și părerile de rău privind faptul că agentul federal ți-a cerut un alibi.

–Părerile de rău. Replica lui aproape că reuși să-i smulgă un zâmbet. Cred că mi-ar prinde bine.

–Nimic nu se compară cu solidaritatea. Apoi o să ne întoarcem aici ca să-ți pot oferi un alibi și pentru noaptea asta.

Acum zâmbetul înflori pe buzele ei, rapid și încrezător.

–Poate că eu îți voi oferi ție un alibi.

–E bine oricum. Hai să mergem înainte ca nemâncații ăia să înfulece toată lasagna. O plesni ușor peste fund când ieșiră. Și, Ro? Nu-ți face griji. Dacă te arestează, îți plătesc eu cauțiunea.

Râsul o luă prin surpindere. Și se simți parcă mai liniștită.

capitolul 15

După antrenamentul de dimineață, Rowan își propuse neapărat să meargă la bucătăria popotei. Dacă exista cineva care știa mersul lucrurilor în unitate, aceea era Marg.

–Lynn realimentează bufetul îi spuse Marg. Sau vrei ceva de pomană?

–Nu m-aș supăra.

Cu cerceii rotunzi de argint dansându-i de-o parte și de alta a bandanei – astăzi, niște fețe zâmbitoare galbene pe fond de un albastru intens –, Marg se întinse după o carafă.

–Nu vrei să iei micul dejun cu prietenul tău?

Rowan răspunse la zâmbetul insinuant al lui Marg dându-și ochii peste cap.

–Eu nu am prieteni, am amanți. Pe care mi-i iau și îi alung după pofta inimii.

–Ha! Marg îi turnă un pahar de suc. Ăsta nu se va lăsa alungat așa ușor. Bea asta.

În timp ce-o asculta, Rowan strânse din buze.

–Morcov, puțin suc de coacăze și... Sorbi din nou. Nu e portocală. Mandarină?

–Portocală roșie. Te-am prins.

–E bun, n-aș fi crezut. Se știe ceva despre Dolly?

Marg clătină din cap în timp ce bătea niște ouă. Nu era un gest negativ, recunoscu Rowan, ci unul de milă.

–I-au găsit mașina pe una dintre cărările laterale din pădure, lângă drumul național doisprezece, cu o pană de cauciuc.

–Doar mașina?

–Din câte am auzit, cheile erau încă în contact, dar nu și poșeta. Ca și cum ar fi avut probleme cu mașina și ar fi tras pe dreapta.

–De ce s-ar fi retras de pe autostrada principală dacă avea pană de cauciuc?

–Eu îți spun doar ce-am auzit. După ce turnă ouăle într-o tigaie pentru omletă, Marg adăugă bucăți de șuncă, roșii, caș, puțin spanac. Unii se gândesc că poate s-a întors pe jos la drumul principal sau poate că cineva a urmărit-o. Și a răpit-o.

–Încă nu se știe dacă rămășițele din incendiu... nu pot ști sigur.

–Atunci n-are rost să ne facem griji în privința asta.

Marg încercă să adopte un ton vioi, dar Rowan își dădu seama că i se pusese un nod în gât, semn clar că Marg își făcea griji.

–Am vrut s-o rănesc și regret sincer că nu mi-am înfipt pumnul în fața ei măcar o dată. Acum, când știu că e posibil ca cineva s-o fi rănit, sau chiar mai rău, nu vreau să mă simt vinovată în privința lui Dolly. Nu pot să sufăr să mă simt vinovată în orice privință, dar urăsc *din tot sufletul* să mă simt vinovată în privința lui Dolly.

–Nu am cunoscut pe nimeni mai priceput în a-și atrage probleme și drame decât Dolly Brakeman. Iar dacă L.B. nu ar fi concediat-o, i-aș fi spus în față că trebuie să aleagă între ea și mine. Nu mă simt vinovată pentru asta. Regret dacă i s-a întâmplat ceva, dar nu mă simt vinovată că am vrut de nu știu câte ori să-i întorc un dos de palmă.

Marg puse farfuria cu omletă și pâine prăjită cu gem de prune în fața lui Rowan.

–Mănâncă. Ai pierdut deja câteva kilograme și ești abia la început de sezon.

–E primul sezon în care am avut nevoie de un alibi într-o anchetă pentru omor.

–Nu m-ar deranja să am un alibi ca al tău.

Rowan se înfipse cu poftă în omletă.

–Îl vrei după ce termin cu el? Au! Rowan izbucni în râs când Marg îi dădu un bobârnac peste tâmplă. Și eu care îți ofer așa o bunăciune... zise ea, cu un aer încântător.

–Și când crezi că termini cu el, mă rog?

–Nu știu. Deocamdată îmi cântă în strună, dar am să te anunț.

Când Marg puse și o sticlă de Cola lângă farfuria ei, Rowan se aplecă puțin spre ea.

–Mulțumesc, Marg. Sincer.

Drept răspuns, Marg o îmbrățișă strâns și-i ordonă:

–Mănâncă tot din farfurie.

După ce luă micul dejun, îl căută pe L.B. și îl găsi în sala de sport, unde asuda ridicând greutăți.

–Sunt ultima pe lista de sărituri, îi spuse ea, fără nici o introducere.

El se ridică și își șterse fața cu un prosop. Părul lung împletit îi atârna peste maioul transpirat.

– Așa e.

Luă o halteră de nouă kilograme și începu să execute, cu mișcări lejere, o serie de flexiuni pentru bicepși.

–De ce?

–Fiindcă acolo te-am pus. Te-aș fi scos complet de pe listă o zi sau două, dar s-a aprins un incendiu în Payette și s-ar putea ca cei din Idaho să aibă nevoie de câțiva oameni acolo.

–Sunt în formă și mă simt bine. Mută-mă mai sus. Iisuse, L.B., l-ai pus pe Stovic înaintea mea, iar el încă mai șchiopătează puțin.

–Ai participat la aproape fiecare intervenție pe care am avut-o luna asta. Ai nevoie de o pauză.

–N-am...

–Eu zic că da, o întrerupse el, și își mută haltera în cealaltă mână, în timp ce o studia cu luare-aminte. E treaba mea să decid asta.

–Asta are legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri și nu e corect. Am nevoie de muncă, am nevoie de bani. Nu sunt nici rănită, nici bolnavă.

–Ai nevoie de o pauză, repetă el. Lucrează câteva ore în pod. Încă mai avem de recuperat acolo. Am să mă uit pe lista pentru mâine.

–Găsesc un cadavru, îmi fac datoria și raportez și sfârșesc prin a fi pedepsită.

–Ești în continuare pe listă, îi aminti el. Și știi că munca noastră nu se rezumă la intervențiile de incendiu.

Rowan știa și că atunci când Michael Little Bear folosea acel ton blând, rezonabil, ar fi avut mai mare succes încercând să negocieze cu focul. Putea să se îmbufneze, să se înfurie, degeaba, el nu s-ar fi răzgândit.

–Poate îi fac o vizită lui tata.

–E o idee bună. Anunță-mă dacă vrei să te îndepărtezi mai mult de bază.

–Știu procedura, bombăni ea. Dădu să-și îndese mâinile în buzunare, dar se crispă brusc la apariția locotenentului Quinniock. Au sosit polițiștii, spuse ea încet.

L.B. lăsă jos haltera și se ridică în picioare.

–Domnule Little Bear, domnișoară Tripp. Am câteva întrebări în continuarea celor anterioare.

–Eu n-am să vă stau în cale, începu Rowan.

–De fapt, aș dori să discut și cu dumneavoastră. Ce-ar fi să ieșim? Puteți să vă terminați antrenamentul, îi spuse el lui L.B., apoi am putea discuta în biroul dumneavoastră.

–Voi fi acolo în douăzeci de minute.

–În regulă. Domnișoară?

Quinniock, cu pantofii lui lustruiți și costumul cenușiu-deschis, făcu un semn spre ușa sălii de sport.

–Nu mă luați cu „domnișoară". Spuneți-mi Tripp, zise ea, împingând ușa din fața lui. Sau Rowan sau Ro, dar nu mă luați cu „domnișoară", altfel nu răspund de acțiunile mele.

El zâmbi.

–Rowan. V-ar deranja dacă ne-am așeza afară? Aici e prea aglomerat.

–Vreți să vă repovestesc – cum ați numi-o? – altercația mea cu Dolly?

–Mai ai ceva de adăugat pe lângă ceea ce mi-ai spus deja?

–Nu.

–A făcut rost de sângele de porc de la o fermă, dacă te interesează. De la una dintre persoanele care frecventează biserica ei.

–Tot înainte, soldați creștini! zise ea și se prăbuși pe o bancă din fața clădirii.

–A făcut rost de el cu o zi înainte să se întoarcă aici în căutarea unui loc de muncă. Încuviință din cap când Rowan se întoarse să se zgâiască la el. Ceea ce mă face să cred că intenționa să-ți facă probleme chiar mai înainte să fi discutat cu ea în ziua în care a fost reangajată.

–Deci nici n-ar fi contat ce spuneam sau ce făceam eu.

–Probabil că nu. Am înțeles că ai discutat cu agentul special DiCicco.

–Are un stil vestimentar rafinat. La fel și dumneavoastră.

–Îmi place să port un costum bun. Faptul că ai găsit cadavrul a complicat lucrurile.

–Le-a complicat din cauză că l-am găsit în timpul unui incendiu sau fiindcă Dolly e dată dispărută?

–Ambele. Dispariția unei persoane cade în sarcina Departamentului de Poliție Municipală Missoula, în momentul de față. Colaborăm cu Serviciul Forestier Federal în eforturile lor de a identifica rămășițele umane. În spiritul acestei colaborări, am făcut un schimb de informații cu agentul DiCicco.

–Despre relația mea cu Dolly, presupun.

–Despre asta și despre faptul că Dolly a declarat în fața mai multor persoane că tu ești de vină pentru ceea

ce i s-a întâmplat lui James Brayner. Tu și toți ceilalți de-aici. Și-a exprimat foarte zgomotos resentimentele, inclusiv în perioada în care a fost plecată din Missoula.

Acel lucru nu o surprindea câtuși de puțin, nu mai putea nici măcar să-i stârnească mânia.

–Nu știu cum a putut să lucreze aici, să aibă legături cu parașutiștii și să nu înțeleagă ce avem noi de făcut și cu ce ne confruntăm.

Îl privi atunci pe Quinniock, cu freza lui dramatică și cravata perfect înnodată.

–Și nu sunt sigură că înțeleg de ce-mi spuneți toate acestea.

–E posibil ca ea să fi plănuit să vă facă probleme în continuare – ție și celorlalți membri ai unității. E posibil să se fi întors aici să lucreze pentru a-și ușura accesul. Și e posibil să fi fost ajutată. Să fi reușit să convingă pe cineva s-o susțină în acțiunile ei. Ai văzut-o cu cineva anume după ce s-a întors?

–Nu.

–Dar Matt Brayner, fratele decedatului?

Rowan își îndreptă spatele:

–I-a manipulat pe Matt și pe membrii familiei Brayner folosindu-se de copil. Știu că au fost cu toții interesați de copil, firește, și fiindcă sunt oameni de caracter, s-au arătat dispuși să facă tot ceea ce le stătea în putință pentru Dolly. Matt a avut nevoie de mult curaj să se întoarcă aici, să muncească alături de noi, după ceea ce i s-a întâmplat lui Jim. Dacă vă gândiți cumva că ar fi putut s-o ajute pe Dolly să-mi devasteze mie apartamentul sau să ne distrugă echipamentele, ar fi o greșeală și o insultă din partea dumneavoastră.

–Erau în relații prietenești când trăia fratele lui?

–Nu cred că Matt și-a bătut câtuși de puțin capul cu Dolly, dar el a fost mereu prietenos cu toată lumea. Nu sunt dispusă să vorbesc pe la spate un alt parașutist.

–Încerc doar să-mi fac o idee despre dinamica raporturilor dintre ei. Mi s-a spus și că mai mulți dintre bărbații de la bază au avut relații cu Dolly, cel puțin până la începerea relației cu James Brayner.

–Sexul nu înseamnă o relație, mai ales sexul de detensionare cu o femeie care era dispusă să-și pună fundul la bătaie pentru aproape oricine. Și-o trăgea cu o mulțime de tipi și din oraș.

–Până la James Brayner.

–S-a concentrat exclusiv asupra lui sezonul trecut și, din câte știu, asta a fost o premieră pentru ea. Era un tip drăguț, amuzant, fermecător. Poate s-a îndrăgostit de el, nu știu. Dolly și cu mine nu ne împărtășeam secretele, speranțele și visurile.

–Probabil ai aflat deja că i-am găsit mașina.

–Da, așa umblă vorba. Închise strâns ochii preț de o clipă. Se va dovedi că e ea, după identificare. Știu asta. Trebuie doar să faceți configurația orașului, a locului unde ați găsit mașina, a locului unde i-am găsit rămășițele, și rezultatul n-are cum să fie altul. Nu-mi plăcea de ea. Îmi era chiar foarte, foarte nesuferită, dar nu merita să sfârșească așa. Nimeni nu merită o asemenea moarte.

–Oamenii se aleg întotdeauna cu ceea ce nu merită. Într-un fel sau altul. Mulțumesc pentru timpul acordat.

–Când se va ști? întrebă ea, când locotenetul se ridică în picioare. Când se va ști sigur?

–Mergea la dentist în oraș. Vor verifica amprentele ei dentare și ar trebui să obținem confirmarea până la sfârșitul zilei. Nu e cazul meu, dar, din simplă curiozitate, după părerea ta, Rowan, cât timp i-ar lua cuiva să ajungă de la capătul de cărare până la locul unde ai găsit cadavrul, ținând cont că ar căra circa cincizeci de kilograme, prin beznă?

Rowan se ridică și ea în picioare, pentru a-l putea privi în față.

– Depinde. Ar dura vreo oră. Dar cineva care e în formă și cunoaște zona ar reuși și în mai puțin de jumătate de oră.

– Interesant. Mulțumesc din nou.

Se așeză din nou când acesta porni spre biroul de operațiuni și încercă să analizeze în minte conversația și informațiile.

Și decise că, oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, L.B. avea, poate, dreptate. Poate că avea într-adevăr nevoie de o pauză. Așa că avea să facă o plimbare să-și vadă tatăl, să mai schimbe o vorbă cu restul echipei lui. Poate că plimbarea avea să-i limpezească gândurile și, oricum, nu-i strica niciodată să petreacă puțin timp cu tatăl ei.

Se întoarse înăuntru să ia o sticlă de apă și o șapcă de baseball, apoi se intersectă cu Gull în drum spre ieșire.

– Te-am văzut cu polițistul. E nevoie să plătesc cauțiunea aia?

– Deocamdată nu. I-au găsit mașina, Gull.

– Da, am auzit.

– Și... mai sunt și alte lucruri. Trebuie să mi le lămuresc. Am de gând să fac o plimbare până la școală, să-l văd pe tatăl meu.

– Ai nevoie de companie?

– Am nevoie să fiu singură o vreme.

Gull își coborî degetele pe obrazul ei, într-un gest spontan de afecțiune, ce o tulbură.

– Caută-mă când te întorci.

– Sigur. Ești în a doua tură de sărituri, îi strigă ea din mers. S-ar putea ca cei din Idaho să aibă nevoie de câțiva oameni. Dacă sari, să sari bine.

Privi spectacolul în timp ce se plimba. Avioane ridicându-se în aer; parașutiști care săreau. Spre vest se adunau norii, denși și albi deasupra munților. Cei de deasupra ei și dinspre nord erau mai mici, remarcă ea, și mai pufoși, alunecând spre est într-o plutire lentă și leneșă.

Auzi mecanicii lucrând în hangare, muzica, clinchetul metalului, sunetul vocilor, dar nu se opri așa cum ar fi făcut-o, poate, într-o altă zi. Nu o interesa conversația.

Voia să fie singură o vreme.

Ucigașul avea o mașină sau o camionetă, decise ea. Nimeni n-ar fi cărat-o pe Dolly din locul unde căzuse până în cel în care sfârșise. O omorâse oare când ieșise de pe drumul principal, aruncându-i cadavrul în portbagajul mașinii, în bena camionetei? Sau o dusese cu mașina, eventual parcase la capătul cărării, și apoi o [illegible]? Ori o forțase să urce cărarea, apoi…

Iisuse, oricum s-ar fi întâmplat, sfârșise nu[illegible], în [illegible] ei, de numai câteva luni, era acum orfană.

De ce se îndrepta spre sud, pe drumul național 12, sau se întorcea de altundeva, de mai departe? Se întâlnise cu un amant? Se întâlnise cu acel complice secret pe care îl recrutase pentru a se răzbuna? Existau doar o grămadă de moteluri. Era greu să te întâlnești cu amantul – iar Dolly era cunoscută pentru obiceiul ei de a folosi sexul pe post de armă –, când locuiai acasă cu părinții și copilul tău.

De ce nu fusese în stare să-și iubească bărbatul atât de mult încât să-și facă un trai? Să prețuiască ceea ce avea și să facă naibii un efort să fie o mamă bună, în loc să se lase măcinată de obsesia asta?

Tot acel timp pe care și-l petrecuse punându-și la cale răzbunarea ei bizară, nutrind atât de multă ură, ar fi putut fi petrecut trăindu-și viața altfel, îngrijindu-și copilul.

„Aha. Asta n-are cumva legătură cu mama ta?"

Furioasă pe ea însăși, grăbi pasul.

Avusese destul timp pentru ea însăși, decise. Astfel de momente nu erau atât de grozave pe cât se credea. Ar fi trebuit să accepte oferta lui Gull de a o însoți. Dacă ar fi distras atenția, ar fi scos-o din dispoziția aceea, ar fi făcut-o să râdă sau cel puțin ar fi enervat-o, astfel încât ar fi încetat să se mai simtă tristă și furioasă.

Când trecu pe lângă oamenii care stăteau pe pajiște, pe lângă mesele de picnic de pe terasa tatălui ei, ridică privirea, la fel ca ceilalți.

„Se pregătea pentru manevra finală", își spuse privind avionul. Se apropie de gard, își îndesă mâinile în buzunarele de la spate și decise să savureze spectacolul. Pe chip îi înflori un zâmbet când parașutistul sări – și ideea de a lua o pauză nu i se mai păru chiar atât de rea până la urmă. Când sări și cel de-al doilea, se instală confortabil, studiind siluetele lor în cădere liberă.

Primul era în mod evident un elev, dar nu se descurca rău. Nu avea o postură neglijentă. Brațele erau întinse, savurând căderea. Ia te uită ce privelițe! Simte vântul!

Iar cel de-al doilea... Rowan lăsă capul într-o parte și mijii ochii. Nu era sigură, nu încă, dar ar fi putut paria o sumă decentă că „Omul de Fier" Tripp era cel care zbura spre elev.

Apoi sosi momentul decisiv. Parașutele se deschiseră, mai întâi una, apoi cealaltă – în aplauze și urale – cea cu dungi albastre și albe a elevului, și parașuta pe care o concepuse și o asamblase ea pentru aniversarea de șaizeci de ani a tatălui ei, pe care stătea scris OMUL DE FIER, cu litere mari și roșii (culoarea lui favorită), deasupra siluetei unui pompier parașutist.

Îi plăcea foarte mult să-l privească astfel, îi plăcuse dintotdeauna. Ținută perfectă, își spuse, control absolut, plutind prin aer spre pământ, în vreme ce soarele se strecura printre norii ce alunecau pe cer.

Fusese inspirată să vină aici, își dădu seama, acum că lumea se clătina nebunește în jurul ei. Aici, tot ceea ce iubea rămânea neclintit. Orice s-ar fi întâmplat, se putea baza pe el.

Se strădui să-și alunge din minte stresul și agitația acelei dimineți. Să se concentreze pe ceea ce o făcea fericită.

Avea să stea aici cu tatăl ei o vreme, să ia prânzul cu el, să discute despre ceea ce se petrecea. El avea s-o asculte,

s-o lase să se descarce, apoi avea să reușească, cumva, s-o liniștească, să-i redea echilibrul.

Întotdeauna gândea mai clar și se simțea mai puțin copleșită după o întrevedere cu tatăl ei.

Elevul se descurca bine la coborâre, remarcă Rowan, reuși o aterizare foarte decentă și se ridică pe picioarele lui – ba nu, ale ei, își dădu seama Rowan – rapid. Apoi „Omul de Fier" ajunse la sol, ușor ca un fulg, lin ca mătasea.

Aplaudă și ea alături de restul privitorilor, fluieră îndelung pentru a-și arăta aprobarea înainte de a-și flutura mâinile în speranța că i-ar putea atrage atenția tatălui ei.

Eleva își desfăcu chingile parașutei și își scoase casca. Un păr roșcat superb păru să explodeze în lumina soarelui. Când femeia alergă spre tatăl ei, Rowan zîmbi larg. Înțelegea exuberanța, valul de entuziasm, văzuse aceeași scenă repetându-se de nenumărate ori între elev și instructor. Continuă să zâmbească și când femeia se aruncă în brațele lui Lucas, o altă scenă pe care o tot văzuse.

Ceea ce nu mai văzuse însă, și ceea ce îi transformă zâmbetul într-o încruntare nedumerită, fu clipa în care tatăl ei o luă în brațe pe elevă și o învârti prin aer în cercuri ametitoare, în vreme ce respectiva își încleștа brațele în jurul gâtului lui.

Iar când Lucas „Omul de Fier" Tripp se aplecă și sărută lung și foarte pasional buzele elevei (în strigătele încurajatoare ale mulțimii), Rowan căscă gura de-ai fi zis c-o să-i ajungă până în pământ.

N-ar fi putut fi mai șocată decât dacă Lucas ar fi scos un pistol și ar fi împușcat-o pe roșcată între ochi, dar chiar și atunci diferența ar fi fost minimă.

Femeia mângâie obrajii lui Lucas, un gest parcă și mai intim decât sărutul în sine. Trăda cunoaștere, familiaritate, privilegiu.

Cine naiba era păpușa asta proastă și de când începuse „Omul de Fier" să-și sărute elevele? Să sărute *pe oricine*?

Și în public.

Femeia se întoarse, dezvăluind un chip – care nu trăda deloc prostie – încălzit de sărut, luminat de râs, și execută o reverență profundă, exagerată, în fața mulțimii ce încă îi aplauda. Spre uluirea continuă a lui Rowan, Lucas rămase pur și simplu acolo, rânjind ca prostu'.

Oare se apucase de droguri?

Mintea îi spunea să se retragă, să găsească un loc liniștit în care să asimileze șocul. Instinctul îi spunea să escaladeze gardul, să meargă direct la el și să-l întrebe ce naiba se întâmpla.

Dar degetele i se încleștaseră în jurul gardului și i se părea imposibil să le desfacă.

Apoi tatăl ei o observă. Rânjetul lui stupid se îndreptă spre ea în clipa în care – Iisuse – o prinse pe roșcată de mână, legănând-o puțin. Își flutură mâna liberă spre Rowan înainte de a-i spune ceva roșcatei care îl mângâiase pe față și care avu chiar *tupeul* să zâmbească înspre Rowan.

Încă ținându-se de mână porniră în pas lejer spre gard și spre Rowan.

– Bună, scumpo. Nu mi-am dat seama că ești aici.

– Eu... sunt printre ultimii pe lista de sărituri azi, deci...

– Mă bucur că ai trecut pe-aici. Își puse degetele peste cele ale lui Rowan încleștate pe gard. Ella, ea e fiica mea, Rowan. Ro, Ella Frazier. Tocmai a executat prima ei cădere liberă accelerată.

– Mă bucur să te cunosc. Lucas mi-a spus atâtea despre tine.

– A, da? Interesant, mie nu mi-a spus nimic despre tine.

– Ai fost destul de ocupată, spuse Lucas pe un ton vesel, vizibil orb la ceea ce se întâmpla. Nu reușim deloc să ne întâlnim. Ella e directoarea Academiei Orchard Homes.

Directoare de liceu. La o școală privată cu pretenții. O altă lovitură împotriva statutului de păpușă proastă. La naiba.

–Fiul ei i-a făcut cadou o săritură în tandem, continuă Lucas, și a prins-o microbul. Ar fi trebuit să-ți aduci și familia la eveniment, Ella, continuă el. Nepoților tăi le-ar fi plăcut la nebunie.

Și *bunică*? Ce fel de păpușă proastă era femeia asta?

–Am vrut să mă asigur că mă descurc înainte de a-i chema să mă vadă. Data viitoare. De fapt, am să intru să discut cu Marcie să mă planifice. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rowan. Sper să ne vedem mai des.

Deși vorbi pe un ton blând și politicos, contactul vizual rapid dintre cele două femei arăta clar că se înțeleseseră una pe cealaltă.

–Ne vedem înăuntru, Lucas.

–Deci, ce părere ai? o întrebă Lucas, nerăbdător. Am tot sperat să ai o pauză ca să poți s-o cunoști pe Ella. E grozav că s-a întâmplat să fii aici la prima ei cădere liberă accelerată.

–Are o ținută destul de bună. A zburat bine. Ascultă, tată, ce-ar fi să luăm prânzul la cafenea? E...

–Ella și cu mine luăm prânzul în aer liber, aici, ca să sărbătorim săritura ei. Ce-ar fi să ni te alături? Veți avea astfel ocazia să vă cunoașteți un pic.

Oare glumea?

–Nu cred, dar mulțumesc. Nu-mi convine să fiu a treia roată la căruță.

–Nu vorbi prostii. Din câte o cunosc pe Ella, a pregătit o grămadă de mâncare. E o bucătăreasă grozavă.

–Bine... dar... începu ea, dar nu se mai putu abține. De cât timp durează povestea asta? *Ce anume* se petrece? Vă sărutați la aterizare, vă țineți de mână, luați prânzul în aer liber? Iisuse, tată, *te culci* cumva cu ea?

El își luă o expresie impenetrabilă ceea ce, după cum știa Rowan, însemna că atinsese un punct sensibil.

–Cred că asta ar intra în sfera treburilor mele personale, Rowan. Ce anume te deranjează, de fapt?

–Ceea ce mă deranjează, în afară de sărutatul, ținutul de mână și așa mai departe în fața echipajului și a vizitatorilor e că am venit aici fiindcă aveam nevoie să discut cu tatăl meu, dar tu ești evident prea ocupat cu Directoarea Sexy ca să ai timp de mine.

–Ai grijă. Degetele lui se încleștară peste ale lui Rowan, înainte ca ea să apuce să și le retragă. Nu folosi tonul ăsta cu mine. Nu mă interesează câtuși de puțin ce vârstă ai. Dacă vrei să vorbești cu mine, vino înăuntru. Vom discuta.

–Nu, mulțumesc, replică ea, pe un ton de politețe rece. Du-te și vezi-ți de treburile tale personale. Eu am să mă ocup de-ale mele. Scuză-mă. Își smulse degetele din strânsoare. Trebuie să mă întorc la bază.

Recunoscu amestecul acela de furie și dezamăgire care se citea pe chipul lui, o expresie pe care o vedea rareori, dar o înțelegea imediat. Îl ocoli și se îndepărtă de el cu pași mari, copleșită de resentimente. Și cu o durere imensă în suflet pentru ceea ce ea considera a fi o trădare.

Proasta dispoziție nu făcu decât să se accentueze pe drumul de întoarcere, apoi căpătă o notă amară când auzi sunetul sirenei. Porni în fugă, străbătând restul distanței până la bază, unde văzu parașutiștii alergând deja și avionul de lansare pregătindu-se de decolare.

Intră în sala de îmbarcare, alungându-și din suflet amărăciunea așa cum făcuse și cu stresul – era ceva ce avea să fie reluat și examinat mai târziu.

Luă echipamente de pe raftul cu acces rapid pentru Cards.

– Payette?

–Exact. Își trase fermoarul peste frânghia de coborâre în buzunarul potrivit. Soseşte trupa Zulie să vă salveze!

Ea îl privi în ochi.

–Să fie cu noroc.

–Așa se-arată.

Lăsă să-i scape un chicot înfundat înainte de a porni legănat spre avionul care aștepta pe pistă.

Rowan repetă procedura cu Trigger, în vreme ce Gull îl ajută pe Dobie.

După câteva minute privi avionul decolând fără ea.

–A izbucnit un incendiu secundar, îi spuse Gull. Cei din Idaho deja sunt prea puțini raportat la amploarea incendiului. Unul dintre parașutiștii lor din cea de-a doua tură a rămas agățat la aterizare, și-a rupt mâna, și mai au încă doi răniți la sol.

–Da' știu că ești bine informat.

–Îmi place să fiu la curent cu ceea ce se întâmplă. Își rearanjă șapca de baseball astfel încât cozorocul să-i țină mai multă umbră, în timp ce urmărea avionul pe cer. Cum ar fi fulgerele fără ploaie care își fac de cap în Flathead. N-ai petrecut prea mult timp cu tatăl tău.

–Îmi ții socoteala?

–Îmi folosesc doar finul simț de observație. Care îmi spune și că ești furioasă rău.

–Nu-mi place să fiu reținută la sol când sunt în stare să sar.

–Ești pe listă, îi aminti el. Și?

–Și ce?

–Și ce altceva te-a înfuriat rău?

–Tu și finul tău simț de observație sunteți pe cale să o faceți, așa că folosește-te de el în alte scopuri. Dădu să iasă, apoi, prea mânioasă pentru a ține totul în ea, se întoarse la fel de semeț. Mă duc să-l văd pe tatăl meu și să petrec ceva timp cu el, să discut cu el despre rahatul ăsta, fiindcă așa facem noi. Când ajung acolo el execută o cădere liberă accelerată cu un elev. De fapt, o elevă. O roșcată. Una care, în clipa în care ajung la sol, sare pe el cum sărea bătrânul meu câine Butch după frisbee. Apoi el o ia în brațe și o sărută. O sărută, chiar acolo, un sărut în toată legea, cu trupurile îngemănate și care, fără îndoială, a presupus și folosirea limbii.

–Cele mai bune așa sunt. Deci... încerc să pătrund sensul acestei relatări, să găsesc ce anume te-a înfuriat.

–Abia ți-am spus că tatăl meu a sărutat-o pe roșcata aia.

–Da, dar mi-e greu să înțeleg de ce te-a scos din sărite. Te porți de parcă nu l-ai mai fi văzut niciodată pe bătrânul tău sărutând o femeie.

Văzând că ea nu spune nimic, privindu-l doar cu ochii albaștri ca gheața din care țâșnea foc, el râse scurt, sincer surprins.

–Serios? Chiar nu l-ai văzut niciodată sărutând o femeie? Tipul dispune, probabil, de o discreție supraomenească.

Gull se opri din nou, clătină din cap și o lovi ușor peste umăr:

–Haide, Ro. Doar n-o să-mi spui că tu chiar crezi că nu s-a pupat cu nici o femeie în decurs de... câți ani ai tu, mai exact?

–El nu se vede cu femei.

–Asta mi-ai spus și când s-a întâlnit cu acea clientă la un pahar de ceva... Aha. Acum cutezătorul meu simț al deducției se adaugă finului meu simț de observație pentru a concluziona că e vorba de aceeași femeie.

–Cică e directoare de liceu. E cât se poate de clar că fac sex.

–Cred că a fi chemat în biroul directoarei a căpătat un sens cu totul nou pentru tatăl tău.

–Du-te dracului.

–Stai așa. O prinse de braț când ea se răsuci pe călcâie. Ești geloasă? Chiar ești geloasă fiindcă tatăl tău e interesat de o femeie – alta în afară de tine?

Un val de căldură – furie, rușine – o făcu să roșească.

–E dezgustător și total neadevărat.

–Ești furioasă și geloasă și suferi sincer fiindcă s-ar putea ca tatăl tău să aibă o relație de dragoste cu o femeie.

Nu e nici dezgustător, nici neadevărat, Rowan, dar cu siguranță mi se pare meschin și egoist.

O expresie foarte asemănătoare cu dezamăgirea pe care o citise mai adineaori pe chipul tatălui ei se putea desluși acum și pe cel al lui Gull.

–Când a fost ultima dată când el a făcut o criză de isterie fiindcă tu aveai pe cineva?

Acum se simțea cu adevărat meschină, iar acest lucru nu făcu decât să-i întețească mânia.

–Sentimentele mele și relația mea cu tata nu te privesc. Nu știi nimic despre asta, nici despre mine. Și știi ceva, m-am săturat până peste cap s-o încasez pentru toate, de la Dolly și planurile ei tâmpite de răzbunare până la agenții ăia constipați, la dezamăgirea tatălui meu și până la părerea ta de tot rahatu' despre mine. Deci n-ai decât să...

Țipătul ascuțit al sirenei îi curmă vorbele.

–Se pare că trebuie să te las, nu te mai deranjez cu părerea mea de tot rahatu'.

Gull îi întoarse spatele și porni spre sala de îmbarcare.

Ajunse aproape la capătul răbdării când rămase la sol din nou, în vreme ce avionul zbură spre nord.

–Dacă o ține tot așa, va fi nevoie să ne trimită pe noi.

Îi aruncă o privire lui Matt.

–La ce noroc am, L.B. mă va scoate de pe listă și o va trimite pe Marg dacă mai primim un apel. Cum te-ai descurcat la interogatoriu?

–Agentul consideră că am sentimente prea neclare față de Dolly, din cauza nepoatei mele. Poate că așa e.

–Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

–E în regulă. Mă tot aștept să se întoarcă, să spună că totul a fost o greșeală.

Își luă șapca în mâini, rotind-o la nesfârșit și lăsându-și descoperit părul neîngrijit, de culoarea mătăsii de porumb.

–Nu poate fi corect, știi, pentru un copil să-și piardă tatăl înainte de a se naște, apoi mama, la scurt timp după.

Se întoarse spre Rowan, iar ea își spuse că părea mult prea tânăr și extrem de vulnerabil.

–Nu e corect, spuse ea.

–Dar lucrurile nu cred că sunt întotdeauna corecte. Cred că... așa e soarta.

Se sprijini ușor de Rowan când ea își petrecu un braț în jurul taliei lui.

–E mai greu pentru tine, poate, îi spuse, decât pentru mine.

–Pentru mine?

–Tu ai găsit-o. Dacă e ea. Chiar dacă nu e, faptul că ai găsit-o pe femeia aceea, oricine ar fi fost. E îngrozitor că tu ești cea care a găsit-o.

–O să trecem amândoi peste asta, Matt.

–Asta îmi tot spun și eu. Mă gândesc mereu la Shiloh și îmi spun că, orice s-ar întâmpla, vom face tot ce ne stă în putință să-i fie bine. E doar un copilaș.

–Soții Brakeman și familia ta vor avea grijă de ea.

–Da. Cred c-am să urc în pod, să mă pun pe treabă ca să-mi mai alung gândurile astea negre.

–E o idee bună. Vin și eu în câteva minute.

Dar mai întâi se întoarse în apartamentul ei și se încuie înăuntru. Deși știa că era o dovadă de autocompătimire, că era un lucru absolut inutil, se așeză pe podea, se sprijini de pat și trase un plâns zdravăn.

VA URMA

NORA ROBERTS

VIEȚI LA LIMITĂ

SFÂRȘITUL AVENTURII

Călcând pe urmele tatălui său, Rowan Tripp face munca pe care și-a dorit-o întotdeauna – a devenit pompier parașutist în brigada din Missoula, în care numai cei mai buni reușesc să ajungă, și profesional se simte împlinită. Nu același lucru se poate spune despre planul sentimental, căci o întâmplare nefericită din copilărie a marcat-o în asemenea măsură încât nu și-a mai lăsat sufletul deschis în fața nimănui. Sezonul pe cale să înceapă promite însă să aducă schimbări neașteptate. Căci în echipă ajunge Gulliver Curry, un bărbat nu numai extrem de atrăgător și de curajos, dar și unul care nu se lasă intimidat de răceala și de distanța pe care Rowan – fidelă principiului de a nu permite altfel de relații decât cele colegiale – vrea să le impună. Lucrurile încep însă să ia o turnură neașteptată și Rowan trebuie să se confrunte nu numai cu incendii mai extinse și mai periculoase ca niciodată, dar și cu un dușman perfid și necunoscut care îi amenință viața. Decisă să nu devină o victimă, Rowan găsește puterea să lupte și să asculte totodată și glasul inimii, așa cum nu și-a permis vreodată să facă până acum.

Nora Roberts este autoarea a peste 190 de romane, majoritatea intrând în topurile de vânzări întocmite de *New York Times*. Cărțile ei au fost publicate în peste 400 de milioane de exemplare.

Află mai multi pe:
www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-623-1

9 786066 006231

Lira

capitolul 16

Plânsul îi epuiză furia și autocompătimirea. Plăti în schimb cu o durere de cap înfiorătoare și înghiți câteva pastile înainte de a se spăla cu apă rece pe față.

Una dintre problemele care apăreau când erai o blondă cu pielea albă, medită ea, examinându-se critic în oglindă, era faptul că, după un episod de rătăcire, arăta de parcă fusese arsă de soare printr-o bucată de tifon.

Se stropi din nou cu apă rece, apoi udă o cârpă și stoarse. Își acordă zece minute în care rămase întinsă pe față, cu bucata de material ud peste față, așteptând ca medicamentele și apa rece să-și facă efectul.

Deci reacționase exagerat, își spuse. Avea tot dreptul să o pună la punct.

Avea să-și ceară scuze de la tatăl ei fiindcă își băgase nasul în treburile lui, fiindcă acum el avea treburi în care nu voia ca ea să-și bage nasul.

Și aștepta același gest și din partea unui oarecare boboc cu picioare iuți, pompier de meserie, așa că era de dorit ca acesta să se întoarcă întreg.

Își verifică din nou fața, decise că era în regulă. Poate nu arăta extraordinar, dar nu arăta ca și cum și-ar fi petrecut ultimele douăzeci de minute ghemuită pe podea, hohotind ca un copilaș uriaș.

În drum spre biroul de Operațiuni, unde intenționa să afle cum stăteau echipajele, o văzu pe agentul special DiCicco venind spre ea.

–Domnișoară Tripp.

–Ascultați, știu că aveți o treabă de făcut, dar avem două ture de pompieri ieșiți la intervenții. Merg în biroul

de Operațiuni și nu am timp să repovestesc ceea ce am discutat deja.

–Îmi pare rău, dar va trebui să discut cu dumneavoastră, precum și cu membri ai echipajului și angajați ai bazei. Rămășițele umane pe care le-ați descoperit ieri au fost identificate cu certitudine ca aparținându-i lui Dolly Brakeman.

–La dracu'! Cuprinsă de greață, Rowan își apăsă fruntea, frecționând-o dintr-o parte în cealaltă. O, la dracu'! Cum? Cum a murit?

–Fiindcă o parte dintre aceste detalii vor fi transmise în buletinul de știri al serii, vă pot spune că moartea a fost cauzată de ruperea gâtului, suferită posibil în timpul unei căderi.

–O cădere? Ar trebui să cazi foarte tare și într-o poziție foarte ciudată. Nu a fost o cădere accidentală, nu când și-a lăsat mașina într-un loc și a sfârșit în altul.

Chipul lui DiCicco rămase impasibil și privirea, nesovăitoare.

–În prezent se derulează o anchetă pentru omucidere, coordonată cu una pentru incendiere premeditată. Instinctele dumneavoastră, în ambele aspecte, par să fi fost cât se poate de exacte.

–Și fiindcă am avut dreptate sunt suspectă.

–Nu sunt pregătită să elimin pe nimeni ca suspect, dar aveți un alibi pentru intervalul de timp respectiv. Rămâne valabil faptul că ați avut o relație ostilă cu victima. E o pistă pe care trebuie s-o explorez.

–Explorați după pofta inimii. Jucați-vă de-a Magellan. Eu n-am încercat să stârnesc problemele cu ea. Dacă aș fi putut să-i dau un pumn în celebra zi în care mi-a aruncat în toată camera sânge de porc, aș fi făcut-o. Și ar fi meritat-o. Cred că ar fi trebuit pusă sub acuzare pentru ceea ce a făcut cu echipamentul nostru și ar fi trebuit să stea frumușel o vreme la închisoare. Nu cred

că ar fi trebuit să moară pentru nici una dintre aceste greșeli. A fost…

Rowan se întrerupse când o camionetă apăru bubuind, derapând cu spatele când viră brusc spre ea. O prinse de braț pe DiCicco s-o tragă înapoi exact în clipa în care DiCicco o prinse pe ea pentru a face același lucru.

Camioneta frână scrâșnind ascuțit și stârnind nori de praf de pe drum.

– Iisuse Hristoase! Ce dracu' faci…

Se opri brusc când îl recunoscu pe bărbatul care sări din camionetă; era Leo Brakeman, tatăl lui Dolly.

– Fiica mea e moartă.

Rămase pe loc, cu mâinile cărnoase strânse în pumni albiți la încheieturi atârnându-i pe lângă trup, tremurând din tot corpul lui de fost fundaș stânga în campionatul interstatal, cu fața – lată și aspră – înroșită.

– Domnule Brakeman, îmi pare rău pentru…

– Tu ești responsabilă! N-a mai rămas nimic din ea în afară de o mână de oase arse, iar tu ești responsabilă.

– Domnule Brakeman.

DiCicco se poziționă între Rowan și Brakeman, dar Rowan făcu un pas în lateral, refuzând să fie apărată.

– V-am explicat că și eu, și toate resursele agenției mele vor face tot posibilul pentru a-l identifica pe ucigașul fiicei dumneavoastră. Trebuie să mergeți acasă, să fiți alături de soția și de nepoata dumneavoastră.

– Voi doar veți mușamaliza totul. Lucrați pentru aceiași oameni. Fiica mea ar fi fost în viață azi dacă n-ar fi existat individa aia.

Când își îndreptă degetul spre ea, Rowan simți durerea furioasă din spatele gestului tăind-o ca o lamă.

– A pus ca Dolly să fie dată afară fiindcă nu suporta să i se amintească despre cum l-a lăsat pe Jim Brayner să moară. A pus să fie dată afară, iar Dolly a fost nevoită să meargă tocmai până în Florence pentru a-și găsi de lucru.

Dacă nu a ucis-o pe fata mea cu propriile ei mâini, ea e motivul pentru care a fost ucisă. Crezi că ești atât de importantă? tună el spre Rowan. Crezi că poți să te scalzi în renumele tatălui tău și fiindcă te cheamă Tripp îți poți permite să fii o brută cu oamenii? Ai fost geloasă pe fata mea, geloasă fiindcă Jim ți-a dat papucii pentru ea, iar tu n-ai putut suporta asta. L-ai lăsat să moară ca să nu-l poată avea ea.

–Leo! L.B., urmat de un șir de bărbați, se apropie de ei. Îmi pare rău pentru Dolly. Toți regretăm pierderea pe care ai suferit-o. Dar o să îți cer doar o singură dată să părăsești această proprietate.

–De ce n-o dai afară? De ce nu o alungi de la bază ca și cum ar fi un gunoi, așa cum ai făcut cu fata mea? Acum fata mea e moartă, iar ea stă acolo de parcă asta n-ar însemna *nimic*.

–Nu e momentul potrivit să te afli aici, Leo. L.B. păstră un ton scăzut, vorbind încet. Trebuie să mergi acasă, să fii alături de Irene.

–Nu-mi spune ce trebuie să fac. Există un copilaș care are nevoie de mama lui. Și nici unul dintre voi nu dă doi bani pe asta. Veți plăti pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Dolly. Veți plăti scump, voi toți.

Scuipă pe pământ și urcă înapoi în camionetă trântind ușa. Rowan văzu lacrimile scurgându-i-se pe obraji în vreme ce roti volanul și se îndepărtă în viteză.

–Ro.

–Nu acum, L.B. Te rog.

Clătină din cap.

–Acum, o corectă el, punându-și ferm un braț în jurul umerilor ei. Vii înăuntru cu mine. Agent DiCicco, dacă aveți nevoie să discutați cu Rowan, va trebui s-o lăsați pe mai târziu.

DiCicco privi zidul de bărbați strângându-se ca o baricadă, apoi intrând în clădire în spatele lui Rowan.

Înăuntru, L.B. o conduse direct în biroul lui, închise ușa înainte să intre și restul bărbaților.

– Stai jos, îi porunci.

Când ea se așeză, L.B. își trecu mâinile prin păr și se sprijini cu spatele de biroul lui.

– Știi că Leo Brakeman e un om îndărătnic chiar și în cele mai bune condiții.

– Da.

– Iar condițiile actuale sunt mai mult decât nenorocite.

– Înțeleg. Trebuie să fie vina cuiva, iar Dolly mă învinovățea pe mine pentru toate, așa că eu sunt alegerea firească. Înțeleg. Dacă i-a spus lui – sau oamenilor în general – că eu mă tăvălisem cu Jim până să-mi dea el papucii, de ce n-ar crede tatăl ei că îi purtam sâmbetele fetei lui? Și ca să fie clar, eu și Jim nu am făcut niciodată...

– Crezi că nu te cunosc? Am să discut cu DiCicco și-am s-o lămuresc în privința asta.

Rowan ridică din umeri. În mod bizar, se simțea din nou întărită în urma atacului lui Brakeman.

– Poate să creadă sau să nu creadă. Nu contează. Sunt bine, sau aproape bine. Nu ai timp să mă cocoloșești, L.B., nu acum când echipele noastre sunt pe teren.

– Îmi pare rău pentru Brakeman, spuse ea, dar a fost ultima dată când s-a folosit de mine ca să se descarce emoțional. Dolly era o mincinoasă, iar faptul că a murit nu schimbă asta.

Se ridică în picioare. Ți-am spus azi-dimineață că sunt sănătoasă și în formă. Nu era o minciună, dar nici nu era complet adevărat. Acum e. N-am să permit nimănui să se poarte cu mine așa cum au făcut-o Dolly și tatăl ei și să mă facă să mă simt prost în privința asta. Nu sunt eu responsabilă pentru sacul de rahat pe care l-au cărat după ei. Am destule probleme personale.

– Într-adevăr, pari sănătoasă și în formă.

–Pot da o mână de ajutor în biroul de Operațiuni dacă vrei, sau pot să urc în atelier, să văd ce trebuie făcut acolo.

–Să mergem să vedem cum se descurcă oamenii noștri.

DiCicco se îndreptă spre bucătăria popotei, unde nu găsi decât arome deopotrivă alinătoare și păcătoase. Dădu să intre în sala de mese, când o mișcare în fața ferestrei îi atrase atenția.

O privi pe șefa bucătăreselor, Margaret Colby, plivind o bucată dintr-o grădină care nu putea să nu te impresioneze.

Marg ridică privirea când auzi ușa din spate deschizându-se și împinse borul larg al pălăriei de paie pe care o purta peste bandană.

–Aveți câteva tufe foarte reușite de oregano.

–Crește frumos. Mă căutați pe mine sau doar ați ieșit la o plimbare?

–Aș dori să discut cu dumneavoastră câteva minute. Și cu cealaltă bucătăreasă, Lynn Dorchester.

–I-am dat liber lui Lynn pentru după-amiază fiindcă era tulburată. Se va întoarce în jur de patru. Marg aruncă buruienile în găleata de plastic de la picioarele ei, apoi se șterse pe mâini. Mi-ar prinde bine niște limonadă. Doriți și dumneavoastră?

–Dacă nu e un deranj prea mare.

–Dacă ar fi, nu aș servi-o. Puteți lua loc aici. Petrec destul timp în bucătărie în zilele frumoase, așa că profit de șansa de a ieși aici de câte ori pot.

DiCicco se așeză pe unul dintre scaunele de plastic și contemplă grădina și întinderea de pământ din spatele ei. Hangarele și dependințele masive, curba pistei de alergare undeva mai în depărtare, culmile și văile munților ce se pierdeau în nori.

Marg ieși cu limonada și cu un platou de fursecuri cu bucățele mari de ciocolată.

–O, mi-ați nimerit cea mai mare slăbiciune.

–Toată lumea are câte una. Marg puse tava jos, se așeză confortabil și își scuturâ din picioare sandalele de grădină cu talpă de cauciuc. Am auzit că e Dolly. I-am dat liber lui Lynn fiindcă a afectat-o puternic. Nu erau prietene la cataramă, Dolly nu avea prietene. Dar au lucrat împreună o vreme și s-au înțeles bine în cea mai mare parte. Lynn are un suflet sensibil și asta a lovit-o direct în inimă.

–Și dumneavoastră ați lucrat cu Dolly o vreme. Ați fost șefa ei directă.

–Așa e. Știa să gătească – era pricepută la asta și nu mi-a făcut niciodată probleme în bucătărie. Problema ei, sau una dintre ele, era faptul că ea considera sexul o realizare și ceva ce putea fi folosit ca monedă de schimb.

Marg luă un fursec și mușcă din el.

–Bărbații de-aici sunt puternici. Sunt curajoși. Au corpuri care cu greu ar putea trece neobservate. Dolly le-a observat. Mulți dintre ei sunt și tineri, continuă ea, și majoritatea sunt departe de casă. Își pun viața și sănătatea în joc și muncesc din greu, uneori zile în șir, în cele mai dificile condiții cu putință. Dacă li se aruncă în brațe o femeie disponibilă, prea puțini ar refuza politicoși. Dolly le-a oferit o șansă multora dintre ei.

–Existau resentimente? Când o femeie îi acordă o șansă unui bărbat, apoi se răzgândește și îi acordă aceeași șansă și altuia, resentimentele apar firesc.

–Nu cunosc nici un singur bărbat care s-o fi luat vreodată în serios pe Dolly. Iar aici îl includ și pe Jim. Știu că ea zicea că intenționa s-o ia de nevastă și știu că mințea. Sau doar visa. E mai blând din partea mea să spun că doar visa.

Deși folosise alte cuvinte, L.B. exprimase o opinie similară.

–Era Jim serios în privința lui Rowan Tripp?

–Ro? Ei bine, ea a jucat un rol în pregătirea lui când era recrut, și a lucrat cu el... Marg se întrerupse când pricepu sensul real al termenului „serios". Apoi se lăsă pe spate în scaun și râse până simți că o doare burta. Își flutură o mână prin aer și bău puțină limonadă pentru a se calma. Nu știu de unde v-a venit ideea asta, agent DiCicco, dar dacă Jim ar fi încercat să *devină serios* în privința lui Ro, ea l-ar fi alungat ca pe-o muscă. El flirta cu toate femeile, inclusiv cu mine. Ăsta era stilul lui și o făcea într-o manieră al naibii de simpatică. Dar nu a existat nimic între el și Ro în afară de ceea ce exista între ei toți. Un gen de prietenie pe care camarazii din război l-ar înțelege, probabil. În plus, Rowan nu a avut niciodată legături cu nimeni din unitatea ei – până în sezonul acesta. Până la Gulliver Curry. Îmi face plăcere să urmăresc cum se desfășoară povestea aia.

–Leo Brakeman pretinde că Rowan și Jim aveau o relație înainte ca el să se despartă de ea pentru a fi cu Dolly.

Marg mai luă câteva înghițituri de limonadă și contemplă munții, așa cum făcuse și DiCicco.

–Leo suferă, și mă doare sufletul pentru el și Irene, dar se înșală. Mi se pare că e genul de lucru pe care l-ar fi putut spune Dolly.

–De ce-ar fi făcut-o?

–Ca să dramatizeze situația și ca să mai reducă din strălucirea lui Rowan. V-am spus, Dolly nu avea prietene. Se înțelegea bine cu Lynn fiindcă nu o considera pe Lynn o amenințare. Lynn e căsătorită și fericită, iar bărbații de aici se gândesc la ea mai degrabă ca la o soră sau o fiică. Dolly a considerat-o dintotdeauna pe Rowan

o amenințare, și, mai mult, știa că Rowan o considera... ușoară, ca să zic așa.

–E evident că nu se înțelegeau prea bine.

–Până să moară Jim, s-au tolerat reciproc destul de bine. Le cunosc pe amândouă de când erau copii. Rowan de-abia dacă o observa pe Dolly. Dolly întotdeauna o observa pe Ro. Și dacă încă mai credeți că Rowan a avut vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat, vă pierdeți o grămadă de timp în care mai bine v-ați concentra să aflați cine a fost.

Timpul nu era irosit, după părerea lui DiCicco, dacă aflai *ceva*.

–Știți ceva în legătură cu ipoteza ca Dolly să-și fi găsit de lucru în Florence?

–Nu. Nu știu de ce-ar fi făcut-o. Sunt o grămadă de localuri chiar prin zonă care ar fi angajat-o, cel puțin în timpul sezonului. Marg lăsă să-i scape un oftat prelung. Am refuzat să-i dau o recomandare. A venit duhovnicul ei pe-aici, a încercat să mă convingă să-i scriu una. Nu mi-a plăcut stilul lui, asta în primul rând, dar n-aș fi făcut-o oricum. Nu merita o recomandare după felul în care se purtase. Cred că-mi pare rău pentru asta, dacă a simțit că e nevoită să plece din Missoula pentru a-și găsi de lucru. Dar sunt multe localuri în care s-ar fi putut angaja fără o recomandare.

Marg rămase așezată o clipă fără a spune nimic, doar studiind munții.

–De-acolo se întorcea când s-a întâmplat? De la locul ei de muncă din Florence?

–E ceva ce va trebui să verific. Detest exagerările, deci să știți că vorbesc cât se poate de serios când vă spun că sunt cele mai bune fursecuri pe care le-am mâncat vreodată.

–Am să vă dau câteva la pachet.

–N-aș spune nu.

Brigada din Idaho reuși să aducă incendiul sub control până la apusul soarelui. Dar mai sus, în nord, bătălia încă se dădea cu înverșunare.

Rowan îl putea vedea cu ochii minții. Când ieși să ia aer, își proiectă în gând focul și fumul, și siluetele în bluze galbene mânuind sculele ca pe niște arme.

Dacă se solicita încă o tură, dacă era nevoie de înlocuiri sau de întăriri, L.B. avea s-o trimită. Iar ea avea să fie pregătită.

Trupul i se crispă când văzu luminile unor faruri și silueta unei camionete ce se apropia. Apoi se relaxă din nou, când văzu că nu era Leo Brakeman, întors s-o atace din nou.

Lucas coborî din camionetă și se apropie de ea.

Mai rămăsese ceva furie în el, remarcă ea. Încă mai era puțin supărat.

Lucas i-o dovedi când își înfipse mâinile în umerii ei și o scuturâ.

–De ce naiba nu mi-ai spus ce s-a întâmplat? Despre faptul că ai găsit rămășițele, despre Dolly, nu mi-ai spus *nimic* din toate astea.

–M-am gândit că știi.

–Ei bine, al naibii să fiu dacă am știut.

–Ai fost ocupat.

–Nu-mi servi rahaturi dintr-astea, Rowan. Mesajul tău după aterizare spunea că ești în regulă.

–Eram. N-am fost rănită.

–Rowan.

–N-am vrut să-ți spun printr-un mesaj sau la telefon. Apoi a intervenit ba una, ba alta. Am venit azi-dimineață să te văd, dar...

Lucas se mulțumi să o tragă spre el, îmbrățișând-o.

–Sunt pe lista de suspecți.

–Încetează, murmură el, apăsându-și buzele pe creștetul ei.

–Agentul de la Serviciul Forestier m-a interogat de două ori. Am avut altercații cu Dolly, apoi, din toată suprafața imensă de acolo, s-a întâmplat să dau tocmai eu peste ce a mai rămas din ea. După care Leo Brakeman a venit aici azi.

Își descărcă sufletul, își dezvălui toate gândurile și i le puse pe tavă, căci el era acolo să o protejeze din nou.

–Leo e pe jumătate înnebunit de durere. În locul lui, nu știu ce-aș face. Nici nu suporta să se gândească la acest lucru. Vor afla cine a făcut-o. Poate asta îi va ajuta, așa cum se spune, deși jur că nu înțeleg cum ar putea să-i ajute.

–Plângea când a plecat cu mașina. Cred că acela a fost momentul în care am încetat să-mi mai plâng de milă, căci până atunci mă simțisem foarte bine făcând asta.

–N-ai reușit niciodată să o faci prea mult timp.

–Încercam să-mi dobor recordul. Tată, în legătură cu mai devreme. Îmi pare rău.

–Și mie. Își trecu o mână prin păr, într-un gest familiar. S-o luăm de la capăt fără mânie.

–Fără urmă de mânie.

–Unde e tipul acela cu care ai tot umblat?

–A intervenit la incendiul din Flathead.

–Să mergem în biroul de Operațiuni, să vedem cum se descurcă.

–Vreau să-l văd întors întreg, vreau să se întoarcă toți întregi. Deși sunt furioasă pe el. Furioasă mai ales fiindcă am impresia că a avut dreptate în câteva privințe.

–Detest când se întâmplă asta. În plus, cine se crede de-și permite să aibă dreptate?

Ea râse și își lăsă capul pe umărul lui.

–Mulțumesc.

Stătu de veghe în biroul de Operațiuni, ajută la actualizarea hărții pe care se urmărea progresul echipajului

și răsturnările și întoarcerile focului, și privi fulgerele explodând pe radar.

În jurul orei două noaptea, în vreme ce o furtună bubuitoare mătura baza, iar la nord Gull și colegii lui de echipă se târâră în corturi, Rowan se prăbuși în pat.

Și aproape imediat se prăbuși în vis.

Bubuitul trăsnetelor deveni uruitul motoarelor, iar țipătul vântului, aerul care intra în forță pe ușa deschisă a avionului. Văzu neliniștea din privirea lui Jim, o auzi în vocea lui și, zvârcolindu-se în pat, își porunci să îl oprească. Să contacteze baza, să-l alerteze pe observator, să discute cu șeful de brigadă.

Să facă, totuși, ceva.

–E așa cum e, îi spuse el, cu privirea îndurerată acum. Asta e soarta mea.

Și sări așa cum sărea întotdeauna, făcând acea ultimă săritură în urma ei. În gura focului, țipând în vreme ce colții lui îl sfâșiau.

De data asta ateriză singură, având în spate flăcările ce mârâiau, urlete răgușite ce crescură în intensitate până când pământul se cutremură. Alergă, urcând în fugă panta, cu pielea inundată de fierbințeală, în vreme ce-și croia drum printre nori unduitori de fum.

Strigă după Jim – exista o șansă, întotdeauna o șansă – căutând orbește. Focul se cățăra pe copaci, pulsând în panglici de lumină, și exploda peste pământ într-un dans mortal. Prin el, cineva o strigă pe nume.

Își schimbă direcția și, strigând până când gâtul începu să-i ardă, intră împiedicându-se în zona arsă. Ramuri carbonizate se ridicau fumegânde, chemând-o ca niște degete osoase. Cioturi se încovoiau sau se înălțau, părând să se miște și să se clatine în spatele perdelei de fum. Pământul ars îi trosnea sub pași, în vreme ce ea continuă să alerge spre locul de unde venea numele ei.

Se lăsă tăcerea, ca o clipă de respirație reținută. Se opri în acel gol de sunet, disperată, dezorientată. Timp de o clipă se simți ca și cum ar fi fost prinsă într-o fotografie alb-negru. Nimic nu se mișcă, nici măcar când începu din nou să alerge. Pământul rămase tăcut sub picioarele ei.

Îl văzu, întins pe pământul pe care focul îl pustiise, cu fața spre vest, de parcă ar fi stat să privească apusul. Vocea ei îi răsună cu ecou în minte când îl strigă pe nume. Beată de ușurare, se lăsă pe pământ lângă el.

„Jim. Slavă Domnului."

Scoase stația radio, dar ca și aerul din jurul ei, i se răspunse cu tăcere.

– L-am găsit! Să răspundă cineva. Să mă ajute cineva!

– Nu pot s-o facă.

Căzu pe spate când vocea lui Jim rupse tăcerea, când, în spatele măștii, deschise ochii, iar buzele i se curbară într-un zâmbet oribil.

– Ardem aici. Ardem cu toții aici.

Flăcări se aprinseră în spatele măștii lui. Chiar în clipa în care Rowan trase aer în piept să țipe, el o prinse de mână. Focul îi lipi pielea de-a lui.

Rowan țipă și continuă să țipe, în vreme ce flăcările îi cuprinseră pe amândoi.

Rowan se târî din pat, împleticindu-se până la fereastră. O împinse în sus, deschizând-o, și sorbi lacom aerul ce se strecură înăuntru. Furtuna se mutase spre est, ducând cu ea ploaia și trăsnetele furioase. La un moment dat în timpul oribilului vis cerul se limpezise de nori. Studie stelele pentru a se liniști, găsind alinare în strălucirea lor intensă și rece.

O zi rea, asta era tot, își spuse. Avusese o zi rea, care adusese o noapte rea. Acum se terminase, fusese alungată din gândurile ei. Lăsată deoparte.

Dar lăsă fereastra deschisă, dorindu-și să simtă adierea vântului când se întoarse în pat, și rămase întinsă o vreme, cu ochii deschiși, privind stelele.

Când începu să aţipească, ceva din visul acela se făcu simţit într-un colţ subconştient al minţii ei. Refuză să se gândească la acel lucru şi se concentră, în schimb, asupra stelelor. Păstră în gând acea lumină intensă şi rece, alunecând într-un somn liniştit, fără vise.

Rowan şi o echipă de degajare a terenului săriră în Flathead la mijlocul dimineţii. Deşi era recunoscătoare pentru muncă, pentru rutină – oricât de anostă – nu putea nega că era puţin dezamăgită că Gull şi echipa lui îşi strânseseră lucrurile, iar ea se pregătea să plece exact când sosiră ei.

În vreme ce Rowan îşi făcea munca, agentul special Kimberly DiCicco şi-o făcea pe-a ei. Se întâlni cu Quinniock la un mic local de lângă Autostrada 12. Poliţistul se strecură pe bancheta de lângă masă în faţa ei şi o salută din cap.

–Doamnă.

–Locotenente. Vă mulţumesc că v-aţi întâlnit cu mine.

–Nici o problemă. Doar cafea, îi spuse chelneriţei.

–Am să trec direct la subiect, dacă nu vă deranjează, începu DiCicco după ce chelneriţa întorsese ceaşca pregătită deja pe masă, o umpluse şi trecuse mai departe.

–Economisim timp.

–Cunoaşteţi zona mai bine decât mine, la fel şi oamenii. Ştiţi mai multe despre legături, dispute, şi aţi interogat-o de curând pe victimă în legătură cu un episod de vandalism. Mi-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.

–Poliţia e întotdeauna dispusă să colaboreze, mai ales că faptul că mi-aţi cerut-o chiar dumneavoastră mă scuteşte de efortul de a încerca să-mi găsesc o cale de acces la caz.

Sau de a încerca să lucrez fără ajutorul dumneavoastră, dacă m-ați fi refuzat.

–Economisim timp, răspunse ea, repetând ceea ce spusese el, și ne scutește de bătăi de cap. Aveți o reputație bună, locotenente.

–Și dumneavoastră. Și, după părerea lui Rowan Tripp, amândoi avem un stil vestimentar rafinat.

DiCicco zâmbi foarte slab.

–Aveți o cravată frumoasă.

–Mulțumesc. Se pare că am avut grijă să ne verificăm reciproc. Eu mă gândesc, agent DiCicco, că acest caz e în jurisdicția dumneavoastră, dar victima e din jurisdicția mea. Vom obține amândoi ceea ce ne dorim mai rapid dacă ne unim forțele. De ce nu-mi spuneți ce vă interesează să aflați și s-ar putea să vă pot oferi câteva detalii suplimentare.

–Să discutăm despre victimă mai întâi. Cred că mi-am format cât de cât o părere despre ea după ce am analizat dovezile, am compilat interviurile și observațiile. Concluzia mea principală e că Dolly Brakeman era o mincinoasă, din fire și din interes, la care se adaugă și o doză de autoamăgire.

–N-aș contesta acea concluzie. Era și impulsivă, fiind în același timp și genul de persoană pe care eu o numesc ranchiunoasă. Avea tendința să acumuleze sentimentele negative, aparentele insulte, și să se perpelească cu gândul la ele – apoi acționa impulsiv când ajungea la limită.

–Ca faptul că a plecat după moartea lui Jim Brayner, spuse DiCicco, deși era un moment în care ar fi avut cel mai mult nevoie să fie acasă, în familie, să se bucure de susținerea lor.

–S-a certat cu tatăl ei.

DiCicco se lăsă pe spate.

–M-am gândit eu.

–Am aflat acest lucru de la doamna Brakeman când am vorbit cu ea după episodul de vandalism de la bază. Dolly a venit acasă scoasă din minți după ce a aflat despre accidentul lui Jim, și atunci le-a spus părinților ei că era gravidă și că își dăduse demisia. Brakeman nu a primit prea bine vestea. Au sărit unul la celălalt, iar el a spus ceva de genul că să se întoarcă la bază, să își recapete locul de muncă sau să găsească pe altcineva pe spinarea căruia să trăiască. Dolly și-a strâns lucrurile și a șters-o. După alte câteva sondări am aflat că a luat cu ea și plicul în care părinții ei puseseră deoparte cinci sute de dolari bani gheață pentru situații de urgență – pe lângă toate celelalte.

–Cu cinci sute de dolari nu ajungi departe.

–Mama ei îi mai trimitea bani din când în când. Iar când Dolly a sunat din Bozeman, în timpul travaliului, soții Brakeman au venit cu mașina și s-au împăcat.

–Copiii sunt un liant excelent.

–Dolly a pretins că descoperise salvarea spirituală și s-a alăturat bisericii mamei sale după ce s-au întors toți acasă.

–Biserica reverendului Latterly. Am aflat și eu asta și am vorbit cu el. A ținut să sublinieze că Leo Brakeman nu venea la biserică. Se gândi la ceea ce-i spusese Marg cât timp serviseră limonadă și fursecuri. Nu pot spune că mi-a plăcut atitudinea lui. Atitudinea lui pasiv-agresivă, adăugă, iar Quinniock dădu din cap aprobator. Pare să aibă impresia că Little Bear, Rowan Tripp și restul nu au dat dovadă de îndurare creștinească față de un suflet tulburat. Oricât de aspră ar fi fost, prefer suferința și furia sinceră a lui Leo Brakeman.

–Indiferent ce atitudine ar avea, Irene Brakeman pretinde că i-a ajutat pe toți trei – pe ea, pe soțul ei și pe Dolly să se împace, după ce s-a întors ea. Ceea ce Dolly a uitat să menționeze e că atunci când și-a sunat părinții

să le ceară ajutorul – iar asta e ceva ce am aflat după ce am făcut câteva săpături ici-colo – este că ea se pregătise să dea copilul spre adopție unei familii din Bozeman, care îi plătise cheltuielile.

– Intenționa să renunțe la copil?

– Doar ea știe ce intenționa să facă, cert e că nu i-a mai contactat pe părinții adoptivi când a început travaliul și nici nu a luat legătura cu obstetricianul pe care îl plătiseră ei. În schimb, s-a dus la unitatea de primiri urgențe a unui spital din cealaltă parte a orașului și și-a dat adresa din Missoula. Pe când a aflat și cealaltă parte ce se întâmplase, ea era deja pe drum încoace. Fiindcă mamele naturale au dreptul să se răzgândească, nu prea au avut ce să-i facă.

DiCicco își deschise carnetul de notițe.

– Aveți numele lor?

– Da. Am să vă dau tot ce am, dar nu cred că vom descoperi că vreunul dintre acești oameni a dat de urma lui Dolly aici și a ucis-o, apoi a dat foc pădurii.

– Poate că nu, dar e un motiv puternic.

– Încă vă mai gândiți la Rowan Tripp?

DiCicco se lăsă pe spate când chelnerița trecu în grabă pe lângă ei, adăugându-le cafea în cești.

– Dați-mi voie să vă spun despre Rowan Tripp. Are un temperament aprins. Are o putere considerabilă – forță fizică, voință puternică. Nutrea o aversiune intensă față de Dolly, atât în plan personal, cât și în general. Alibiul ei e un bărbat cu care se culcă în prezent. Bărbații sunt dispuși să mintă pentru sex.

DiCicco se întrerupse pentru a turna un vârf de linguriță de zahăr în cafeaua ei.

– Dolly pretindea că Rowan îi purta pică fiindcă Brayner îi dăduse acesteia papucii pentru ea. Era o mincinoasă, adăugă DiCicco înainte ca Quinniock să apuce să răspundă. Rowan Tripp nu e. De fapt, e aproape brutal de sinceră. Dacă Dolly s-ar fi ales cu fața umflată de pumni,

aș fi zis că vinovata e Tripp. Dar locul crimei, de lângă drum, gâtul rupt, incendierea premeditată? Aceste aspecte nu se potrivesc cu observațiile mele. Oricine ar fi fost cel care a ucis-o și a dus-o în pădure s-a așteptat, probabil, ca focul s-o transforme în scrum, sau cel puțin să dureze mai mult până la descoperirea rămășițelor umane. Ar fi fost o prostie monumentală pentru Tripp să raporteze descoperirea, iar ea nu e proastă.

–Suntem de acord la capitolul acesta.

–Rămânând la victimă, mi-am petrecut ceva timp încercând să verific afirmația ei că avea de lucru în Florence. Până la ora actuală nu am reușit să confirm acest lucru. Am început să verific localuri ca acesta, de-a lungul autostrăzii, dar nu am găsit pe nimeni care s-o fi angajat, nimeni care să și-o amintească intrând să caute de lucru. Și, dat fiind trecutul ei, mă întreb de ce-ar fi făcut efortul să-și caute de lucru în direcția aceasta când tocmai depusese zece mii de dolari, în două tranșe de câte cinci – proveniți, după cum am descoperit, de la Matt Brayner – într-o bancă din Lolo. Nu e banca ei obișnuită, adăugă DiCicco, ceea ce mă face să cred că voia să nu știe nimeni despre ei. Aici sunt incluși foarte probabil și părinții ei.

El nu se gândise la bani – încă –, iar banii contau întotdeauna.

–E posibil să fi plănuit să fugă din nou.

–Se poate. Mai există un lucru constant în istoricul ei. Bărbații. Motiv pentru care am să încep să verific motelurile de-a lungul drumului de la Florence la Missoula. Poate s-a hotărât să-l încerce pe celălalt Brayner.

–Sex, bani și vinovăție. Quinniock aprobă din cap. Combinația câștigătoare în materie de motive. Doriți să începem?

capitolul 17

Gull era așezat pe pat, cu laptopul în brațe. Răspunsese la e-mailurile personale, trimisese câteva fotografii pe care le făcuse în acea dimineață cu munții și tabăra. Se ocupase puțin de afaceri, iar acum accesă ziarul din orașul lui de baștină pentru a scana secțiunea de știri din sport.

Știa că avionul de parașutiști se întorsese și se întrebă cât timp avea să-i ia lui Rowan până să bată la ușa lui.

Urma s-o facă, își spuse el, chiar dacă doar pentru a relua cearta de acolo de unde o lăsaseră. Nu era genul care să evite conflictele și să încerce să se fofileze, și chiar dacă ar fi fost așa, i-ar fi fost aproape al naibii de imposibil să îl evite și să se ferească de el câtă vreme lucrau la aceeași bază.

Putea să aștepte.

Din curiozitate, căută pe Google informații despre anchetele privind incendierile premeditate, și în vreme ce parcurgea rezultatele se gândi să meargă în sala comună să vadă ce se mai auzea, sau poate să vadă dacă Dobie nu avea chef de un drum cu mașina până în oraș.

Era întotdeauna mai ușor să aștepți când erai ocupat, își spuse. Apoi un articol îi captă atenția. Răspunse absent când cineva bătu la ușă:

– Da, e deschis.

– Descuiat nu e același lucru cu deschis.

Gull ridică privirea. Rowan stătea sprijinită de toc.

– E deschis acum.

Rowan lăsă ușa întredeschisă și intră, aplecându-se să vadă monitorul laptopului.

– Te pui la punct în privința incendierii premeditate?

–Cea specifică incendiilor de vegetație. Mi se părea relevant în momentul de față. Cum a decurs curățenia?

–Ați lăsat o mizerie de nedescris. Privirea îi alunecă dinspre monitor spre chipul lui. Am auzit că lucrurile au luat o turnură foarte proastă acolo.

–Au fost unele momente. Zâmbi. Mi-a fost dor de tine.

–Fiindcă sunt atât de bună sau că arăt atât de bine?

–Și una, și alta. Își închise computerul. Ce-ar fi să facem o plimbare, să privim apusul?

–Da, bine.

Când ieșiră, Rowan își scoase ochelarii de soare din buzunar.

–Faptul că sunt surprinsă și deloc fericită că tatăl meu are o relație cu o femeie pe care nu o cunosc și despre care nu mi-a spus nu înseamnă că sunt geloasă.

–Deci așa îi spunem? Surprinsă și deloc fericită. Eu aș fi zis mai degrabă scandalizată și furioasă.

–Din cauza surprizei, rosti ea rapid.

–Asta o cred, decise Gull, fiindcă ți-ai petrecut întreaga viață, se pare, fără să vezi un sărut.

–Nu cred că am reacționat exagerat. Prea tare.

–De ce să ne ciondănim pentru asemenea detalii?

–N-am de gând să-mi cer scuze fiindcă ți-am zis să faci naibii pași.

–Atunci eu nu sunt nevoit să accept cu grație o scuză inexistentă. Eu nu-mi cer scuze că mi-am spus părerea în privința reacției tale nu prea exagerate.

–Atunci cred că suntem chit.

–Pe-aproape. E un apus chiar frumos.

Rowan rămase lângă el, privind soarele ce aluneca spre culmile din vest, privindu-l cum se cufunda în marea de roșu și auriu și nuanțele delicate de violet pe care le proiecta.

–Nu sunt obligată s-o plac și a naibii să fiu dacă sunt obligată să am încredere în ea.

–Ești încăpățânată ca un catâr, Rowan.

–Poate. Dar am tot dreptul să fiu.

Tăcerea, își spuse Gull, putea exprima o părere la fel de succintă ca vorbele.

–Am auzit că tatăl lui Dolly a sărit la gâtul tău.

–A trecut și s-a terminat.

–Nu prea cred.

–Iar te bagi în treburile mele, Gull?

–Dacă așa vrei să-i spui. Trebuie să manifești înțelegere față de un om care trece prin ceea ce trece el, deci poate scapă acum. Dar asta e ceea ce a trecut și s-a terminat. Nimeni nu sare la gâtul iubitei mele.

–Iubita ta? Nu sunt iubita ta.

–Oare nu suntem aici împreună privind apusul? Și nu e cât se poate de probabil că vom ajunge goi în pat, împreună, la noapte?

–Chiar și așa...

–Chiar și așa pe naiba. O prinse de bărbie și o trase spre el să o sărute. Asta te face iubita mea.

–Pe toți dracii, Gull, mă faci să simt furnicături pe șira spinării.

Amuzat, el o scărpină pe spate, apoi își petrecu un braț în jurul umerilor ei și își continuară plimbarea.

–Deci, mai târziu. La tine sau la mine?

Cum lumina începea să pălească, Rowan își scoase ochelarii de soare, apoi îi legănă de un braț.

–Unii oameni sunt intimidați sau descurajați când celălalt dă dovadă de un anumit nivel de încredere.

–Tu nu ești.

–Nu, eu nu sunt. Din fericire pentru tine, îmi place. Hai să... Sări speriată în spate când auzi pocnetul ascuțit în aer. Dumnezeule, ăsta a fost un...

I se tăie brusc respirația când Gull o aruncă la pământ și ateriză peste ea.

–Stai jos, îi porunci el, și văzu un glonț înfigându-se în pământ la doi metri distanță. Ține-te de mine. O să ne rostogolim.

În clipa în care brațele ei se strânseră în jurul lui, Gull se roti cu tot corpul în forță, o simți și pe ea făcând același lucru, și se rostogoliră greoi împreună pentru a se adăposti în spatele uneia dintre mașinile de teren parcate în fața unui hangar.

Un al treilea foc bubui, șuierându-le metalic pe deasupra capetelor.

–De unde vine? Îți poți da seama?

Gull clătină din cap, ținându-și corpul peste al ei în vreme ce aștepta următorul foc. Dar tăcerea se prelungi în secundele ce se scurgeau ritmic, apoi fu spartă de strigăte și zgomot de pași grăbiți.

–Pentru numele lui Dumnezeu, treci jos, adăpostește-te, strigă Gull. E un lunetist.

Dobie sprintă până la mașină și sări în spatele ei.

–Sunteți răniți? Sunteți... La naiba, Gull, sângerezi.

Rowan se zvârcoli sub el.

–Dă-te jos, dă-te jos. Lasă-mă să văd.

–M-am zgâriat doar pe asfalt. Nu m-a atins nici un glonț. Stai jos.

–E o carabină. Dobie se ghemui. Recunosc un foc de carabină când îl aud. De-acolo, dintre copaci, cred. Al naibii noroc că e un țintaș prost, fiindcă voi doi erați o pradă ușoară. Chiar foarte ușoară.

–Hei! strigă Trigger din cealaltă parte a hangarului. E cineva rănit?

–Suntem bine, răspunse Rowan. Nu veni aici. Poate aștească să apară cineva în raza lui de tragere.

–L.B. a chemat poliția. Rămâneți unde sunteți, deocamdată.

–Recepționat. Dă-te jos de pe mine, Gull.

–Te-a placat bine, comentă Dobie când Gull se dădu la o parte. Știi că a jucat fotbal în liceu. Fundaș.

–Ce interesant, bombăni Rowan, întorcând brațul lui Gull pentru a examina juliturile însângerate de pe coate și antebrațe. Ești plin de murdărie pe rănile astea.

–Mi-a plăcut baschetul mai mult, spuse Gull pe un ton de conversație. Dar nu eram suficient de înalt să particip. Aveam viteza necesară, dar atinsesem înălțimea maximă la un metru optzeci și n-am mai crescut decât îl ultimul an de liceu, când am adăugat brusc încă vreo cinci centimetri. Baseballul, pe de altă parte, îmi plăcea mai mult decât orice altceva. Aveam un braț destul de bun pe-atunci.

Poate că vorbitul îi distrăgea atenția de la juliturі, decise ea, fiindcă probabil usturau al naibii de tare.

–Credeam că erai vedetă la alergare.

–La asta eram cel mai bun, dar îmi plac sporturile, așa că am practicat mai multe. În fine, îmi plăcea să colecționez premii. Când am absolvit aveam o adevărată colecție.

Rowan îl studie în lumina tot mai slabă.

–Stăm aici în spatele unei mașini de teren, ascunzându-ne de un nebun cu o carabină, iar tu te lauzi cu zilele tale de glorie din timpul liceului?

–Așa mai trece timpul. În plus, am avut niște zile de glorie foarte impresionante. Șterse niște praf de pe obrazul ei. Suntem bine.

–Dacă vă apucă cheful de sărutări franțuzești, eu n-am să întorc capul. Dobie se sprijini cu spatele de cauciucul mașinii. Aș vrea să am o bere.

–După ce se termină acest mic interludiu, îi spuse Gull, la prima tură fac eu cinste.

–Mă gândeam să merg în sala de odihnă, să mă relaxez cu vreo emisiune la televizor și o bere. Am ieșit doar pentru o clipă și *bum! bum!*

–Așa că ai alergat afară, în loc să te întorci înăuntru? îl întrebă Rowan.

–Nu eram sigur dacă vreunul din voi fusese rănit sau nu, căci v-am văzut pe amândoi căzând la pământ.

Rowan se aplecă peste Gull și îl sărută pe Dobie pe buze.

–Mulțumesc.

–Eu nu te sărut. A plecat, adăugă Gull. A plecat după cel de-al treilea foc.

–Așa cred, consimți Dobie. S-a lăsat întunericul acum. Nu poate să vadă nimic, doar dacă nu are ochelari cu infraroșu.

–Să mergem. Rowan se ghemui. Dacă vrea să ne împuște, ar putea să ocolească la adăpostul întunericului și să ne prindă cum stăm aici.

–Are dreptate. Nu alergați în linie dreaptă. Așa se spune în filme, remarcă Gull. Spre cazarmă?

–Spre cazarmă, consimți Dobie.

Înainte ca vreunul din cei doi bărbați să apuce să facă vreo mișcare, Rowan sări în picioare, ca un alergător imediat după ce-a luat startul, și sprintă în viteză.

–La dracu!

Gull alergă după ea – ar fi putut s-o ajungă, s-o depășească, știau amândoi. Dar rămase în spatele ei, cotind într-o parte când ea cotea într-o parte, apoi în partea opusă când pornea și ea în partea opusă.

–Intrăm! strigă Rowan, apoi trecu pragul ușii.

–Ce naiba a fost în capul tău? Gull o prinse și o răsuci pe călcâie. De ce-ai pornit așa?

–N-am vrut să te las să-mi fii scut uman de două ori în aceeași zi. Apreciez prima dată, dar nu sunt proastă.

–Nu decizi tu în locul meu.

–E valabil și invers.

Își urlară replicile unul la celălalt, în vreme ce oamenii strigau în jurul lor. Libby fluieră ascuțit.

–Liniște! Tăceți dracului o dată! Toată lumea! Își trecu mâinile prin părul încă ud de la dușul din care ieșise în fugă. Gull, sângerezi. Să aducă cineva o trusă de prim ajutor și să-l bandajeze. Poliția e pe drum. În regulă, poliția e aici, se corectă ea când răsunară sirenele. L.B. vrea ca toată lumea să rămână înăuntru până când... până când se va ști ceva.

–Haide, Gull. Janis îl plesni ușor peste fund. Eu voi fi Asistenta Betty.

–Nu lipsește nimeni? întrebă Rowan.

–Suntem toți în regulă ori aici, ori la popotă, ori în biroul de Operațiuni. Yangtree se apropie și o strânse într-o îmbrățișare ce aproape făcu să îi pârâie coastele. Mă uitam la televizor. Am crezut că e un rateu. Apoi a apărut în fugă și a spus că cineva trage, iar tu ești afară. O strânse din nou. Ce dracu', Ro?

–Și eu mă întreb același lucru. De ce-ar trage cineva în noi?

–Oamenii sunt nebuni de legat, ridică Dobie din umeri. Poate e un individ de genul celor care cred că guvernul e împotriva lor. Știm că există peste tot tipi din milițiile paramilitare, care vor să iasă în față.

–Trei focuri de armă nu prea înseamnă mare lucru.

–Ar fi însemnat, remarcă Trigger, dacă vreunul dintre ele te-ar fi atins pe tine sau pe Gull.

–Tatăl tău va afla despre asta, Ro, comentă Yangtree. Sună-l acum înainte să afle, să-i spui că ești bine.

–Da, ai dreptate.

Aruncă o privire în direcția apartamentului lui Gull înainte de a intra într-al ei ca să dea telefonul.

Fierbând de nervi, Gull îndură usturimea în vreme ce Janis îi curăță tăieturile și juliturile.

–Ce naiba a păţit?

–Fiindcă sângele de pe ea pare să fie mai mult al tău, nu prea a păţit nimic. Şi ştiu că te referi la cum gândeşte sau cum se poartă, dar va trebui să mă întrebi ceva mai exact.

–Cum poate cineva care e învăţat să joace în echipă, care *din fire* joacă în echipă în nouăzeci la sută din viaţa ei, să se poarte naibii exact invers în restul de zece la sută?

–În primul rând, pompierii paraşutişti lucrează în echipă, dar ştii şi tu foarte bine că toţi trebuie să gândim, să acţionăm şi să reacţionăm individual. Dar ca să fim mai exacţi, în cazul lui Rowan e vorba de un mecanism de autoapărare, de orgoliu şi de o reţinere instinctivă de a avea încredere în cineva.

–De ce să se apere?

–De riscul de a-şi vedea orgoliul călcat în picioare şi încrederea trădată. Eu, una, consider că s-a descurcat destul de bine având în vedere că a fost abandonată de mama ei când era bebeluş. Dar nu cred că e cineva în stare să depăşească pe deplin trauma abandonului. În regulă, trebuie să folosesc o pensetă ca să scot o parte din mizeriile astea. Poţi să mă înjuri liniştit.

Gull trânti o înjurătură, apoi strânse din dinţi.

–Îţi pui încrederea în cineva de fiecare dată când ajungi în faţa uşii. Observatorul, pilotul, tu însuţi. La naiba, trebuie să ai încredere că soarta nu va trimite spre tine un autobuz în viteză de fiecare dată când ieşi din casă. Dacă nu poţi să faci pasul ăsta cu o altă persoană, sfârşeşti singur.

–Cred că întotdeauna s-a aşteptat ca asta să i se întâmple ei. Îl are pe tatăl ei, are un grup de prieteni apropiaţi. Dar o relaţie serioasă, un angajament faţă de altcineva? Nu e deloc convinsă că ea crede în aşa ceva în general, cu atât mai puţin în ceea ce-o priveşte.

O pietricică ateriză în tăviţă cu un zăngănit mărunt.

– Am lucrat cu Ro multă vreme. E o optimistă care preferă de obicei acțiunea. În sensul că ea – sau noi, depinde – va găsi o cale de a rezolva ceea ce trebuie rezolvat. În viața personală, e o pesimistă care preferă acțiunea: nu o deranjează ideea de a trăi clipa, fiindcă oricum nu va dura prea mult.

– Se înșală.

– Încă nu i-a demonstrat nimeni asta. Ridică privirea. Poți tu?

– Dacă nu sângerez de moarte de la jocul ăsta sadic de-a operația pe care-l joci tu.

– Încă n-am atins punctul sensibil. Ești primul tip, după părerea mea, care are o șansă să-i demonstreze că se înșală. Deci n-o da în bară. Uite! Aruncă încă un fragment de mizerie în tăviță. Cred că asta a fost tot. Ai pierdut multă piele aici, Gull, continuă, în vreme ce-i ștergea rana cu dezinfectant. Ți-ai zdrobit coatele destul de rău, dar ar fi putut fi mult mai rău.

– Nu că m-aș plânge de rezultate, dar mă tot întreb de ce n-a fost mult mai rău.

Privirea îi fugi spre ușă când auzi bătaia rapidă în cadrul de lemn. După cum făcuse și mai devreme, Rowan stătea sprijinită de toc, dar de data aceasta ținea în mână două beri.

– I-am adus pacientului o bere.

– Probabil i-ar prinde bine. Janis bandajă juliturile din jurul cotului lui drept. Vreo veste?

– Polițiștii au pus în toată zona lumini ca de Crăciun. Dacă au găsit ceva, încă nu ne-au împărtășit informațiile.

– Bine. Ești gata, atât cât pot face eu. Janis luă tăvița plină de mizerii, bucăți de tifon însângerate și discuri de bumbac. Ia două pastile de ibuprofen și sună-mă dimineață.

– Mulțumesc, Janis.

Ea îl strânse de picior și se ridică.

–Doar cei mai buni merită ce-i mai bun, spuse ea, apoi ieși.

Rowan se apropie și îi oferi o bere.

–Vrei să ne certăm?

Privind-o peste sticlă, Gull luă o înghițitură prelungă.

–Da.

–Mi se pare o pierdere de vreme, având în vedere circumstanțele, dar sunt de acord. Alege-ți subiectul.

–Să începem cu cel mai recent – putem oricând să ne întoarcem la cele anterioare – despre cum ai fugit singură în câmp deschis.

–Hotărâsem să încercăm să ajungem la barăci, așa că asta am făcut.

–Dintre noi trei, eu sunt cel mai rapid – și cel mai bine pregătit să atrag gloanțele și să mă feresc de ele, dacă ar fi fost cazul.

–Am spus că-mi place încrederea excesivă, dar dacă ai impresia că te poți feri de gloanțe s-ar putea să exagerezi. Pot să am grijă de mine, Gull, și o fac. O fac în fiecare zi. Am de gând s-o fac în continuare.

Gull se considera un om răbdător, rezonabil – în majoritatea timpului. Dar Rowan aproape reușise să-l aducă la capătul răbdării.

–Faptul că poți să ai grijă de tine și o faci e unul dintre lucrurile cele mai atrăgătoare la tine. Să te descurci singură la o săritură, la un incendiu sau în general nu e nicidecum o problemă. Dar asta a fost o situație diferită.

–Cum anume?

–Ai mai fost vreodată ținta gloanțelor?

–Nu. Dar tu?

–A fost prima dată pentru amândoi și, evident, o situație în care ar fi trebuit să ai încredere în mine și să mă lași să am grijă de tine.

–Nu vreau să aibă nimeni grijă de mine.

– Știi ceva, asta e pur și simplu stupid! Janis a avut grijă de mine, dar uite că am reușit să scap cu mândria și cu stima de sine întregi și neafectate.

– A bandaja pe cineva nu e același lucru ca a te arunca peste cineva ca și cum ar fi o grenadă pe care vrei s-o înăbuși cu propriul corp pentru a-i salva pe cei din tranșee. Și uită-te la tine, Gull. Eu am scăpat aproape fără nici o zgârietură fiindcă tu ai încasat ce-a fost mai rău din tăvăleală în loc să mă lași să-mi iau și eu porția.

– Protejez persoanele care îmi sunt dragi. Dacă asta e o problemă pentru tine, și eu sunt o problemă pentru tine.

– Și eu protejez persoanele care îmi sunt dragi, îi aruncă ea drept replică.

– Protejai un coleg parașutist sau pe mine?

– Tu *ești* un coleg parașutist.

Gull veni mai aproape.

– E vorba de ceea ce fac sau de cine sunt? Și nu încerca să mă iei cu texte de genul „ești ceea ce faci", fiindcă sunt cu mult mai mult, și mai puțin, și zeci de alte lucruri. La fel și tu. Iar tu mi-ești dragă, Rowan. Mi-e dragă femeia la fel de mult pe cât mi-e dragă persoana neînfricată, inteligentă, neobosită care își pune viața în joc de fiecare dată când sună sirena.

O expresie de prudență umbri privirea lui Rowan.

– Nu știu ce să spun când vorbești astfel.

– Oare singurul lucru pe care îl vezi când mă privești e doar un alt coleg parașutist, alături de care vei lucra în sezonul ăsta?

– Nu. Oftă nesigură. Nu, nu e singurul lucru, dar...

– Oprește-te la nu. Îi prinse ceafa în palmă. Fă-ne amândurora o favoare și oprește-te la nu. Asta ajunge deocamdată.

Rowan se apropie de el, încolăcindu-și strâns brațele în jurul taliei lui când buzele li se întâlniră. Simți că-și pierde echilibrul, ca și cum aproape ar fi stat pe o bordură înaltă.

Îl strânse mai tare, dorindu-și să simtă căldura, vibrația, o afirmare a faptului că erau amândoi vii și întregi.

Nimic mai mult de-atât, își spuse Rowan. Nu trebuia să fie nimic mai mult.

–Să te retragi într-o cameră nu-i întotdeauna suficient, spuse Trigger din pragul ușii. Uneori trebuie să și închizi ușa.

–Intră, îl invită Gull, apoi se dedică din nou sărutului.

–Îmi pare rău, sunteți chemați în sala de recreere.

–Cine anume ne cheamă? întrebă Rowan, mușcând ușor buza de jos a lui Gull.

–Tipul ăla, locotenentul, și agentul forestier. Dacă nu vă interesează să aflați cine naiba *a tras* în voi în seara asta, le pot spune că ați ieșit la o întâlnire.

Gull își înălță capul.

–Venim imediat. O privi pe Rowan, își lăsă mâinile să alunece peste umerii ei, coborând apoi pe brațe. La mine, spuse. Hotărârea a fost atât de brutal întreruptă mai devreme. Diseară ne vedem la mine fiindcă e mai aproape de sala de recreere.

–E un motiv foarte bun. Luă berile și i-o întinse pe-a lui. Să terminăm cu treaba asta ca să putem închide ușa.

DiCicco era așezată cu Quinniock și L.B. în sala de recreere. De obicei, la acea oră a serii oamenii erau întinși pe canapele sau în fotolii uitându-se la televizor sau se strângeau în jurul uneia dintre mese și jucau cărți. Eventual, cineva pregătea rapid niște pizza sau popcorn la microunde. Și exista întotdeauna cineva dispus să discute despre incendii.

Dar acum ecranul televizorului rămăsese închis și tăcut, iar canapelele, goale.

L.B. se ridică de la masă, traversă rapid încăperea și își trecu câte un braț în jurul lui Gull și Rowan.

–Sunteți bine. Asta contează cel mai mult. Prioritatea e să-l găsim pe nenorocit.

–Au găsit ceva? întrebă Rowan.

–Dacă v-am putea înregistra declarațiile mai întâi – DiCicco arătă spre masă – ne-ar ajuta, probabil, să ne facem o imagine mai clară.

–Imaginea e clară, ripostă Rowan. Cineva a tras în noi. Nu ne-a nimerit.

–Când se depune un raport de incendiu, acesta cuprinde doar: „A izbucnit un incendiu. L-am stins."?

–Dacă am putea, vă rog, s-o luăm de la început. Quinniock ridică mâinile împăciuitor. Martorul, Dobie Karstain, a declarat că a ieșit din clădirea de locuințe în jurul orei nouă și jumătate. Câteva minute mai târziu v-a observat plimbându-vă împreună între terenul de antrenament și zona hangarului, la aproximativ treizeci de metri de copaci. E corect?

–Cam așa. Gull preluă firul discuției fiindcă vedea clar că DiCicco o scotea din sărite pe Rowan. Am făcut o plimbare, am luat câteva beri, am privit apusul. Ați putea localiza exact unde ne aflam dacă ați găsi sticlele. Le-am aruncat când au început focurile de armă.

Gull le povesti totul, pas cu pas.

–Dobie a spus că aduce a foc de carabină, continuă el, și că vine dinspre copaci. El a crescut în zona rurală din Kentucky și a vânat acolo, deci înclin să cred că avea dreptate. Nu am văzut pe nimeni. Primul foc a fost tras chiar în clipa în care apunea soarele. Toată treaba nu a durat, probabil, decât vreo zece minute. Timpul a părut mult mai lung.

–Ați avut vreunul probleme cu cineva, ați fost amenințați?

Când Rowan se mulțumi să-și arcuiască sprâncenele, DiCicco înclină din cap.

–În afară de Leo Brakeman.

–Suntem puțin cam prea ocupați aici pentru a declanșa conflicte cu localnici sau turiști.

–De fapt, a existat un incident în care ați fost implicat dumneavoastră, domnule Curry, domnișoară Tripp și domnule Karstain în primăvară.

–Asta a fost atunci când Rowan s-a împotrivit comportamentului unuia dintre acei țărănoi față de ea, iar ei și-au oblojit mândria rănită tăbărând toți pe Dobie când a ieșit din bar.

–Iar tu le-ai tăbăcit fundurile, concluzionă Rowan. Bune vremuri.

–Rămâne valabil același lucru în privința lor ca atunci când ne-am confruntat cu episodul de vandalism, continuă Gull. E cam greu să mi-i imaginez întorcându-se aici. Și cu atât mai greu să cred că vreunul dintre ei ne-ar fi urmărit din pădure, trăgând în noi când am ieșit la o plimbare. Intrăm și ieșim tot timpul, al naibii de des, oricum. Împreună sau separat. Și e și mai neverosimil ca tâmpiții ăia din Illinois să se fi întors atâta drum, apoi să fi avut norocul de a ne vedea pe Ro și pe mine ieșiți la plimbare și să profite pentru a-și exersa îndemânarea la tir.

–De unde știți că erau din Illinois? întrebă DiCicco.

–Pentru că așa scria pe plăcuța de înmatriculare a camionetei – și am făcut câteva verificări despre asta după povestea din sala de îmbarcare.

–Nu mi-ai spus niciodată asta.

Gull ridică din umeri spre Rowan.

–N-am aflat nimic important care să merite spus. Tipul cel mare – și el era șeful – are un service auto în Rockford. E un ticălos și a avut câteva ciocniri cu poliția pentru agresiuni – bătăile în bar fiind specialitatea lui –, dar nimic de anvergură. Ridică din nou din umeri când DiCicco îl studie. Internetul. Poți afla orice dacă te încăpățânezi să cauți.

–În regulă. Voi doi ați început recent o legătură, spuse DiCicco. Există cineva care v-ar putea purta pică pentru acest lucru? Vreun fost partener?

–Eu nu mă văd cu genul de femei care ar trage în mine. Îi aruncă o ocheadă lui Rowan. Până acum, poate.

–Eu îmi împușc toți foștii amanți, deci soarta ți-e deja pecetluită.

–Doar dacă ajungem la partea din urmă. Gull își puse mâna peste a ei. A fost fie un localnic care ne poartă pică vreunuia dintre noi sau amândurora în special, sau are ceva împotriva bazei, în general. Sau un țăcănit care a vrut să facă praf o organizație federală.

–Un terorist?

–Cred că un terorist ar fi folosit mai multă muniție, îi spuse Gull lui DiCicco. Dar oricum ați pune problema, era un țintaș al naibii de prost. În afară de cazul în care era un țintaș bun și a vrut doar să ne sperie și să ne intimideze.

Privirea lui Rowan deveni mai atentă.

–La asta nu m-am gândit.

–Eu gândesc mult. Nu pot jura că așa a fost, dar cred că cea mai mică distanță dintre glonț și locul unde ne-am aruncat la pământ a fost de circa un metru și jumătate, doi. Nu e o distanță liniștitoare când e vorba de gloanțe, dar e totuși departe. Un alt glonț a părut să nimerească în ceva metalic, hangarul, probabil. Cu mult deasupra capetelor noastre. Poate se va dovedi că au fost câțiva puști puși pe provocare. Pompierii parașutiști se cred atât de grozavi, să mergem să le băgăm frica-n oase. E o teorie, spuse el, când Rowan își dădu ochii peste cap.

–Domnule locotenent.

Un polițist în uniformă își făcu intrarea.

–Bună, Barry.

–Ro. Mă bucur că ești bine. Domnule, am găsit arma, sau ceea ce considerăm a fi arma.

–Unde?

–La circa douăzeci de metri de intrarea în pădure. Un Remington 700 – carabină cu armare manuală. Ediția specială. Era acoperită cu frunze.

–Ce tâmpenie, bombăni Rowan. Ce tâmpenie s-o lase acolo.

–E o tâmpenie și mai mare dacă are o plăcuță de alamă cu numele pe patul carabinei, spuse L.B. Am fost la vânătoare cu Leo Brakeman toamna trecută și el folosea o carabină 700 ediție specială. Era foarte mândru de ea.

Mâna lui Rowan se strânse în pumn sub cea a lui Gull.

–Cam până aici ne-a fost cu teoriile.

Când DiCicco și Quinniock ieșiră să examineze arma, L.B. se îndreptă spre cafetieră.

–Știi, spuse Ro, i-a spus toate acele minciuni tatălui ei. Toate acele minciuni, iar ele l-au făcut să vină aici cu o armă de foc și să încerce să mă ucidă.

–Aș zice că ai pe jumătate dreptate. L.B. se așeză cu o cafea în mână și oftă. Minciunile l-au făcut să vină aici cu o armă de foc, dar, după cum spuneam, eu am fost la vânătoare cu Leo. L-am văzut doborând un cerb cu acea carabină, de la treizeci de metri, iar cerbul fugea. Dacă ar fi vrut să bage un glonț în tine, ai fi căpătat, fără îndoială, un glonț.

–Atunci presupun că a fost ziua mea norocoasă.

–Ceva a cedat în mintea lui. Nu-i găsesc scuze, Ro. Nu există scuze pentru asta. Dar ceva a cedat în el. Ce naiba va face Irene acum? Cu fiica moartă și cu soțul, cel mai probabil, închis, și un copil mic de crescut. Nici n-a apucat s-o îngroape pe Dolly, iar acum apare asta.

–Îmi pare rău pentru ei. Pentru ei toți.

–Da, e o situație regretabilă. Mă duc să văd dacă polițiștii sunt dispuși să-mi spună ce urmează.

Ieși, lăsând în urmă cafeaua de care nici nu se atinsese.

capitolul 18

Prea agitată pentru a sta jos, Rowan se ridică, rătăci prin încăpere, aruncă o privire pe fereastră, se întoarse de unde pornise. Gull își sprijini picioarele pe scaunul de pe care se ridicase ea și hotărî să bea cafeaua abandonată de L.B.

–Vreau să *fac* ceva, se plânse Rowan. Am impresia că nu e în regulă dacă doar stau aici. Cum poți să stai?

–Eu fac ceva.

–A bea cafea nu înseamnă a face ceva.

–Stau aici și beau cafea. Și mă gândesc. Mă gândesc că dacă e carabina lui Brakeman – iar Brakeman a fost cel care a tras cu ea – oare s-a mulțumit să aștepte ascuns printre copaci, presupunând că o să ieși la un moment dat și o să ajungi întâmplător în raza de acțiune?

–Nu știu dacă ținea neapărat să fiu eu. E supărat pe toată lumea, dar cel mai mult pe mine.

–În regulă, posibil. Cafeaua i se păru amară și își dori să o mai îndulcească, dar pur și simplu nu avea chef să se ridice să își ia zahăr. Deci Brakeman stă în pădure cu arma lui, supraveghind baza. Are noroc și apărem noi doi. Dacă e chiar atât de bun pe cât se spune, de ce a ratat?

–Fiindcă, probabil, e cu totul altceva să tragi într-un om în loc de un cerb. Poate i-a fost teamă. Sau poate nu a fost în stare să mă... să ne ucidă, și a hotărât să ne sperie de moarte în schimb.

–Și asta e posibil. Dar de ce să lase arma în urmă? De ce să lase o carabină ediție specială, care probabil a costat o groază de bani, și la care a ținut suficient de mult cât să-și pună numele pe ea, sub o grămadă de frunze?

De ce s-o abandoneze, când știa, fără îndoială, că polițiștii aveau s-o caute?

– Panică. Impulsul de moment. Nu gândea limpede – evident. Ascunde-o, șterge-o, întoarce-te după ea altă dată. Și, eventual, mai tragi câteva focuri. Se opri, își masă mușchii încordați de la ceafă, studiindu-l pe Gull. Iar tu nu crezi că Leo Brakeman a tras în noi.

– Cred că ar putea fi interesant de aflat cine avea acces la arma lui. Cine ar fi vrut, poate, să-i facă probleme, și nu prea ar fi fost deloc deranjat dacă te speria și pe tine făcând asta. Sorbi din cafea. Dar se poate să fi fost Brakeman care a acționat impulsiv, a avut noroc să te vadă, i-a fost teamă și a intrat în panică.

– Când pui astfel problema, e cam greu de crezut.

Se aruncă în fotoliul lui L.B., studiind în minte alternativele, acum că Gull i le sugerase. Iar a gândi însemna *a face* ceva, își aminti singură.

– Presupun că soția lui ar fi avut acces, dar mi-e greu să mi-o imaginez făcând așa ceva. În plus, n-am auzit niciodată ca ea să fi mers la vânătoare sau la tir. E mai degrabă genul care face prăjituri pentru a le vinde în scopuri caritabile. Și e mai ușor de crezut că ea ar fi putut intra în panică, fiindcă e o femeie mai liniștită, chiar puțin timidă. Dacă treci de primul pas, cel în care ea chiar vine aici cu o carabină, restul e credibil. Poate o dublă cacealma, medită ea cu voce tare. A lăsat carabina ca să poată spune, hei, cine ar putea fi atât de prost? Dar nu știu dacă ar fi atât de viclean. Pur și simplu nu-i cunosc prea bine pe oamenii ăștia. Nu am interacționat niciodată prea mult, nici măcar când lucra Dolly aici. Ceea ce înseamnă că nu știu dacă există cineva care îi poartă sâmbetele lui Brakeman sau știe destule cât să-l poată folosi drept țap ispășitor. E mai ușor dacă e vorba de Brakeman. Atunci s-ar termina totul și nu am mai avea motive de îngrijorare.

– Asta e treaba polițiștilor, oricum. Noi putem să uităm de toată povestea.

– Asta e o atitudine pasivă și mă scoate din minți. Cine a ucis-o pe Dolly? Asta e prima întrebare. Doamne, Gull, dacă tatăl ei e cel care a făcut-o?

– De ce?

– Nu știu. Își înfășură picioarele în jurul picioarelor scaunului și se aplecă în față. Să presupunem că s-au certat. Să presupunem că ea se întoarce de la Florence – dacă avea un loc de muncă acolo, după cum pretindea – și face o pană de cauciuc. Îl sună pe tatăl ei să vină să i-o repare. Nu mi-o pot imagina pe Dolly cu o cheie în cruce și cu un cric. El vine și încep să se certe pe un subiect oarecare. Faptul că ea lasă copilul în grija mamei ei atât de mult, poate chiar faptul că a făcut copilul sau că l-a scos din casă la ora aceea din noapte. Lucrurile scapă de sub control. Dolly cade, aterizează greșit, își rupe gâtul. El intră în panică, îi pune cadavrul în camionetă. Trebuie să se gândească ce să facă, decide să distrugă dovezile – și urmează restul. El cunoaște zona, cărările, și e suficient de puternic cât s-o fi cărat până în pădure.

– Plauzibil, decise Gull. Poate își mărturisește fapta în fața soției și se ajunge la partea a doua. Mai există o ipoteză.

– Ia spune-mi-o.

– Ai zis că n-o cunoșteai pe Dolly prea bine, dar aveai câteva păreri clare despre ea. Jim a murit anul trecut în august. Acum e aproape iulie. Oare e genul care să stea fără bărbat timp de un an?

Rowan deschise gura, o închise din nou, apoi se lăsă pe spate.

– Nu. Oare eu de ce nu m-am gândit la asta? Nu, n-ar sta niciodată atât de mult fără un bărbat. Iar asta e și mai credibil având în vedere că toată povestea cum că l-ar fi descoperit pe Iisus era o făcătură.

– Poate actualul tip e din Florence. Poate de-asta și-a găsit de lucru acolo, sau a pretins că și-a găsit. Sau poate doar se întâlneau într-un motel de pe lângă Autostrada 12 sau din împrejurimi.

– Cei doi iubiți se ceartă, iar *el* o ucide. Asta dacă există un el. Trebuie să existe – e vorba de Dolly. Sau a aflat tatăl ei și așa mai departe. Dar dacă avea pe cineva de rezervă în Florence, de ce s-a mai întors aici? De ce nu s-a mulțumit să meargă acolo, să fie cu el? Fiindcă el e căsătorit, spuse Rowan înainte ca Gull să apuce să comenteze. Tot timpul își făcea de cap cu bărbați căsătoriți.

– Dacă așa stau lucrurile, e mai probabil ca el să fie în Missoula. Ea s-a întors aici, s-a angajat la bază. Și-ar fi dorit să fie aproape de bărbatul cu care se culca, indiferent cine ar fi fost el. Să presupunem că el e căsătorit sau că există vreun alt motiv pentru care nu pot face publică relația lor. Atunci trebuie să ai un loc de întâlnire undeva departe de locul unde oamenii te cunosc și te-ar recunoaște.

– Te pricepi la asta.

– E ca și cum ai intra într-un joc. Termini nivelurile pe rând. O luă din nou de mână. Doar că nu e vorba de personaje, ci de oameni reali.

– Oricum mă simt mai bine jucându-l până la capăt. Și mai e ceva. Dolly nu era nici pe departe atât de deșteaptă sau de isteață pe cât îi plăcea să creadă. Dacă împărțea patul cu cineva, ar fi lăsat să-i scape câteva afirmații cu subînțeles. Poate în fața lui Marg. Mai probabil în fața lui Lynn. Mergea regulat la biserică, deci poate era cineva cu care s-a împrietenit acolo.

– Ar fi interesant de aflat cine anume.

– Ar fi. Simți nevoia să se miște din nou, să facă și altceva în afară de a gândi. Ce-ar fi să mergem afară, să vedem ce se întâmplă?

– Bună idee.

– Quinniock mă place, cred. Poate ne va strecura ceva informații.

Când ieșiră, Rowan îl observă pe Barry îndreptându-se spre mașina lui de poliție.

– Hei, Barry. Locotenentul Quinniock mai e prin zonă?

– El și agentul DiCicco tocmai au plecat. Ai nevoie de ceva anume, Ro?

Ea îi aruncă o privire rapidă lui Gull.

– Cu siguranță mi-ar prinde bine câteva informații liniștitoare. Aș dormi mai bine la noapte.

– Îți pot spune că arma pe care am găsit-o e a lui Leo Brakeman. Domnul locotenent și DiCicco se îndreaptă spre locuința lui ca să discute cu el.

– Să discute.

– Ăsta e primul pas. Am fost nevoit să confirm afirmația lui Little Bear că Leo e un țintaș al naibii de bun. Nu știu dacă asta te face să te simți mai bine sau nu, dar nu cred că intenționa să tragă în tine.

– Nu mă face să mă simt mai rău.

– E o greșeală din partea lui să te învinovățească pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Dolly. Unii oameni pur și simplu nu reușesc să se adune în viață.

– Voiam să-l întreb pe locotenentul Quinniock dacă au aflat unde își găsise Dolly de lucru. Poate cineva cunoscut sau întâlnit acolo a ucis-o.

Barry ezită, apoi ridică din umeri.

– Nu prea pare că ar fi avut de lucru. Nu e ceva cu care să-ți bați tu capul, Ro.

– Barry. Își puse o mână pe brațul lui. Haide. Sunt în mijlocul întregii povești, indiferent dacă vreau sau nu. Ce căuta pe drum, venind din direcția aia, dacă nu avea un loc de muncă?

– Nu știu să-ți spun sigur și n-ar trebui să-ți spun deloc. Își umflă obrajii, sub privirea stăruitoare a lui Rowan, ațintită în ochii lui. Știu doar că un portretist criminalist

urmează să lucreze cu cineva mâine. Se zvonește că ar fi vorba de o cameristă dintr-un motel de lângă Autostrada 12. Oricine ar fi individul, dacă reușim să-l identificăm, domnul locotenent va dori să discute cu el.

–Mulțumesc, Barry. Se apropie să-l îmbrățișeze. Erin a avut noroc cu tine. Transmite-i că eu am spus asta.

–Așa voi face. Și stai liniștită. Avem noi grijă de tine.

Gull își strecură mâinile în buzunar în vreme ce Barry urcă în mașină.

–Nu ai sărit cu gura pe el fiindcă a spus că are grijă de tine, zise Gull.

–E treaba polițiștilor să aibă grijă de toată lumea. În plus, Barry are un statut special. A fost primul meu bărbat. De fapt, am fost primii unul pentru celălalt, un scenariu pe care nu-l recomand neapărat, decât dacă ambii participanți sunt înzestrați cu un simț al umorului bine dezvoltat. Asta a fost cu ani buni înainte să o cunoască pe Erin, soția lui și mama celor doi copii ai lui.

–Prima mea femeie a fost Becca Rhodes. Era cu un an mai mare și avea experiență. Totul s-a derulat destul de lin.

–Ești încă prieten cu Becca Rhodes?

–N-am mai văzut-o din liceu.

–Vezi!? Simțul umorului câștigă. Dolly nu a lucrat niciodată în Florence, adăugă Rowan. Mica noastră sesiune de discuții ipotetice a nimerit-o la fix. Un bărbat, un motel – posibil un criminal. Își dădu capul pe spate, privind cerul. Mă simt inutilă în rolul de victimă. Asta înseamnă mult. Am să discut cu Lynn cu prima ocazie, doar ca să văd dacă Dolly nu i-a împărtășit ceva frânturi de informații.

Era timpul să lase deoparte subiectul în seara aceea, decise Gull, petrecându-și un braț pe după umerii ei.

–Alege una pentru mine. O constelație. Nu cele două pe care chiar și eu le pot găsi. De obicei.

– În regulă. Atunci vei observa Carul Mic acolo. Îl luă de mână și i-o folosi pentru a desena legăturile dintre stele. Acum, stelele din zona aceea nu sunt foarte luminoase, dar dacă urmezi direcția spre vest, unești punctele, cobori spre sud apoi traversezi – se încolăcește în jurul Carului Mic, vezi? Acolo. Aia e constelația Draco. Dragonul. Pare potrivită pentru un cuplu de pompieri paraşutiști.

– Da, o văd. Destul de bine. Acum că avem propria noastră constelație mai trebuie doar să ne alegem o melodie.

Gull îi mai ușura din greutatea care o apăsa, își spuse ea. Nu încăpea nici o îndoială.

– Spui atâtea tâmpenii, Gulliver.

– Doar fiindcă sunt înzestrat cu atât de multă profunzime.

– La naiba. Se întoarse, lipită de el, și se cufundară amândoi într-un sărut profund, de vis. Hai să ne băgăm în pat.

– Mi-ai citit gândurile.

– Ați aflat cine a ucis-o pe fata mea? întrebă Leo în clipa în care deschise ușa.

– Să intrăm și să luăm loc, sugeră Quinniock.

El și DiCicco discutaseră pe drum abordarea potrivită și, după cum conveniseră, Quinniock făcu primul pas.

– Doamnă Brakeman, am dori să discutăm cu amândoi.

Irene Brakeman își împreună mâinile în dreptul inimii.

– Este vorba despre Dolly. Știți cine i-a făcut rău lui Dolly.

– Urmărim mai multe direcții de anchetă, rosti DiCicco pe un ton reținut.

Nu era tocmai un joc de-a polițistul bun/polițistul rău, ci mai degrabă polițistul reținut/polițistul binevoitor.

–Există anumite probleme pe care trebuie să le clarificăm cu dumneavoastră. Pentru început, domnule Brakeman...

Quinniock își puse ușor o mână pe brațul ei.

–Ce-ar fi să ne așezăm cu toții? Știu că e târziu, dar am aprecia dacă ne-ați acorda puțin timp.

–V-am răspuns la întrebări. V-am lăsat să-i răscoliți camera lui Dolly, să-i răscoliți lucrurile. Leo continuă să blocheze ușa, cu degetele încleștate și palide pe clanță. Ne pregăteam să mergem la culcare. Dacă nu aveți nimic nou să ne spuneți, lăsați-ne doar în pace.

–Nu putem avea pace până nu aflăm cine i-a făcut asta lui Dolly. Vocea lui Irene răsună strident, apoi se frânse. Du-te la culcare dacă vrei, îi spuse Irene soțului ei cu o umbră de dezgust. Eu am să discut cu poliția. Du-te sus și scutură-ți pumnii spre Dumnezeu, vezi dacă asta ajută. Vă rog, intrați.

Veni în față, o femeie măruntă care își împinse soțul solid într-o parte, astfel încât acesta se dădu în spate, plecându-și capul precum un copil mustrat.

–Sunt doar obosit, Reenie. Sunt atât de al naibii de obosit. Iar tu te nenorocești de epuizare, având grijă de copil și făcându-ți griji.

–Dumnezeu nu-ți dă mai mult decât poți duce. Deci vom duce și asta. Doriți niște cafea sau ceai sau altceva?

–Nu vă faceți griji pentru asta, doamnă Brakeman. Quinniock se așeză în sufragerie, pe un scaun acoperit cu creton cu flori albastre și roșii. Știu că e dificil.

–Nu putem nici măcar s-o îngropăm încă. Ni s-a spus că trebuie s-o mai ținăo vreme, deci nici măcar nu-i putem oferi fiicei noastre o înmormântare creștinească.

–Vă vom da voie s-o luați acasă cât de curând posibil. Doamnă Brakeman, ultima dată când am vorbit

spuneați că Dolly își găsise de lucru în Florence, ca bucătăreasă.

–Așa e. Își împleti degetele în poală, mâini de femeie muncitoare care purtau o verighetă de aur simplă. Considera că nu și-ar fi dorit un loc de muncă în Missoula după ceea ce se întâmplase la bază. Cred că-i era rușine. Chiar îi era rușine, Leo, izbucni Irene când el dădu să obiecteze. Sau ar fi trebuit să-i fie.

–Nu s-au purtat niciodată decent cu ea acolo.

–Știi că asta nu-i adevărat. Vorbi mai încet acum, își așeză scurt o mână peste a lui. Nu poți lua drept literă de lege afirmațiile ei acum că-i moartă, când știi că Dolly nu spunea adevărul adevărat nici în jumătate din timp sau chiar mai rar. I-au dat o șansă acolo, îi spuse lui Quinniock, când Leo se cufundă într-o tăcere posomorâtă. Iar eu și reverendul Latterly ne-am dat cuvântul pentru ea. S-a făcut de rușine și ne-a făcut de rușine și pe noi. Și-a găsit de lucru acolo în Florence, continuă Irene, după ce-și opri tremurul buzelor. Era o bucătăreasă bună, fata noastră. Era ceva ce-i plăcea, încă de când era micuță. Putea munci bine, când se hotăra s-o facă. Programul de lucru erau dificil, mai ales că avea și copilul, dar salariul era bun, iar ea zicea că avea ocazia să meargă în diverse locuri.

–Nu v-ați amintit numele restaurantului când am discutat înainte, interveni DiCicco.

–Cred că nu l-a pomenit niciodată. Irene strânse din nou din buze. Eram furioasă pe ea din cauza a ceea ce-i făcuse lui Rowan Tripp și fiindcă mă făcuse de rușine și pe mine. E greu să știu că eu și Dolly eram la cuțite când a murit. E greu să știu asta.

–Trebuie să vă spun, amândurora, că eu și agentul DiCicco am luat legătura sau am vizitat fiecare restaurant, local și cafenea de aici până în Florence, iar Dolly nu lucra la nici unul dintre ele.

–Nu înțeleg.

–Nu lucra la un restaurant, spuse DiCicco scurt. Nu-și găsise un loc de muncă, iar atunci când a plecat de-aici, în noaptea în care a murit, nu mergea la muncă.

–Ba pe toți dracii, da! protestă Leo.

–În noaptea în care a murit și în după-amiaza de dinainte, în seara de dinainte de moartea ei, Dolly și-a petrecut câteva ore într-o cameră din motelul Big Sky, de lângă Autostrada 12.

–Asta e o minciună!

–Leo, taci.

Irene își strânse și mai tare mâinile.

–Mai mulți martori au identificat fotografia ei, continuă Quinniock. Îmi pare rău. Nu și-a petrecut acele ore singură. S-a întâlnit cu un bărbat acolo, același bărbat de fiecare dată. Avem un martor care va colabora cu portretistul nostru criminalist pentru a-i reconstitui chipul.

Cu lacrimile scurgându-i-se pe față, Irene încuviință din cap.

–Mă temeam eu. Știam în adâncul sufletului că mințea, dar eram atât de supărată pe ea. Nu mi-a păsat. „Du-te atunci", mi-am spus. „Du-te și fă ce vrei, iar mie îmi va rămâne copilul ăsta să mă ocup de el." Apoi, după... după ce s-a întâmplat, mi-am scos asta din minte. Mi-am spus că fusesem aspră și critică, o mamă fără suflet. Știam că minte, continuă ea, întorcându-se spre soțul ei. Recunoșteam toate semnele. Dar nu mi-am dat voie să cred asta când a murit. Pur și simplu, nu puteam accepta așa ceva în sufletul meu.

–Aveți vreo idee cu cine ar fi avut o legătură?

–Vă jur că nu știu. Dar cred că, poate, dura de ceva vreme. Recunosc semnele. Felul în care șoptea la telefon, sau cum spunea că trebuie doar să iasă la o tură cu mașina, să-și limpezească gândurile, sau avea de rezolvat unele

treburi și mă ruga să mă ocup eu de Shiloh. Iar apoi se întorcea acasă cu acea expresie în priviri. Oftă înfiorată. Nu a intenționat niciodată să se schimbe. Pierzându-și cumpătul, Irene se întoarse și își îngropă fața în umărul lui Leo. Poate că pur și simplu nu era în stare.

– De ce trebuie să știm toate astea? întrebă Leo. De ce trebuie să ne spuneți toate astea? Nu ne mai lăsați nimic?

– Îmi pare rău, dar Dolly era cu acel bărbat în noaptea în care a murit. Trebuie să-l identificăm și să-l interogăm.

– El a ucis-o. Bărbatul ăsta căruia i s-a oferit, bărbatul ăsta despre care ne-a mințit.

– Trebuie să-l interogăm, repetă Quinniock. Dacă aveți vreo idee cu cine se vedea, trebuie să știm.

– Ne-a mințit. Noi nu știm nimic. Nu avem nimic. Lăsați-ne doar în pace.

– Mai e ceva, domnule Brakeman, ce trebuie să discutăm, trecu DiCicco la subiect. La aproximativ nouă și jumătate în seara aceasta, Rowan Tripp și Gulliver Curry s-au trezit sub focuri de armă, în vreme ce se plimbau în cadrul bazei.

– Asta nu are nici o legătură cu noi.

– Ba dimpotrivă, s-a găsit o carabină Remington 700 ediție specială, ascunsă în pădurea de lângă bază. Are numele dumneavoastră gravat pe o plăcuță pe patul armei.

– Mă acuzați că am încercat s-o omor pe femeia aia? Veniți în casa mea, îmi spuneți că fiica mea a fost o mincinoasă și o stricată și pretindeți că sunt un ucigaș?

– Arma vă aparține, domnule Brakeman, și ați amenințat-o recent pe domnișoara Tripp.

– Fiica mea a fost *ucisă*, iar ea... Carabina mea e în seiful cu arme de foc. N-am scos-o de câteva săptămâni.

– Dacă așa stau lucrurile, v-am ruga să ne-o arătați.

DiCicco se ridică în picioare.

– Am să v-o arăt, apoi vreau să plecați din casa mea.

Se ridică, se îndreptă tropăind spre bucătărie și deschise cu forță o ușă ce dădea spre un subsol.

Sau o peșteră rezervată bărbaților, își spuse DiCicco urmându-l. Capete de animale moarte erau atârnate pe peretele cu lambriuri, prezentând o menajerie de viețuitoare sălbatice care planau amenințător peste fotoliul cu spătar rabatabil exagerat de mare și peste canapeaua desfundată. Masa din fața canapelei purta cicatricele a ani de zile în care servise drept sprijin pentru călcâiele bocancilor, iar în fața ei se afla un televizor uriaș cu ecran plat.

Încăperea era echipată și cu un frigider vechi care, își imagină ea, conținea băuturi bărbătești, o masă de lucru pentru încărcarea alicelor în cartușe, o etajeră cu mai multe rafturi pe care se aflau discuri de argilă arsă, veste de vânătoare, căciuli vânătorești – și, în mod bizar, își spuse ea, mai multe fotografii de familie înrămate, inclusiv una mare cu o fetiță drăguță, purtând o cordeluță elastică roz cu fundă pe capul chel.

O lampă în formă de minge de fotbal, un calculator și câteva teancuri de documente erau așezate pe un birou metalic cenușiu înghesuit într-un colț. Deasupra lui se afla o fotografie în care Leo apărea alături de alți bărbați lângă ceva ce ea credea că era un avion 747, amintindu-i că Leo lucra la aeroport ca mecanic.

Iar pe peretele lateral se profila un seif mare pentru arme de foc, cu ușa portocalii.

Cu trupul radiind valuri de furie și resentimente, Leo se îndreptă hotărât spre seif, învârti combinația corectă a cifrului și îl deschise greoi.

DiCicco nu era deranjată de armele de foc; de fapt, chiar credea în ele. Dar micul arsenal din interiorul seifului o făcu să caște ochi mari. Carabine, arme automate, arme de mână – automate, semiautomate, revolvere, puști de vânătoare cu țeava dublă, lunete.

Dar când examină colecția nu văzu și arma cu pricina, iar mâna ei se apropie discret de propria armă când Leo Brakeman începu să respire sacadat.

–Aveți o colecție excelentă de arme de foc, domnule Brakeman, dar se pare că vă lipsește o carabină Remington 700.

–Mi-a furat-o cineva.

Mâna ei se strânse pe patul propriei arme când bărbatul se răsuci pe călcâie, cu fața roșie și pumnii strânși.

–Cineva a intrat aici cu forța și a furat-o.

–Nu e înregistrat nicăieri că ați fi raportat o spargere.

Quinniock se apropie.

–Fiindcă nu am *știut*. Cineva ne face asta. Trebuie să aflați cine ne face asta.

–Domnule Brakeman, va trebui să veniți cu noi acum. DiCicco n-ar fi vrut să scoată arma, spera că nu avea să fie nevoită, dar se pregăti să o facă.

–Nu mă scoateți din casa mea.

–Leo. Quinniock vorbi calm. Nu înrăutățiți lucrurile acum. Vino în liniște și vom merge la secție și vom discuta despre asta. Sau voi fi nevoit să-ți pun cătușele și să te duc cu forța.

–Leo. Irene se prăbuși pur și simplu pe o treaptă. Dumnezeule mare, Leo.

–Nu am făcut nimic, Irene, Dumnezeu mi-e martor. Nu te-am mințit niciodată în toată viața mea, Reenie. Nu am făcut nimic.

–Atunci hai să mergem la secție și să discutăm toată treaba. Quinniock făcu încă un pas spre Leo, puse o mână pe umărul lui ce tremura. Să încercăm s-o lămurim pe deplin.

–Cineva ne face asta. Nu am tras niciodată în nimeni de la bază, nici oriunde altundeva. Se smulse din mâna lui Quinniock. Ies de unul singur.

–În regulă, Leo. Așa ar fi cel mai bine.

Umblând țeapăn, Brakeman se îndreptă spre trepte. Apoi se opri și se întinse după mâinile soției sale.

–Irene, pe viața mea, nu am tras în nimeni. Trebuie să mă crezi.

–Te cred.

Dar își coborî privirea când rosti cuvintele.

–Trebuie să încui acum. Asigură-te că încui casa. Mă voi întoarce de îndată ce lămurim povestea asta.

Rowan află vestea când se strecură în bucătăria popotei a doua zi dimineață.

Lynn puse jos vasul fierbinte cu clătite pe care îl ducea, apoi o cuprinse pe Rowan într-o îmbrățișare.

–Mă bucur că ești bine. Mă bucur că toată lumea e bine.

–Și eu.

–Nici nu știu ce să cred. Nu știu ce să zic. Clătinând din cap, ridică din nou vasul. Trebuie să duc astea la bufet.

Lângă aragaz, Marg scoase câteva bucăți de șuncă de pe grătar și le puse deoparte să se scurgă înainte de a trece în cealaltă parte pentru a turna un pahar de suc. I-l întinse lui Rowan.

–Bea ce e bun pentru tine, îi porunci, apoi se întoarse pentru a scoate o tură de prăjiturele proaspete din cuptor. L-au ridicat pe Leo Brakeman azi-noapte.

Rowan își bău sucul.

–Știi ce a declarat?

–Nu știu multe, dar știu că au discutat cu el multă vreme azi-noapte și că îl reține. Știu că el afirmă că n-a făcut-o. Eu sunt de aceeași părere cu Lynn. Nu știu ce să cred.

–Cred că a fost o prostie să abandoneze carabina. Pe de-o parte, polițiștii își vor face propriile investigații criminalistice în condițiile în care au găsit cel puțin unul dintre gloanțe. Pe de altă parte, cu îndemânarea

lui și de la o distanță atât de mică ar fi putut să bage toate cele trei gloanțe în mine.

–Nu spune așa ceva.

Auzind tonul frânt al vocii lui Marg, Rowan se apropie, o mângâie cu o mână pe spate.

–N-a făcut-o, așa că pot veni aici să beau un suc combinat din morcovi, mere, pere și păstârnac.

–Ai uitat de sfeclă.

–Deci asta era. Are gust mai bun într-un suc decât de pe farfurie.

Marg se duse să scoată un cofraj de ouă din frigider.

–Du-te și mănâncă-ți micul dejun. Am de hrănit niște guri flămânde.

–Voiam să te întreb. Voiam să vă întreb pe amândouă, spuse Rowan când Lynn se întoarse cu un recipient gol. Dolly se vedea cu cineva? A menționat vreodată că ar avea pe cineva?

–O ducea capul cât să nu înceapă cu astfel de povești în preajma mea, începu Marg, când îmi tot repeta cât de mult seamănă cu o văduvă îndurerată și cum găsea consolare în Dumnezeu și în copilul ei. Dar mă îndoiesc că ieșea din bucătărie în pauză ca să chicotească la mobil fiindcă sunase la vreo linie telefonică de spus glume.

–Mie nu mi-a spus nimic, nu direct, interveni Lynn. Dar mi-a zis de câteva ori cât sunt de norocoasă fiindcă am un tată pentru copiii mei și cum știa că și copilul ei avea nevoie de un tată. Mi-a spus că-și petrece mult timp rugându-se pentru asta și își păstra credința că Dumnezeu avea să-i asigure cele necesare. Lynn se foi, evident jenată. Nu-mi place să vorbesc despre ea astfel, dar adevărul e că avea întotdeauna un ton puțin viclean când spunea asta, știi? Iar eu m-am gândit, ei bine, că a pus deja ochii pe un candidat. Nu a fost foarte frumos din partea mea, dar asta am gândit.

–Le-ai spus asta polițiștilor?

–Ei doar m-au întrebat dacă avea un prieten și altele asemenea. Le-am zis că nu știam să aibă pe nimeni. Nu mi s-ar fi părut corect să le mărturisesc că eu credeam că își caută prieten. Crezi că ar fi trebuit să le spun?

–Le-ai spus ceea ce știai. Cred că am să merg să-mi fac tura de alergare, să-mi fac poftă de mâncare. O văzu pe Lynn mușcându-și buza. Polițiștii au carabina și îl au pe Brakeman. Nu-mi pot petrece viața între patru pereți. Am să mă întorc cu poftă de mâncare.

Ieși din clădire. Fiorul ce o străbătu când aruncă o privire spre copaci nu făcu decât să-i întărească hotărârea. Nu-și putea trăi viața îngrijorată că are o țintă prinsă pe spate. Își puse ochelarii – cei pe care Cards îi găsise în locul unde Gull o pusese la pământ – și porni în pas de plimbare spre pistă.

Ar fi putut opta pentru alergări, se gândi ea, dar era trecută pe lista de sărituri, în prima tură. Norii de deasupra munților confirmau previziunea meteo anunțată în ședința din acea dimineață. *Cumulus suplimentarus*, își spuse, știind că acumularea de nori putea scuipa fulgere. Probabil avea să intervină la un incendiu azi și să-și ia cu prisosință porția de ore suplimentare.

Era mai bine să rămână la bază pentru orice eventualitate.

–Bună. Gull o ajunse din urmă alergând ușor. Facem o tură?

–Credeam că ai treburi de făcut.

–Am spus că vreau cafea, poate câteva calorii. Iar asta a fost în principal ca să-ți las răgaz să vorbești cu Marg și Lynn. Cursă directă de cinci kilometri?

–Eu... În spatele lui îi văzu pe Matt, Cards și Trigger ieșind din popotă și îndreptându-se în direcția ei. Își îngustă ochii. S-a dus cumva Lynn să anunțe în sala de mese că am pornit spre pista de alergare?

–Tu ce crezi?

Acum Dobie, Stovic și Gibbons ieșiră și ei în grup.

–A anunțat și infanteria marină dacă tot s-a apucat de-o treabă? N-am nevoie de o trupă de gărzi de corp.

–De fapt, ești înconjurată de oameni care țin la tine. Ai de gând să faci urât pentru asta?

–Nu, dar nu înțeleg de ce... Yangtree, Libby și Janis porniră spre ea ieșind din sala de sport. Pentru numele lui Dumnezeu, peste încă un minut se va aduna aici toată unitatea.

–Nu m-ar surprinde.

–Jumătate dintre voi nici nu sunteți îmbrăcați în echipament de alergare, le strigă ea.

Trigger, în blugi și bocanci, fu primul care ajunse la ea.

–Nu purtăm echipament de alergare la incendii.

Ea îl examină.

–Frumos te-ai scos.

–Când alergi tu, alergăm toți, îi spuse Cards. Cel puțin, toți cei care nu sunt de serviciu la alte activități. Am votat acest lucru.

–Eu n-am avut ocazia să votez. Îl împunse cu degetul pe Gull. Tu ai votat?

–Mi-am adăugat votul la rezultatele unanime de azi-dimineață, deci votul tău e lipsit de valoare legală.

–Bine. Grozav. Alergăm.

Porni în fugă spre pistă, apoi începu să sprinteze din clipa în care ajunse pe suprafața acesteia. Doar ca să vadă cine ținea pasul, în afară de Gull, care alerga umăr la umăr cu ea. Auzi foșnetul și bubuitul pașilor în urma ei, apoi strigătele și exclamațiile indecente când Libby acceleră pentru a-i depăși.

–Fie-ți milă, Ro, strigă ea. Avem bătrâni precum Yangtree pe-aici.

–Cui îi spui tu bătrân!

Yangtree acceleră puțin și se desprinse din grup în curbă.

–Schilozi precum Cards care șchioapătă acolo în urmă în bocancii lui.

Amuzată, Ro aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Cards ridicând în aer degetul mijlociu. Iar Dobie începu să alerge cu spatele pentru a-l tachina.

Rowan încetini puțin fiindcă acesta într-adevăr șchiopăta puțin, apoi râse până aproape își pierdu suflul când Gibbons trecu în fugă pe lângă ea cu Janis cocoțată pe umerii lui, aruncându-și brațele în aer.

–Adunătură de țicniți, decise Rowan.

–Da. Cea mai grozavă adunătură de țicniți pe care o cunosc. Rânjetul lui Gull se lăți când Sudistul trecu pufăind pe lângă ei cu Dobie în cârcă. Vrei o tură călare?

–O să te scutesc de a căra o namilă în cârcă. Arată-le cum se face, Picioare-luți. Știu că arzi de nerăbdare.

El îi dădu o palmă peste fund și decolă ca un glonț într-un cor de încurajări, insulte și fluierături.

Pe când reuși Rowan să termine cei cinci kilometri, Gull era întins pe iarbă, sprijinit în coate, urmărind spectacolul. Cât se poate de amuzată, Rowan rămase în picioare, cu mâinile în șolduri, făcând același lucru. Până îl văzu pe tatăl ei apropiindu-se cu mașina.

–E bine că n-a ajuns aici mai devreme, comentă ea, altfel ar fi fost și el pe pistă.

–Pun pariu că se descurcă bine.

–Da, se descurcă.

Porni spre el, încercând să afișeze un zâmbet relaxat. Dar expresia de pe chipul lui îi spuse că zâmbetul relaxat nu avea să funcționeze.

Lucas o prinse și o trase cu forță spre el.

–Sunt bine. Ți-am zis că sunt bine.

–N-am venit să mă asigur cu propriii ochi azi-noapte fiindcă mi-ai cerut tu să nu vin, fiindcă mi-ai spus că aveai de discutat cu poliția și aveai nevoie să dormi după aceea. Se dădu în spate și îi studie îndelung chipul. Dar trebuia să mă asigur cu ochii mei.

–Atunci poți să lași deoparte îngrijorarea. Polițiștii l-au ridicat pe Brakeman. Ți-am scris într-un mesaj că i-au găsit arma și aveau să-l prindă. Și l-au prins.

–Vreau să-l văd. Vreau să-l privesc în ochi și să-l întreb dacă-și închipuie că făcându-i rău fiicei mele o va aduce pe fiica lui înapoi. Vreau să-l întreb asta înainte să-l umplu de sânge.

–Apreciez sentimentul. Sincer. Dar nu mi-a făcut rău și nici nu-mi va face. Uită-te la trupa aia. Arătă spre pistă. Am ieșit să alerg și au ieșit toți, fără excepție, de pe unde erau ascunși.

–Toți pentru unul, murmură. Trebuie să discut cu prietenul tău.

–Nu e... Tată, nu am șaisprezece ani.

–Prieten e termenul cel mai ușor pentru mine. Ai luat micul dejun?

–Încă nu.

–Du-te înăuntru și am s-o îmbrobodesc pe Marg să-mi dea și mie ceva de mâncare – după ce termin de discutat cu prietenul tău.

–Spune-i pur și simplu pe nume. Ar trebui să fie ușor.

Lucas se mulțumi să zâmbească, o sărută pe frunte.

–Vin și eu într-un minut.

Se îndreptă spre locul unde se afla Gull, bătu palma cu Gibbons, îi dădu lui Yangtree o palmă peste spate în vreme ce acesta se aplecă să-și tragă sufletul.

–Vreau să discut cu tine un minut, îi spuse lui Gull.

–Sigur.

Gull sări în picioare. Ridică din sprâncene când Lucas se îndepărtă de grup, dar îl urmă.

–Am auzit ce ai făcut pentru Rowan. Ai avut grijă de ea.

–Aș aprecia dacă nu i-ați spune acest lucru.

–Mă duce capul să n-o fac, dar ți-o spun ție. Îți spun că sunt recunoscător. Înseamnă totul pentru mine. E întregul univers pentru mine. Dacă ai vreodată nevoie de ceva...

–Domnule Tripp...

–Lucas.

–Lucas, în primul rând, mă gândesc că aproape oricine ar fi făcut ce-am făcut eu, ceea ce n-a fost mare lucru. Dacă instinctele lui Rowan ar fi reacționat primele, ea m-ar fi trântit la pământ pe mine și m-aș fi trezit sub ea. Și în al doilea rând, n-am făcut-o ca să-mi fii dator cu o favoare.

–Ți-ai julit ceva piele de pe brațe.

–O să se vindece și nu mă împiedică să fiu pe lista de sărituri. Deci, nu-i mare scofală.

Lucas aprobă din cap, apoi își îndreptă privirea spre copaci.

–E cazul să întreb ce intenții ai față de fiica mea?

–Dumnezeule, sper că nu.

–Fiindcă, după cum văd eu lucrurile, dacă te-ar interesa doar să te distrezi, faptul că am spus că-ți rămân dator nu te-ar reabilita. Așadar am să-ți ofer acea favoare, indiferent dacă o vrei sau nu. Și uite care e. Își fixă din nou privirea în ochii lui Gull. Dacă ești serios în privința ei, n-o lăsa să te dea la o parte. Va trebui să reziști până ajunge să creadă în tine. E greu de convins, dar după ce crede, rămâne statornică. Lucas întinse o mână și o scuturâ pe cea a lui Gull. Am de gând să iau micul dejun cu fata mea. Vii?

–Da. Imediat, decise Gull.

Rămase singur o clipă, meditând asupra faptului că „Omul-de-Fier" tocmai îi dăduse binecuvântarea. Și întrebându-se cum anume voia s-o folosească.

Cântări situația, îndreptându-se încet spre popotă. Sirena sună chiar înainte să ajungă. Blestemându-și șansa ratată de a lua micul dejun, Gull se răsuci pe călcâie și porni în fugă spre sala de îmbarcare.

capitolul 19

După patruzeci și opt de ore în luptă cu un incendiu de vegetație întins pe două sute de acri în Pădurea Națională Beaverhead, faptul că fusese ținta câtorva gloanțe deveni aproape lipsit de importanță. După ce înfulecă în grabă și ultima înghițitură dintr-un sendviș pe care îl șterpelise, Rowan lucră alături de echipa ei, provocând un incendiu controlat într-o încercare disperată de a împinge focul furios în spate înainte de a avansa spre vest, și mai mult în pădurea ocrotită.

Capul incendiului își schimbă direcția de trei ori în două zile, mârâind sub ploaia de agent de stingere și scuipând-o afară.

Atacul inițial asupra focului, un eșec jalnic, se transformă într-unul prelungit și extins rapid.

–Gull, Matt, Libby, voi vă ocupați de focurile secundare. Cards, Dobie, noi vom înainta spre vest, să doborâm eventualele cioturi. Săpați, tăiați și înăbușiți. Îl oprim aici.

Nimeni nu vorbi în vreme ce împinseră și forțară focul spre est. Lumea era doar fum și căldură și zgomot, iar fiecare centimetru de înaintare însemna o victorie. Era și cazul, își spuse Rowan, era al naibii de tare cazul să li se schimbe norocul.

Ciotul pe care îl tăia căzu cu un pocnet. Îl așeză în poziție pentru a-l despica în bușteni mai mici, care ar fi putut stârni prea puțin lăcomia focului. Aveau să sape și să târască crengile și cărbunii din calea vegetației verzi, aducând totul în zona arsă, strângând totul într-o grămadă scheletică.

„Să-l lăsăm fără hrană", își spuse Rowan. „Să continuăm să-l lăsăm fără hrană."

Se îndreptă o clipă pentru a-și dezmorți spatele.

Văzu accidentul exact când se întâmplă, atât de rapid încât nu apucă să strige, cu atât mai puțin să sară în față. O bucată de lemn ascuțită ca vârful unui cuțit zbură în forță din copacul pe care îl tăia Cards și i se înfipse direct în față.

Rowan aruncă fierăstrăul deoparte, alergând spre Cards chiar în clipa în care el gemu de șoc și durere și își pierdu echilibrul.

–Cât e de grav? Cât e de grav? strigă ea, prinzându-l când se clătină.

Văzu cu ochii ei vârful înfipt în obrazul lui, la un centimetru sub ochiul drept. Sângele i se scurgea până la bărbie.

–Pe toți dracii, reuși el să spună. Scoate-l de-acolo.

–Rezistă. Doar rezistă.

Dobie se apropie tropăind.

–Ce faceți voi... Iisuse, Cards, cum dracu'-ai făcut asta?

–Ține-l de mâini, porunci Rowan, scotocind prin rucsacul ei.

–Poftim?

–Treci în spatele lui și ține-i mâinile nemișcate. Cred că o să doară când îl scot. Își puse bocancii de-o parte și de cealaltă a picioarelor lui Cards, își scoase mănușa de pe mâna dreaptă. Încleștă degetele pe cei câțiva centimetri de aschie ce ieșeau din obrazul lui. Număr până la trei. Pregătește-te. Unu, doi...

Smulse aschia la doi, privi sângele scurgându-se din rană, îi văzu ochii devenind puțin sticloși. Rapid, apăsă pe rană bucata de tifon pe care o scosese din rucsac.

–Ai o gaură al naibii de mare în față, îi spuse ea.

–Ai zis că numeri până la trei.

–Da, păi m-am încurcat la numărătoare. Dobie, ține tifonul și apăsă în continuare. Trebuie să curăț rana.

–Nu avem timp pentru asta, obiectă Cards. Prinde-o doar cu leucoplast. O să ne facem griji pentru asta mai târziu.

–Două minute. Sprijină-te de Dobie.

Aruncă deoparte tifonul însângerat, turnă apă peste rană, sperând să spele eventualele așchii mici.

–Și încearcă să nu țipi ca o fetiță, adăugă ea, turnând după apă o porție sănătoasă de apă oxigenată.

–La dracu', Ro! Rahat, pe toți dracii!

Neîndurătoare, Rowan aștepta până când apa oxigenată scoase în spumă impurități și bucăți de lemn, apoi turnă din nou apă. Unse un alt pansament de tifon cu antibiotic alifie, apoi îl prinse peste ceea ce remarcă a fi o gaură de mărimea unei bile din obrazul lui.

–Putem să te scoatem spre vest.

–Dă-o naibii de treabă. Nu mă retrag. N-a fost decât o nenorocită de așchie.

–Da. Dobie ridică sulița de lemn de șapte centimetri jumătate. Dacă ai o înălțime de cincisprezece metri. Ți-am păstrat-o.

–Sfinte Sisoe, e o adevărată rachetă. Am fost lovit de o rachetă. În față. Norocul meu, spuse dezgustat; tot sezonul a fost de rahat. Refuză mâna întinsă a lui Rowan. Pot sta pe propriile picioare.

Se clătină o clipă, apoi își recăpătă echilibrul.

–Ia-ți niște ibuprofen din rucsac. Dacă ești sigur că e bine, vreau să treci în echipa care identifică focurile secundare. Nu mai operezi cu fierăstrăul, Cards. Știi și tu că așa trebuie. Schimbă-ți echipa, altfel voi fi nevoită să raportez rana biroului de Operațiuni.

–Nu plec de-aici până nu stingem focul.

–Atunci treci în cealaltă echipă. Dacă gaura aia din fața ta hâdă începe să sângereze prin pansament, pune pe cineva din echipa ta să-ți schimbe bandajul.

–Da, da. Își duse degetele la pansament. Ai crede că mi-am tăiat un picior, bombăni, dar începu să coboare. După ce Cards se îndepărtă suficient, Rowan scoase stația radio și îl contactă pe Gull: Cards se îndreaptă spre voi. A suferit o rană minoră. Vreau ca unul dintre ai voștri să pornească spre mine, iar el îl va înlocui acolo.

–Recepționat.

–În regulă, Dobie, pune fierăstrăul la treabă. Și ai grijă la rachetele de lemn. Nu mai vreau alte drame.

Focul controlat reuși să reziste. Le luă încă zece ore, dar rapoartele primite din toate direcțiile anunțau că incendiul fusese adus sub control.

Apusul coloră în flăcări cerul, în vreme ce se întorcea pe jos spre tabără. Își aminti cum privise apusul de soare cu Gull. Își aminti de gloanțe și de ura oarbă. Se așeză să mănânce, dorindu-și să poată găsi euforia ce se trezea întotdeauna în ea după ce învingeau un incendiu.

Yangtree se așeză lângă ea.

–O să băgăm ceva la stomac înainte de a începe curățenia. Biroul de Operațiuni a pregătit un echipaj de opt persoane pentru asta. Tu decizi, fiindcă a făcut parte din echipa ta, dar cred că ar trebui să-l demobilizăm pe Cards, ca să-i fie tratată rana așa cum trebuie.

–De acord. Am să plec și eu cu el. Dacă pot trimite opt oameni, hai să eliberăm opt oameni din tabără.

–Așa m-am gândit și eu. Îți spun, Ro, am tot zis că sunt prea bătrân pentru asta, dar încep să vorbesc serios. E cât se poate de posibil să-i cer tatălui tău un loc de muncă la sfârșitul sezonului.

–Pe dracu'. Cards e cel care are o gaură în față.

Yangtree privi spre vest, spre soarele ce apunea, spre muntele întunecat.

–Mă gândesc că poate mi-ar plăcea să văd cum e să stau pe propria verandă într-o seară de vară, să beau o bere, în compania unei femei, dacă pot găsi una, fără să fiu nevoit să mă gândesc la foc.

–Te vei gândi întotdeauna la foc și, așezat pe o verandă, ți-ai dori să fii aici.

El o bătu ușor pe genunchi.

–S-ar putea să fi sosit clipa să aflu cum e.

Rowan fu nevoită să îl amenințe pe Cards pentru a-l convinge să se retragă. Pompierii parașutiști, își spuse ea, considerau rănile o problemă de mândrie sau o provocare.

Acesta rămase bosumflat pe drumul spre casă.

–Înțeleg de ce e prost dispus. Gull se instală lângă ea. Dar tu de ce ești?

–S-ar putea să aibă de-a face cu cele șaizeci de ore petrecute la incendiu.

–Nu. Ăsta e motivul pentru care ești epuizată și mai vulnerabilă în fața proastei dispoziții, dar nu e și motivul ei.

–Uite ce nu pricep eu, șmechere: de ce, după doar câteva luni, ai impresia că mă cunoști atât de al naibii de bine. Și de ce îți petreci atât de mult timp făcând psihanaliza celorlalți.

–Ambele sunt destul de ușor de înțeles. Răspunsul la prima e că, deși au trecut doar câteva luni, oamenii care trăiesc și muncesc împreună, în special în condiții intense, tind să se cunoască și să se înțeleagă reciproc mai rapid decât cei care nu o fac. Iar faptul că împărțim patul accelerează ritmul de învățare. Iar cea de-a doua...

Scoase un pachet de arahide în coajă, îi oferi câteva, apoi ridică din umeri și se înfipse în ele când Rowan se mulțumi să se încrunte spre el.

–Cea de-a doua, repetă el. Oamenii mă interesează, așa că-mi place să încerc să-i înțeleg.

Ronțăi alunele. Indiferent cât de proastă ar fi fost dispoziția lui Rowan și ce motive ar fi avut pentru asta, el nu avea de gând să-și strice propria dispoziție din spirit de solidaritate. În viitorul apropiat i se arătau un duș fierbinte și o porție de mâncare caldă, urmate de un pat cu o femeie pasională alături.

Cine ar fi putut cere mai mult?

–Începi să te gândești la ceea ce te așteaptă la bază, continuă el. Toate rahaturile cu care nu ne-am mai bătut capul fiindcă am fost prea ocupați. Ce s-a întâmplat câtă vreme noi ne-am luptat cu flăcările, dacă poliția l-a pus pe Brakeman sub acuzare, dacă l-au găsit pe ucigașul lui Dolly. Dacă nu, ce urmează?

Aruncă o privire spre Cards, care sforăia cu capul sprijinit pe rucsac și cu un bandaj nou, alb ca zăpada, pe fața lui mânjită cu funingine:

–La asta se adaugă faptul că-ți faci griji pentru cât de grav e desfigurată fața lui Cards. Orice-ai fi discutat cu Yangtree înainte de demobilizare a fost picătura care a umplut paharul.

Rowan nu spuse nimic.

–Deștepții care le știu pe toate sunt enervanți, zise ea în final. Sprijinindu-și capul pe spate, închise ochii. Am de gând să dorm puțin.

–Ciudat, aș fi crezut că e o ușurare să ai pe cineva care te înțelege.

Rowan deschise un singur ochi, de un albastru cristalin, rece.

–N-am spus că ești un deștept care le înțelege pe toate.

–Aici m-ai prins.

Gull închise și el ochii și adormi.

Rowan se îndreptă direct spre clădirea de locuințe după ce își descărcă echipamentul, ca să se liniștească

și să se spele. Poate ea avea să considere acest lucru drept un act de „grijă față de ea" – și era treaba ei dacă gândea așa –, dar Gull își amână propriul program pentru a merge să-l caute pe L.B.

Așteptă în biroul de Operațiuni în vreme ce L.B. discută cu șeful echipei de curățare a terenului de urmele incendiului.

– Ai un minut?

– Pentru prima dată în trei zile, am chiar mai multe. Ies, anunță L.B., apoi arătă din cap spre ușă. Ce te preocupă?

– Mă interesează să-mi spui cum stau lucrurile pe-aici ca să pot să-i transmit lui Rowan.

– Nu știu în ce măsură sunt ținut la curent, dar hai să găsim un loc unde putem să ne așezăm.

Când Rowan ieși din baie înfășurată într-un prosop, Gull, încă murdar, era așezat pe podea.

– E vreo problemă cu dușul tău?

– Nu știu. N-am ajuns încă acolo.

– Am multe de făcut înainte de a termina, așa că va trebui să reprogramăm partida de sex fierbinte din seara asta.

– Ești concentrată pe un singur lucru, Suedezo. Îmi place asta, dar există mai multe aspecte.

Rowan deschise un sertar, își alese o pereche de pantaloni de yoga și un maiou.

– Am să te aduc la zi, începu Gull. Trigger l-a târât pe Cards la infirmerie. Rana e curată. Nu e infectată, dar e al naibii de adâncă. S-a recomandat intervenția unui chirurg plastician și, după o oarecare împotrivire violentă, Cards a decis să meargă în oraș mâine-dimineață să se consulte cu unul. Vrea să-și păstreze mutra frumoasă.

– Asta e bine. Își îmbrăcă pantalonii și maioul fără a-și bate capul cu lenjeria – trăsătură pe care Gull o aprecia, indiferent de circumstanțe. Și va fi amuzant să-l ironizăm

în privința chirurgiei plastice, adăugă ea, intrând din nou în baie pentru a atârna prosopul. Ar trebui să ne distrăm puțin pe tema asta.

–Trigger a sugerat deja să-i taie și slănina de pe fund dacă tot se apucă de-o treabă.

–E un început.

–Leo Brakeman a fost pus sub acuzare.

O văzu tresărind, foarte puțin, apoi traversând încăperea și așezându-se pe marginea patului.

–În regulă. Bine.

–Carabina lui, amenințările anterioare și faptul că nu poate dovedi unde se afla în momentul în care s-a tras. A recunoscut că se certase cu soția lui și ieșise la o tură cu mașina prin zonă, pentru câteva ore. De-abia se întorsese când au apărut polițiștii la ușa lui.

–Soția lui ar fi putut să mintă pentru el.

–Nu i-a cerut niciodată să o facă. O parte dintre informații le-am aflat de la polițiști, altele de la Marg. Aș putea să le separ, dar cum sunt un deștept care le știe pe toate mă gândesc că informațiile oferite de Marg sunt la fel de sigure ca ale polițiștilor.

–Ai avea dreptate.

–S-au certat din cauza venirii lui Leo aici, a faptului că își descărcase furia pe tine. Și în privința lui Dolly, în general. Cred că pierderea unui copil fie îi leagă pe cei doi părinți precum un liant puternic, fie îi sfâșie.

–Tatăl meu a avut un frate. Unul mai tânăr. Probabil știi și asta fiindcă l-ai studiat pe „Omul-de-Fier".

Gull nu spuse nimic, o lăsă să continue.

–A murit când avea trei ani, din cauza unei infecții ciudate. Nu fusese niciodată un copil zdravăn, și, ei bine, medicii n-au putut să-l salveze. Cred că acel moment i-a legat și mai mult pe bunicii mei. Și-a recunoscut fapta? Brakeman?

–Nu. Susține că se plimba cu mașina, învârtindu-se pur și simplu pe drumuri secundare, că cineva i-a spart seiful și i-a luat carabina. Cineva îi înscenează întreaga poveste. Soția lui l-a convins, într-un final, să-și ia un avocat. Audierea pentru cauțiune s-a ținut azi-dimineață. Ea a ipotecat casa pentru a-i plăti eliberarea.

–Doamne!

–Nu se mai întoarce pe-aici, Ro.

–Nu la asta mă refer. Ea se confruntă cu o situație mult mai dificilă decât ar trebui să-i fie dat cuiva, și nu mi se pare că ar avea vreo vină. Nu știu cum reușește să-i facă față.

–Se confruntă cu și mai multe. L-au identificat pe bărbatul cu care s-a întâlnit Dolly la un motel de lângă Autostrada 12. Unul cu care s-a întâlnit acolo de mai multe ori în ultimele câteva luni. Reverendul Latterly.

–Pastorul lor? Pentru numele lui... Se întrerupse, lăsându-se greu pe speteaza scaunului. Dolly își punea fundul la bătaie pentru *duhovnicul* mamei sale, pretinzând în tot acest timp că fusese purificată de lumina Domnului sau mai știu eu ce. E logic, continuă ea imediat. Acum e logic. Dumnezeu avea să-i asigure cele necesare. Asta i-a spus lui Lynn. Copilul ei avea nevoie de un tată, iar Dumnezeu avea să i-l asigure.

–Nu cred că Dumnezeu intenționa să-i asigure lui Dolly un bărbat căsătorit, care are deja trei copii. El neagă, scandalizat ca un sfânt, și deocamdată cel puțin, soția lui îi ține partea. Polițiștii se străduiesc să dea de capăt acestei povești.

–S-a întâlnit cu ea în noaptea în care a fost ucisă. Ea își dorea un tată pentru copilul ei, iar Dolly forța întotdeauna nota când voia ceva. A forțat nota, poate a amenințat că-i va spune soției, că îi va distruge reputația în ochii congregației. Iar el a ucis-o.

–E logic, consimți Gull.

– Dar asta tot nu explică de ce nu a abandonat-o, de ce a dus-o în pădure, a aprins focul. Dar se prea poate să fi fost prima dată când a ucis pe cineva. Probabil e greu să fii rațional după ce ai comis așa ceva.

– Gull... Dacă el și Dolly se tăvăleau împreună în tot acest timp – iar el e pastorul doamnei Brakeman de ani de zile – e posibil să fi avut acces în casa lor. Își împinse bărbia înainte. Iar tu te-ai gândit deja la asta.

– Am speculat. Presupun că a luat o dată sau de două ori prânzul duminica în casa lor, probabil a venit cu soția, aducând mâncare gata pregătită, pentru grătare vara și așa mai departe. Da, cred că știa cum să intre și e posibil să fi știut sau să aibă acces la combinația care deschide seiful.

– Astfel ar fi putut să-i facă pe polițiști să-l suspecteze pe Brakeman, iar asta a funcționat. Poate i-a pus pe gânduri. Acest bărbat violent, acest bărbat cu un temperament agresiv, unul care și-a alungat deja o dată fiica din casă, despre care se știa că purtase certuri încinse cu ea. E posibil.

– Nu e cu totul imposibil. Ți-a pierit proasta dispoziție.

Ea rânji, doar o idee.

– Deșteptule care le știi pe toate. Poate că mă simțeam din nou inutilă, aveam un sentiment de dezamăgire după trei zile în care am știut că tot ceea ce făceam conta, era o contribuție, era necesar. Apoi mă întorc aici unde nu pot face naibii nimic. Nu pot coordona eu lucrurile, așa că probabil îmi face bine să analizez totul de-a fir a păr și să mă gândesc ce-aș face dacă aș putea lua eu deciziile. Poate îmi face bine să discut problema cu cineva care mă înțelege. Rânji din nou. Sau cel puțin înțelege anumite părți din mine.

– Știi, aș putea să stau aici și să te privesc toată noaptea. Ești toată numai nuanțe de auriu și crem și miroși ca o livadă vara. E un mod foarte plăcut de-a face trecerea înapoi după ce ne-am luptat cu un incendiu de asemenea

proporții. Dar ce-ar fi să mă spăl și să mergem să luăm o cină târzie?

–Sunt cât se poate de acord.

–Grozav. Se ridică în picioare. Pot să folosesc dușul tău?

Ea râse și flutură din mână spre baie. Cum tot avea ceva timp, decise să-l sune pe celălalt bărbat care o înțelegea.

–Bună, tată.

Ella se întoarse când Lucas deschise ușa terasei. Se strecurase afară când sunase celularul lui pentru a-i acorda intimitate să poată vorbi la telefon și se retrăsese să admire luminițele festive pe care le agățase pe ramurile subțiri ale prunului ei japonez.

–E totul în regulă?

–Da. Rowan voia doar să vadă cum sunt și să mă pună la curent cu ce se întâmplă.

–Sunt ceva noutăți?

–Nu prea.

În vreme ce sorbea din vinul pe care îl savuraseră și la cină, Lucas își trecu ușor vârful degetelor de-a lungul brațului ei.

Ella adora felul în care o atingea – adesea, ca pentru a-i reaminti că era cu el.

–Părea calmă, așa că mă simt mai bine în privința asta. În cazul lui Ro, când se întâmplă ceva rău sau ceva nedrept, tinde să interiorizeze totul. Ce-ar fi putut face pentru a împiedica acel lucru sau ce-ar putea face pentru a-l îndrepta?

–Habar n-am de unde-a moștenit trăsătura asta. Cine și-a tot făcut de lucru pe-aici cu fiecare ocazie? Reparând un robinet care picura la chiuveta din spălătorie sau sertarul care se tot bloca în masa aceea veche pe care am luat-o de la târgul de vechituri?

–Trebuie să plătesc pentru toate acele cine pe care mi le pregătești. Și pentru dimineață, adăugă, lăsându-și mâna să alunece pe talia ei.

–E plăcut să am un bărbat îndemânatic în casă.

–E plăcut să fiu în casă, cu tine. Își petrecu brațul pe după talia ei astfel încât să privească împreună grădina, luminile frumoase, umbrele calde. E plăcut să fiu cu tine.

–Sunt fericită, îi spuse ea. Tind să fiu o persoană fericită și am învățat cum să fiu fericită de una singură. A fost bine pentru mine să am acel răgaz, să aflu puțin mai multe despre mine. Despre ceea ce puteam să fac, despre lucrurile de care mă puteam lipsi. Sunt mai fericită cu tine. Își petrecu și ea un braț în jurul taliei lui. Stăteam aici înainte să vii tu gândindu-mă cât sunt de norocoasă. Am o familie pe care o iubesc și care mă iubește, o carieră de care sunt mândră, casa aceasta, prieteni buni. Acum vine cireașa de pe tort. Tu.

Luminile străluceau, își spuse ea, în grădina și în inima ei. Iar în tot acest timp prietena ei trăia într-o beznă teribilă.

–Am vorbit cu Irene mai devreme.

–Poartă pe umeri o greutate teribilă, acum.

–M-am dus s-o văd, sperând că voi putea s-o ajut, dar... nu pot nici măcar să încep să concep ce a pierdut. Cea mai devastatoare pierdere pe care o poate trăi o mamă. Și ce-ar mai putea pierde încă. Nimic nu e sigur în viața ei acum, nu e nimic solid sau fericit. Își îngroapă fiica, Lucas. Se confruntă cu posibilitatea foarte reală de a-și vedea soțul la închisoare. Bărbatul căruia i-a încredințat călăuzirea ei spirituală, credința ei a trădat-o într-o manieră oribilă. Singurul lucru de care se mai poate agăța acum e nepoata ei, iar a se ocupa de acea fetiță dulce e, cel mai probabil, o sursă de durere și, în același timp, de bucurie incredibilă pentru Irene. Eu sunt norocoasă. Și cred că semăn suficient cu tine și cu Rowan ca să-mi doresc

să existe o cale prin care să repar lucrurile. Mi-aș dori să știu ce-aș putea face sau spune ca s-o ajut pe Irene.

–O ajuți să organizeze înmormântarea și vei fi alături de ea. Asta va conta. Vrei să merg cu tine?

–În mod egoist, îmi doresc asta. Dar cred că ea s-ar simți jenată dacă ai face-o.

El aprobă din cap, gândind la fel.

–Dacă tu crezi că e bine, poți să-i spui că îmi pare rău pentru pierderea ei, îmi pare rău pentru ceea ce are de îndurat.

–Am strecurat tristețea peste amândoi, eu care până acum mă gândeam că sunt fericită.

–Oamenii care sunt împreună își împărtășesc și una, și alta. Eu vreau să... împărtășesc și una, și alta cu tine.

„Aproape", își spuse ea, cuprinsă de o senzație de emoție neliniștită. Erau amândoi aproape gata s-o spună. Se simțise oare norocoasă? Fusese de-a dreptul binecuvântată.

–Să facem o plimbare sub lumina lunii, decise ea. În grădină. Putem termina de băut vinul și să ne sărutăm.

–Ai întotdeauna cele mai bune idei.

Să se folosească de telefonul unei femei moarte pentru a atrage un bărbat pe calea ce avea să-l ducă la pierzanie i se părea... just. Un om al lui Dumnezeu ar fi trebuit să înțeleagă asta, ar fi trebuit să aprobe spiritul „ochi pentru ochi". Deși Latterly nu era un om al lui Dumnezeu, ci un impostor, un mincinos, un soț adulter și corupt.

Dintr-un punct de vedere foarte real, Latterly chiar o ucisese pe Dolly. O ispitise și o dusese pe acel drum – sau dacă ea fusese cea care îl ispitise și îl condusese, cu siguranță el nu ezitase s-o urmeze.

El ar fi trebuit s-o consilieze, s-o sfătuiască, s-o ajute să fie o persoană decentă, o femeie onorabilă, o mamă bună. În schimb, își trădase soția, familia, Dumnezeul, biserica, pentru a face sex cu fiica unuia dintre enoriașii lui.

Moartea lui avea să fie un act de dreptate și răsplată și răzbunare sfântă.

Mesajul trimis prin telefon își făcuse treaba, atât de simplu de fapt.

n-am fost eu trebuie sa vii sa aduci bani nu spune nu inca intai trebuie sa stii ce sa faci ne intalnim la 1 noaptea la Lolo Pass Vistor Center dr forest. 373 poarta 2 URGENT pot sa te ajut Dolly

Desigur, bărbatul care avea să fie mort în curând o sună pe femeia moartă. Mesajul de răspuns când nu i se răspunse la apel fusese plin de șoc, panică, întrebări. Destul de ușor de contracarat.

Trebuie sa T vad fatza-n fatza iti explic atunci se face ce spui cand vei sti ce stiu nu pot scrie mai mult ar putea afla

Avea să vină. Dacă nu venea, urmă să găsească o altă cale.

A plănui o crimă nu era același lucru ca un accident. Cum avea să se simtă?

Mașina ajunse cu zece minute mai devreme, înaintând încet, târându-se pe drumul lateral.

Fusese ușor până la urmă. Atât de ușor. Ar fi trebuit să vorbească mai întâi? Ar fi trebuit bărbatul mort să afle de ce era mort? De ce avea să ardă în focurile iadului?

O strigă pe Dolly, vocea șoptită răsunând aspru în pacea deplină a nopții. La poartă, rămase așezat în mașină, cu silueta desenată de lumina lunii.

Moartea aștepta răbdătoare.

Coborî din mașină, întorcând capul spre dreapta și spre stânga, strigând în continuare numele lui Dolly, înaintând pe drum.

Da, era ușor până la urmă.

–Ochi pentru ochi.

Latterly își îndreptă privirea spre el, cu o expresie de teroare întipărită pe chip când umbra păși în lumina lunii.

Primul glonț îl nimeri în mijlocul frunții, o gaură mică și neagră ce transformă teroarea într-un șoc gol. Cel de-al doilea îi străpunse inima, dând drumul unui fir subțire de sânge ce licări întunecat sub strălucirea luminii.

Ușor. O mână fermă, o inimă curată.

Nici un șoc, nici o durere, nici un tremur, nu de data aceasta.

Era greu să târască un cadavru cale atât de lungă, dar trebuia făcut cum trebuie, nu-i așa? Dacă tot făceai o treabă, merita s-o faci bine. Iar pădurea, noaptea, era atât de frumoasă, atât de misterioasă. Pace. Da, pentru scurtă vreme, pace.

Tot acel efort nu mai conta în clipa în care cadavrul ajunse la locul arderii, pe rugul pregătit dinainte.

Reverendul Latterly nu arăta prea bine, nu mai arăta prea *pios* acum cu hainele și carnea sfâșiate și murdare de praful de pe cărare.

Un clic al brichetei, doar de atât fu nevoie pentru a-l trimite în iad.

Flăcările se aprinseră cu un șuierat, înghițind combustibil și oxigen, arzând trupul așa cum avea să ardă și sufletul. Se instală pacea, în vreme ce fumul urcă și se răspândi.

Ce simțeai când ucideai și apoi dădeai foc?

Te simțeai bine.

capitolul 20

Focul își croi drum spre est, consumând crânguri și luminișuri deopotrivă, mistuit de o foame furioasă și de o bucurie lacomă ce-i întinse trupul peste două state.

Gull își înfipse pintenii într-un pin de coastă, urcând tot mai sus spre cerul de un roșu funingine. Sudoarea i se prelingea pe față, scurgându-se în bandana pe care și-o legase ca un haiduc modern, măcinând cu dinții fierăstrăului scoarța și lemnul copacilor. Bucăți mari de lemn se rostogoliră și se zdrobiră sub el în vreme ce începu să coboare, tăind din mers.

Vâlvătaia pe care încercau s-o aducă sub control dansa, sălta sprintenă dintr-un copac într-altul, înșiruind pale de lumină pe crengi, în timp ce-și tuna cântarea.

Gull ajunse la sol, își desfăcu chinga, apoi coborî de-a lungul frontului de tăiere.

Știa că Rowan se lupta la capul incendiului. Veștile erau transmise din om în om în rândul echipei, iar pompierii parașutiști din Idaho fuseseră nevoiți să se retragă de două ori din cauza vânturilor schimbătoare.

Auzi bubuitul tunetului și privi avionul-cisternă străpungând fumul. Deocamdată, dragonul părea să înghită agentul de stingere ca pe un desert.

Pierduse șirul orelor petrecute în pântecul bestiei de când sunase sirena de dimineață. Nu mai demult de dimineața aceea o privise pe Rowan în ochi în vreme ce se mișca sub el, simțindu-i trupul ridicându-se și coborând sub el. Nu mai demult de dimineața aceea îi gustase pielea, caldă de la somn, pe limbă.

Acum avea pe limbă gust de fum. Acum simțea pământul mișcându-se când un alt copac sacrificat se prăbuși la pământ. Își privi în ochi dușmanul și îi cunoscu lăcomia.

Ceea ce nu știa, când lăsă jos fierăstrăul pentru a da pe gât niște apă, era dacă e zi sau noapte. Și ce mai conta? Singura lume care conta trăia în acel amurg roșu nesfârșit.

–Ne îndreptăm spre est. Dobie ieși alergând din fum, cu ochii înroșiți deasupra bandanei. Gibbons ne duce spre est, săpând frontul din mers. Furtunurile țin focul în loc pe flancul drept la Pack Creek, iar nămolul l-a mai potolit.

–În regulă.

Gull își luă echipamentul.

–Am propus ca noi doi să mergem spre sud, prin zona care a ars deja, și să căutăm focurile secundare și cioturile încă fumegânde de-a lungul marginii, după care să ocolim și să urcăm spre capul incendiului.

–Foarte drăguț din partea ta să mă incluzi și pe mine în misiunea ta.

–Cineva trebuie s-o facă, fiule. Ochii înroșiți râdeau. E un drum mai lung, dar pun pariu că ajungem la cap înainte de restul echipei și revenim la acțiunea adevărată mai devreme.

–Poate. La cap vreau să ajung și eu.

–Luptând umăr la umăr cu femeia ta. Să-i dăm bătaie!

Focuri secundare apăreau peste tot, înflorind ca niște boboci, explodând ca niște grenade, fierbând ca niște bălți superficiale. Vântul complota împotriva lor, îngroșând fumul și purtând în zbor ramurile în flăcări.

Gull își croi drum înăbușind focuri, săpându-le, turnând apă peste ele, bătându-le, apoi râzând în fața muncii grele, în vreme ce Dobie începu să dea porecle micilor focuri.

–Ticălosul director adjunct Brewster! Dobie călcă în picioare flăcările ce lingeau pământul. M-a suspendat fiindcă am fumat în baie.

–E naspa la liceu.

–Gimnaziu. Am fost precoce.

–Îți pregăteai plămânii pentru profesia vieții tale, decise Gull, trecând la un alt foc.

–Aia e nenorocita de Gigi Japper. Lasă-mă s-o pun la punct. M-a părăsit pentru un jucător de softball.

–În gimnaziu?

–Anul trecut. Nenorocitul e jucător de softball. Poți să te pui cu așa ceva? Softball. Cum poate chestia asta să fie ceva important?

–Ți-e mai bine fără ea.

–Ba bine că nu. Ei bine, căpitane, cred că am securizat acest front și recomand s-o luăm pe de-a dreptul de-aici și să începem verificările spre sud. Încă îl caut pe bătrânul și nebunul domn Cotter, care obișnuia să tragă în câinele meu doar fiindcă bietului cățelandru îi plăcea să-și lase rahatul în petuniile lui.

–O să-l snopim în bătaie pe bătrânul domn Cotter împreună.

–Ăsta da, prieten adevărat.

Mâncară ceva de prânz, cină, mic dejun – cine naiba mai știa? – în timp ce-și continuară drumul în pas grăbit, înfulecând batoane energizante, biscuiți cu unt de arahide și singurul măr din rucsacul lui Gull pe care îl împărțiră trecându-l de la unul la celălalt.

–Îmi place enorm munca asta, îi spuse Dobie. Nu știam că așa va fi. Știam că sunt în stare să o fac, știam că urma s-o fac. M-am gândit că o să-mi placă destul de mult. Dar nu știam că asta era exact ceea ce îmi doream să fac. Nici nu știam că îmi doream ceva anume.

–Dacă ajunge să te prindă înseamnă că asta îți doreai cu adevărat.

În această explicație, își spuse Gull, erau incluse și intervențiile cu parașuta la incendii și femeile.

Copacii morți se înălțau ca niște schelete negre în fumul ce se subția. Vântul se strecura printre ei, făcându-i să geamă, stârnind cenușa și ridicând-o în totocoale ca pe-un praf magic murdar.

–E ca unul dintre acele filme despre sfârșitul lumii, decise Dobie. Unul în care un meteorit distruge aproape toată nenorocita de lume și nu mai rămân decât animale mutante care se hrănesc cu hoituri și o mână de războinici viteji care încearcă să-i apere pe nevinovați. Noi putem fi războinicii.

–Eu speram să fiu un mutant, dar bine. Uită-te la asta. Gull arătă spre est, unde cerul strălucea roșu deasupra turnurilor de foc. Adesea nu înțeleg cum pot să-l urăsc și totuși să-l găsesc atât de frumos.

–Și eu sunt la fel în privința ticăloasei de Gigi Japper.

Râzând, simțindu-se cumva pe deplin făcut așa cum era, înfierbântat și murdar lângă prietenul lui ciudat de înduioșător, Gull studie focul în vreme ce înaintau – întinderea, culorile și tonurile, formele sale.

Fără a se gândi prea mult, își scoase aparatul foto din rucsacul cu efecte personale. O fotografie nu putea surprinde splendoarea înspăimântătoare a focului, dar avea să-i amintească de el de-a lungul anilor. Avea să-i aducă aminte.

Dobie păși în fața obiectivului, își așeză șapca Pulaski pe umăr, depărtă picioarele, își întipări o expresie aspră pe chip.

–Acum, fă o poză. „Vânătorul de dragoni".

De fapt, își spuse Gull aranjând imaginea în cadru, titlul părea și nimerit, și exact. Făcu două fotografii.

–Să crăpi de ciudă, Gigi.

–Absolut fantastic! Haide, fiule, timpul trece.

Porni semeț în vreme ce Gull își puse aparatul la loc.

–Gull.

–Da. Ridică privirea de la fermoarul rucsacului și îl văzu pe Dobie în aproape aceeași poziție ca aceea din fotografie, dar întors cu spatele spre el. Am pus deja aparatul la loc, frumosule.

–Ar fi bine să vii aici. Uită-te la asta.

Alertat de tonul lui Dobie, Gull se apropie rapid și se uită la ceea ce îi arăta Dobie.

–Oare asta e ceea ce cred eu că e?

–O, rahat!

Rămășițele umane zăceau pe pământ ca un marcaj sumbru pe cărarea carbonizată.

–Iisuse, Gull, se pare că pe-aici au trecut mutanții.

Dobie se dădu înapoi câțiva pași clătinându-se, își sprijini mâinile pe genunchi și vomă batoanele energizante pe care le mâncase.

–Ca și Dolly, murmură Gull. Atâta că...

–Iisuse, mă simt ca o mimoză. Am dat afară prânzul. Palid sub stratul de funingine, Dobie luă o gură de apă, apoi o scuipă. El a declanșat incendiul, nemernicul, chiar aici. Ca și în cazul lui Dolly. Își clăti gura din nou, scuipă apa, apoi bău. El a făcut toate astea.

–Da, dar nu cred că a făcut-o pentru a încerca să ascundă cadavrul sau să-l distrugă. Poate voia să-l găsim sau poate își dorea atenție, sau poate nenorocitul ăsta e pasionat de foc. Și nu e ca în cazul lui Dolly, fiindcă ăsta are în frunte ceva ce aduce, probabil, a gaură făcută de un glonț.

Dobie își luă inima în dinți, se apropie din nou și privi.

–Hristoase, cred că ai dreptate în privința asta.

–Cred că ar fi trebuit să accept pariul ăla. Gull își scoase stația radio. Fiindcă nu cred c-o să ajungem înapoi în miezul acțiunii înainte de restul echipei.

Cât așteptară, Dobie scoase din rucsac două sticluțe miniaturale de whisky și luă o înghițitură.

–Cine crezi că e? îl întrebă pe Gull, întinzându-i cealaltă sticluță.

–Poate avem doar de-a face cu un piroman criminal care alege victime la întâmplare. Mai probabil e cineva care are legătură cu Dolly.

–Dumnezeule mare, sper că nu e mama ei. Sper din tot sufletul că nu e mama ei. Cineva trebuie să aibă grijă de copilașul ăla.

–Am văzut-o pe mama ei în ziua în care ea și preotul au venit să-i mulțumească lui L.B. că o primise pe Dolly înapoi. E scundă și subțirică, așa cum era Dolly. Cred că cel de aici e prea înalt. Destul de înalt, cred.

–Tatăl ei, poate.

–Poate.

–Dacă nu ne-aș fi propus pe noi doi să căutăm focurile secundare, cadavrul ar fi fost găsit de altcineva. E chiar pe nenorocita de cărare. Ro spunea că Dolly era alături. Exact pe cărare. L-ar fi găsit pădurarii dacă nu-l găseam noi. Nu poți să nu te gândești ce ți-ar face focul ție dacă i s-ar oferi ocazia.

Gull privi auriul roșcat, întunecat, care biciuia încăpățânat pădurea, și goli sticluța de whisky.

Agenții forestieri le dădură permisiunea să se alăture bătăliei. Furia continuă să se acumuleze în Gull pe tot parcursul urcușului spre capul mârâitor și violent al incendiului. Își canaliză acea furie asupra atacului, astfel că fiecare lovitură de secure îi alimentă mânia. Războiul nu mai era purtat împotriva lui Dumnezeu sau a naturii, sau a sorții, ci împotriva omului care dăduse naștere acelui foc din propria plăcere sau scop sau slăbiciune.

În toate acele ore, în care bătălia se dădu încinsă, nu îi păsă de motive și justificări. Îl interesă doar să-l oprească.

–Mai și respiră, îi spuse Rowan. L-am prins acum. Se simte. Mai și respiră, Gull. Nu e doar lupta ta.

–Am să mai și respir după ce-l vom învinge.

– Ascultă, știu cum te simți. Știu exact cum...

– Nu am chef de discuții rezonabile. Îi desprinse mâna de pe brațul lui, cu ochii plini de furie și de fervoare. Am chef să-l ucid pe ticălosul ăsta. Putem discuta despre traumele noastre comune mai târziu. Acum lasă-mă să-mi fac treaba.

– În regulă, bine. Avem nevoie de oameni acolo sus pe creastă să sape un front înainte ca focul să prindă vântul ăsta și să-și schimbe direcția încolo, găsind prospături din care să se alimenteze și să capete din nou forță.

– Bine.

– Ia-i pe Dobie, Matt, Libby și Stovic.

Era noapte, își spuse – sau dimineață, probabil – când se târî până la pârâu. Focul tremura în ghearele morții, înecându-se și tușind. Deasupra lor stelele sclipeau încurajator prin fumul tot mai subțire.

Își scoase bocancii și șosetele și își băgă picioarele chinuite în apa minunat de răcoroasă. Pălăvrăgeala de după incendiu se derula în spatele lui pe voci răgușite de fum și adrenalină. Glume, insulte, rememorări ale luptei îndelungate. Și întrebările firești legate de ceea ce găsiseră el și Dobie.

Mai aveau încă de lucru, dar putea aștepta până la ivirea zorilor. Focul nu se retrăsese pentru a se odihni. Se retrăsese pentru a muri.

Rowan se așeză lângă el, îi aruncă în brațe un pachet de mâncare gata preparată și îi împinse o băutură în mână.

– Ne-au parașutat o încărcătură zdravănă pentru tabără, așa că ți-am pregătit cina.

– Munca unei femei nu se termină niciodată.

– Ți-a mai revenit cheful să fii rezonabil, din câte văd.

– Aveam nevoie să ard furia prin muncă.

– Știu. Își puse scurt o mână peste a lui, apoi luă furculița pentru a se înfige în tocănița cu carne de vită.

Am adăugat puțin din faimosul sos Tabasco al lui Dobie. Îi dă o aromă plăcută.

–Îi făceam poze. El stătea acolo în zona arsă, iar în spatele lui se profilau focul și cerul. Părea rupt din realitate. Tocmai îi făcusem o poză când l-am găsit. Nu m-am înfuriat cu adevărat decât când am început să urcăm să ne întâlnim cu voi, iar furia n-a făcut decât să sporească. Doamne, nici măcar nu mă gândeam la tipul care fusese ars până la oase după ce încasase un glonț în frunte.

–Un glonț?

Gull aprobă din cap.

–Da, dar nu mă gândeam la el. Nu mă gândeam decât la foc și la noi. Atâta distrugere și pagube, riscuri, sudoare și sânge irosit. Și pentru ce, Ro? Și fiindcă nu puteam să-l snopesc în bătaie pe omul care a provocat toate astea, am fost nevoit să snopesc în bătaie focul.

–Matt a rămas agățat la săritură. A coborât cu bine, dar s-ar fi putut termina urât. O creangă ucigașă groasă cât brațul meu era cât pe ce să cadă peste Elf când am fost nevoiți să ne retragem, iar Yangtree s-a ales cu o tăietură de la securea Pulaski pe pulpă, asortată la genunchiul lui umflat. Unul dintre pompierii din Idaho a căzut rău, și-a rupt piciorul. Ai avut dreptate să fii furios.

O vreme mâncară în tăcere.

–S-a cerut ca tu și Dobie să vă întoarceți dimineața, pentru ca DiCicco și Quinniock să poată discuta cu voi. Pot să mă retrag și eu cu voi.

El îi aruncă o privire, recunoscător – suficient de recunoscător cât să nu menționeze că avea grijă de el.

–Ar fi bine.

–M-am gândit că ești destul de obosit, așa că te pot scuti de efortul de a-ți mai instala cortul. Putem să-l împărțim pe-al meu.

–Asta ar fi și mai bine. Iubesc munca asta, spuse după o clipă, gândindu-se la Dobie. Nu știu exact de ce, dar

ceea ce a făcut ticălosul ăsta mă face să-mi iubesc munca și mai mult. Polițiștii trebuie să-l găsească, să-l prindă, să-l oprească. Dar noi suntem cei care fac curat după nenorocita de mizerie pe care o lasă în urmă. Sălbăticia nu înseamnă nimic pentru el, ceea ce trăiește în ea, ceea ce trăiește de pe urma ei. Ea înseamnă mult pentru noi.

Gull o privi, apoi se aplecă încet și-i prinse buzele într-un sărut surprinzător de blând.

–Te-am găsit pe tine în sălbăticie, Rowan. Asta e ceva al naibii de grozav.

Ea zâmbi, ușor nesigură.

–Nu eram pierdută.

–Nici eu. Dar am fost găsit, oricum.

Când dădură să străbată distanța scurtă până la corturi, se intersectară cu Libby.

–Cum te simți, Gull?

–Mai bine de când am aflat că o să scap de curățenie. L-ai văzut pe Dobie?

–Da, tocmai s-a retras la culcare. Se simțea... cred că tu știi cum. Eu și Matt am stat cu el o vreme după ce s-au culcat ceilalți. E bine.

–Ai făcut treabă bună azi, Barbie, îi spuse Rowan.

–Nici nu intenționez să fac alt gen. Noapte bună.

Rowan intră în cort căscând, cu mintea și trupul începând deja să se cufunde în somn, și se chinui să-și descalțe bocancii.

–Să nu mă trezești decât dacă ne atacă un urs. De fapt, nici atunci.

Se dezbrăcă în maiou și chiloți. Când se rostogoli spre sacul de dormit, Gull o studie.

–Știi, acum treizeci de secunde credeam că sunt prea obosit și să mă scarpin în fund. Dar acum, în mod straniu, mă simt plin de o energie renăscută.

Rowan deschise un ochi, apoi îl închise din nou.

–Fă ce ai de făcut. Numai nu mă trezi cât o faci.

Gull intră în sac lângă ea, zâmbind, și îi trase trupul vlăguit deja de somn lângă al lui. Când închise ochii se gândi la ea, doar la ea, și alunecă încet în întuneric.

Îl trezi genunchiul ei înfipt ferm între picioarele lui. Deschise ochii și se dădu în spate, scăpând de presiunea ce îi apăsa testiculele care acum pulsau de durere.

O făcuse intenționat, se întrebă el, sau fusese doar o întâmplare? Oricum ar fi fost, nimerise la fix.

Rowan nu se clinti când Gull ieși din sac ca să își pună pantalonii, o pereche de șosete curate și bocancii. Lăsă pantalonii și bocancii desfăcuți și ieși târându-se în lumina moale a dimineții.

Nimeni și nimic nu mișca. Pe de altă parte, din câte știa el, în celelalte corturi se afla doar câte o persoană – nu avea nimeni pe cineva care să-și înfigă un genunchi în testiculele lor. Asta dacă aveau așa ceva.

Se ridică în picioare, se aranjă – cu grijă – apoi alese o direcție de ieșire din tabără pentru a-și goli vezica. Cafeaua și ceva cu care să-și umple stomacul aveau să fie următoarele priorități pe lista lui, decise. Fiind primul care se trezise, putea să aleagă după pofta inimii dintre mâncărurile gata preparate pentru micul dejun. Avea să stea afară, eventual lângă pârâu, s-o lase pe Rowan în cort să mai doarmă și să savureze mâncarea, chiar dacă era oribilă, în liniște și solitudine până când...

Se opri și privi. O poiană strălucea de flori de lupin de un violet regal. O umbră de ceață joasă licărea printre ele, creând iluzia că florile pluteau pe un râu subțire, alb, în vreme ce zeci de fluturi albastru-închis dansau în lumina cețoasă a dimineții.

Era, își spuse el, la fel de frumos și plin de viață precum cea mai fină operă de artă. Poate chiar mai frumos. Iar el contribuise la salvarea acelei poieni și a copacilor de dincolo de ea, și orice s-ar fi aflat dincolo de aceștia.

Luptase prin fum și în aerul încins și clocotitor, străbătuse zone arse ce miroseau puternic a moarte. Și ajunsese aici, unde viața pulsa, vibrând cu o grație tăcută și simplă.

Aici, unde se regăseau toate răspunsurile la întrebarea „de ce".

O duse și pe ea acolo, trăgând-o după el afară din tabără înainte de a-și strânge lucrurile.

–Trebuie să ne pregătim de plecare, protestă ea. Dacă ne mișcăm fundurile până la centrul pentru vizitatori, ne pot duce înapoi la bază cu un microbuz. Trupuri curate, haine curate. Și Doamne, cât de mult îmi doresc o Cola.

–Asta e mai bun decât Cola.

–Nimic nu e mai bun decât Cola la prima oră a dimineții. Voi, dependenții de cafea, nu știți nimic.

–Tu uită-te doar. Îi arătă cu mâna. Priveliștea asta e mai bună decât orice.

Rowan mai văzuse poieniște, văzuse mările de lupin și fluturii atrași de ele. Dădu să-i spună acest lucru, morocănoasă că nu-și luase porția de cofeină, dar el părea atât de... vrăjit.

Iar ea îl înțelegea. Bineînțeles că îl înțelegea. Cine ar fi putut să-l înțeleagă mai bine.

Însă nu rezistă tentației de a-l împunge și fizic, îndesându-i cotul în coaste, și verbal.

–Iar iese la iveală filonul tău romantic și sentimental.

–Stai aici. Am de gând să fac o poză.

–Ba pe toți dracii nu. Doamne, Gull, uită-te la mine!

–E una dintre ocupațiile mele favorite.

–Dacă vrei o poză cu o femeie în fața unei poieniște cu flori, alege-ți una cu păr curat și strălucitor și cu o rochie albă vaporoasă.

–Nu fi bleagă, arăți perfect. Fiindcă tu ești unul dintre motivele pentru care există acea poiență. E ca ultima poză dintr-un album tematic, în care prima e cea

pe care i-am făcut-o lui Dobie în zona arsă. Arată cum și de ce și cui trebuie să i se mulțumească pentru că pădurea încă există.

–Romantic nătâng, repetă ea.

Dar se simți mișcată de adevărul acelor cuvinte și de ceea ce știau amândoi.

Prin urmare, își înfipse degetele mari în buzunarele din față, ridică șoldul și aruncă spre el și spre aparatul foto un rânjet larg și obraznic.

Gull făcu fotografia, coborî camera încet și o privi fără un cuvânt, așa cum privise și poienița. Vrăjit.

–Haide, să facem schimb. Am să-ți fac și eu una.

–Nu, tu trebuie să fii în poză. Întâi Dobie în zona arsă, cu focul dezlănțuit în spatele lui, spunându-mi cât de mult iubește munca asta, acum că a descoperit-o. Și ești tu, Rowan, în lumina soarelui, având pe fundal frumusețea salvată. Tu ești capătul curcubeului.

–Ei, haide. Ușor jenată, ridică din umeri și porni spre el. Probabil că ești amețit.

–Tu ești răspunsul meu chiar înainte să fi pus întrebarea.

–Gull, ajungi să mă sperii dacă începi să spui așa ceva.

–Cred că va trebuie să te obișnuiești cu asta. Îmi... placi destul de tare. Așa o să-i spunem deocamdată, fiindcă eu cred că e mai mult, dar asta e greu de lămurit.

Rowan simți o săgeată de panică învingând jena.

–Gull, să îți permiți să... placi oameni ca noi – ca mine – e un pariu din care ai prea puțin de câștigat.

–Nu prea cred. Mă atrage riscul.

–Fiindcă ești nebun.

–Trebuie să fii nebun ca să faci munca asta.

Rowan n-ar fi putut contesta acest lucru.

–Trebuie să ne pregătim de plecare.

–Încă ceva.

O prinse de umeri, trăgând-o spre el. Degetele îi alunecară în sus pe fața ei, alăturând cele două chipuri într-un sărut potrivit unui peisaj cu poienițe scăldate în lumină de vară, cu zbor de fluturi și triluri de păsări.

Simțind că-și pierde echilibrul, Rowan se lăsă vrăjită de sărut, se pierdu în dulceața lui, în promisiunea pe care își spunea că n-o dorea. Inima i se zbătu în piept, pulsând dureros.

Și, pentru prima dată în viață, tânjindu-i de dor în piept.

Clătinându-se, se îndepărtă.

–E doar căldura.

–N-ai decât să te minți în continuare.

Își trecu un braț pe după umerii ei, schimbând postura într-una prietenească. Bărbatul acela, își spuse Rowan, putea să facă să-i fugă pământul de sub picioare.

DiCicco și Quinniock ieșiră din biroul de Operațiuni exact în clipa în care microbuzele opriră la bază.

–Ar fi frumos dacă ne-ar lăsa să ne spălăm mai întâi, comentă Gull, apoi coborî din microbuz și îi salută din cap pe polițist și pe agentul federal. Unde vreți să facem asta?

–Biroul lui L.B. ne stă la dispoziție, îi spuse Quinniock.

–Ascultați, există niște mese în fața popotei. Nu m-ar deranja să mă aerisesc puțin și să și mănânc ceva între timp. Presupun că Dobie e de acord.

–Aici ai dreptate, fiule. Ați aflat cine e mortul?

–Vom discuta despre acest lucru, îi răspunse DiCicco.

–Ne ocupăm noi de echipamentul vostru. Rowan făcu un semn spre Matt și Janis. Nu vă faceți griji.

–Mulțumim.

Gull îi aruncă o privire rapidă.

–Suntem suspecți? întrebă Dobie în drum spre popotă.

–Încă nu am stabilit nimic, domnule Karstain.

–Relaxează-te, Kim, sugeră Quinniock. Nu avem nici un motiv să vă suspectăm în această privință. Puteți să ne spuneți unde vă aflați în noaptea de dinainte de a interveni la incendiu, între orele unsprezece și trei noaptea, dacă doriți.

–Eu? Am jucat cărți cu Libby, Yangtree și Trigger până aproape la miezul nopții. Eu și Trig am mai băut încă o bere apoi. Cred că ne-am băgat în pat pe la unu.

–Eu am fost cu Rowan, spuse Gull, fără a mai adăuga nimic.

–Am dori să revedem declarațiile pe care le-ați oferit agenților forestieri la fața locului. DiCicco se așează la masa de plastic și își scoase carnetul și reportofonul. Aș dori să înregistrez conversația.

–Dobie, ce-ar fi să începi tu? Am să văd ce ne poate încropi Marg. Doriți ceva? întrebă Gull.

–Nu m-ar deranja o băutură rece, îi spuse Quinniock, apoi, amintindu-și de limonadă, DiCicco aprobă din cap.

–Ne-ar prinde bine. Acum, domnule Karstain...

–N-ați putea să renunțați la a-mi spune „domnule"? Doar Dobie.

–Dobie.

Acesta repovesti ceea ce se întâmplase. Ce văzuse, făcuse, ce le spusese deja agenților forestieri.

–Știți, zona arsă arată oricum ca un film de groază, acum se mai adaugă și asta. Gull spunea că probabil are legătură cu Dolly.

–Chiar așa? făcu DiCicco.

–Are logică, nu? Dobie își plimbă privirea de la unul la celălalt. Așa e?

–Dobie, cum se face că doar tu și domnul Curry vă aflați în acea zonă?

Dobie ridică din umeri la întrebarea lui DiCicco chiar în clipa în care ieși Gull, cu doi pași înaintea lui Lynn. Amândoi aveau tăvi în mâini.

– Aveam nevoie de aproape toată lumea în dreptul capului incendiului, ca să săpăm un front spre el, dar oricum trebuia să caute cineva focurile secundare aprinse de-a lungul flancului. Așa că am propus să mergem eu și Gull.

– Ai sugerat ca tu și domnul Curry să optați pentru ruta respectivă?

– Îi place să folosească „domnule", îi explică Dobie lui Gull. Da, e un drum mai lung, dar îmi place să sting focuri secundare. Eu și Gull lucrăm bine împreună. Mersi. Îi aruncă un zâmbet lui Lynn când aceasta așeză în fața lui o farfurie plină cu mâncare. Chiar că arată bine.

– Marg a spus să-ți păstrezi loc și pentru plăcinta cu cireșe. Să mă anunți dacă mai ai nevoie de ceva.

– Haideți să economisim timp. Gull se așeză la masă. Am ales traseul respectiv fiindcă eram în căutare de focuri secundare. Vezi un astfel de foc, îl stingi, apoi treci mai departe. Asta era sarcina noastră în timp ce avansam spre est să ne alăturăm restului echipei. Focul se deplasase spre est, dar vânturile se schimbau în permanență, așa că flancurile își modificau poziția. Am descoperit rămășițele umane fiindcă traversam o zonă arsă, îndreptându-ne spre flancul îndepărtat, în caz că se aprindeau focuri secundare și găseau teren fertil să se extindă. Dacă se întâmpla asta, iar noi n-am fi fost pe față, focul ar fi putut pune în primejdie centrul pentru vizitatori. Nimeni nu-și dorea asta. E clar?

– Așa stau lucrurile.

Dobie scoase sticla de sos Tabasco din buzunar, ridică jumătatea de sus a chiflei și turnă sos peste ridichile pe care Marg le îngrămădise peste friptura de vită.

Gull clătină din cap când Dobie îi întinse sticla.

– A mea e bună așa cum e. Și, da, am speculat că acest cadavru ar avea legătură cu Dolly. S-ar putea să avem de-a face cu un criminal în serie – un piroman care își alege

victimele la întâmplare, dar găsesc că sunt mult mai mari șansele să existe o legătură.

–Pe ăsta l-a împușcat, spuse Dobie cu gura plină. Imposibil să nu remarci gaura de glonț.

–Câțiva parașutiști au fost răniți în focul ăla. Am auzit pe drum despre câțiva pompieri forestieri pe care îi cunosc și care au fost răniți. Am văzut acri întregi de sălbăticie arzând. Vreau ca persoana responsabilă să plătească și vreau să știu de ce nu i-a fost suficient să ucidă. Fiindcă pot specula din nou că focul a fost la fel de important ca actul crimei. Altfel focul nu ar fi fost justificat. Focul în sine trebuie să fi fost și el important.

–E o speculație interesantă, comentă DiCicco.

–Fiindcă v-am spus deja tot ce știm, doar speculațiile mai rămân. Și fiindcă nici unul dintre voi nu păreți remarcabil de proști, sunt nevoit să presupun că v-au trecut deja prin minte exact aceleași speculații.

–E cam enervat fiindcă stă aici discutând cu polițiștii în loc să facă un duș cu Suedeza.

–Iisuse, Dobie! Apoi Gull râse. Da, sunt. Deci, dacă tot mi-ați răpit din timp, poate ne spuneți dacă ați identificat cadavrul.

–Acea informație... DiCicco surprinse privirea lui Quinniock și oftă cu zgomot. În vreme ce așteptam identificarea, am găsit mașina reverendului Latterly parcată pe drumul lateral de lângă centrul pentru vizitatori. Soția lui nu știe să ne spună pe unde se află, doar că nu era nici acasă, nici la biserică atunci când s-a trezit ea azi-dimineață.

–Cineva a împușcat un preot? întrebă Dobie. Asta-i asigură locul în iad.

–Preotul familiei Brakeman, adăugă Gull. Și cel despre care se zvonește că s-ar fi tăvălit cu Dolly. Am auzit că Leo Brakeman a ieșit pe cauțiune.

–Nenorocitul ar face bine să nu-și mai facă apariția pe aici.

DiCicco îi aruncă o privire lui Dobie, dar se concentră mai mult asupra lui Gull.

–Vom discuta cu domnul Brakeman după înmormântarea fiicei sale de azi după-amiază.

–Am câțiva oameni care îl supraveghează, adăugă Quinniock. Avem o listă cu armele înregistrate pe numele lui și vom arunca din nou o privire în seiful lui cu arme de foc.

–Ar fi destul de stupid să-și folosească una dintre propriile arme, cel puțin una înregistrată, pentru a-l ucide pe bărbatul care se tăvălea cu fiica lui și-i propovăduia soției lui.

–Cu toate astea, vom urma toate pistele de anchetă. Putem specula și noi, domnule Curry, adăugă DiCicco. Dar trebuie să lucrăm pe baza faptelor, a datelor, a probelor. Au murit doi oameni, iar acest lucru e o prioritate. Dar acele incendii de vegetație contează și ele. Și eu lucrez pentru Serviciul Forestier. Credeți-mă, totul contează. Se ridică în picioare. Mulțumesc pentru timpul acordat. Îi zâmbi slab lui Gull. Îmi pare rău pentru duș.

–Vai, agent DiCicco, spuse Quinniock când se îndepărtară. Cred că tocmai ați făcut un comentariu amuzant și șmecher. Simt că mă încălzesc pe dinăuntru.

–Ei bine, păstrează senzația. Înmormântările tind să răcească lucrurile.

EXPLOZIA

„Să arzi mereu c-o flacără vie și puternică
precum o nestemată
Și să păstrezi extazul viu înseamnă să trăiești
din plin."

WALTER PATER

capitolul 21

Rowan își acordă mai mult timp decât ar fi fost nevoie. Stătu îndelung la duș, alese pe îndelete pantalonii scurți și maioul, de parcă ar fi contat. Dedică un timp chiar și machiajului, încântată când întregul proces tărăgănat o transformă într-o femeie.

Petrecuse suficient timp cu asta, decise, și porni în căutarea lui Gull.

Când ieși din apartamentul ei, Matt ieși dintr-al lui.

–Uau. Văzându-l în costum și cravată de culoare închisă, îi aruncă o privire admirativă ridicând din sprâncene. Și eu care credeam că eu arăt bine.

–Arăți.

–Ce e, ai o întâlnire fierbinte? Mergi la vreo nuntă, o înmor... Se întrerupse, apostrofându-se în gând. O, Doamne, Matt, am uitat. Nu m-am gândit. Mergi la înmormântarea lui Dolly.

–M-am gândit că ar trebui s-o fac, fiindcă avem pauză de la incendii.

–Dar nu mergi singur, nu? Aș veni și eu cu tine, dar cred că sunt ultima persoană din lume pe care ar vrea s-o vadă soții Brakeman azi.

–E în regulă. Eu doar... simt că trebuie s-o fac. Simt că trebuie să... să-l reprezint pe Jim, știi? Nu vreau s-o fac, dar... copilul. Își dădu pe spate cu degetele părul ciufulit, decolorat de soare. Aproape că-mi doresc să fi fost încă prinși în lupta cu focul, ca să nu pot merge.

–Roagă pe cineva să meargă cu tine. Janis s-a întors cu noi sau Cards ar merge dacă s-ar simți în stare. Sau...

–Vine L.B.

Matt își îndesă mâinile în buzunare, le scoase din nou și începu să bată darabana cu degetele pe coapsă. Lui Rowan gestul îi aminti dureros de mult de Jim.

– Și Marg, și Lynn.

– În regulă atunci. Faci ceea ce trebuie pentru familia ta prin faptul că mergi. Dacă vrei să vorbim mai târziu, sau doar să-ți țin companie, voi fi prin zonă.

– Mulțumesc. Își puse o mână peste a ei până când privirile li se întâlniră. Mulțumesc, Rowan. Știu că ți-a făcut multe probleme.

– Nu contează, Matt, chiar nu contează. E o zi grea pentru multă lume – asta contează.

El o strânse puternic de mână.

– Ar cam trebui să plec.

Rowan își schimbă direcția după ce Matt se îndepărtă și se îndreptă spre sala de recreere. Cards se lăfăia pe canapea, urmărind o telenovelă la televizor.

– Fata îi spune tipului că e gravidă, deși nu e, fiindcă el e îndrăgostit de sora ei, dar s-a culcat cu ea – cea care nu e gravidă – când ea i-a pus ceva în băutură când s-a dus la el acasă să-i spună că sora ei îl înșela, deși ea n-o făcea. Dădu pe gât câteva înghițituri de Gatorade. Femeile sunt nașpa.

– Hei.

– Ăsta e adevărul, rosti el posomorât. Așa că sunt țintuit aici. Aș putea deveni dependent de serialul ăsta petrecându-mi aici odihna de după-amiază poruncită de medici. Pot să mă prefac bolnav încă o zi până redevin frumușel.

Rowan se așeză și studie bandajul de pe obrazul lui.

– Nu știu ce să zic. Gaura din fața ta te făcea mai interesant și ar fi distras atenția de la faptul că ai ochii prea apropiați.

– Am ochii unui înger. Și ai unui uliu. Un uliu înger.

– Matt pleacă la înmormântarea lui Dolly.

– Da, știu. Poartă cravata lui Yangtree.

– Ar trebui să mai strângem câțiva oameni care să meargă cu el. Libby e încă prinsă la curățarea terenului, dar Janis s-a întors.

– Lasă-l în pace, Ro. Nu poți rezolva toate nenorocitele de probleme. Continuă șuierat printre dinți când ea nu spuse nimic: Ascultă, L.B. va reprezenta trupa de la bază, și Marg și Lynn se duc fiindcă au lucrat cu ea. Matt, ei bine, el e acum ca o rudă pentru copilul lui Jim și toate alea. Dar am discutat despre asta cu L.B. După cum s-a sfârșit povestea cu Dolly, probabil e mai bine să rămânem cât mai discreți. Probabil așa ar fi cel mai ușor pentru mama lui Dolly.

– Probabil, consimți ea, dar se încruntă studiindu-l. Îi cunoștea chipul, cu sau fără gaură, și ochii mari cafenii. Ce s-a întâmplat?

– Nimic în afară de faptul că îmi întrerupi telenovela. Orchid o să dea de belea când Payton va afla că îl duce de nas.

Rowan recunoștea un om posomorât când se afla în preajma lui.

– Ești supărat.

– Am o nenorocită de gaură în față și mă uit la telenovele, apoi apari tu și începi să te plângi de Dolly cea moartă și de înmormântări. Îi aruncă o singură privire aprinsă. Du-te și găsește-ți pe altcineva cu care să bârfești.

– Bine.

Rowan se ridică.

– Femeile sunt nașpa, repetă Cards cu o amărăciune înăbușită, care o făcu pe Rowan să se așeze din nou. Ne e mai bine fără ele.

Rowan hotărî să nu-i amintească de faptul că, întâmplător, ea era tot femeie.

– Toate la un loc sau una anume?

– O știi pe cea cu care m-am cuplat iarna trecută.

Fiindcă îi vorbise despre ea de vreo o sută de ori și se lăudase cu poza ei, Rowan știa destul de bine la cine se referea:

–Vicki, sigur.

–Urma să vină aici peste câteva săptămâni, să aducă și copiii. Urma să-mi iau câteva zile libere să-i arăt împrejurimile. Copiii erau foarte entuziasmați să viziteze baza.

„Erau", remarcă Rowan.

–Ce s-a întâmplat?

–Tocmai asta e. Nu știu. S-a răzgândit, asta-i tot. Nu crede că e o idee bună – eu am viața mea, ea o are pe a ei. Mi-a dat papucii, atât. Nici măcar nu vrea să-mi spună de ce anume, doar că trebuie să se gândească la copii, că are nevoie de o relație stabilă și sinceră, toate rahaturile alea. Se întoarse, îndreptându-și spre Rowan privirea furioasă, aprinsă. Nu am mințit-o niciodată, asta mă sâcâie. I-am spus cum stau lucrurile, iar ea mi-a spus că n-o deranjează. Că era chiar mândră de munca mea. Acum i-a trecut, pur și simplu. E și furioasă. Și... a plâns. Ce naiba am făcut eu?

–Cred că... a fi legat de cineva care face munca noastră e mai ușor în teorie de realitate. E greu.

–Deci ar trebui să renunț? Să mă ocup cu altceva? Să fiu altceva? Asta nu-i corect.

–Nu, nu e corect.

–Aveam de gând să-i cer mâna când venea aici.

–La dracu'! Îmi pare rău.

–Acum refuză și să-mi mai vorbească. Îi tot las mesaje, iar ea nu răspunde. Nu mă lasă să discut nici cu puștii. Sunt nebun după puștii ăia.

–Trimite-i o scrisoare.

–Ce să fac?

–Nimeni nu-și mai bate capul cu scrisori în ziua de azi. Trimite-i o scrisoare. Spune-i ce simți. Dă toate cărțile pe față.

–Rahat, nu mă pricep la așa ceva.

–Motiv pentru care scrisoarea va fi cu atât mai bună. Dacă ești suficient de prins de ea cât să vrei s-o iei de soție, poți să-i trimiți o afurisită de scrisoare.

–Nu știu. Poate. La dracu'!

–Femeile sunt nașpa.

–Mie îmi spui?! Să-i trimit o scrisoare, repetă el, încruntându-se spre sticla de Gatorade. Poate. Hai să vorbim de altceva. Dacă tot vorbesc despre ea o să încerc s-o sun din nou. E umilitor.

–Ce zici de echipa Cubs?

Cards pufni disprețuitor:

–Am nevoie de ceva mai mult decât baseball pentru a-mi distrage atenția de la inima frântă, mai ales că anul ăsta echipa Cubs e și mai nașpa decât femeile. Avem crime și piromani. Am auzit că s-a mai găsit unul, încă un cadavru. Și oricine ar fi ucigașul a aprins și focul. Ar fi bine ca polițiștii să-l prindă pe nenorocitul ăsta înainte să ardă jumătate din Montana de vest. Tuturor ne prinde bine să ne umflăm portofelele, dar nimeni nu vrea să câștige banii astfel.

–A prins o bucată zdravănă și din Idaho. E înspăimântător, recunoscu Rowan fiindcă erau singuri. Știm că focul vrea să ne ucidă când intervenim. Știm că naturii nu-i pasă nici cât negru sub unghie de deznodământ. Dar să intervii la incendiu știind că există cineva care omoară oameni și aprinde focurile, și poate că vrea să ne vadă pe unii dintre noi arzând... Poate nici lui nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Asta e înspăimântător. E înspăimântător să nu știi dacă a terminat sau dacă data viitoare când sună sirena e din cauza lui.

Ridică privirea când intră Gull.

–Ce-au zis polițiștii? îl întrebă.

–Nu e oficial, dar se prea poate ca rămășițele pe care le-am găsit în pădure să fie tot ce-a mai rămas din reverendul Latterly.

Cards sări în picioare.

–Preotul?

–Foarte probabil. Gull se așează într-un fotoliu. I-au găsit mașina acolo, iar pe el nu-l găsește nimeni. Deci ori l-am găsit noi, ori și-a luat tălpășița. Îl vor interoga pe Brakeman după înmormântare.

–Poliția crede că Brakeman l-a ucis și i-a dat foc? întrebă Cards. Dar... asta ar însemna... sau crede că a ucis-o pe Dolly și... Propriul ei tată? Ei haide.

–Nu știu ce crede poliția.

–Tu ce crezi? îl întrebă Rowan.

–Încă mă gândesc la asta. Până una, alta cred că avem de-a face cu cineva care e al naibii de furios și căruia îi place focul. Trebuie să mă spăl.

Rowan îl urmă în apartamentul lui.

–De ce spui „îi place focul"? Faptul că-l folosește nu înseamnă că-i și place.

–Presupun că dacă tot ești îmbrăcată – și arăți bine, apropo – nu ai să mă speli pe spate.

–Nu. De ce spui că „îi place focul"?

Gull își scoase cămașa.

–Mi-am aprofundat cunoștințele superficiale despre incendierea premeditată după moartea lui Dolly.

–Da, tu studiezi. E una dintre trăsăturile tale.

–Îmi place să învăț. În fine, continuă el scoțându-și bocancii. Piromanii se împart, de regulă, pe categorii. Unii o fac pentru profit – cineva care dă foc unei proprietăți pentru a încasa asigurarea, de exemplu, sau genul care face astfel de lucruri contra cost. Nu e cazul aici.

–Există și incendieri menite să ascundă o altă infracțiune. Am studiat și eu puțin, în trecere, îi aminti Rowan

în vreme ce el își dezbrăcă pantalonii. Iar crima e al naibii de sigur o altă infracțiune.

–Poate așa a fost în cazul lui Dolly. Gol, intră în baie și porni dușul. Accidentul sau uciderea intenționată, panica, încercarea de a ascunde totul. Dar să mai facă și asta, după toate celelalte, chiar dacă prima tentativă nu prea a funcționat? Intră sub jetul de apă și gemu prelung, ușurat: Cinste ție zeu al apei.

–Poate a fost un imitator. Cineva voia să-l ucidă pe Latterly. Brakeman avea un motiv, la fel și soția lui Latterly, dacă a aflat despre el și Dolly. Poate cineva din congregația lui care s-a simțit scandalizat și trădat. Și a reprodus dispariția lui Dolly din cauza legăturii dintre ei. E același motiv.

–S-ar putea.

Rowan dădu la o parte perdeaua de la duș.

–E cea mai logică explicație.

–Intri sau ieși, Blondo. Își plimbă ochii de felină pe trupul ei. Aș prefera să intri.

Ea trase perdeaua la loc dintr-o smucitură.

–Al treilea tip nu se potrivește. Obsedatul de foc căruia îi face plăcere să stârnească incendii, să le privească arzând. Nu se potrivește din cauza crimelor.

–Poate simte că împușcă doi iepuri dintr-un foc.

–E destul de rău dacă o face ca să-și ascundă crimele. Asta e mai mult decât destul de rău. Ceea ce sugerezi tu e și mai grav.

–Știu. Dacă am intuit corect înclinația polițiștilor, și ei se gândesc la asta.

Rowan își sprijini mâinile pe chiuvetă, privindu-și îndelung propria reflexie.

–Nu vreau să fie o persoană pe care o cunosc.

–Nu-i cunoști pe toți, Ro.

Nu, nu-i cunoștea pe toți, și se simți brusc disperat de recunoscătoare că nu cunoștea decât câțiva oameni care aveau legătură cu Dolly și Latterly.

Dar... dacă era unul dintre acei câțiva?

–Înmormântarea lui Dolly? Oare unde s-o țină? se întrebă ea. Imposibil să se fi gândit la biserica doamnei Brakeman, chiar și înainte să se întâmple asta.

–Marg spunea că slujba se va ține în holul firmei de pompe funebre. Nu se așteaptă să vină prea multă lume.

–Doamne. Închise ochii. Am urât-o ca pe un cui în talpă, dar e pur și simplu deprimant.

Gull închise apa și dădu la o parte perdeaua.

–Știi de ce ai nevoie?

Se întinse după un prosop.

–De ce am nevoie? Ah, lasă-mă să ghicesc.

–Minte obscenă. Ai nevoie de o tură cu mașina decapotabilă și o înghețată la cornet.

–Serios?

–Da, serios. Suntem în tura a treia pe lista de sărituri, așa că putem face o plimbare până în oraș, să găsim un chioșc de înghețată.

–Întâmplător chiar știu unul.

–Perfect. Și arăți bine. Ar trebui să-mi scot iubita la o înghețată.

–Termină cu asta, Gull.

–Aha.

Își înfășură prosopul în jurul taliei și, cu apa încă picurând pe el, o prinse și o sărută.

–Mă uzi toată!

–Sex, sex, sex. Bine, dacă asta vrei.

Reuși să-i alunge tristețea, făcând-o să râdă. Îl împinse în spate.

–Vreau înghețată. Cum Gull îi udase deja maioul, îl prinse de obraji și îl sărută din nou. Mai întâi, îmbracă-te,

domnule mână-spartă. Mă duc să întreb la biroul de Operațiuni, să mă asigur că avem liber câteva ore.

Mai multe fotografii cu Dolly Brakeman, de la naștere până la ultimele zile dinaintea morții, erau expuse într-un șir menit să semene cu un zâmbet. Lângă ele fuseseră așezați trandafiri roz cu rămurele de floarea miresei. Sicriul, închis, era acoperit cu o pătură de un roz feminin, cu crizanteme albe peste capacul lucios șlefuit.

Cum o ajutase pe Irene comandând florile pe care aceasta și le dorise, Ella îi trimisese crini roz și albi. Observă că și alții trimiseseră flori, și acel omagiu mărunt copleșea aerul din încăpere cu parfumuri.

Irene, palidă și cu ochii pustii într-un negru de o sobrietate absolută, era așezată pe canapeaua de un vișiniu sumbru alături de sora ei, o femeie pe care Ella o cunoștea puțin, venită din Billings cu soțul ei. Bărbatul era așezat, țeapăn și posomorât, pe o canapea identică, aflată în celălalt capăt al încăperii înguste, lângă Leo.

Din difuzoare se auzea încet muzică religioasă. Nimeni nu vorbea.

În toată viața ei, își spuse Ella, nu mai văzuse niciodată un testament atât de trist al unei vieți scurte, curmate violent.

Ella traversă încăperea și prinse mâinile fără vlagă ale prietenei ei.

–Irene.

–Florile arată bine.

–Așa e.

–Apreciez că te-ai ocupat de asta în locul meu, Ella.

–N-a fost nici un deranj.

Sora lui Irene o salută din cap pe Ella, apoi se ridică pentru a se așeza lângă soțul ei.

–Fotografiile sunt minunate. Ai ales bine.

–Lui Dolly i-a plăcut dintotdeauna să fie fotografiată. Chiar și când era copil, privea direct spre cameră, spuse Irene când Ella se așeză lângă ea. Nu știu cum să fac asta. Nu știu cum să-mi îngrop fiica.

Fără a spune nimic – ce ar fi putut să spună? – Ella își petrecu brațele în jurul lui Irene.

–Am fotografii. Nu mai am decât o mulțime de fotografii. Cea de aici, cu Dolly și copilul, e ultima pe care o am. Sora mea Carrie va aduce copilul în curând. M-a ajutat mult că a venit din Billings. O va aduce pe Shiloh. Știu că Shiloh nu va înțelege, nici nu-și va aminti, dar m-am gândit că ar trebui să fie prezentă.

–Bineînțeles. Știi că mă poți suna oricând, pentru orice.

–Nu știu ce să fac cu lucrurile ei, cu hainele ei.

–Am să te-ajut eu cu astea când vei fi pregătită. Uite că vine reverendul Meece.

Mâinile lui Irene se strânseră peste cele ale Ellei.

–Nu-l cunosc. E bine că l-ai rugat să vină să oficieze slujba, dar...

–E un om bun, Irene. Va fi bun cu Dolly.

–Leo n-a vrut nici un preot. Nu după ce... Ochii i se umplură de lacrimi din nou. Nu pot să mă gândesc la asta acum. Am să înnebunesc dacă mă gândesc la asta acum.

–Nu te gândi. Amintește-ți de fata frumoasă din fotografii. Dă-mi voie să-l aduc pe reverendul Meece. Cred că îți va oferi alinare. Îți promit.

Deși nu prea frecventa biserica, Ellei îi plăcea Meece și manierele lui blânde. Irene avea nevoie de blândețe acum.

–Îți mulțumesc mult că faci asta, Robert.

–Nu-i nevoie să-mi mulțumești. E o zi grea, spuse el privind sicriul. Genul de zi care zguduie credința unei mame. Sper să o pot ajuta.

În vreme ce-l conduse spre Irene, Ella văzu intrând trei profesori din personalul școlii. „Slavă Domnului", își spuse. Venise cineva. Lăsând-o pe Irene cu Meece, se îndreptă spre ei pentru a îndeplini sarcinile de întâmpinare, căci sora mai mare a lui Irene nu părea dispusă sau capabilă să preia asupra ei acel rol.

Se retrase când apăru sora mai mică a lui Irene aducând bebelușul, însoțită de soțul ei și de cei doi copii ai lor:

– Carrie, vrei să iau eu copilul? Cred că Irene are nevoie de tine.

Când oamenii începură să se strângă în grupuri, discutând în șoaptă, Ella legănă în brațe orfanul dolofan, cu ochi luminoși.

Iar Leo se ridică în picioare.

– N-aveți ce căuta aici. N-aveți nici un drept să veniți aici.

Tonul scandalizat aduse un tremur de plâns pe buzele lui Shiloh. Ella îi murmură câteva cuvinte pentru a o liniști și, când se întoarse, văzu micul contingent venit de la bază.

– După ceea ce ați făcut? După cum v-ați purtat cu fata mea? Afară cu voi. *Afară* dracului cu voi!

– Leo. De cealaltă parte a încăperii, Irene se cufundă în pernele canapelei. Oprește-te! Oprește-te!

Acoperindu-și fața cu mâinile, izbucni în hohote răgușite.

Ignorându-l pe Leo, Marg se îndreptă direct spre Irene, se așeză pentru a o îmbrățișa și a o lăsa pe Irene să plângă pe umărul ei.

– Domnule Brakeman.

Irene văzu un tânăr cu fața roșie și părul blond înaintând cu o expresie de îndârjire întipărită pe chip, la fel de aspră ca pumnii lui Leo.

– Copilul acela e și din sângele meu la fel de mult ca dintr-al dumneavoastră, iar Dolly a fost mama lui.

N-a trecut nici un an de când mi-am îngropat fratele. Amândoi am pierdut pe cineva, iar Shiloh e tot ceea ce ne-a mai rămas. Am venit să-i aducem un omagiu mamei lui Shiloh.

Culoarea lividă din obrajii lui Leo nu făcu decât să se adâncească. Preț de o clipă oribilă, Ella își imagină cel mai rău deznodământ posibil. Pumni, sânge, haos. Apoi locotenentul Quinniock și o femeie interveniră, și teama licări pentru scurt timp în ochii lui Leo.

–Stai departe de mine, îi spuse acesta tânărului.

Matt, înțelese Ella. Matt Brayner.

–Ăla e unchiul tău, șopti Ella. Ăla e unchiul Matt. E în regulă acum.

Leo le întoarse spatele, se îndepărtă de ei cât de mult îi permitea spațiul restrâns al încăperii și își încrucișă brațele pe piept.

Ella se apropie de Matt.

–Vrei s-o ții? Aș vrea s-o scot pe Irene câteva minute, să respire puțin aer curat.

–Mi-ar face plăcere.

Ochii lui Matt se umplură de lacrimi când copilul întinse o mână durdulie spre fața lui.

–Seamănă cu Jim puțin, șopti Lynn. Nu crezi, Matt? Că seamănă cu Jim?

Matt înghiți un nod, aprobând din cap, și-și plecă fruntea pentru a-și lipi obrazul de cel al lui Shiloh.

–Vino cu noi, Irene. Cu ajutorul lui Marg, Ella o ridică pe Irene în picioare. Vino cu noi puțin.

În vreme ce o conduseră afară pe femeia care hohotea, Ella auzi vocea blândă a lui Meece învăluind tensiunea apăsătoare din încăpere.

Rowan linse înghețata de căpșune, bucurându-se de zgomotele produse de pietoni și de traficul de pe stradă, în vreme ce se plimba cu Gull.

– Asta nu e înghețată adevărată, îi spuse ea.

– Înghețata de alune cu sirop de arțar nu numai că e o înghețată adevărată, ci e și una foarte masculină.

– Arțarul se folosește pentru sirop. E ca un condiment. E ca muștarul. Ai mânca înghețată de muștar?

– Sunt deschis la orice arome, chiar și la femininul tău *parfait* de căpșune.

– Asta e reconfortant.

Așa cum fusese și drumul cu mașina, își spuse. Se plimbaseră îndelung, fără țintă, pe drumurile întortocheate, iar acum o luaseră pe jos, încet, fără o intenție anume, în umbra verde a copacilor de pe bulevard, îndreptându-se spre unul dintre parcurile orașului.

Având la dispoziție două dintre pauzele de patru ore, Rowan putea să se deconecteze, să se relaxeze. Câtă vreme telefoanele din buzunare nu îi anunțau că trebuie să se întoarcă la bază.

Deocamdată avea să savureze doar momentul de răgaz, înghețata, compania și raritatea fericită a unei după-amiezi de vară în care să fie liberă.

– Nu o să te contrazic în legătură cu înghețata ta de arțar, fiindcă ai avut o idee cu adevărat bună. Cu douăzeci și patru de ore în urmă eram în pântecul monstrului, iar acum uite-ne aici, plimbându-ne relaxați ca niște turiști.

– Faptul că am trecut prin prima face cu atât mai valoroasă cealaltă.

– Știi ce, dacă nu prindem nici un foc ar trebui să terminăm în seara asta concursul nostru de băut tequila. Putem lua o sticlă de băutură bună înainte să ne întoarcem.

– Vrei doar să mă îmbeți și să profiți de mine.

– Nu trebuie să te îmbăt ca să fac asta.

– Mă simt dintr-odată ieftin și ușor de cucerit. Îmi place.

– Poate reușim să-l atragem și pe Cards în concurs. I-ar prinde bine ceva care să-i distragă atenția.

Îi descrisese lui Gull situația pe drumul spre oraș.

–Scrisoarea e o idee bună. Ar trebui s-o pună în aplicare.

–Eventual ai putea să-l ajuți.

–Eu?

–Te pricepi la cuvinte frumoase.

–Nu cred că el ar vrea să joc rolul lui Cyrano pentru Roxanne a lui.

–Vezi? Își înfipse un deget în brațul lui și adoptă un accent grosolan. Tu ești dintr-ăla de învață din cărți.

–Rowan?

Ridică privirea când își auzi numele. Cu un sentiment de jenă, ușor tulburată și neștiind sigur ceea ce avea să urmeze, Rowan lăsă jos înghețata.

–A, da. Bună.

Ella rămase așezată pe bancă.

–Mă bucur să te văd. Am auzit că te-ai întors azi-dimineață. Ella reuși să-i zâmbească lui Gull. Sunt Ella Frazier, o prietenă a tatălui lui Rowan.

–Gulliver Curry. Veni spre ea, îi întinse mâna liberă. Ce faceți?

–Sincer? Nu prea bine. Tocmai m-am întors de la înmormântarea lui Dolly, care a fost cât se poate de îngrozitoare. Am vrut să uit de asta ieșind la o plimbare, apoi m-am gândit că pot face același lucru stând jos. E atât de frumos aici. Dar nu funcționează.

–Cum de te aflai... Doamna Brakeman lucrează la școala ta, își aminti Rowan.

–Da. Ne-am împrietenit în ultimul an sau cam așa.

–Cum se... E stupid să întreb cum se simte, dacă e bine. Nu are cum să fie bine.

–Nu e, și cred că e loc de și mai rău. Polițiștii erau și ei acolo și l-au luat pe Leo la secție să-l interogheze după înmormântare. Irene trăiește un coșmar. E greu să privești un prieten trecând prin așa ceva și să știi că nu poți face

aproape nimic să ajuți. Și îmi pare rău. Se scutură de gânduri și clătină din cap. Voi ați ieșit să vă bucurați de puțin timp liber, care sunt sigură că e foarte rar și prețios, iar eu sunt plină de tristețe.

– Aveți nevoie de înghețată, decise Gull. Ce aromă?

– O, nu, eu...

– Înghețata, repetă el, reduce în mod garantat tristețea. Ce ați dori?

– E mai bine să-ți alegi ceva, îi spuse Rowan. Altfel se va tot ține de capul tău.

– De mentă cu fulgi de ciocolată. Mulțumesc.

– Mă întorc într-un minut.

Situația era și mai jenantă acum, își spuse Rowan în vreme ce Gull porni în fugă în direcția chioșcului de înghețată.

– Presupun că ai văzut grupul venit de la bază.

– Da. Leo a început să facă o scenă, care s-ar fi putut termina urât. A fost implicat Matt, apoi a intervenit poliția și totul s-a sfârșit într-o tensiune îngrozitoare, resentimente, durere, furie înăbușită. Și ajunge. Închise ochii. Pur și simplu ajunge cu toate astea. Nu vrei să stai jos? Știi că încântătorul tău bărbat nu și-a luat tălpășița doar ca să-mi aducă înghețată, ci și ca să ne lase singure câteva minute.

– Probabil. Îi place să pună lucrurile în mișcare.

– E un tip superb, solid și blând totodată. E o combinație atrăgătoare la un bărbat. Ella se întoarse pe bancă, ajungând față în față cu Rowan. Te deranjează persoana mea și relația mea cu tatăl tău.

– Nu te cunosc.

– Nu, așa e. Eu simt că te cunosc, cel puțin o idee, fiindcă Lucas vorbește tot timpul despre tine. Te iubește atât de mult și e atât de mândru de tine. Trebuie să știi că nu există nimic ce n-ar face pentru tine.

– E reciproc.

–Știu asta. După cum știu și că dacă i-ai impune să aleagă între tine și mine, nu aș avea nici o șansă.

–Nu am de gând să...

–Lasă-mă doar să termin, fiindcă nu mă cunoști, iar în momentul de față nici nu mă placi în mod deosebit. De ce-ar trebui s-o faci? Fiindcă avem ocazia asta, am să-ți spun că tatăl tău e cel mai minunat, mai înduioșător și mai extraordinar bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Eu am făcut primul pas, el era atât de timid. O, Doamne. Își apăsă o mână pe inimă, iar chipul îi deveni radios în jocul de lumini și umbre al soarelui. Sperasem că vom avea ocazia să ne cunoaștem, să ieșim împreună, să ne bucurăm unul de compania celuilalt. Și așa a și fost. Dar nu m-am așteptat niciodată să mă îndrăgostesc de el.

Luptându-se cu zeci de emoții care se băteau cap în cap, Rowan se uită țintă la înghețata ei ce se topea.

–Ești atât de tânără. Și știu că tu nu crezi că ești. Dar ești atât de tânără, și probabil ți-e imposibil să înțelegi cum poate cineva de vârsta mea să se îndrăgostească la fel de intens, de profund și de înspăimântător precum cineva de vârsta ta. Dar așa s-a întâmplat, și știu unde se află puterea, Rowan. Sper că-mi vei acorda o șansă.

–El niciodată nu a... Nu a avut pe nimeni de la mama mea încoace.

–Știu. Asta mă face foarte, foarte norocoasă. Uite că se întoarce Gull. De unde stau eu acum aș zice că suntem amândouă foarte norocoase.

Gull își plimbă privirea peste chipul lui Rowan înainte de a se întoarce spre Ella.

–Poftim.

–Te-ai mișcat repede.

–I se spune Picioare-Iuți.

Neștiind prea bine ce să creadă, Rowan începu să lingă picăturile ce se scurgeau din cornetul ei.

–Mulțumesc. După ce gustă prima dată Ella zâmbi, gustă din nou. Ai avut dreptate, asta chiar mai risipește din tristețe. Stai în locul meu, spuse ridicându-se. Cred că acum pot să scap de tot de asta cu o plimbare. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Rowan.

–Da. Și mie.

„Oarecum", își spuse Rowan, în vreme ce Ella se îndepărtă.

Gull se așeză, privind în urma ei.

–E sexy.

–Dumnezeule! La vârsta ei, ar putea să-ți fie mamă.

–Și mătușa mea e sexy. Nu e obligatoriu pentru un tip să vrea să se culce cu o femeie ca să admită că e sexy.

–Mi-a spus că e îndrăgostită de tatăl meu. Ce-ar trebui să răspund la așa ceva? Ce să fac în privința asta? Ce să simt?

–Poate că are gusturi bune la bărbați. O bătu ușor pe coapsă. Trebuie să-i lași pe copiii ăștia nebuni să-și lămurească singuri treburile. Oricum, prima mea impresie – chiar dacă scurtă – e că îmi place.

–Fiindcă e sexy.

–Faptul că e sexy e un alt aspect. Stătea așezată aici, deplângând pierderea suferită de o prietenă, îngrijorată pentru acea prietenă și de ceea ce s-ar putea s-o mai aștepte încă. Empatie și compasiune. E furioasă pe Leo Brakeman, ceea ce denotă bun-simț și lipsa ipocriziei. Ți-a spus ce simte pentru tatăl tău, chiar dacă e destul de clar că pe tine nu te încântă toată povestea dintre ei. Asta a presupus curaj și sinceritate.

–Ai putea să fii managerul ei de campanie. Rowan se lăsă pe speteaza băncii. A aruncat mingea în terenul meu, iar asta a fost o mișcare deșteaptă. Eu am puterea. Deci poți adăuga și inteligența la lista ei de virtuți.

–Ai prefera să-l vezi pe tatăl tău cu o tipă proastă, egoistă, cu sufletul rece și ipocrită?

–Nici tu nu ești prostovan. La dracu', hai să cumpărăm două sticle de tequila. Mi-ar prinde bine un tovarăș bun de beție la noapte.

–Cine zice că sunt un tovarăș bun de beție?

Rowan trecu pe la Matt când se întoarseră la bază și îl găsi așezat pe marginea patului, legându-și șireturile la ghetele de alergare.

–Am auzit că a fost destul de neplăcut.

–Așa a fost, dar ar fi putut fi mai rău. Oare de ce vrea să dea vina pe mine și pe L.B. și, Doamne, pe Marg și Lynn, fiindcă Dolly a fost dată afară? Și-a făcut-o cu mâna ei.

Bun, își spuse ea, era furios, nu melancolic.

–Fiindcă oamenii sunt groaznici și în general vor ca orice e groaznic să fie din vina altcuiva.

–La nenorocita de înmormântare? Începe să țipe și se ne amenințe la înmormântarea fiicei sale?

–La înmormântarea mamei mele, părinții ei au refuzat să vorbească chiar și cu mine. Și au refuzat într-un mod foarte zgomotos.

–Ai dreptate. Oamenii sunt groaznici.

–O să organizăm un concurs de băut tequila în sala de recreere mai târziu. Și tu ești în a treia tură de sărituri. Îți plătesc eu taxa de înscriere.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

–Știi că nu pot concura cu tine la capitolul ăsta. Ies la o tură de alergare. S-a mai răcorit puțin. Își puse șapca. Am avut ocazia să văd fetița, oricum, și chiar am ținut-o în brațe câteva minute. Mă gândesc că părinții mei ar trebui să discute cu un avocat despre custodie și toate cele.

–Asta e o decizie dificilă, Matt.

Matt smuci scurt cozorocul șepcii, așezându-l în poziția potrivită, și se încruntă spre Rowan.

–Și ei îi sunt rude de sânge. Nu vreau să-i fac rău doamnei Brakeman. Cred că e o persoană de treabă. Dar

dacă prostovanul ăla pe care l-a luat de soț ajunge la închisoare, cum o să poată avea grijă de Shiloh singură? Cum o să-și permită să plătească toate lucrurile de care are nevoie Shiloh din salariul ei de bucătăreasă la cantina școlii?

–E o situație grea și, ei bine, știu că i-ai dat deja bani lui Dolly pentru copil.

Expresia ochilor lui albaștri deveni rece.

–Sunt banii mei și sângele meu.

–Știu asta. A fost frumos din partea ta că ai vrut să contribui la costurile legate de creșterea lui Shiloh, că i-ai luat astfel locul lui Jim.

Matt se relaxă puțin.

–Am făcut ceea ce era corect.

–Și nu e întotdeauna ușor să faci ceea ce e corect într-o situație dificilă. Cred că mie mi-ar fi teamă că, dacă aș aduce avocați, lucrurile s-ar complica și mai mult. Cel puțin, în momentul de față.

–Nu strică să discute problema. Toată lumea ar trebui să facă ceea ce e cel mai bine pentru copil, nu?

–Așa ar trebui. Eu... probabil nu sunt persoana potrivită să-mi dau cu părerea despre lucruri de genul ăsta. Poate, nu știu, Matt, dacă mama ta ar veni aici... dacă ea și doamna Brakeman ar discuta despre toate aspectele, ar putea găsi cea mai bună soluție, cea mai corectă.

–Poate. Seamănă cu un Brayner, știi? Fetița? Chiar și Lynn a spus-o. Trebuie să mă gândesc la asta.

Probabil că așa era, decise Rowan când Matt ieși să alerge. Matt, familia lui, soții Brakeman, toți aveau să fie nevoiți să se gândească la acea problemă. Dar știa ce însemna să fii copilul despre care vorbea toată lumea.

Nu era situație ușoară.

capitolul 22

Rowan îl privi pe Dobie înghițind cu greu pahărelul cu numărul zece. Ochii îi deveniseră sticloși după cel de-al optulea, iar acum obrajii îi căpătară o nuanță palidă de verde bolnăvicios.

–Cu ăsta sunt douăzeci.

–Am numărat zece, Dobie, îi spuse Cards, însărcinat oficial să țină scorul.

–Eu văd dublu, deci sunt douăzeci.

Râzând ca un nebun, aproape se răsturnă de pe scaun.

Janis, însărcinată să toarne băutura, umplu pahărelul cu numărul unsprezece pentru Yangtree.

–Experiența, spuse acesta, și-l dădu lin pe gât. Ea e cheia.

Rowan rânji, linse sare de pe dosul palmei, apoi își bău pahărelul până la fund.

–Aș vrea să-i mulțumesc celui care va sfârși în curând ca învins pentru că a făcut cinste cu băutura excelentă.

–Cu plăcere.

Gull dădu pe gât paharul cu numărul unsprezece.

–Mă mai ține unul. Stovic ridică paharul, dovedi că într-adevăr mai putea – înainte de a se prăbuși grămadă pe podea.

–Afară din joc.

Cards tăie numele lui Stovic de pe panou.

–Nu sunt afară. De pe podea, Stovic flutură o mână. Sunt pe deplin conștient.

–Dacă îți părăsești scaunul fără a anunța o pauză de mers la baie, ești afară din joc.

–Cine a părăsit scaunul?

–Haide, Fierăstrău.

Gibbons își trecu mâinile pe sub brațele lui Stovic și îl scoase târându-l de sub masă.

Dobie ajunse până la cel de-al treisprezecelea păhărel înainte de a se da bătut.

–De vină e băutura asta străină, asta e. Ar fi trebuit să fie whisky local.

Coborî de pe scaun, se târî pe mâini și genunchi și se întinse lângă Stovic, care sforăia.

–Începători. Yangtree dădu pe gât numărul paisprezece, apoi puse capul pe masă și gemu. Mamă.

–Vrei să spui unchiule? întrebă Cards, iar Yangtree reuși să ridice în aer degetul mijlociu.

Rowan și Gull se înfruntară într-o luptă strânsă până când Janis împărți ultimul păhărel între ei.

–Doar atât mai e, s-a terminat.

–Ar fi trebuit să cumpărăm trei sticle. Rowan închise un ochi pentru a se concentra și ciocni paharul cu Gull. Numărăm până la trei?

Cei încă rămași conștienți în încăpere numărară, apoi aplaudară când fu înghițită și ultima picătură.

–Scorul final e egalitate, anunță Cards.

–Sunt mândră să vă cunosc. Janis își lăsă câte o mână pe fiecare umăr. Și vă urez mult succes cu mahmureala de mâine.

–Gull nu suferă de așa ceva.

El zâmbi, puțin stupid, privind-o pe Rowan în ochi.

–Asta s-ar putea să fie excepția. Să mergem să facem mult sex beat înainte să ne trosnească.

–În regulă. Sex beat pentru toată lumea! Își flutură mâinile prin aer și-l lovi în față pe Yangtree, care abia mai reușea să stea treaz. Ups.

–Nu, aveam nevoie de asta. E toată lumea încă în viață?

–N-ar putea face atâta zgomot dac-ar fi morți. Rowan arătă spre Stovic și Dobie, care sforăiau la unison,

în timp ce se ridică în picioare clătinându-se. Urmează-mă, armăsare.

– Eu sunt cu blonda.

Gull se împletici în urma ei.

– Putem face asta. Rowan încercă neîndemânatic să-i dezbrace cămașa când Gull trânti ușa cu bocancul din cea de-a treia încercare. Imediat ce se oprește camera din învârtit.

– Prefă-te că o facem într-un carusel.

– Goi la carnaval.

Râzând sălbatic, reuși să-i înfrângă rezistența nasturilor, dar începu să se legene. Când Gull se întinse s-o prindă, se prăbușiră amândoi zgomotos pe podea.

– Cred că asta a durut, dar e mai bine aici jos din cauza gravitației.

– Bine. Se desprinse de ea și începu să se chinuie cu hainele ei. Ar trebui să facem concursuri de băut tequila în pielea goală. Atunci n-ar mai trebui să ne dezbrăcăm după.

– Și doar acum te-ai gândit la asta. Hopa-sus! Ridică brațele pentru a-l ajuta să-i scoată cămașa. Dă-mi, dă-mi.

Își încolăci picioarele în jurul taliei lui, brațele în jurul gâtului lui, apoi își lipi gura de a lui.

Pasiunea ardea între ei prin ceața alcoolului, aprinzându-le simțurile. Lumea se învârtea și se răsturna, dar ea rămânea pe loc, înlănțuită în jurul lui. Încătușat, răspunse dorinței disperate a gurii ei, mișcându-se la unison, până simți că avea să înnebunească.

Lanțurile se rupseră. Ea se rostogoli deasupra lui, mușcându-l, înlănțuindu-l, încălecându-l, după care se rostogoli din nou de pe el.

– Dezbracă-te, îi porunci. Facem concurs.

Traseră de pantofi și de haine într-o cursă gâfâită. Nici nu-și aruncară bine hainele, că și săriră unul pe celălalt. Luptându-se acum, cu pielea umedă și alunecoasă,

se rostogoliră pe podea. Coatele și genunchii li se loviră, dar Rowan continuă să râdă. Lumina lunii îi polei în argint pielea înrourată, făcând-o strălucitoare și prețioasă, irezistibilă.

Cu răsuflarea tăiată de plăcere, înnebunită de dorința ametitoare, Rowan își dădu capul pe spate când Gull o pătrunse.

–Ia-mă acum.

Iar el o luă, posedând-o și dăruindu-se, în vreme ce ea cerea mai mult, nesățioasă. Rowan avea impresia că sărea direct în inima văpăii. Goni pe valul de pasiune, până când pur și simplu se simți cu totul consumată de ea.

–Sunt într-un carusel, murmură ea. Încă se mai învârte. Rămâi chiar aici.

De data aceasta îl trase în brațele ei înainte de a adormi amândoi.

Un alt foc o trezi, focul ce ucidea, ce vâna și distrugea. Tuna în spatele ei, scurmând pământul în vreme ce ea alerga. Fugi prin pustietatea arsă, dar focul continuă s-o vâneze, gonind-o până în cimitirul unde morții zăceau pe pământ, neîngropați. Așteptând-o.

Ochii lui Jim se rotiră în orbitele craniului carbonizat.

–M-a ucis.

–Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

–Nu contenește. Febra dragonului nu contenește. Nu s-a terminat. Vor urma și alții. Focul nu-l poate șterge. Dar cu siguranță poate încerca.

Din spatele ei dragonul răsuflă, iar răsuflarea lui o aprinse ca pe o iască.

–Hei, hei. Gull o ridică în capul oaselor, scuturând-o de umeri. Trezește-te.

Ea îl împinse, părând să se sufoce, dar el o strânse mai puternic. Gull nu o putea vedea clar, dar o simțea, o auzea.

Tremurul și fiorii, sudoarea rece, șuieratul aerului când se chinuia să respire.

–Ai avut un coșmar. Vorbi mai calm acum. Unul urât. S-a terminat.

–Nu pot respira.

–Poți. Respiri, dar prea repede. Ai să intri în hiperventilație dacă o ții tot așa. Calmează-te, Rowan.

Ea clătină din cap, dar Gull începu să-i maseze umerii, avansând spre gât, unde mușchii erau rigizi ca niște sârme.

–E un atac de panică. Știi asta. Lasă-ți restul organismului să-și revină. Încetinește.

Îi văzu ochii acum, când propria lui vedere se obișnui cu întunericul, iar aceștia erau mari ca niște planete. Rowan își apăsă o mână pe piept unde, își imagină Gull, presiunea o zdrobea ca o nicovală.

–Expiră prelung. Expiră prelung, inspiră lent. Așa. Menține ritmul. Fă-o din nou, calmează-te. Ești bine. Ține-o tot așa, inspiră și expiră. Merg să-ți aduc niște apă. Îi dădu drumul și se întoarse spre frigiderul ei, de unde luă o sticlă. Nu înghiți pe nerăsuflate, o avertiză. Facem totul lent. Când ea înghiți lacom prima gură, Gull îi aplecă sticla în jos. Ușurel.

–În regulă. Rowan sorbi din nou, mai încet. Se opri, se concentră din nou asupra respirației, controlând-o mai bine, tremurând mai puțin. Uau.

El o atinse pe obraz și se aplecă spre ea, sprijinindu-și fruntea de a ei. Fu scuturat violent de un fior pe care îl înăbușise.

–M-ai speriat al naibii de tare.

–Ne-am speriat amândoi. N-am țipat, nu?

Aruncă o privire spre ușă când puse întrebarea.

Era de așteptat din partea ei, își spuse Gull, să-și facă griji ca nu cumva să se facă de râs în fața celorlalți din echipă.

–Nu. Era ca și cum ai fi încercat să țipi și n-ai fi putut.

–Eram în flăcări. Îți jur că-mi puteam simți pielea arzând, simțeam mirosul părului meu luând foc. Îngrozitor.

–Cât de des ai astfel de coșmaruri?

Acum că trecuse criza, putea s-o răsfețe puțin – ceea ce-i aducea și lui alinare. Prin urmare, își puse ușor buzele pe fruntea ei, apoi se mută pentru a-i masa spatele și umerii.

–Nu aveam de obicei coșmaruri. Sau doar cele obișnuite cu monștrii din dulap, din când în când, în copilărie. Dar am început să am coșmaruri după Jim. Revăd săritura, apoi cum l-am găsit. Au fost mai rare peste iarnă, dar au reînceput să apară după debutul sezonului. Și devin din ce în ce mai rele.

–Ai mai găsit o victimă a focului, o persoană pe care o cunoșteai. Asta a contribuit la intensificarea lor.

–A început să-mi vorbească în vise – avertizări criptice. Știu că doar mintea mea pune cuvinte în gura lui, dar nu reușesc să înțeleg.

–Ce-a spus în noaptea asta?

–Că nu s-a terminat. Vor urma și alții. Presupun că sunt îngrijorată că așa va fi, și probabil asta e tot.

–De ce ești îngrijorată?

–Doamne, Gull, cine nu e?

–Nu, spune-mi exact.

–Să-ți spun exact la cât o fi acum ceasul, dimineața devreme, după ce m-am zvârcolit până am suferit un atac de panică?

Iritarea din tonul ei îl calmă.

–Da.

–Nu *știu*. Dacă aș ști, aș... Dolly și Latterly, e evident că ei au legătură cu asta. Șansele să fi dat amândoi peste un piroman ucigaș sunt practic nule. Dacă am avea de-a face cu cineva care ucide la întâmplare, ăsta ar fi un motiv serios de îngrijorare. Dar nu e cazul,

și probabil au să-l închidă pe Brakeman pentru toată povestea. Dar...

– Dar ți-e greu să accepți ipoteza că ar fi capabil să incendieze cadavrul propriei fiice. La fel și mie.

– Da, dar asta e cea mai logică variantă. Află că Dolly nu doar minte, ci se și tăvălește cu preotul. Se ceartă pe tema asta, el o ucide – într-un acces de furie, din greșeală, cum o fi. Intră în panică, face tot restul. Ceva se rupe în el.

Își aminti cum i se scurgeau lacrimile pe obraji.

– Trage în noi, îl ucide pe Latterly. Caz închis.

– Atâta că tu nu prea crezi varianta asta. Prin urmare...

– Prin urmare, repetă ea și râse înfundat.

– Corect. Prin urmare, tu ai coșmaruri în care Jim – care are legătură cu tine și cu Dolly – rostește ceea ce tu gândești deja, cel puțin la un nivel subconștient.

– Mulțumesc, doctor Freud.

– Și cu asta ți-au expirat cele cincizeci de minute ale ședinței. Ar trebui să profiți de cele câteva ore de somn care ne-au mai rămas.

– Încă suntem pe podea. Podeaua a fost cât se poate de grozavă, dar pentru somn patul e mai bun.

– Atunci mergem în pat.

Se ridică și o prinse de mână pentru a o trage sus. Apoi, pentru a o face să râdă, o luă pe sus în brațe.

Iar ea rîse.

– Poate am dat jos câteva kilograme sezonul ăsta, dar tot nu sunt ușoară.

– Ai dreptate. O lăsă să cadă pe pat. Data viitoare mă ridici tu pe mine. Se întinse lângă ea. Un lucru e sigur, se pare că visul tău urât a alungat orice potențială mahmureală din mine.

– Întotdeauna vezi partea bună.

Gull o cuibări în brațele lui, mângâind-o blând pe spate până o simți adormind.

După ședința de dimineață, Rowan își luă porția de alergare, apoi făcu un antrenament cu greutăți și o ședință de yoga în compania lui Gull. Fu nevoită să admită că a avea pe cineva care putea ține pasul cu ea, și chiar mai mult, făcea mai interesantă rutina zilnică.

Intrară împreună în sala de mese, unde Dobie stătea cu umerii plecați peste o farfurie cu pâine prăjită și un pahar în care Rowan recunoscu faimosul remediu pentru mahmureală al lui Marg.

–Mmm, ia uite ce cârnați mari și grași. Rowan făcu să zdrăngăne plita când puse vasul înapoi. Nimic nu se compară cu grăsimea de porc dimineața.

–Am să te ucid de îndată ce reușesc să mă mișc fără să-mi explodeze capul.

–Ești mahmur? îl întrebă ea dulce. Vai, eu mă simt *grozav*.

Poate că exista o durere surdă, sâcâitoare la baza craniului, dar ținând cont de toate cele petrecute, era un preț mic de plătit.

–Am să te ucid pe tine și toată familia ta. Și animalele tale de companie.

Rowan se mulțumi să rânjească, așezându-se în fața unei farfurii pline.

–Nu prea ai poftă de mâncare în dimineața asta?

–M-am trezit pe podea lângă Stovic. S-ar putea să nu mai mănânc niciodată.

–Cum se simte Stovic? întrebă Gull.

–Ultima dată când l-am văzut avea ochii injectați și se târa spre apartamentul lui. Dacă mai pun vreodată mâna pe un pahar de tequila, împușcați-mă. Ar fi un act de caritate.

– Bea aia, îl sfătui Rowan. N-o să te facă să sari în sus de bucurie cântând un cântec vesel, dar va mai atenua din durere.

– E maro. Și cred că se mișcă ceva în pahar.

– Ai încredere în mine.

Când Dobie luă sosul Tabasco pe care Lynn îl păstra pe masă pentru el, Rowan dădu să-i spună că nu va avea nevoie de el – apoi zâmbi în sinea ei și își tăie o bucată de cârnat.

Dobie turnă o cantitate generoasă de sos în licoare, dădu rapid din cap, pregătindu-se sufletește.

– Până la fund, anunță.

Închizând ochii, goli paharul rapid.

Și deschise brusc ochii mari, în vreme ce chipul îi trecu de la un cenușiu de mahmureală la un roșu homar.

– Sfinte Sisoe de foc!

– Arde ca o lampă de sudură. Sufocându-se de râs, Rowan mai luă o înghițitură din cârnat. S-ar putea să-ți pârjolească și niște neuroni când te arde, dar îți gonește ca focul în sânge. Ai fost purificat, copile.

– N-o să-l apuce glosolalia, nu? întrebă Gull.

– Sfinte Sisoe de foc. Asta *da*, băutură. Are nevoie doar de un strop de whisky. Pfui, mă face să transpir.

Fascinat, Gull urmări broboanele de sudoare apărând pe fața roșie a lui Dobie.

– Dă afară toate toxinele, presupun. Ce naiba conține?

– Marg refuză să divulge secretul. Te pune să începi cu un mic dejun N-și-M – Nurofen și Mișcare – cu un pahar mare de apă, apoi bei asta, mănânci pâine prăjită și mai bei niște apă.

– A zis că trebuie să-mi fac și tura de alergare.

– Da. Rowan dădu din cap spre Dobie. Și până la prânz te vei simți în general mai om și vei fi în stare să mănânci. Cineva ar trebui să-l târască pe Stovic până aici – și pe Yangtree. Bună, Cards, spuse Rowan când acesta intră.

Ce-ar fi să-i aduci pe amărâții de Stovic și Yangtree până aici ca să putem turna în ei câte o doză din antidotul pentru mahmureală al lui Marg?

Cards nu spuse nimic până nu se așeză pe scaunul de lângă Marg și îl întoarse spre ea.

–L.B. tocmai a primit vești de la polițiști. Agenții forestieri au găsit o armă de foc pe jumătate îngropată la câțiva metri de locul unde a fost găsită mașina preotului. I-au verificat seria. E una dintre armele lui Brakeman.

–Ei bine. Cu mișcări lente, întinse marmeladă de afine pe o chiflă. Cred că asta lămurește răspunsul la întrebare.

–S-au dus să-l aresteze dimineața asta. E dus și el, e dusă și camioneta lui.

Câteva picături de marmeladă se scurseră de pe cuțitul ei când Rowan rămase cu privirea ațintită la el.

–Adică nu în sensul că e dus la muncă.

–Nu. Se pare că și-a luat echipamente de campare, o armă automată, o carabină, două pistoale, și al naibii de multă muniție. Soția lui a declarat că nu știe unde s-a dus, nici măcar că se pregătise de plecare. Nu știu dacă polițiștii o cred sau nu, dar din câte spune L.B. nimeni nu pare să aibă nici cea mai vagă idee unde se află.

–Credeam... am auzit că urmau să-l ridice ieri, după înmormântare.

–Pentru a-l interoga, da. Dar are avocat și, până nu găseau arma, nu aveau nimic împotriva lui pentru rahatul ăsta.

–Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Gull. Nu-l țineau sub supraveghere?

–Nu știu. Habar n-am de nimic în treaba asta, Gull. Dar L.B. spune că vrea să rămâi la bază, Ro, în afară de cazul în care trebuie să intervenim la un incendiu. Vrea să rămâi înăuntru cât de mult posibil până știm ce naiba se întâmplă. Și nu vrea să audă văicăreli în privința asta.

–O să lucrez în atelier.

–Îl vor prinde, Ro. Nu le va lua mult.

–Sigur.

Cards o bătu stingher pe braț.

–Merg să-i aduc pe Yangtree și Stovic. O să ne distrăm privind cum le iese fum pe urechi când vor bea remediul pentru mahmureală.

În liniștea ce urmă ieșirii lui Cards, Dobie se ridică și își turnă cafea.

–Îți spun asta fiindcă simt un mare respect pentru tine. Și fiindcă Gull simte mai mult de-atât pentru tine. Dacă eu mi-aș lua tălpășița să mă ascund pe dealurile de acasă, dacă aș avea echipamentul necesar – la naiba, chiar și fără el, cu o armă de foc bună și un cuțit bun – aș putea trăi acolo luni întregi. Nu m-ar găsi nimeni dacă n-aș vrea să fiu găsit.

Rowan se forță să continue să mănânce.

–Îi vor găsi camioneta, poate, dar nu-l vor găsi și pe el. Își va pierde urma în Bitterroots sau în Munții Stâncoși. Soția lui își va pierde casa. A ipotecat-o pentru a-i plăti eliberarea pe cauțiune, iar nenorocitul tocmai a încălcat-o. Nu am crezut că el ar fi criminalul – sau nu în cazul lui Dolly. Acum fuge și și-a lăsat soția și nepoata în voia sorții. Le-a abandonat.

–Sper s-o dea în bară. Rowan se ridică în picioare împingând înapoi scaunul. Sper s-o dea în bară și să-l prindă, și să-l arunce într-o gaură pentru tot restul vieții. Eu o să fiu în atelier, să cos niște borsete nenorocite.

După ce Rowan ieși tropăind, Dobie își turnă trei linguriță cu vârf de zahăr în cafea.

–Cum vrei să acționezi în treaba asta, fiule?

–Rațional vorbind, nu cred că Brakeman are de gând să mai vină pe-aici și nici nu-și bate capul cu Rowan în momentul de față.

–Îhî. Cum vrei să acționezi?

Gull ridică privirea. Uneori cea mai neașteptată persoană devenea cel mai de încredere prieten.

–Când suntem la bază, va trebui să stea cineva cu ea în orice clipă. Să ne asigurăm că are suficient de lucru înăuntru. Dar are nevoie să iasă. Dacă o obligăm să rămână în vizuină, va exploda. Cred că o să schimbăm rutina. De regulă, alergăm dimineața devreme. Vom începe să alergăm seara.

–Dacă toată lumea ar purta șepci și ochelari de soare ar fi ceva mai greu de distins persoanele de la distanță. Problema e că femeia asta are o constituție deosebită. E o calitate pe care pur și simplu nu poți s-o ascunzi. Presupun că n-ar fi dispusă să se transfere la West Yellowstone sau poate în Idaho pentru o vreme.

–Nu. Ar considera că asta înseamnă să fugă. Să renunțe.

–Poate. Dar poate că nu, dacă ai merge și tu.

–Încă nu a ajuns la punctul acela, Dobie.

Dobie strânse din buze, studiindu-l pe Gull în vreme ce-și bău cafeaua.

–Dar tu ai ajuns?

Gull își coborî privirea spre micul dejun pe jumătate mâncat.

–Lua-i-ar dracul de lupini.

–Ce naiba-s lupinii?

Gull se mulțumi să clatine din cap.

–Da, eu am ajuns, spuse el, ridicându-se în picioare. Pe toți dracii!

Sudistul, Gibbons și Janis intrară, încă transpirați după sesiunea de pregătire fizică, chiar în clipa în care Gull ieși furtunos pe ușă.

–Ce-a fost asta? întrebă Gibbons.

–Stați jos, băieți și fete, și am să vă spun.

Fierbând de mânie, Gull îl căută pe L.B. și îl găsi în fața unui hangar, discutând cu unul dintre piloți.

–Cum dracu' s-a întâmplat asta?

–Crezi că eu n-am întrebat același nenorocit de lucru? îi aruncă L.B. în replică. Crezi că eu nu sunt furios?

–Nu mă interesează dacă ești furios. Vreau niște răspunsuri.

L.B. ridică degetul mare, se îndepărtă de hangar și se îndreptă spre unul dintre aleile laterale.

–Dacă vrei să dai cuiva în cap, găsește-ți un polițist. Ei sunt cei care au dat-o în bară.

–Vreau să știu cum.

–Vrei să știi cum? Am să-ți spun eu cum. L.B. luă o piatră cât palma și o azvârli. Aveau doi polițiști în fața casei lui Brakeman. Rahat, probabil se uitau la reviste cu femei goale și mâncau gogoși.

Găsi o altă piatră, o azvârli și pe aceea.

–Afurisitul de frate-meu e polițist în Helena și știu că el nu face rahaturi dintr-astea. Dar pe toți dracii.

Gull se aplecă, culese o piatră și i-o oferi.

–Dă-i bătaie.

–Mulțumesc. După ce o aruncă, L.B. își roti umărul. Erau afară în fața ușii, supraveghind casa. Camioneta lui Brakeman era într-o parte a clădirii, sub o tendă. Deci el o încarcă la un moment dat în toiul nopții, apoi o împinge până în curtea din spate, taie o gaură de dimensiunea camionetei în nenorocitul de gard, apoi, împingând mașina, traversează curtea vecinului până la drum. Apoi Dumnezeu știe unde s-a dus.

–Iar polițiștii nu constată dispariția camionetei decât azi-dimineață.

–Da, pe toți dracii.

–În regulă.

–*În regulă?* Atâta tot?

–E un răspuns. Mă descurc mai bine când am răspunsuri. E în tura a treia de sărituri. Poți să-i dai de lucru în biroul de Operațiuni dacă suntem solicitați să intervenim cu tura unu sau doi?

–Da. L.B. luă încă o piatră, se uită absent la ea o clipă, apoi o lăsă din nou să cadă. Așa m-am gândit să fac. Dar am vrut să aștept până se calmează.

–O să-i spun eu.

–Se știe că îl ucide pe mesager. De asta l-am trimis pe Cards, adăugă L.B. zâmbind ușor. De-abia a ieșit de pe lista de accidentați indisponibili așa că m-am gândit că va fi blândă cu el.

–De asta ești tu șeful.

Gull trecu pe la apartament să ia o Cola, se gândi un pic și, deși o considera cea mai jalnică formă de camuflaj în afară de o mustață falsă, luă niște șepci și două perechi de ochelari de soare.

În drum spre pod scoase telefonul și îl sună pe Lucas.

Cum majoritatea celor din unitate își făceau antrenamentul fizic sau încă mai luau micul dejun, găsi doar o mână de oameni lucrând în atelier cu Rowan. Ea inspecta, din clin în clin, o voalură atârnată în turn.

–Sunt ocupată, spuse ea scurt.

Gull clătină sticla de Cola.

–Știi că deja tânjești după ea.

–Sunt foarte ocupată.

Folosind o pensetă, curăță câteva ace de pin prinse în țesătură.

–Bine, am s-o beau eu. Deschise capacul. L.B. vrea să vii în biroul de Operațiuni, dacă intervenim la un incendiu.

Rowan se răsuci brusc pe călcâie.

–Nu poate să mă țină la sol.

–N-am spus asta. Ești în a treia tură, deci în afară de cazul în care izbucnește un holocaust, probabil nu vei sări la prima sirenă. Ai calificare de manager asistent de Operațiuni, nu?

Rowan luă sticla de Cola și sorbi îndelung.

– Da. I-o dădu înapoi și se întoarse la inspecția ei. Mulțumesc că m-ai anunțat.

– Nici o problemă. În legătură cu situația asta...

– Nu am nevoie să fiu liniștită, protejată, consiliată sau...

– Doamne, mai taci!

Clătină din cap spre tavanul înalt de deasupra lor și mai luă o gură de suc.

– *Tu* să taci.

Gull nu se putu abține să nu rânjească.

– Cine zice ăla e. Chiar vrei să te cobori atât de mult? Nu cred că Brakeman e problema ta.

– Nu sunt îngrijorată în privința lui. Pot să am grijă de mine însămi și nu sunt proastă. Am destule de făcut ca să mă țină ocupată aici, în sala de confecții, în sala de sport, când nu intervin la un incendiu.

Cu gesturi meticuloase, îndepărtă o crenguță, marcă o mică tăietură de doi centimetri și jumătate pentru a fi reparată, înainte de a coborî partea de sus a cupolei parașutei pentru a examina părțile mai înalte.

– Noaptea trecută, Brakeman le-a scăpat printre degete polițiștilor după ce și-a împins camioneta dintr-un capăt în celălalt al curții din spate, a tăiat o gaură în gard și a traversat împingând mașina o altă curte până a ajuns la drum. Și-a luat cu el toate cele necesare pentru a putea trăi în sălbăticie. Asta îmi arată că nici el nu e prost.

– Deci nu e prost. Bravo lui.

– Dar lasă arme, *de două ori*, astfel încât să fie găsite ușor. O armă automată înregistrată oficial pe numele lui, o carabină cu numele lui gravat pe ea. Asta e al naibii de stupid.

– Ai ajuns din nou să crezi că nu a făcut nimic din toate astea.

– Am ajuns din nou acolo. Aș prefera să nu fie așa fiindcă, în varianta asta, nu avem nimic. Nu știm cine

sau de ce. Nu știm cu adevărat. Pe de altă parte, mă gândesc și că e puțin probabil să mai tragă cineva în tine sau în cineva de la bază. Puțin probabil nu e suficient, dar e o ușurare.

–Fiindcă ar fi stupid ca altcineva să tragă în mine când Brakeman e fugar, iar polițiștii știu ce arme are cu el.

Nu, nu era proastă, își aminti singură, dar fusese prea furioasă pentru a gândi limpede. Gull, se părea, nu avea aceeași problemă.

–Dar dacă nu e el vinovatul, Gull, de ce-ar face cineva eforturi atât de mari să-i însceneze asta?

–Fiindcă Brakeman e un ticălos? Fiindcă e plauzibil? Fiindcă acel cineva vrea să-l vadă pus la pământ? Poate toate trei. Dar ideea e că trebuie să fii isteață – iar tu ești –, dar nu e cazul să te agiți prea tare cu asta.

Ea aprobă din cap, inspectă suspantele parașutei, apoi fantele de aeraj.

–Nu mă agitam. Sunt doar furioasă.

–Atunci subconștientul tău se agită.

–În regulă, în regulă.

Își continuă inspecția și marcă un șir de cusături desfăcute.

Gull o așteptă până prinse eticheta de inspecție.

–Cred că ar trebui să-l sun pe tata. Veștile vor ajunge și la el și va fi îngrijorat.

–Am vorbit cu el înainte să vin aici. Am discutat despre asta.

–A trecut pe-aici? De ce n-a...

–L-am sunat.

Rowan se întoarse rapid spre el.

–Ce-ai făcut? Ce te-a apucat să-l suni pe tata ca să discuți asta înainte ca eu...

–Așa se formează legăturile între bărbați. N-ai să înțelegi niciodată. Consider că femeile sunt la fel de capabile ca bărbații, merită salarii egale – și că într-o bună zi,

care ar trebui să vină mai devreme sau mai târziu, femeia potrivită ar putea și ar trebui să se afle în fruntea lumii libere. Dar ele nu pot înțelege ritualurile de apropiere dintre bărbați, tot așa cum nici bărbații nu pot înțelege de ce marea majoritate a femeilor sunt obsedate de pantofi și de alte tipuri de încălțăminte.

–Eu nu sunt obsedată de pantofi, deci nu încerca să transformi discuția într-o problemă culturală sau... sau de sex.

–Ai trei perechi de bocanci pentru sărituri. Două sunt suficiente. Ai patru perechi de pantofi sport. Din nou, două ar fi de-ajuns.

–Port cea de-a treia pereche de bocanci pentru sărituri ca să se înmoaie și ca să nu mă jeneze când o să arunc prima pereche. Și am patru perechi de pantofi sport fiindcă... Încerci să-mi distragi atenția de la ceea ce contează.

–Da, dar nu am terminat. Ai și ghete de drumeție – două perechi, trei perechi de sandale și trei perechi de pantofi cu toc foarte sexy. Iar asta doar la bază. Dumnezeu știe ce mai ai în dulapul de acasă.

–Mi-ai numărat pantofii? Și zici că eu sunt obsedată.

–Am pur și simplu un simț al observației bine dezvoltat. Lucas vrea să îl suni când apuci. Să-i lași un SMS sau un mesaj vocal dacă e în aer, și va trece pe-aici diseară să te vadă. Îi place să știe că îți păzesc spatele. Și tu l-ai păzi pe-al meu, nu? o întrebă, înainte ca Rowan să apuce să sară la el.

Iar ea oftă.

–Da. Mă înfrângi cu raționamentul tău și cu diatriba ta legată de pantofi. De care *nu* sunt obsedată.

–Ai totodată și o duzină de perechi de cercei, fără să porți vreuna dintre ele în mod obișnuit. Dar putem discuta despre asta altă dată.

–O, pleacă de-aici. Du-te să studiezi ceva.

– Ai putea să-mi dai o lecție de asamblare. Vreau să mă pregătesc să obțin diploma.

– Poate. Întoarce-te peste o oră și vom...

Când sună sirena, Rowan se dădu în spate.

– Presupun că nu. Trec în biroul de Operațiuni.

– Te conduc până acolo. Poftim.

Îi întinse șapca și ochelarii de soare, apoi și le puse pe ale lui, în vreme ce ea se încruntă spre ele.

– Ce-i asta?

– O deghizare. Îi rânji. Dobie vrea să le porți. Hai să facem cum vrea, altfel s-ar putea să ne comande mustăți false și nasuri de clovn de pe internet.

Rowan își dădu ochii peste cap, dar își puse șapca și ochelarii.

– Și ce, asta ne face să arătăm ca doi gemeni? Unde ți-s țâțele?

– Le porți tu și dă-mi voie să-ți spun că arată spectaculos.

– Nu te pot contrazice. Însă toată lumea ar trebui să înceteze să-și mai facă griji pentru mine și să își vadă de treburile lor.

Până la patru după-amiaza, Rowan ajunse să sară la un incendiu, făcându-și treaba ei.

capitolul 23

Iulie a fost o lună de foc. Fierbinte și uscată, vegetația se lăsa cuprinsă de flăcări, aprinse de un fulger, print-un gest de neglijență, de o scânteie rătăcită luată pe sus de o pală de vânt.

Timp de optsprezece zile și nopți neîntrerupte trupa de parașutiști Zulie sări și se luptă cu flăcările. În Montana, Idaho, Colorado, California, cele două state Dakota, New Mexico. Trupurile lor slăbiră, învățară să trăiască în durere, extenuare, cu răni, luptându-se în canioane, pe creste, în păduri.

Războiul neîntrerupt nu prea le lăsă timp să se gândească la ceea ce exista în afara focului. Eforturile polițiștilor de a-l găsi pe Leo Brakeman, întinse pe o perioadă ce se apropia deja de trei săptămâni, contau prea puțin când dușmanul scuipa proiectile de foc de mărimea unor ghiulele sau se revărsa pe aripile vânturilor turbulente peste barierele create atât de greu.

Alături de echipa ei, Rowan urcă în fugă muntele Blackmore, ca un batalion ce ataca iadul. Lângă ea, un alt copac fu cuprins de vâlvătaie, scuipând tăciuni ca o ploaie de confetti în flăcări. Doborâră copacii aprinși din mers și tăiară cu fierăstrăul și securea crengile aflate aproape de pământ pe care focul s-ar fi putut cățăra ca niște șerpi.

„Nu putem să-l lăsăm să urce", își spuse Rowan, în vreme ce tăiau și săpau. „Nu putem să-l lăsăm să-și formeze capul."

„Nu putem să-l lăsăm să câștige."

Prin urmare, urcară luptând pe muntele cuprins de flăcări, cu sudoarea prelingându-se în șiroaie sărate în aerul

încins. Când Gull urcă pe front până la poziția ei, Rowan își dădu jos bandana și-și turnă apă pe gâtlejul dureros.

–Frontul rezistă. Arătă cu degetul mare peste umăr. Au reușit să treacă de el câteva focuri secundare, dar le-am stins. Gibbons o să mai lase câțiva oameni acolo, ca să mai caute focuri, și pe restul îi va trimite la tine.

–Bună treabă.

Mai luă o înghițitură de apă, cercetând și numărând tricourile și căștile galbene ce se vedeau prin fum. În stânga lumea strălucea într-un portocaliu sinistru, și ocazional câte o limbă de foc lumina un chip asprit și epuizat, scoțându-l în evidență.

În clipa aceea simți că-i iubește, că-i iubește pe toți cu o fervoare aproape religioasă. Fiecare chip și trup, își spuse, fiecare bășică și arsură.

Privirea i se lumină când poposi asupra lui Gull.

–Cea mai bună profesie din lume.

–Dacă nu te deranjează să rabzi de foame, să transpiri și să înghiți fum.

Rânjind, Rowan ridică pe umăr securea Pulaski.

–Pe cine-ar deranja asta? Ia-o înainte. Noi încă pregătim frontul aici, așa că...

Se întrerupse și îl prinse de braț.

Țâșnise din zidul portocaliu, biciuit de vânt. Conul de flăcări se învolbură și dansă, ridicându-se în spirală în aer până la treizeci de metri. În doar câteva secunde, țipând ca o cobe, distruse complet doi copaci.

–Tornadă de foc. *Fugi!* Arătă spre partea din față a frontului, în vreme ce vântul tornadei îi aruncă în față fierbințeala de cuptor. Luă stația radio și, privind rotirea coloanei de flăcări, strigă echipajului: Urcați, urcați! *Mișcați-vă* fundurile. Gibbons, tornadă de foc pe flancul drept. Stați *departe!*

Vârtejul se îndreptă mugind spre front, o masă de lumină aurie învolburată, pe cât de frumoasă pe-atât

de înspăimântătoare, scuipând flăcări și aruncând în aer resturi aprinse. Aerul explodă sub urletul lui, sub fierbințeala sufocantă. Îl văzu pe Matt căzând, îl văzu pe Gull ridicându-l și susținându-i greutatea. Fără a scăpa din priviri tornada de foc, Rowan se mișcă, proptindu-și umărul sub celălalt braț al lui Matt.

–E doar glezna. Sunt bine.

–Mișcă-te! Mișcă-te!

Focul șerpui spre ei, unduindu-se. Nu aveau să reușească nicidecum să fugă din calea lui, își spuse ea, nu cu Matt care se împiedica și șchiopăta între ei. Prin spatele lui Matt, mâna lui Gull o prinse de cot și, înțelegând, ea făcu același lucru.

Asta era. Chiar în timp ce gândi acest lucru, continuă să înainteze spre creastă. Nu aveau timp să apeleze la echipamentul de urgență, să se adăpostească.

–Acolo!

Gull o smuci, cu Matt între ei, spre dreapta, și încă un prețios metru și jumătate. O împinse mai întâi pe ea sub stânca imensă, apoi pe Matt, înainte de a se târî și el dedesubt, în spatele lor.

Pietrele explodară, căzând pe pământ ca o ploaie de gloanțe. Prin fumul negru ca smoala, Rowan văzu un copac aprins prăbușindu-se și vărsând un potop de flăcări și scântei.

–Respiră adânc și superficial, Matt. Îl prinse de mână, strângându-l puternic. Ca într-un atac cu bombe incendiare.

–Asta a simțit și Jim? Lacrimile și sudoarea i se rostogoliră pe față. Asta a simțit?

–Scurt și superficial, repetă ea. Prin bandană, exact ca într-o tranșee.

Timp de o clipă, apoi încă una, căldura ajunse la o asemenea intensitate nebună încât Rowan se întrebă dacă

aveau să se aprindă și ei pur și simplu, ca un copac. Își eliberă cealaltă mână, o găsi pe cea a lui Gull și o prinse.

Apoi vântul urlător tăcu.

–Se mai răcorește. Suntem bine. Suntem bine? repetă Rowan, într-o întrebare acum.

–Ce vezi? o întrebă Gull.

–Fumul începe să se subțieze puțin. Avem o grămadă de focuri secundare. Doar atât, fără zid, fără tornadă. Se întoarse cât de mult putu. Treci în spatele meu, Matt, ca să pot să văd. Se aplecă lângă Gull și scoase prudent capul pentru a privi afară și în sus. Nu a format coroană, nu a făcut zidul să se răspândească. A lăsat doar focuri secundare. Iisuse, Gull, iese fum din jacheta ta. O bătu cu ambele mâini, în vreme ce el se chinui să o scoată. Ești ars? îl întrebă ea. Te-a atins?

–Nu cred. Se dădu în spate târându-se pe coate. Pământul e încă fierbinte. Aveți grijă.

Rowan se târî afară și puse mâna pe stația radio. Îl auzi pe Gibbons strigându-i numele.

–Sunt Ro, Gull, Matt. Suntem bine. Suntem în siguranță. E toată lumea în regulă? E toată lumea acolo?

–Acum da. Ușurarea îi inundă vocea. Unde dracu' sunteți?

Rowan se ridică în picioare și cercetă din priviri zona pentru a-i da cele mai bune coordonate posibile.

–Matt s-a accidentat la gleznă. Eu și Gull ne putem ocupa de focurile astea mici, dar am abandonat cea mai mare parte a echipamentului când am fugit, așa că... Nu mai contează, spuse, când auzi strigătele și văzu bluzele galbene prin fum. Vine încoace cavaleria.

Dobie se apropie în fugă, urmat imediat de Trigger.

–Dumnezeule, de ce nu ne provocați tuturor un atac de cord și să terminăm o dată treaba? Îl prinse pe Gull și îl bătu pe spate. Tu ce dracu' ai pățit?

– Am dansat puțin cu diavolul. Ar fi bine să stingem focurile astea mici până nu ne trezim că suntem nevoiți să fugim din nou.

Trigger se lăsă pe vine lângă Matt și îi întinse o cască arsă și făcută zob.

– Ți-am găsit găleata pentru creier, șmechere. Ești un mare norocos. Strânse capul lui Matt la pieptul lui, în semn de ușurare și afecțiune. Ești un ticălos norocos. Ia-ți un suvenir.

Puse casca lângă Matt înainte de a porni în grabă să-l ajute pe Dobie să stingă focurile secundare.

– Hai să vedem ce-i cu glezna ta.

Rowan îngenunche să-i dezlege șiretul de la gheată.

– Am crezut că s-a terminat cu noi. Eu aș fi fost terminat dacă nu mă aduceați tu și Gull până aici. Mi-ați salvat viața. Ați fi putut să vi le pierdeți pe ale voastre încercând să mă salvați.

Rowan îi palpă blând glezna umflată.

– Suntem trupa Zulie. Dacă unul dintre noi cade, îl ridicăm. Nu cred că e ruptă. Doar luxată suficient de grav cât să-ți aducă o scurtă vacanță. Ridică privirea, îi zâmbi și începu să-l bandajeze. Norocosule.

În pofida protestelor sale, Matt fu evacuat pe motive medicale, în vreme ce restul echipei forță focul să dea înapoi, reușind într-un final să-l stingă la primele ore ale dimineții. Pentru curățenie mai fu nevoie de încă o zi întreagă de săpat, tasat, udat.

– Te-ai oferit voluntar să rămâi și să confirmi că incendiul a fost stins complet, îi spuse Rowan lui Gull.

– Trebuie să renunț să mă mai tot ofer voluntar.

– Cu mine. Restul își strâng lucrurile și pleacă.

– Nu-i un aranjament tocmai rău.

– Avem pachete de mâncare gata pregătită și un izvor de munte cu apă rece în care zâna berilor a strecurat un bax de șase beri.

– Și oamenii pretind că ea nu există.

– Ce știu ei? Am vrut să-l văd stins, până la capăt, și să iau o pauză, cred. Deci ești de-acord?

– Tu ce crezi?

– Atunci hai să facem o plimbare, să începem o verificare înainte să apună soarele.

Străbătură zona arsă în pas lejer, căutând urme de fum și focuri înăbușite.

– Am vrut să aștept până s-a terminat – de tot – înainte să aduc vorba de asta, începu Rowan. Nu cred că am fi supraviețuit acolo, în fața tornadei de foc. Dacă n-ai fi observat stânca aia, dacă n-ai fi reacționat rapid, am fi sfârșit toți precum casca de-acum faimoasă a lui Matt.

– Nu intenționez să te pierd. Oricum, dacă ai fi fost pe partea mea, ai fi văzut stânca.

– Sper că da. A fost superb, spuse după o clipă, cuprinsă de respect. Poate e o nebunie să spun asta, să gândesc asta despre ceva ce își dorește foarte mult să te omoare, dar a fost superb. Coloana acea de foc ce se răsucea părea desprinsă dintr-o altă lume. Oarecum cred că așa și e.

– După ce vezi una, lucrurile se schimbă, fiindcă știi că n-o poți înfrânge. Fugi și te ascunzi și te rogi și, dacă ajungi să supraviețuiești, o vreme toate rahaturile din viața reală nu mai fac nici cât o ceapă degerată.

– O vreme. Cred că de-asta am vrut să rămân, să mai stau aici puțin. Ne așteaptă o grămadă de rahaturi acolo. Leo Brakeman e încă acolo. Nu e o tornadă de foc, dar încă e acolo. Oftă zgomotos. De fiecare dată când suntem solicitați mă întreb dacă o să mai dăm peste vreun cadavru. Al lui sau al altcuiva. Fiindcă e acolo, undeva. Și dacă nu a fost el cel care a stârnit toate aceste incendii, cel care a făcut-o – oricine-ar fi – e acolo undeva și el.

– Au trecut trei săptămâni. E mult timp.

– Dar nu pare că a trecut și s-a terminat.

–Nu. Nu pare că a trecut și s-a terminat.

–Astea sunt rahaturile care ne așteaptă, zise Rowan. Arătă cu mâna într-o direcție. De ce nu o iei tu pe acolo și eu pe aici? Vom străbate o suprafață mai mare, apoi ne vom reîntâlni la tabără. Se uită la ceas. Să zicem la șase și jumătate.

–La timp pentru a servi cocktailuri și aperitive.

Rowan ajunse înaintea lui înapoi în luminișul de lângă pârâul învolburat. Locul de campare, care fusese cu o seară în urmă un stup de albine foarte obosite și foarte morocănoase, era cufundat acum într-o pace ca de biserică și strălucea în razele soarelui ce apunea. Rowan își puse echipamentul grămadă, apoi verifică dozele de bere și de Cola pe care L.B. i le parașutase la cererea ei.

Prefera să bea așa ceva, își dădu seama, în acel loc îndepărtat din munți, decât o sticlă din cea mai fină șampanie în cel mai elegant restaurant din Montana.

De oriunde.

Se întoarse să-și ia rucsacul cu efecte personale și sticluțele de săpun lichid și șampon.

Singură în lumina soarelui, își scoase ghetele, ciorapii, se dezbrăcă de toate hainele de lucru murdare. Pârâul abia dacă îi ajungea până la genunchi, dar fluxul rapid de apă rece îi oferea senzații divine. Se așeză în apă, lăsând-o să curgă învolburată peste pielea ei, și ridică privirea spre copacii înalți și cerul nesfârșit.

Se spălă pe îndelete, așa cum ar fi făcut o altă femeie într-o baie fierbinte, parfumată și înspumată, savurând răcoarea, senzația de curat, felul în care apa îndepărta rapid clăbucii de săpun.

Trăgându-și picioarele la piept, își încolăci brațele în jurul lor, își sprijini obrazul pe genunchi și închise ochii.

Îi deschise din nou când o umbră căzu asupra ei și îi zâmbi leneș lui Gull. Până când văzu aparatul foto.

–Sper că nu mi-ai făcut poză astfel. Oare voi fi nevoită să-ți stric jucăria aia?

–E pentru colecția mea personală. Ești un vis, Rowan. Zeița pârâului. Cum e apa?

–Rece.

Gull, urmându-i exemplul, își scoase ghetele.

–Mi-ar prinde bine o răcoreală.

–Ai întârziat. Trebuie să fie aproape șapte.

–Am ocolit puțin.

–Ai găsit focuri secundare noi?

–Nu, e totul în regulă. Dar am găsit astea.

Ridică o sticlă de apă în care erau flori de pădure.

–Știi că n-ai voie să culegi flori aici.

Dar nu se putu abține să nu zâmbească.

–Dacă tot le-am văzut, m-am gândit că muntele se poate lipsi de câteva. Da, e destul de al naibii de rece, spuse, intrând în apă. E o senzație grozavă.

Rowan scoase sticla de apă pe care o îndesase între pietre și i-o aruncă.

–Servește-te. Mă simt de parcă am fi singurii doi oameni din lume. N-aș vrea să fim singurii doi oameni din lume pentru prea mult timp – cine s-ar ocupa de gătit? –, dar e plăcut deocamdată.

–Am auzit păsări în zona arsă. Se întorc deja, măcar ca să vadă ce naiba s-a întâmplat. Iar în partea de pădure salvată, în celălalt capăt al poieniței de unde am cules florile, am văzut o turmă de elani. S-ar putea ca noi să fim singurii oameni de aici, dar viața merge mai departe.

–O să mă îmbrac înainte să îngheț.

Se ridică în picioare, cu apa scurgându-i-se pe corp și soarele licărind pe ea, transformând picăturile în diamante minuscule.

–Uau, spuse Gull.

–Pentru asta, și pentru sticla de flori de pădure, cred că ți-ai câștigat o bere. Ieși, tremurând acum, frecându-și

pielea pentru a o încălzi și a o usca. La cină avem spaghete cu sos de carne, prăjitură cu fructe, biscuiți, brânză topită și cozonac.

–În momentul de față aș putea să mănânc carton și tot aș fi fericit, deci asta sună minunat.

–Pregătesc focul de tabără, îi spuse ea îmbrăcându-se. Iar tu adu berea când ieși din apă. Cred că băuturile noastre fine și aperitivele vor consta din... Rahat.

–Aia nu vreau să mănânc, nici măcar acum.

–Nu te mișca. Sau mișcă-te – *foarte* rapid.

–De ce?

–Viața merge mai departe, inclusiv ursul ăla cu fundul mare de pe celălalt mal.

–O, la dracu'.

Gull se întoarse încet și privi ursul care înainta greoi spre pârâu.

–S-ar putea ca asta să fie o îndeplinire a fanteziei tale, dar cred că ar trebui să ieși din apă.

–Rahat. Aruncă ceva în el, sugeră Gull rămânând ascuns, croindu-și drum discret prin apă.

–Cu ce să arunc, cu înjurături? Rahat, rahat, se uită spre noi.

–Adu una dintre securile Pulaski. Al naibii să fiu dacă o să sfârșesc mâncat de un urs când sunt în pielea goală.

–Sunt sigură că e o experiență mai plăcută dacă ești îmbrăcat. N-o să ne mănânce. Urșii mănâncă fructe și pești. Ieși din apă ca să nu creadă că ești un pește foarte mare.

Gull ieși și rămase în picioare cu apa picurând de pe el, privind ursul care îl privea la rândul lui.

–Retrage-te. Încet. Probabil îi arde doar să se joace cu noi, dar, fă-o, pentru orice eventualitate.

Chiar în clipa în care Rowan se aplecă după echipament, ursul le întoarse spatele. Se ghemui, își făcu nevoile, apoi se întoarse greoi de unde venise.

–Ei bine, cred că asta ne-a arătat ce crede despre noi. Copleșită, Rowan se așează pe pământ, cutremurându-se de râs. Un bărbat adevărat l-ar urmări, l-ar face să plătească pentru insultă – ca să-ți pot îngriji rănile apoi.

–Mare păcat că te-ai pricopsit cu mine. Gull își trecu ambele mâini prin părul din care încă picura apa. Hristoase, cât de tare îmi doresc berea aia.

În ceea ce-l privea pe Gull, pastele la cutie și berea servite lângă un foc de tabără care trosnea, în îndepărtata sălbăticie a muntelui, erau o cină la fel de romantică precum cea servită la lumina lumânărilor și cu vin fin în pahare de cristal. Și era cu mult mai distractivă decât activitățile tradiționale asociate unui astfel de eveniment.

Rowan se relaxase pentru prima dată după câteva săptămâni, își spuse el, savurând rezultul unei munci bine făcute și solitudinea naturii pe care o salvaseră.

–Familia ta obișnuiește să facă excursii cu cortul? îl întrebă ea.

–Nu prea. Mătușa mea e mai degrabă genul care își dorește room-service. Eu mai mergeam cu niște amici. O luam în sus pe coastă – făceam excursii cu mașina, știi? Alegeam un loc. Eu mi-am dorit dintotdeauna să mă îndrept spre est, să o iau pe Appalachian Trail, dar între munca asta și sala de jocuri încă n-am apucat s-o fac.

–Ar fi o excursie bună. Noi am stat în general în Montana ca să ne relaxăm. Sunt atât de multe aici, oricum. Tatăl meu se organiza astfel încât să primească două zile libere consecutive în fiecare vară și mă ducea. Nu știam niciodată când avea să primească acele zile libere, deci totul era întotdeauna foarte spontan.

–Cu atât mai grozav, comentă Gull, iar Rowan îi întoarse un zâmbet radios.

–Chiar așa era. Nu m-am gândit decât după ce m-am alăturat unității că excursiile în cort în sălbăticie

nu ar fi fost poate prima lui alegere pentru a-și petrece zile-le libere. Îmi imaginez că i-ar fi prins bine opțiunea de room-service.

–Copiii sunt prioritari, nu? Codul universal al părinților.

–Cred că așa ar trebui să fie. Mă gândeam la Dolly și la tatăl ei, mai devreme, și la felul în care se certau. Oare relația lor defectuoasă a făcut-o să fie așa cum era sau felul ei de-a fi a provocat o rupere a relației?

–Rareori lucrurile sunt complet albe sau complet negre.

–Mai degrabă un amestec, consimți Rowan. Câte puțin din fiecare. Nu te întrebi ce anume a făcut-o să se orienteze spre Latterly? Există destui bărbați necăsătoriți cu care s-ar fi putut cupla. Iar el era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât ea și nu tocmai arătos.

–Poate era o fiară în pat.

–Da, mâța blândă și așa mai departe, dar trebuie să ajungi în pat ca să afli asta. Un bărbat căsătorit și cu trei copii. Un om al lui Dumnezeu. Dacă într-adevăr intenționa să-l atragă într-o căsătorie nu s-a gândit cum ar fi fost viața ei? Soție de preot și mamă vitregă pentru trei copii? Ar fi urât o astfel de viață.

–Se prea poate să fi vrut doar să demonstreze ceva. Un om al Domnului, căsătorit, tată a trei copii. Iar ea își spune că ar putea pune mâna pe el dacă ar vrea.

–Nu înțeleg acel gen de gândire, declară Rowan. Pentru o aventură de o noapte, îmi imaginez că ar merge. Îți arde de tăvăleală, cauți un tip talentat într-un bar, alegi unul dintr-o turmă și-l prinzi în lat ca să-ți faci pofta. Nu înțeleg cum poți să distrugi o familie doar pentru a-ți mai trece unul pe răboj.

–Fiindcă tu gândești ca tine. Gull deschise ultimele două beri. Chestia cu bărbatul mai în vârstă. Probabil el ar fi mai tentat să-i facă pe plac și ar fi foarte recunoscător

că o femeie de vârsta ei și care arată ca ea își dorește să se culce cu el. E un motiv destul de bun de infatuare pentru ambele părți.

Rowan încuviință din cap.

–Să știi că ai dreptate. Un tip puțin plictisit de căsnicia lui, o mamă tânără și singură care are nevoie de cineva. E într-adevăr o rețetă. Desigur, din câte știm noi, se poate ca Latterly să fi fost ca un câine în călduri, tăvălindu-se cu jumătate dintre femeile din congregația lui, iar Dolly era doar cea mai recentă.

–Dacă e așa polițiștii vor afla, dacă n-au făcut-o deja. Sexul nu rămâne niciodată neobservat.

–Poate vor fi terminat toată povestea asta până când ne întoarcem noi. Rupse o bucată de cozonac. Nimeni nu vorbește despre asta prea mult, dar toată lumea se gândește. L.B. în special, fiindcă el trebuie să se gândească la toată lumea, să-i evalueze pe toți, să-și facă griji pentru toți.

–Da, are multe pe cap. Are o capacitate incredibilă de a jongla cu toate.

–În primul meu sezon, îl aveam pe Bootstrap. Era un tip OK, lucrurile decurgeau destul de calm, dar se simțea, chiar și un boboc putea simți asta, că mintea îi era deja pe jumătate concentrată asupra pensionării. Avea o cabană în statul Washington și acolo își dorea să fie. Toată lumea știa că era ultimul lui sezon. Păstra distanța, dacă înțelegi ce vreau să spun, în special față de boboci.

Gull aprobă din cap și gustă din cozonac – adevărată delicatesă.

–Nu voia să se apropie. Nu voia să se mai lege personal de alți oameni.

–Cred că asta a contribuit considerabil la atitudinea lui. Apoi L.B. a preluat conducerea. Știi cum e el. El e șeful, dar e totodată unul dintre noi. Toți știu că dacă simt

nevoia să critice sau să se văicărească sau să se descarce, pot merge la el.

–Să bem pentru L.B.

–Ba bine că nu. Își aplecă puțin capul când ciocniră dozele de bere. Îmi place să fac sex cu tine.

Ochii de felină străluciră în lumina focului.

–E o concluzie neașteptată pe care pot s-o susțin.

–Serios. Mi-am dat seama că sezonul s-a terminat pe jumătate și n-am avut niciodată unul ca ăsta. Crime, incendieri premeditate, iadul pe pământ, iar eu fac sex cu regularitate.

–Să sperăm că ultimul element e singurul care se va regăsi și în cea de-a doua jumătate.

–Clar. Ideea e, Gulliver, că, deși îmi place mult să fac sex cu tine, sunt conștientă și de faptul că dacă am înceta să mai facem sex...

–Mușcă-ți limba.

–Dacă am înceta, continuă ea râzând, oricum mi-ar plăcea să stau în jurul focului cu tine și să discut vrute și nevrute.

–La fel și eu. Atâta că eu vreau sexul.

–Comod pentru amândoi. Ceea ce face totul și mai bine, cu mult peste sexul obișnuit, e că nu-ți dorești în secret să te afli altundeva. Să fii mai puțin prins de muncă, mai tentat să porți lenjerie sofisticată.

Gull scoase un trabuc și îl aprinse. Apoi suflă un fuior lung de fum.

–Îmi place lenjeria sofisticată. Doar ca să știi.

–Nu te deranjează faptul că am participat la pregătirea ta și că aș putea fi la un moment dat în situația de a-ți da ordine la un incendiu.

Luă trabucul când Gull i-l oferi, savurând gustul înțepător.

–Fiindcă știi cine ești, iar asta contează. Nu pot să te joc pe degete, iar ăsta e un alt lucru care contează. Și mai

e ceva ce n-am crezut că ar conta, fiindcă nu s-a întâmplat niciodată. Dar contează când se combină cu restul. Când e în amestec, cum ziceam mai devreme. Îmi aduci flori într-o sticlă.

–Mă gândesc la tine, răspunse el simplu.

Rowan trase din nou din trabuc, lăsându-și timp ca emoțiile să se calmeze, apoi i-l dădu înapoi lui Gull.

–Știu, și ăsta e un alt element nou sezonul acesta. Și mai e unul. Cred că ideea e, Gull, că și eu am început să țin la tine.

El se întinse s-o prindă de mână.

–Știu. Dar e plăcut să te aud spunând-o.

–Deșteptule care le știi pe toate. Încă ținându-l de mână, își lăsă capul pe spate, privind cerul împânzit de stele. Ar fi frumos să stăm aici câteva zile. Fără griji, fără întrebări.

–Ne vom întoarce după ce se încheie sezonul.

Ea nu putea privi atât de departe în viitor. Luna viitoare, își spuse, anul viitor? La fel de îndepărtate ca stelele. La fel de neclare ca fumul. Era întotdeauna mai bine, după părerea ei, să se concentreze pe momentul prezent.

Spre dimineață, Gull alunecă într-un vis în care înota sub o cascadă. Se aruncă adânc în cristalul albastru al lacului în care razele de soare poleiau cu dungi scânteietoare fundul aurit. Deasupra lui apa cădea peste apă într-un ropot constant, surd, în vreme ce Rowan, cu pielea ca de aur și strălucitoare ca nisipul, cu ochii la fel de curați și reci ca lacul, înotă spre el.

Brațele li se împletiră, gurile li se întâlniră, iar pulsul lui începu să bată în același ritm cu ropotul apei.

Întins lângă ea, cu mâna mângâindu-i leneș șoldul, Gull își spuse că încă mai visa. Se ridică spre suprafață, în vis, și se trezi, dar apa își continuă ropotul.

Sunetul răsuna cu ecou în spațiul restrâns al cortului când deschise ochii. Zâmbind în întuneric, o scutură ușor pe Rowan.

–Hei, auzi asta?

–Ce? Tonul ei, adormit și iritat, se asortă ghiontului pe care i-l dădu în replică. Ce e? repetă ea mai lucidă. E ursul? S-a întors?

–Nu. Ascultă.

–Nu vreau să... E ploaie. Îl împinse cu mai multă forță, luptându-se să se ridice. Plouă! Se târî spre ieșirea din cort, deschise clapa de la intrare. O, da, scumpule! Ploaie, ploaie, nu pleca. *Auzi* asta?

–Da, dar sunt puțin distras de priveliște în momentul de față.

Îi surprinse o licărire în ochi, când Rowan aruncă o privire peste umăr și rânji. Apoi ieși din cort și lăsă să-i scape un strigăt de bucurie lung și sălbatic.

„Ce naiba", își spuse el, și ieși după ea.

Rowan își aruncă brațele în aer, ridicând fața spre cer.

–Asta nu-i furtună sau o aversă scurtă de ploaie. Asta e o ploaie serioasă, după cum îi spune bunicul meu. Și cam era naibii cazul.

Își aruncă pumnii în aer, legănându-și șoldurile și dansă.

–Să te văd, Gulliver! Dansează! Dansează pentru a-l onora pe zeul ploii!

Iar Gull dansă cu ea, gol, în obscuritatea ploioasă a zorilor, apoi o trase înapoi în cort pentru a-l onora pe zeul ploilor după metoda lui.

Ploaia constantă, torențială, udă pământul însetat și îi udă și pe ei cât își strânseră lucrurile. Rowan își păstră în permanență veselia.

–Poate e un semn, spuse ea în vreme ce ploaia li se scurgea de pe cozoroacele pelerinelor. Poate e unul dintre

acele momente de cotitură și înseamnă că ceea ce era mai rău din tot rahatul a trecut deja.

Gull își spuse că erau așteptări cam mari pentru o singură ploaie bună într-o vară secetoasă – dar nu contesta niciodată speranța.

capitolul 24

Rowan refuză să se lase descurajată de vestea că Leo Brakeman încă nu fusese prins și alese în schimb să vadă partea plină a paharului, în viziunea lui Gull: faptul că nu mai existaseră incendieri premeditate sau crime asociate în aproape o lună.

Poate că polițiștii nu aveau să-l prindă niciodată, nu aveau să rezolve niciodată acele infracțiuni. Acest lucru nu schimba, și nici nu avea să schimbe, viața ei.

În vreme ce ea și Gull își strânseseră lucrurile pentru a se întoarce, o echipă de douăsprezece persoane intervenise la un incendiu în Shoshon, astfel că ajunseră înapoi pe lista de sărituri de îndată ce sosiră la bază.

Aceea era viața ei, își spuse ea în timp ce își despachetă și reorganiză echipamentul. Antrenamente, pregătire, acțiune, apoi te spălai pentru a lua totul de la capăt.

În plus, când analiza imaginea de ansamblu, nu se putea plânge. Sezonul se apropia de luna august, iar ea nu suferise accidentări, reușise să-și păstreze o greutate optimă, care să-i permită să lupte, slăbind doar vreo patru kilograme și jumătate, și reușise să justifice încrederea lui L.B. în ea dovedindu-se un șef de brigadă demn de încredere pe frontul incendiului. Cel mai important era faptul că reușise să contribuie și ea la salvarea a nenumărați acri de vegetație sălbatică.

Faptul că fusese în stare să realizeze atâtea lucruri și să construiască ceea ce, trebuia să recunoască, devenise o adevărat relație, era motiv de bucurie, nu de pesimism.

Decise așadar să sărbătorească oferindu-și ceva dulce și păcătos de la popotă.

O găsi pe Marg afară, recoltând ierburi aromatice în aerul răcoros și umed.

–Am adus ploaia cu noi, îi spuse Rowan. Ne-a urmărit până aici. Nu s-a oprit până nu am zburat peste Missoula.

–E prima dată în câteva săptămâni când n-am fost nevoită să ud grădina. Dar pământul a absorbit imediat toată apa. Vom avea nevoie de mai multă. Ne-a adus și nenorocitii de țânțari.

Marg pocni unul în timp ce ridică de jos coșul. Se stropi pe mâini cu puțină soluție de protecție împotriva insectelor, făcută personal în casă, se dădu pe față cu ea, iar aerul se îndulci cu mireasmă de eucalipt și busuiocul-cerbilor.

–Cred că vii după mâncare.

–Orice conține mult zahăr.

–Te pot rezolva eu. Marg își aplecă într-o parte capul. Arăți destul de bine pentru o femeie care s-a plimbat câteva ore prin ploaie.

–Mă simt destul de bine și cred că ăsta e motivul.

–Iar asta n-are nici o legătură cu un anumit parașutist arătos cu ochi verzi?

–Ei bine, s-a plimbat cu mine. Nu a stricat deloc.

–E o mică sursă de bucurie pentru mine. Ajunsă înăuntru, Marg puse coșul cu ierburi pe blatul de lucru. Să urmăresc poveștile de dragoste. A ta, a tatălui tău.

–Nu știu dacă e... A tatălui meu?

–Am dat peste Lucas și prietena lui la focurile de artificii, apoi i-am întâlnit din nou, acum câteva zile, la pepinieră. Ea îl ajuta să aleagă câteva plante.

–Plante? Te referi la tatăl meu? Lucas „grădinarul neîndemânatic" Tripp?

–Chiar el. În timp ce vorbea, Marg tăie o felie uriașă de prăjitură Pădurea Neagră. Ella îl ajută să amenajeze un strat de flori. Unul mic pentru început. Era interesat și de copaci.

–Copaci? Vrei să spui... Rowan desenă un arc cu degetele arătătoare. Ei haide. Talentele de grădinar ale tatălui meu încep și se termină cu tunsul peluzei.

–Lucrurile se mai schimbă. Așează prăjitura și un pahar înalt de lapte în fața lui Rowan. Așa și trebuie, altfel toți am rămâne exact unde suntem. Mă bucur să-l văd luminându-se de entuziasm pentru ceva ce nu are legătură cu parașute sau motoare. Ar trebui să fii fericită pentru asta, Rowan, mai ales că, în prezent, pe-aici au început să fie din ce în ce mai puține motive de bucurie.

–Pur și simplu nu știu, asta-i tot. De ce nu e în regulă să rămâi exact unde ești dacă ești într-un loc bun?

–Chiar și un loc bun cade pradă rutinei, mai ales dacă te afli acolo singur. Scumpo, singur și însingurat sunt cuvinte cu aceeași rădăcină. Mănâncă-ți prăjitura.

–Nu înțeleg cum ar putea tatăl meu să se simtă însingurat. Se întâmplă mereu atâtea lucruri în viața lui. Are atât de mulți prieteni.

–Și nimeni alături când stinge luminile – până de curând. Dacă nu îți dai seama cât de mult mai fericit e de când a cunoscut-o pe Ella înseamnă că nu ești atentă.

Rowan scotoci în minte după un răspuns, apoi observă chipul lui Marg când aceasta se întoarse să spele ierburile în chiuvetă. Era evident că nu fusese atentă nici aici, își dădu seama, altfel ar fi remarcat tristețea.

–Ce s-a întâmplat, Marg?

–O, doar vremuri grele. Mai grele pentru unii. Știu că probabil nu te-ar deranja dacă Leo Brakeman nu ar mai apărea sau n-ar mai da nici un semn vreodată. Și nu te învinovățesc deloc pentru asta. Dar o termină psihic pe Irene.

–Dacă Leo se întoarce, sau dacă îl găsește poliția, probabil va fi închis. Nu știu dacă asta e mai bine pentru ea.

–E întotdeauna mai bine să știi. Între timp, a fost nevoită să-și mai ia un loc de muncă, fiindcă salariul

de la școală nu e suficient să-i acopere cheltuielile. Mai ales că a ipotecat casa pentru cauțiunea lui. Și, cum lucrează atât de mult, nu se poate ocupa de copil.

–Dar familia ei n-o poate ajuta să iasă la liman?

–Nu suficient, cred. E vorba de bani, dar e vorba și de timp, de energie, de motivație. Ultima dată când am văzut-o părea epuizată, devenise un schelet. E gata să se dea bătută, și nu știu cât va mai reuși să reziste.

–Îmi pare rău, Marg. Sincer. Am putea organiza o cheta. Presupun că n-ar fi decât o soluție temporară, dar copilul e al lui Jim. Toată lumea ar face tot ceea ce poate.

–Sincer, Ro, nu cred că ar accepta asta. Pe lângă toate celelalte, femeia e măcinată de rușine până în străfundul sufletului. Ceea ce au făcut soțul și fiica ei aici o apasă. Nu cred că ar putea accepta bani din partea noastră. O cunosc pe Irene de când eram copii și aproape că nu mă putea privi în ochi. Asta îmi sfâșie sufletul.

Rowan se ridică, mai tăie o felie de prăjitură, mai mică, și turnă o cană cu lapte.

–Stai jos. Mănâncă niște prăjitură. Vom rezolva problema, adăugă. Întotdeauna există o cale de a rezolva o problemă dacă insiști suficient de mult.

–Așa sper, dar nu știu cât timp va mai putea rezista Irene.

Când Ella se întoarse la parter, Irene era tot așezată pe canapea, cu umerii gârboviți și privirea abătută. Deliberat, Ella își întipări un zâmbet relaxat pe față.

–A adormit. Jur că e cel mai dulce bebeluș, Irene. Atât de veselă și de luminoasă.

Nu menționă timpul pe care îl petrecuse împăturind hainele murdare și punându-le deoparte în coșul de lângă pătuț sau dezordinea pe care o remarcase în casa de obicei curată a lui Irene.

–Mă face să-mi doresc mai mulți nepoți, continuă Ella cu o veselie hotărâtă. Merg să ne fac niște ceai.

–Bucătăria e un dezastru. Nici nu știu dacă am măcar ceai. Nu am mai ajuns pe la magazin.

–Mă duc să văd.

Vasele stăteau vraf în chiuveta micii bucătării pe care Ella o găsise întotdeauna atât de confortabilă și de încântătoare. Dulapurile aproape goale și frigiderul în care bătea vântul aveau nevoie evidentă de o refacere a proviziilor.

Asta, cel puțin, era ceva ce putea face.

Găsi o cutie cu plicuri de ceai, apoi puse ceainicul pe foc. Când începu să umple mașina de spălat vase, Irene intră târându-și picioarele:

–Sunt prea obosită să mă rușinez de starea propriei mele bucătării sau că te văd spălându-mi vasele.

–Nu ai de ce să te rușinezi și ar fi o insultă pentru prietenia noastră dacă ai face-o.

–Înainte eram mândră de casa mea, dar acum nu mai e cu adevărat casa mea. Aparține băncii. E doar un loc în care locuiesc, până nu voi mai sta aici.

–Nu spune așa ceva. Ai să treci cu bine prin asta. Ești doar epuizată. De ce nu mă lași să iau eu copilul o zi sau două, să-ți oferi șansa de a-ți trage sufletul? Știi că mi-ar plăcea foarte mult. Apoi am putea sta la o discuție și, dacă mi-ai da voie, am putea analiza situația ta financiară, să vedem dacă nu există ceva...

Se întrerupse când se întoarse și văzu lacrimile rostogolindu-se pe obrajii lui Irene.

–Oh, îmi pare rău. Îmi pare rău.

Abandonând vasele, străbătu în grabă bucătăria și o cuprinse pe Irene în brațe.

–Nu pot s-o fac, Ella. Pur și simplu nu pot. Nu mai am energie să lupt. Nu mai am motivație.

–Ești doar atât de obosită.

–Așa e. Sunt obosită. Copilului îi ies dinții, și când se agită noaptea rămân întinsă și-mi doresc să înceteze pur și simplu. Să tacă doar, să-mi lase un strop de răgaz. O dau oricui e dispus s-o ia pentru câteva ore, cât lucrez, și chiar cu munca suplimentară pe care o fac nu voi reuși să achit ratele la casă dacă nu renunț la altceva.

–Dă-mi voie să te ajut.

–La ce să mă ajuți? Să-mi plătesc facturile, să-mi cresc nepoata, să-mi păstrez casa? Nici măcar cuvintele aspre nu aveau vlagă. Pentru cât timp, Ella? Până se întoarce Leo, dacă se întoarce? Până iese din închisoare, dacă ajunge în închisoare?

–Să te ajut cu orice ai nevoie pentru a trece cu bine peste asta, Irene.

–Știu că ai cele mai bune intenții, dar nu mă văd trecând peste asta. Am vrut să-l cred. E soțul meu și am vrut să-l cred când mi-a spus că n-a făcut nimic din toate astea.

Neavând nimic de spus, Ella tăcu, în vreme ce Irene își plimbă privirea prin încăpere.

–Acum m-a lăsat aici, m-a lăsat singură, și când a plecat a luat de pe card banii de care am atâta nevoie. Ce să cred acum?

–Stai jos aici, la masă. Ceaiul e un nimic, dar tot e ceva.

Irene se așeză, privind pe fereastră curtea în care îi plăcuse cândva să își facă de lucru. Curtea pe care soțul ei o folosise pentru a fugi, pentru a o abandona.

–Știu ce spun oamenii, chiar dacă nu deschid gura să spună astfel de lucruri în prezența mea. Leo l-a ucis pe reverendul Latterly, iar dacă l-a ucis pe el probabil a ucis-o și pe Dolly. Carne din carnea lui și sânge din sângele lui.

–Oamenii spun și gândesc multe lucruri urâte, Irene.

Oasele feței lui Irene ieșeau în evidență sub pielea ei, ce îmbătrânise cu zece ani în decursul a doar două luni.

– Acum sunt una dintre ei. Poate nu sunt pregătită să o spun, dar o gândesc. Știu că el și Dolly obișnuiau să se certe, strigau unul la celălalt, își spuneau lucruri îngrozitoare. Cu toate astea... el a iubit-o. Știu asta. Își coborî privirea spre ceaiul pe care Ella îl puse în fața ei. Poate a iubit-o prea mult. Poate mai mult decât am iubit-o eu. De aceea îl dureau mai tare lucrurile pe care le făcea și le spunea ea. Îl dureau mai tare pe el decât pe mine. Dragostea se poate transforma, nu? Se poate transforma în ceva întunecat într-o clipă.

– La întrebările astea nu știu răspunsurile. Dar știu că nu le poți găsi în disperare. Cred că cel mai bun lucru pentru tine acum ar fi să te concentrezi asupra copilului și asupra ta, să faci tot posibilul pentru a crea cea mai bună viață pentru amândouă, până obții acele răspunsuri.

– Asta și fac. Am sunat-o pe doamna Brayner azi-dimineață, înainte de a merge la serviciu. Cealaltă bunică a lui Shiloh. Ea și soțul ei vor veni cu mașina din Nebraska și o vor lua pe Shiloh cu ei.

– O, Irene.

– Așa e cel mai bine pentru ea. Își șterse o lacrimă. Copila aceea minunată merită o viață mai bună decât îi pot oferi eu în prezent. Ea e cea nevinovată în toată povestea asta, singura dintre noi care chiar e. Merită o viață mai bună decât una în care s-o las cu prieteni și vecini aproape toată ziua, în care abia reușesc să am grijă de ea și când sunt aici. În care nu sunt sigură că-i pot oferi un acoperiș deasupra capului, cu atât mai puțin să-i cumpăr haine sau să plătesc medicul pediatru.

Vocea i se sparse și ridică ceașca de ceai, sorbind puțin din el.

– M-am rugat pentru asta și m-am sfătuit cu reverendul Meece. E bun la suflet, Ella, așa cum mi-ai spus.

– El și biserica lui te-ar putea ajuta, începu Ella, dar Irene clătină din cap.

–Știu în adâncul sufletului că nu-i pot oferi lui Shiloh o viață bună după cum stau lucrurile acum și nu pot s-o țin la mine știind că are o familie care poate s-o facă. Nu pot s-o țin lângă mine întrebându-mă dacă bunicul ei e motivul pentru care nu are mamă.

Ella se întinse peste masă și o prinse de mâini pe Irene.

–Știu că nu e o decizie pe care s-o fi luat ușor. Știu cât de mult o iubești, cu adevărat, pe copila aceea. Aș putea face ceva pentru tine? Orice?

–Nu ai spus că a fost o decizie greșită, sau egoistă, sau o dovadă de slăbiciune. Asta mă ajută. Inspiră adânc, mai bău puțin ceai. Cred că sunt oameni buni. Iar ea a spus – Kate, o cheamă Kate – că vor rămâne în Missoula câteva zile ca Shiloh să apuce să se obișnuiască și cu ei. Și că vom face eforturi împreună ca să rămânem toți prezenți în viața lui Shiloh. Eu... le-am zis că pot lua toate lucrurile bebelușului, pătuțul ei și toate cele, dar ea a răspuns că nu, nu voiam să păstrez pătuțul? Să-l păstrez ca, după ce stabileam cum să facem ca Shiloh să vină în vizită, să fie totul pregătit pentru ea?

Ella strânse mai tare mâinile lui Irene când câteva lacrimi picurară în ceaiul acesteia.

–Chiar par a fi oameni buni, nu-i așa?

–Cred că așa sunt. Am ajuns la concluzia că așa sunt. Însă tot simt că mai moare o părticică din mine. Nu știu cât a mai rămas.

Conversația cu Marg puse în mișcare rotițele lui Rowan. Sosise clipa, decise ea, să poarte o discuție serioasă cu tatăl ei. Fiindcă voia ca acea discuție să se desfășoare altundeva decât la bază, se îndreptă spre biroul lui L.B.

Îl văzu pe Matt ieșind.

–Bună. E acolo?

–Da, tocmai i-am cerut câteva zile libere la sfârșitul săptămânii. Chipul i se lăți într-un rânjet cum rar mai văzuse la el după accidentul lui Jim. Vin părinții mei.

–Asta e grozav. Vor putea să te vadă și pe tine și pe copilul lui Jim.

–Chiar mai mult. O iau pe Shiloh acasă cu ei.

–Au obținut custodia? Ce repede s-au mișcat. Nu credeam că se rezolvă atât de rapid.

–Nu și-au luat un avocat. Se gândeau să o facă, poate, dar nu și-au luat încă unul. Doamna Brakeman a sunat-o pe mama azi-dimineață și i-a spus că avea nevoie – că își dorea – să o ia ei pe Shiloh o perioadă.

–Oh. Nu destul, și totuși prea mult, își spuse Rowan și simți un ghimpe de compasiune. Asta e grozav pentru familia ta, Matt. Sincer. Cred că e îngrozitor de greu pentru doamna Brakeman.

–Da, și îmi pare rău pentru ea. E o femeie bună. Cred că a dovedit-o făcând asta, gândindu-se la binele lui Shiloh. Își vor petrece câteva zile aici, știi, ca toată lumea să apuce să se obișnuiască și toate alea. M-am gândit că i-aș putea ajuta. Shiloh mă cunoaște, așa că asta ar trebui să ușureze situația. E ca și cum i-aș ține locul lui Jim.

–Cred că așa e. E o situație grea, pentru toată lumea.

–După fuga lui Brakeman? Lumina de pe chipul lui se reduse, transformându-se în întuneric. E un laș. Nu merită să-și mai vadă vreodată nepoata, după părerea mea. Doamna Brakeman probabil își va pierde casa din cauza lui.

–Nu mi se pare corect, consimți Rowan, ca o singură persoană să piardă atât de mult.

–Ar putea să se mute în Nebraska dacă ar vrea și să fie mai aproape de Shiloh. Asta ar trebui să facă și sper că așa va fi. Nu văd cum ar mai putea fi ceva pentru ea aici, acum, oricum. Ar trebui să plece și să se mute în Nebraska,

iar așa copilul ar avea ambele bunici. În fine, trebuie să-mi sun părinții, să le spun că am primit zilele libere.

Tragedia unei familii era motiv de sărbătoare pentru o alta, își spuse Rowan, în vreme ce Matt se îndepărta în grabă. Lumea putea fi un loc foarte aspru. Bătu o dată în ușa lui L.B. și băgă capul în birou.

–Mai ai un minut pentru cineva care vrea zile libere?

–Iisuse, poate ar trebui doar să suflăm și să ne pișăm peste următorul incendiu.

–O strategie nouă interesantă, dar eu îmi doresc doar câteva ore.

–Când?

–Aproximativ acum. Voiam să dau de tatăl meu.

–Brusc toată lumea își dorește reuniuni de familie. Apoi ridică din umeri. O noapte liberă e în regulă. Se înregistrează fum în Payette și sus în Alaska. Regiunea Denali e asediată de fulgere fără ploaie. Și în parcul Yellowstone au început să cadă fulgere. Te poți aștepta să sari mâine la vreun incendiu.

–Voi fi pregătită. Dădu să iasă înainte ca L.B. să se răzgândească, apoi ezită. Cred că Matt ți-a spus de ce vrea zilele libere.

–Da. L.B. se frecă la ochi. E greu să știi ce să mai crezi. Cred că așa e cel mai bine, dacă e să ținem cont de toate, dar cu siguranță pare un gest crud, ca și cum i-ai da un pumn în față unei femei care a încasat deja câteva lovituri zdravene în stomac.

–Tot nu se știe nimic despre Leo?

–Nimic, din câte știu eu. Nenorocitul. Mă scârbește că a fost în stare să facă toate astea. Am fost la vânătoare cu ticălosul ăla, la un moment dat chiar m-am dus într-o excursie în Canada cu el și cu alți câțiva tipi.

–Le-ai spus polițiștilor toate locurile unde știai că îi place să meargă?

–Toate, fără excepție, și nu simt nici urmă de vină. Nenorocitul, repetă el cu patos. Irene e o femeie cumsecade. Nu merită asta. Ar fi bine să pleci cât lucrurile încă stau bine. Dacă suntem sunați din Alaska, ne punem în mișcare la noapte.

–Am plecat deja.

Ieșind, Rowan scoase telefonul și alese să trimită un mesaj, sperând că astfel avea să-i fie imposibil să mai dea înapoi din fața planurilor ei.

Am câteva ore la dispoziție. Ne vedem acasă. Gătesc! Chiar vreau să discut cu tine.

Acum fu nevoită să spere că avea în casă ceva ce să poată găti. Se opri pe la apartamentul ei de la bază, își luă cheile, apoi trecu pragul ușii deschise a apartamentului lui Gull.

–Mi-am luat câteva ore libere ca să pot merge să-l vizitez pe tata.

Gull își puse laptopul deoparte.

–Bine.

–Sunt câteva lucruri pe care vreau să le lămuresc cu el. Între patru ochi. Își scuturâ cheile de la mașină. Avem situații potențial periculoase în Yellowstone, mai la sud în Wyoming, mai la nord în Alaska. S-ar putea să decolăm înainte de ivirea zorilor. Nu voi lipsi prea mult.

–Și aștepți să vezi dacă mă voi plânge că pleci de la bază fără mine?

–Poate mă întrebam dacă ai face-o.

–Nu e genul meu. Dar ca să știi, nu m-ar deranja să iau cina cu tine și tatăl tău la un moment dat, eventual când se mai liniștesc lucrurile.

–Am reținut. Ne vedem când mă întorc. Își scutură din nou cheile. Hei, tocmai mi-am amintit, mașina mea nu prea mai are benzină. Pot eventual s-o împrumut pe-a ta?

– Știi unde sunt pompele de benzină ale bazei.

– Trebuia să încerc.

Avea să-l convingă s-o lase s-o conducă înainte să se sfârșească sezonul, își promise în gând, îndreptându-se spre mult mai puțin atrăgătorul ei Dodge. Trebuia doar să pună la punct planul de atac potrivit.

În clipa în care mașina ieși din perimetrul bazei, Rowan simți ceva schimbându-se în ea. Oricât de mult și-ar fi iubit munca, simți o fărâmă de ușurare când intră pe drumul larg. Singură, departe de presiune, de intensitate, de drame, chiar și de interacțiuni.

Poate, pentru moment, își dădu ea seama, în special departe de interacțiuni. Scurt răgaz pentru a reface legătura cu Rowan, ca apoi Rowan să poată reface legătura cu tatăl ei.

Își dădea seama de aspectul contradictoriu al sentimentului. Dacă L.B. ar fi insistat să-și ia timp liber, dacă ar fi retras-o de pe lista de sărituri, s-ar fi luptat cu el până în pânzele albe. Faptul că ceruse o pauză foarte scurtă era mai mult un dar pe care și-l oferea ea însăși, și unul la care ea putea să aleagă și ambalajul, și conținutul.

Poate că asta semăna destul de mult și cu excursiile cu cortul pe care tatăl ei reușise întotdeauna să le organizeze în timpul sezonului – această seară petrecută împreună, în care ea avea să pregătească cina în casa pe care o împărțeau jumătate din an. Doar ei doi, o masă cu ceva bun de mâncare, acompaniată de o conversație plăcută.

Se întâmplaseră prea multe, prea multe lucruri se tot învârteau în mintea ei. Atât de multe dintre evenimentele acelei veri se întorseseră asupra ei, făcând-o să se gândească la mama ei și la toate acele resentimente. Se scuturase de cele mai multe dintre ele, dar mai rămânea un strat subțire și lipicios de care nu reușise să se curețe.

Îi plăcea să creadă că acel strat contribuia la a o face mai rezistentă și mai puternică – și credea acest lucru –,

dar începuse să se întrebe dacă nu cumva se solidificase formând un scut.

Se folosea oare de el ca pretext, ca scuză? Dacă într-adevăr făcea asta, era un lucru deștept sau doar prostesc?

Era ceva la care să se gândească în acest scurt răstimp de singurătate, apoi din nou în compania singurei persoane din lume care o cunoștea pe deplin și o iubea oricum.

Când opri în fața casei, o clădire albă simplă, cu două etaje și o verandă largă acoperită – verandă pe care tatăl ei o construise cu ajutorul ei când avea paisprezece ani – rămase în mașină și o privi îndelung.

Peluza înclinată purta urmele verii secetoase, chiar și în peticele umbrite de arțarul mare și bătrân din colțul de est.

Dar veranda respectivă era mărginită, de ambele părți ale treptelor scunde, de o zonă cu flori ce se înălțau dintr-o pătură maro-închis de strat protector. De stâlpii ce flancau veranda erau agățate de cârlige decorative coșuri din care se revărsa un amestec de flori roșii și albe și lujeri verzi de plante cățărătoare.

–Mă uit la ea, spuse cu voce tare coborând din mașină, dar tot nu-mi vine să cred.

Își aminti verile din copilăria ei, când bunica ei se ocupa de flori și chiar amenajase o mică grădină de legume în spatele casei. Cum blestemase căprioarele și iepurii care mâncau întreaga recoltă, în fiecare sezon, fără excepție.

Își aminti și că tatăl ei avea un adevărat talent să ucidă chiar și cele mai rezistente plante de interior. Iar acum plantase el ceva – Rowan nu știa ce erau nici jumătate dintre toate acele flori, dar răzoarele străluceau de nuanțe aprinse, bogate, de roșu intens, violet și câteva accente de alb.

Rowan fu nevoită să admită că adăugau o notă plăcută, după cum fu nevoită să recunoască și că amenajarea plină

de creativitate nu fusese opera minții deloc înclinate spre grădinărit a „Omului-de-Fier" Tripp.

Medită asupra acestor aspecte în vreme ce intră în casă.

Și aici diferențele îi săriră în ochi.

Flori? De când ținea tatăl ei flori în casă? Și lumânări – coloane groase și albe, ce miroseau discret a vanilie când se aplecă să le adulmece. În plus, își cumpărase un covor nou în sufragerie, cu un model din blocuri de culoare vii, care se întindea peste o podea ce fusese recent ceruită. Și arăta destul de bine, fu nevoită să recunoască, dar totuși...

Cu mâinile pe șolduri făcu o tură prin sufragerie până rămase efectiv cu gura căscată. Pe vechea măsuță de cafea se afla un evantai de reviste lucioase. Reviste de amenajări interioare și de grădinărit; de când începuse tatăl ei să...

Era o întrebare stupidă, recunoscu. De la Ella.

Ușor prudentă, cu gândul la ceea ce ar mai putea descoperi, porni spre bucătărie și în drum băgă capul în biroul tatălui ei. Jaluzele de bambus în nuanțe vioaie luaseră locul draperiilor bej.

Draperii urâte, își aminti.

Dar baia fu o adevărată revelație. Pe chiuvetă nu se mai afla un săpun lichid fără nume, iar de pe raft dispăruseră prosoapele tăbăcite. În schimb, un dozator de săpun din crom, lucios și elegant, îi turnă în mână un strop de lichid cu parfum de lămâie. Uluită, se spălă, apoi își șterse mâinile pe unul dintre prosoapele bleumarin moi împăturite pe raft lângă prosoape de față de culoarea coacăzelor.

Lucas adăugase un bol de pot-pourri – *pot-pourri!* – și o imagine înrămată reprezentând o poieniță de munte pe un perete proaspăt zugrăvit ce se asorta cu prosoapele de față.

Tatăl ei avea pereți de culoarea coacăzelor în sala de baie. Rowan își spuse că era posibil să nu reușească să se obișnuiască niciodată cu acest lucru.

Uluită, își continuă drumul spre bucătărie și se opri clipind surprinsă.

Curat și eficient fuseseră dintotdeauna cuvintele de ordine în familia Tripp. Se pare că „sofisticat" se adăugase la această listă de când fusese ea ultima dată în acea încăpere.

Pe o tavă ovală lungă, probabil din bambus din câte își dădea ea seama, pe care nu o mai văzuse vreodată, erau diverse fructe proaspete. Ierburi aromate creșteau în mici ghivece roșii de argilă pe pervazul de deasupra chiuvetei. Un suport de fier pentru vinuri – unul plin, remarcă ea – era montat în partea de sus a frigiderului. Lucas înlocuise pernele uzate de pe taburetele mesei pentru micul dejun, iar Rowan era destul de convinsă că revistele lucioase din sufragerie ar fi numit acea nuanță „dovleac".

În colțul de luat masa, erau pregătite două suporturi protectoare – din bambus și ele – lângă șervete rulate și prinse cu un inel. Dacă asta n-ar fi fost îndeajuns, vasul cu margarete albe și lumânările așezate în tăviță de chihlimbar puneau, cu siguranță, capac la toate.

Se gândi să meargă la etaj, dar decise că avea nevoie de o băutură mai întâi și de puțin timp pentru a absorbi șocurile încasate deja. Puțin timp, cam un an, poate, își spuse Rowan deschizând frigiderul.

În regulă, se găsea bere, cel puțin acest lucru rămăsese constant. Dar ce naiba, dacă Lucas oricum deschisese o sticlă de vin alb, astupată cu un dop elegant, avea să bea din acela.

Sorbi din el, nevoită să-i aprecieze calitatea, în vreme ce explora rezervele de alimente.

Se simți mai în largul ei și mai puțin ca un intrus când se apucă de treabă, punând la marinat niște piept de pui și curățând cartofi. Poate clătină din cap când observă pe fereastra bucătăriei scaunele de terasă. Lucas obișnuia

să le vopsească din doi în doi ani, dar niciodată până atunci nu le vopsise în roșu aprins.

Pe când îl auzi intrând, cina sfârâia deja în tigaia cea mare. Umplu un al doilea pahar de vin.

Cel puțin, el arăta neschimbat.

–Miroase bine. O prinse în brațe, strângând-o cu forță. Cea mai frumoasă surpriză de azi.

–Am avut și eu câteva surprize. Ți-am turnat asta. Îi oferi cel de-al doilea pahar. Având în vedere că ești pasionat de vin acum.

El râânji, ciocnind cu ea.

–E destul de bun. Avem timp să stăm afară o vreme?

–Da. Ar fi plăcut. Ai fost ocupat pe-aci, comentă ea în vreme ce ieșiră pe terasă.

–Am aranjat câte ceva. Ce părere ai?

–E plin de culoare.

–Am ieșit puțin din zona mea familiară.

Se așeză pe unul dintre scaunele viu colorate de pe terasă și oftă fericit.

–Tată, ai plantat flori. Ai ieșit enorm de mult din zona ta familiară.

–Și încă nu le-am omorât. Sistem de irigare automată.

–Poftim?

–Am instalat un sistem de irigare automată. Le protejează de deshidratare.

Vin, sisteme de irigare automată, pereți de culoarea coacăzelor. Cine era tipul acela?

Dar când el o privi, când își puse mâinile peste ale ei, ea îl văzu. Îl recunoscu.

–Ce te preocupă, scumpo?

–Multe. O grămadă.

–Descarcă-te.

Rowan se supuse:

–Simt că nu pot prelua controlul asupra lucrurilor, sau nu le pot ține sub control. Azi-dimineață credeam

că așa e, apoi au început din nou să-mi alunece printre degete. Am iar vise despre Jim, dar acum sunt mai rele. Dat fiind tot ceea ce s-a întâmplat sezonul ăsta, cum aș putea da uitării acel episod? Tot ceea ce a făcut Dolly, apoi ceea ce i s-a întâmplat ei. Mai pune-l la socoteală și pe tatăl ei cel nebun. Și chestia e că, dacă a făcut într-adevăr ceea ce se spune că ar fi făcut, dacă i-a ucis pe ea și pe preot, dacă el a aprins focurile – și probabil că așa a fost – de ce sunt mai furioasă și mai dezgustată de faptul că a fugit și și-a lăsat soția în ghearele unei sorți nemiloase? Și știu și răspunsul, spuse ea, ridicându-se din nou în picioare. Știu răspunsul și *asta* mă înfurie. Faptul că mama ne-a abandonat nu îmi definește viața. Sunt al naibii de sigură că nu vreau să mă definească pe mine. Sunt prea deșteaptă pentru asta, ce naiba!

–Întotdeauna ai fost, răspunse Lucas când Rowan se întoarse spre el.

–Sunt încurcată cu Gull, așa că nu sunt sigură că gândesc limpede. Serios, la ce poate duce asta? Și de ce îmi bat capul cu așa ceva fiindcă de ce mi-aș dori să ducă la ceva? Iar tu, tu plantezi flori și bei vin și ai pot-pourri.

Lucas nu se putu abține să nu zâmbească.

–Miroase mai frumos decât aparatele alea de băgat în priză.

–Conține tot felul de bobițe și de floricele. Și, în timp ce toate astea mă zăpăcesc complet, mama lui Dolly oferă copilul soților Brayner fiindcă ea nu se poate descurca singură cu toate. Probabil așa e cel mai bine, probabil așa trebuie procedat, dar situația mă enervează și mă întristează, ceea ce are darul de a mă înfuria din nou fiindcă *știu* că îmi proiectez emoțiile și *știu* că situația acelui copil nu e aceeași ca cea în care am fost eu. S-ar putea să trebuiască să intervin la un incendiu în Alaska mâine, iar eu îmi bat capul cu perne de culoarea dovleacului, cu un copil pe care nu l-am văzut niciodată și cu un tip care sugerează

că ar vrea să fie cu mine și după încheierea sezonului. Cum naiba s-a întâmplat asta?

Lucas dădu din cap încet și sorbi din vin.

–Sunt multe pentru tine. Să vedem dacă putem să le dăm de capăt rațional. Nu-mi place să aud că ai din nou coșmarurile alea, dar nu pot spune că sunt surprins. Presiunea oricărui sezon își spune cuvântul asupra ta, iar ăsta n-a fost un sezon obișnuit. Probabil că nu ești singura care are vise complicate.

–Nu m-am gândit la asta.

–Ai discutat cu L.B.?

–Nu pe subiectul ăsta. Nu ajută pe nimeni dacă îmi adaug stresul meu la al lui. De-asta mi-l descarc pe tine.

–Îți pot spune ceea ce am discutat înainte, după ce s-a întâmplat. Toți ne asumăm riscurile și ne antrenăm corpul și mintea pentru a le minimaliza. Când un parașutist suferă o rătăcire de moment, uneori are noroc. Alteori, nu. Jim nu a avut noroc, iar asta e o tragedie. E o lovitură grea pentru familia lui și, la fel ca rudele de sânge, echipa de la bază e familia lui.

–Nu am mai pierdut pe nimeni până acum. Ea nu se pune, spuse Rowan, referindu-se la mama ei. Nu e același lucru.

–Știu. Vrei să-l salvezi, să te întorci la săritura aceea și să-l salvezi. Și nu poți, scumpo. Cred că după ce îți vei convinge, în sfârșit, mintea în această privință visele vor înceta. Se ridică și își trecu un braț pe după umerii ei. Nu știu dacă vei reuși efectiv să ajungi la pace în mintea ta până nu se rezolvă povestea asta cu Leo. Te lovești de ea la tot pasul, deci te gândești la ea. Dolly a încercat să dea vina pe tine pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Jim și se pare că faptul că l-a anunțat că e gravidă chiar înaintea unei sărituri a contribuit la acea rătăcire de moment. Apoi Leo te-a atacat în legătură cu Jim și cu Dolly – iar polițiștii cred că el e cel responsabil de uciderea ei. E timpul să-ți

folosești capul, Ro. O sărută pe creștet. Și nu-i mai lăsa pe oamenii care sunt în cea mai mare parte responsabili să arunce vina pe umerii tăi. Faptul că îți pare rău pentru Irene Brakeman e un sentiment uman. Poate tu și cu mine, noi doi avem tendința să fim ceva mai umani decât majoritatea în această privință. Ella s-a dus la ea acum, s-o ajute să treacă peste asta, și mă simt mai bine știind acest lucru.

–Cred că e bine că ea – doamna Brakeman – are pe cineva.

–Eu i-am avut pe bunicii tăi și m-au sprijinit destul de mult. Aveam prieteni, aveam munca mea. Și, cel mai important, te aveam pe tine. Când cineva te părăsește, lasă un loc gol în sufletul tău. Unii oameni reușesc să îl umple, cu bune și cu rele, și merg astfel mai departe. Alții îl lasă deschis, poate suficient de mult cât să se vindece, poate prea mult, zgândărind rana din când în când astfel încât să nu se vindece complet. Detest la fel de mult ca tine să recunosc asta, dar cred că noi ne-am încadrat în cea de-a doua categorie.

–Nici măcar nu mă gândesc la asta, în cea mai mare parte a timpului.

–Nici eu. În cea mai mare parte a timpului. Acum există tipul ăsta în viața ta, care ar fi și primul despre care mi-ai spus vreodată că ți-ar face probleme. Și asta mă face să mă întreb dacă nu cumva nutrești pentru el sentimente pe care ai reușit să le eviți până acum. Ești îndrăgostită de el?

–Cum ar putea cineva să răspundă la asta? întrebă ea. Cum ar putea cineva să-și dea seama? Tu ești îndrăgostit de această Ella?

–Da.

Uluită, Rowan făcu un pas în spate.

–Așa, pur și simplu? Poți pur și simplu să... puf, sunt îndrăgostit.

–Ea a umplut acel gol, scumpo. Nu știu cum să-ți explic. Nu m-am priceput niciodată să vorbesc despre astfel de lucruri și poate asta a fost greșeala mea cu tine. Dar ea a umplut un gol pe care nu l-am lăsat niciodată să se vindece complet, fiindcă dacă s-ar fi vindecat ar fi putut să apară altă rană. Dar prefer să-mi asum acel risc decât să nu o am pe ea. Mi-aș dori să ajungi s-o cunoști. E...

Ridică mâinile ca pentru a prinde ceva aflat doar o idee prea departe.

–E amuzantă și deșteaptă, și are un stil sincer, nu jignitor, de a spune ce are pe suflet. Poate să facă aproape orice. Ar trebui s-o vezi cum sare. Jur că e o plăcere să o privești. Ar putea concura cu Marg în bucătărie – și să nu repeți asta, altfel am să declar oficial că minți. Se pricepe la vinuri și la cărți, și la flori. Are propria trusă de scule și știe s-o folosească. Are niște copii minunați care au la rândul lor copii. Te ascultă când vorbești cu ea. E dispusă să încerce orice.

–Mă face să simt... Mă face să simt.

Asta era, înțelese Rowan. Dacă ar fi existat o imagine în dicționar pentru definiția cuvântului „îndrăgostit", ea ar fi reprodus chipul tatălui ei.

–Trebuie să pun cina pe masă. Se întoarse spre ușă, apoi din nou spre el și îl văzu privind-o, ușor întristat. Să înțeleg că, într-o oarecare măsură, îmi ceri binecuvântarea?

–Cred că da. Într-o oarecare măsură.

–Oricine te face atât de fericit – și care te-a convins să scapi de draperiile alea urâte din birou – are aprobarea mea. Poți să-mi spui mai multe despre ea cât mâncăm.

–Ro. Înseamnă pentru mine mai mult decât îți pot spune.

–Nu ai perniță în formă de inimă pe pat acum, nu?

–Nu. De ce?

–Fiindcă acolo voi trage linie. Mă pot adapta la orice altceva. A, și fără chestii din alea croșetate peste sulurile

de hârtie igienică. Alea sunt clar insuportabile pentru mine.

– Am să iau notițe.

– Bun, fiindcă probabil voi mai avea câteva pretenții.

Se îndreptă spre cuptor, încântată că chipul lui radia din nou de fericire.

capitolul 25

Simțindu-se într-o dispoziție sociabilă, Gull intră în sala comună aducându-și cartea. Astfel putea să se mai desprindă din poveste din când în când, să mai urmărească discuțiile, meciul de baseball de la televizor și desfășurarea partidei de pocher la care nu intenționa încă să participe.

Sau putea să lase totul să plutească la marginea minții lui ca zgomot de fond.

Gândindu-se că ar fi putut fi chemat să intervină la un incendiu în orice clipă, alese o bere de ghimbir și o pungă de chipsuri din care să se înfrupte preț de un capitol sau două.

–Ți-e teamă să nu-ți pierzi salariul? îi strigă Dobie de la masa de pocher.

–Sunt înspăimântat.

–Out? Scandalizat, Trigger se ridică greoi din fotoliu când arbitrul ceru repetarea loviturii. Out pe dracu'! Ai văzut asta? întrebă el.

Gull nu văzuse, dar dispoziția lui era și agreabilă și sociabilă.

–Ba bine că nu. Arbitrul ăla e un nenorocit.

–Ar trebui să cațe mai bine ochii, că tot nu face mare brânză cu ei. Unde ți-e nevasta în seara asta?

Amuzat, Gull dădu o pagină.

–M-a părăsit pentru un alt bărbat.

–Femeile. Sunt mai rele decât arbitrii. Nu poți trăi cu ele, nu le poți bate cu pietre.

–Hei! Janis aruncă două cărți pe masa de pocher. Doar fiindcă am țâțe nu înseamnă că nu te aud, amice.

–O, tu nu ești femeie. Ești parașutist.

– Sunt un parașutist cu țâțe.

– Dacă n-ai de gând să le pui la bătaie, îi spuse Cards, miza e de cinci dolari pentru tine.

– Valorează mult mai mult decât cinci dolari.

Atmosfera era mai plăcută decât un zgomot de fond, decise Gull, și probabil mai interesantă decât cartea lui.

În celălalt capăt al încăperii, Yangtree – cu o pungă de gheață pe genunchi – și Sudistul jucau o partidă de șah intensă, fără să scoată aproape nici un cuvânt. Cu setul de căști în urechi, Libby clătina din cap ca un metronom ascultând muzică la MP3-player în vreme ce rezolva o integramă.

O mulțime de activități sociabile, medită Gull. Circa jumătate dintre parașutiștii de la bază se strânseseră, unii în grupuri, alții singuri, destul de mulți întinși pe podea, și urmăreau concentrați înfruntarea dintre Cardinals și Phillies la televizor.

Toți erau în așteptare, decise el. Toată lumea știa că sirena putea suna din clipă în clipă, trimițându-i spre nord, est, sud, vest, unde aveau să fie legați în continuare de camaraderie, dar cu prea puțină relaxare. Nu ar fi avut timp să insulte arbitri sau să caute cuvântul ascuns la 32 orizontal. În loc să strângă potul, așa cum făcea acum Cards cu încântare, aveau să strângă tăciuni aprinși și cenușă.

Îl privi pe Trigger aruncându-și mâinile în aer triumfător când jucătorul marcă, îl văzu pe Yangtree luând nebunul Sudistului și pe Dobie aruncând noi fise pentru a crește miza, făcându-l pe Stovic să-și retragă mâna din joc cu un mormăit dezgustat.

– Cine știe un sinonim din nouă litere pentru plictiseală? întrebă Libby fără a se adresa cuiva anume.

– Televizor, îi oferi Trigger. Reclamele de la televizor ar trebui interzise.

– Am zis plictiseală, nu plictisitor. În plus, unele dintre ele sunt amuzante.

–Nu suficient de amuzante.

–Sastisire, îi spuse Gull.

–La naiba, știam asta.

–El îți găsește toate cuvintele alea de filoloage, comentă Dobie.

Gull doar zâmbi. În mod sigur, el nu simțea sastisire. O stare de mulțumire, își spuse el, îl descria cel mai bine în acel moment. Avea să fie gata de acțiune când era chemat, dar deocamdată era mulțumit să piardă vremea cu prietenii, ascultând discuțiile întâmplătoare și nimicurile în vreme ce își aștepta femeia să se întoarcă acasă.

Își găsise locul. Nu știa – nu sigur – când înțelesese pentru prima dată acel lucru. Poate se întâmplase prima dată când o văzuse pe Rowan. Poate la prima lui săritură. Poate în acea noapte la bar când se bătuse.

Poate când privise poienița cu flori de lupin sălbatic.

Nu conta când anume.

Îi plăcuse munca de pompier forestier și oamenii alături de care muncise. Sau cel puțin, majoritatea. Învățase să combine răbdarea, acțiunea și rezistența, învățase să iubească lupta – violența, brutalitatea, știința. Dar ceea ce descoperise aici ajungea mai în adâncul sufletului lui, iar în acea profunzime stârnise o iubire și o pasiune irezistibile.

Știu că avea să se lăfăiască în sala de recreere, ascultând discuțiile întâmplătoare și nimicurile, sezon după sezon, atâta timp cât avea să fie în stare.

Știu, își spuse el când intră Rowan, că avea s-o aștepte să se întoarcă acasă de fiecare dată când pleca.

–Ei, văd că oricine e primit în cluburile exclusiviste zilele astea. Se lăsă pe canapea lângă Gull și băgă o mână în punga de chipsuri. Cât e scorul?

–Strâns, îi spuse Trigger, unu la unu din cauza unui arbitru cu grave probleme de vedere. Prima echipă e la bătaie.

Rowan fură berea de ghimbir a lui Gull, găsind doza goală.

–Ce, așteptai să mă întorc ca să-ți mai aduc o porție?

–M-ai prins.

Rowan se ridică și luă o Cola.

–Ai să bei asta și o să-ți placă.

Luă mai întâi câteva guri, apoi i-o dădu lui.

–Mulțam. Și cum se mai simte nevasta mea?

–*Cum* mi-ai spus?

–El a spus-o.

Gull îl turnă pe Trigger fără urmă de remușcare.

–Ticălos texan slăbănog! Își plecă într-o parte capul pentru a citi coperta cărții pe care Gull o pusese deoparte. *Ethan Frome?* Dacă asta ai citit până acum, sunt surprinsă că nu te-am găsit în comă, cu balele revărsate pe bărbie.

Gull îi dădu înapoi sticla de Cola.

–M-am gândit că o să-mi placă mai mult acum că sunt mai în vârstă, mai înțelept și mai erudit. Dar e la fel de ucigător de plictisitoare ca atunci când aveam douăzeci de ani. Slavă Domnului că te-ai întors, altfel e posibil să fi ajuns paralizat de sastisire.

–Mai scutește-mă.

–E un cuvânt dintr-un joc de cuvinte încrucișate de mai devreme. Ce mai face tatăl tău?

–E îndrăgostit.

–De roșcata cea sexy.

Sprâncenele lui Rowan se încruntară.

–Mi-aș dori să nu-i mai tot spui roșcata cea sexy.

–Le spun așa cum le văd. Și cum e cu tine?

–A trebuit să trec de straturile cu flori pe care le-a plantat, de florile din vază, lumânări, pot-pourri în sala de baie...

–Sfinte Sisoe! Pot-pourri în sala de baie. Trebuie să alcătuim o brigadă cât de repede, să-l luăm pe sus. Poate fi deprogramat. Nu-ți pierde speranța.

Cum Gull își întinsese picioarele în poala ei, Rowan îl răsuci de degetul mare de la picior. Tare.

– Brusc, are atât de multă culoare în casa lui. Sau atât de multă Ella. Mi-am spus că era o sofisticare inutilă, că ea îi impusese acea sofisticare. Dar nu e așa. E vorba de stil, cu o notă de farmec. Ea a adus culoare în marea de bej și alb-gălbui și maro. Lucrurile astea îl fac fericit. Ea îl face fericit. A umplut golul pe care nu-l lăsa să se vindece – așa mi-a spus el. Și am înțeles ceva, că avea dreptate în ziua aceea când ne-am întâlnit cu ea în oraș. Ziua cu înghețata. Mi-a spus că, dacă l-aș obliga să aleagă între ea și mine, ea nu ar avea nici o șansă. Și dacă aș fi făcut asta aș fi ajuns să seamăn suficient de mult cu mama cât să-mi fie greață de mine însămi. Ori-ori, amice, nu poți să le ai pe amândouă.

– Dar tu nu ești așa.

– Nu. Nu sunt așa. Trebuie să mă obișnuiesc cu asta – cu ea; însă a trezit în el o lumină, așa că acum cred că am s-o susțin.

– Ești o tipă vitează, Suedezo.

– Dacă își bate joc de el, am să-i jupoi pielea de pe fund cu o lamă de ras tocită.

– Ce-i corect e corect.

– Și nu m-aș opri la asta. Trebuie să fac o plimbare ca să diger preparatele nu tocmai rele la tavă pe care le-am gătit, apoi mă retrag la culcare.

– Stai o clipă. Ai gătit?

– Am o întreagă duzină de aperitive în repertoriu. Patru dintre ele sunt variații ale rețetei clasice de sendviș cu cașcaval pane.

– O fațetă cu totul nouă a ta pe care s-o explorez cât ne plimbăm. Îmi vreau pantofii.

Gibbons intră chiar în clipa în care Gull aruncă volumul de Edith Wharton pe masă pentru oricine ar fi vrut să-l ia.

–Ar cam fi cazul să terminați partida de cărți. Toată lumea trebuie să fie în așteptare. Nu e oficial, dar se pare că vom trimite două ture la Fairbanks în noaptea asta, sau poate vom interveni direct la incendiu. L.B. pune la punct câteva detalii. Și se pare că Bighorn va avea nevoie de ceva ajutor de mâine încolo.

–Tocmai când începea să mi se întoarcă norocul, se plânse Dobie.

–Ghete noi pentru bebeluș, îi aminti Cards.

–Dacă mai strâng câteva poturi aș putea cumpăra ghete noi fără să înghit fum.

–Toți cei care sunt trecuți în prima și a doua tură, poate ar fi cazul să vă verificați echipamentul cât mai aveți timp, adăugă Gibbons.

–Nu am fost niciodată în Alaska, spuse Gull.

–E o experiență.

Rowan îi împinse picioarele din poala ei.

–Sunt întotdeauna tentat de ele.

Rowan îndesă mai multe batoane energizante în rucsacul cu efecte personale și, după o scurtă dezbatere, adăugă două doze de Cola. Prefera să care greutatea decât să se lipsească de ele. Se schimbă din ținuta relaxată pe care o purtase la tatăl ei și tocmai își închidea catarama când sună sirena.

Alături de ceilalți alergă spre sala de îmbarcare să se echipeze.

În clipa în care urcă în avion, își stabili teritoriul aranjându-și echipamentul și întinzându-se cu capul pe parașuta ei. Intenționa să doarmă pe parcursul zborului.

–Cum e?

Gull o înghionti cu vârful ghetei.

–Mare.

–Serios? Am auzit că e și rece și întunecată iarna. O fi adevărat?

Rowan se lăsă legănată de vibrația motoarelor în vreme ce se instalară și restul parașutiștilor:

–Lumină e din belșug în perioada asta a anului. Acolo nu copacii sunt o problemă atunci când sari. Ci apa. E multă apă și nu-i de dorit să ratezi ținta și să aterizezi în apă. E multă apă, mult pământ, munți. Nu prea sunt mulți oameni, ceea ce e un avantaj. Se foi, până își găsi o poziție mai confortabilă. Pompierii parașutiști din Alaska știu meserie. A fost secetă și acolo sezonul ăsta, deci probabil sunt destul de depășiți de situație și resimt deja acea epuizare de mijloc de sezon.

Deschise ochii și îl privi.

–E superb, adăugă. Zăpada care nu se topește niciodată de pe vârfurile acelea uriașe, lacurile și râurile, strălucirea soarelui de la miezul nopții. Au totodată țânțari cât pumnul și urși de mărimea unei camionete. Dar intervenția la incendiu e cam la fel. Ucide-l pe ticălos; rămâi în viață. Toată lumea se întoarce. Închise ochii. Fă-ți porția de somn. Vei avea nevoie de ea.

Rowan dormi neclintită; se trezi înțepenită. Și fu recunoscătoare că aterizară la Fairbanks, astfel încât echipajul apucă să se dezmorțească și să se alimenteze, iar șefii lor avură răgaz să pună la punct o strategie.

Cum incendiul se întindea pe aproape patru sute de acri, iar vântul îl înteția regulat, aveau nevoie să își asigure comunicații solide cu echipa din Alaska. Reuși să-și facă rost de un suc rece, păstrând cele două doze din rucsacul ei, înainte de a face o ultimă verificare a echipamentelor și a urca în avion.

–Ai avut dreptate, îi spuse Gull, în timp ce zburau spre sud-vest, îndepărtându-se de Fairbanks. E superb. Nu-i prea departe de miezul nopții, ora locală, și e lumină ca după-amiaza.

–Nu te lăsa vrăjit. Ai să-ți pierzi concentrarea. Și te va mânca de viu.

Gull fu nevoit să-și schimbe poziția pentru a putea privi pentru prima dată focul, și se dezechilibră când avionul dădu de turbulențe și începu să se zguduie.

– Doar un alt pântece de iad. Sunt concentrat, adăugă, când Rowan îi aruncă o privire aspră.

Văzu culmile albe ale muntelui printre valurile de fum. Pe Denali, muntele sacru, sălbăticia de pe versanții nordic și estic ardea intens.

Continuă să studieze zona, absorbind informațiile, în vreme ce Rowan se retrase în spate pentru a se sfătui cu Yangtree și Cards, care era pe post de observator aerian. Și alții se lipiră de geamuri, privind în jos incendiul pe care veniseră să-l stingă.

– O să încercăm să sărim într-un luminiș din pădurea de mesteacăn, pe versantul estic. Echipa din Alaska a folosit acel loc drept punct de aterizare la sărituri. Cards va arunca un șir de steguleț, să vadă cum zboară.

– Iisuse, ați văzut asta? întrebă cineva.

– Pare o explozie, spuse Gull.

– E la mare distanță spre vest de punctul de aterizare după sărituri. Păstrați-vă toți calmul, le strigă ea. Liniștiți-vă, liniștiți-vă. Păstrați-vă concentrarea.

– Păziți-vă echipamentele!

Cards deschise ușa.

Gull urmări steguleț zburând, ajustate după înclinarea și zgâlțâiala avionului. Vântul aduse înăuntru putoarea și aerul gros de fum, o mică degustare a ceea ce avea să urmeze.

Rowan trecu în cadrul ușii și îi aruncă un ultim rânjet. Se aruncă pe ușă, urmată câteva secunde mai târziu de Stovic.

Când îi veni rândul, Gull își calmă respirația, ascultându-l pe Cards în timp ce îi spunea despre curent. Își fixă luminișul în minte și, când simți mâna pe umăr, se aruncă în gol.

Superb. Putea gândi asta chiar biciuit de vânt. Culmile albe uluitoare, albastrul imposibil de intens în scânteieri și ondulări de apă, verdele puternic al verii și toate acestea într-un contrast viu cu nuanțele malefice de negru, roșu și portocaliu ale focului.

Parașuta i se deschise ca un balon, transformând căderea în alunecare, și ridică degetul mare spre Gibbons, partenerul lui de sărituri, în semn de confirmare.

Prinse o masă de aer puternic ce încercă să-l împingă spre sud și se luptă cu ea, croindu-și drum înapoi prin fumul ce îl învăluia. Curentul îl prinse din nou scuturându-l zdravăn, cu putere. Văzu din nou prin ceață acel albastru intens, de vis. Și își spuse, nici vorbă, pe toți dracii, nici vorbă să ajungă să aterizeze în apă după ce îl avertizase Rowan.

Trase de mânerele de ghidaj, văzu și își dădu seama că avea să rateze punctul de aterizare, își ajustă din nou poziția.

Zbură printre mesteceni, înjurând. Nu ateriză în apă, dar nici mult nu-i lipsi, căci avântul lui la aterizare aproape îl făcu să se rostogolească oricum până la apă.

Ușor iritat, își strânse parașuta în vreme ce Rowan și Yangtree se apropiară în fugă.

–Eram sigură că ai luat apă la bord.

–Am dat de un curent nasol.

–Și eu. Era cât pe ce să fiu sfâșiată. Bucură-te că nu ești ud și nu șchiopătezi.

–Mi-a rupt puțin voalura.

–Te cred. Apoi rânji cum rânjise și înainte de a sări în gol. Ce zbor!

După ce toți parașutiștii ajunseră la sol, Yangtree solicită o scurtă ședință cu Rowan și Gibbons, în vreme ce restul se ocupară de echipamentele parașutate.

–Au crezut că-l pot stăpâni, au intervenit cu patruzeci de parașutiști, iar în primele două zile părea că vor

reuși. Apoi focul s-a întors împotriva lor. Au fost o serie de explozii, câteva probleme cu echipamentele, câteva accidentări.

–Șirul obișnuit de nenorociri, sugeră Gibbons.

–Așa e. Eu voi ține legătura cu șeful de divizie din Alaska, cu tipii de la Biroul de Administrare Teritorială și cei de la Serviciul Forestier al Statelor Unite. Am să fac o tură cu elicopterul, să văd mai clar cum stau lucrurile, deocamdată. Luă un băț și desenă o hartă aproximativă pe pământ. Gibbons, ia o echipă și începeți să lucrați pe flancul stâng. Au croit un front cu buldozerul pe aici. Acolo vă veți cupla cu echipajul din Alaska. Aveți o sursă de apă aici pentru pompe. Suedezo, tu mergi pe flancul drept, urci, îl obligi să se consume singur, îl îneci.

–Îl prindem de coadă, spuse ea, urmărind harta de pe pământ. Îl înfometăm în centru.

–Să-i arătăm ce știe să facă trupa de Zulie. Îl prindem zdravăn, îl scuturăm de coadă și forțăm trecerea spre cap. Se uită la ceas. Ar trebui să ajungem la cap în cincisprezece, șaisprezece ore dacă ne mișcăm bine fundurile.

Discutară despre strategie, detalii, instrucțiuni, ghemuiți în arboretul de mesteceni, în vreme ce, la locul săriturii, echipajul despacheta drujbe, cutii de chibrituri speciale, pompe și furtunuri.

Gibbons sări în sus, fluturându-și securea Pulaski spre cer.

–S-o facem! strigă el.

–Grupe de câte zece. Yangtree bătu din palme ca un căpitan de echipă înaintea unui meci important. Apucați-vă de treabă, Zulie.

Se apucară de treabă.

Conform planului, Rowan și echipa ei se folosiră de focuri controlate pentru a crea zone complet arse între flancul drept, clocotitor, și drumul lateral, tăind cioturile

și lățind șanțurile de delimitare, în vreme ce avansară spre nord de locul săriturii.

Dacă dragonul ar fi încercat să cotească spre est pentru a traversa drumul, ca să atace fermele și cabanele, avea să flămânzească înainte să ajungă acolo. Muncirăpe tot parcursul ultimelor ore din noapte și după ce se făcu zi, cu flancul trosnind și mârâind și revărsând crengi în flăcări pe care vântul le ducea în zbor în tundra uscată.

–Pauză de masă, anunță ea. Am să fac o recunoaștere prin zona arsă, să văd dacă pot afla cât de aproape e echipa lui Gibbons.

Dobie scoase din rucsac un sendviș făcut zob și ridică privirea spre coloanele înalte de fum și flăcări.

–E cel mai mare pe care l-am văzut vreodată.

–E într-adevăr dezlănțuit, consimți Rowan, dar știi ce se spune despre Alaska. Totul e mai mare. Alimentează-te. Avem mult de mers.

Nu putea să le lase prea mult timp pentru odihnă, își spuse Rowan pornind în recunoaștere. Încadrarea în timp și înaintarea erau instrumente la fel de vitale ca securea Pulaski și fierăstrăul, fiindcă Dobie nu se înșelase. Nenorocitul ăsta era mare, mai mare, concluzionă ea, decât anticipase și, după cum estimase deja pe baza formației în zigzag a propriului front, mai lat la mijloc.

Catranul de pin îmbâcsea cu un miros înțepător aerul deja acrit de putoarea fumului care se ridica precum niște panglici cenușii din solul de turbă ce fusese cândva, își imagină ea, baza unei păduri neatinse de mâna omului. Acum copacii ciopârțiți, înnegriți, zăceau la pământ ca niște soldați căzuți pe un câmp de bătălie pierdut.

Rowan nu auzi nici un sunet de fierăstrău, nici un strigăt uman străbătând tumultul focului. Gibbons nu era atât de aproape pe cât sperase ea și nu-și putea permite să meargă mai departe în recunoaștere.

Mâncă o banană și un baton energizant, în vreme ce se îndreptă cu pas grăbit spre echipa ei. Gull dădu pe gât o doză de Gatorade, apropiindu-se de ea.

–Ce se aude, șefa?

–Îl scuturăm de coadă, după cum ni s-a cerut, dar e o coadă al naibii de lungă. Ne va fi foarte greu să ajungem la locul de întâlnire la ora estimată de Yangtree. Avem o sursă de apă în fața noastră. Ar trebui să fie cam la vreo nouăzeci de metri distanță și puțin spre vest. O să-l atacăm cu furtunurile mici, o să pompăm apă pe el și o să-l înmuiem cum a înmuiat-o Dorothy pe Vrăjitoarea cea Rea.

Rowan îi luă doza de Gatorade și bău din ea.

–Focul e foarte intens, Gull. Vreun șoarece de birou a așteptat prea mult până să ceară întăriri, iar acum flăcările sunt purtate de vântul ăsta. Dacă vântul le duce suficient de rapid, focul ar putea ajunge în spatele nostru. Trebuie să ne punem zdravăn fundurile la treabă, să ajungem la apă, să punem furtunurile pe el și să-l obligăm să scadă și să se retragă.

–O să ne punem zdravăn fundurile la treabă, asta e ocupația noastră.

Chiar și așa, fu nevoie de un marș brutal, ce îi epuiză de efort, ca să ajungă la timp la pârâul de munte învolburat, în vreme ce focul se lupta să avanseze, aruncând crengi aprinse cum un bătăuș din curtea școlii aruncă pietre, cu un vuiet constant de împunsături și amenințări.

–Dobie, Fierăstrău, stingeți focurile alea secundare! Libby, Trigger, Sudistule, ocupați-vă de cioturi și tufișuri. Restul apucați-vă să montați pompele și să întindeți furtunul.

Luă una dintre pompe, prinse furtunul conector de la canistra de combustibil la pompă, îl aerisi. Mișcându-se rapid, cu sudoarea picurând de pe ea, conectă supapa

de aspirație, verifică garnitura de etanșare și o strânse cu o cheie din trusa ei de scule.

Să-l învingă acolo, își spuse, era obligatoriu, altfel aveau să fie nevoiți să se întoarcă și să ocolească pe la est, renunțând la sute de acri, riscând să-i dea voie șarpelui de foc să vină din spatele lor, alungându-i și mai departe de cap, de Gibbons. De victorie.

Montă cuplajul în Y la valva de evacuare a pompei și începu să-l strângă cu mâna. Și descoperi că se învârtea în gol.

–Haide, haide. Îl fixă din nou pe furtun, dând vina pe graba ei, dar când obținu același rezultat examină atent cuplajul.

–Doamne, Dumnezeule! Doamne, e forțat! Filetul a fost forțat la pompa asta.

Gull ridică privirea de la pompa pe care lucra el.

–Și la mine e la fel.

–Eu sunt în regulă, anunță Janis de la cea de-a treia pompă. Se amorsează.

–Încălzește-o, pune-o la treabă.

Dar o singură pompă nu avea să le ajungă, își spuse ea. Era ca și cum ar fi folosit o nenorocită de pompă manuală cu o capacitate maximă de douăzeci de litri.

–S-a terminat cu noi.

Trânti un pumn în pompa inutilă.

Gull îi surprinse privirea.

–Imposibil ca două pompe să fie echipate accidental cu filete stricate.

–Nu pot să-mi bat capul cu asta acum. O să ținem focul în frâu cu o singură pompă cât de mult putem, între timp o să tăiem și o să săpăm un front. O să ne întoarcem la vechiul front deschis de buldozere pe care l-am traversat, apoi ne retragem spre est. Pe toți dracii, abandonăm o suprafață atât de mare. Nu avem timp să mai aducem

pompe și oameni aici. Poate că dacă aș avea niște nenorocită de bandă adezivă am putea improviza o reparație.

–Bandă adezivă. Stai așa.

Gull se îndreptă în fugă spre Dobie, care arunca pământ cu lopata peste un foc secundar aproape stins.

Rowan îl privi uluită când se întoarse în fugă cu o rolă de bandă adezivă.

–Pentru Dobie e ca și sosul Tabasco. Nu iese din casă fără ea.

–Ar putea să țină, sau să țină suficient de mult.

Lucrară împreună, montând ventilul defect, strângându-l bine și etanșându-l peste furtunul de ieșire. Rowan mai adăugă un strat de siguranță și continuă să monteze pompa.

–Ține-mi pumnii, îi spuse lui Gull și începu să apese pârghia de amorsare. Se amorsează, murmură, în vreme ce apa țâșni prin găuri. Haide, dă-i bătaie mai departe. Banda adezivă vindecă toate rănile. Ține-mi pumnii în continuare.

Închise valva de amorsare și o deschise pe cea a furtunului.

–Va funcționa.

–*Chiar* funcționează, îl corectă ea și acționă întrerupătorul pentru a porni și a încălzi motorul. Trigger, la pompă! Hai s-o punem și pe cealaltă în funcțiune, îi spuse lui Gull.

–Nu două dintre ele, repetă Gull în vreme ce lucrau.

–Nu, nu două dintre ele. Ori cineva a dat-o în bară urât de tot, ori...

–Intenționat.

Rowan lăsă cuvântul să plutească între ei când îi întâlni privirea.

–Să punem pompa în funcțiune. O să ne ocupăm de asta după ce scăpăm din dezastrul ăsta.

Reușiră să forțeze focul să se retragă și să-și mențină poziția, construind un front ud cu furtunurile, aruncând cu lopețile tăciunii încinși înapoi în pântecul focului. Dar satisfacția lui Rowan era știrbită de o furie clocotitoare. Indiferent dacă fusese un accident sau un act intenționat, o neglijență sau o faptă de sabotaj, își pusese echipa în pericol fiindcă se încrezuse în echipament.

Când se ajunse la ora propusă de Yangtree pentru întâlnire, încă se aflau la peste un kilometru la sud de capul incendiului, având în spate paisprezece ore de muncă asiduă. Rowan își trimise cea mai mare parte a echipei spre nord, trimițând alți doi oameni înapoi pentru a verifica dacă focul se consumase complet, și porni din nou să traverseze zona arsă.

Își lăsă răgaz să se calmeze, luă legătura prin stația radio cu biroul de Operațiuni și raportă echipamentele defecte și progresul echipei. Dar de data aceasta, când traversă pământul mort, auzi zumzăitul fierăstraielor.

Încurajată, se călăuzi după sunet până ajunse la frontul lui Gibbons.

–Am spus că e un șir de dezastre? Făcu o scurtă pauză cât să-și șteargă fruntea cu antebrațul. Ce poate fi mai grav de-atât?

–Ceea ce se întâmplă acum, indiferent de nume. Am dat peste toate problemele posibile la intervenția asta, mai puțin o întâlnire cu Bigfoot. Am avut două pompe cu filetul forțat.

–Eu am avut trei drujbe stricate. La două erau moarte bujiile, una avea sfoara de starter roasă și s-a rupt la prima tragere. Am fost nevoiți să... Se opri, iar pe chipul lui se reflectă șocul și suspiciunea de pe chipul ei. Ce dracu', Ro?

–Va fi nevoie de o ședință pe tema asta, dar trebuie să mă întorc la echipa mea. După cum merg lucrurile, vom avea noroc dacă ajungem la cap peste vreo trei ore.

–Cât de mult spre est sunteți acum?

–Puțin peste jumătate de kilometru. Începem să-l strângem în laț. Vom discuta despre asta când așezăm tabăra. S-ar putea să-l prindem în noaptea asta, dar nu vom reuși să-l stârpim.

–Echipa va avea nevoie de odihnă. Vom vedea cum merge. Dacă nu ne întâlnim până atunci, ia din nou legătura cu noi în jur de zece, să zicem.

–O să te contactez.

Își ajunse din urmă echipa, ghidându-se din nou după sunetul fierăstraielor, așa cum făcuse și cu Gibbons, și îi găsi tăind un front prin molizi negrii.

Bătălia se purta aprig de aproape optsprezece ore. Văzu pe chipurile lor extenuarea, ochii goi, fețele trase.

Își puse o mână pe brațul lui Libby și așteptă până când aceasta își scoase dopurile din urechi.

–Pauză prelungită. O oră. Somn. Transmite mai departe pe front.

–Domnul fie lăudat.

–Mă duc în recunoaștere spre cap, să văd ce ne așteaptă.

–Orice-ar fi, am să mă descurc de minune dacă apuc să dorm puțin.

Rowan îi făcu un semn lui Gull.

–Mă duc în recunoaștere spre cap. Ai putea să vii cu mine, dar ai rata o oră de somn.

–Prefer să fac o plimbare prin sălbăticie cu femeia mea.

–Atunci să mergem.

Trecură printre molizi, în vreme ce în jurul lor parașutiștii își aruncară sculele și se culcară pe pământ sau se întinseră pe pietre.

–Gibbons a avut trei drujbe defecte – două bujii moarte și o sfoară de starter stricată.

–Aș spune că avem de-a face, oficial, cu un caz de sabotaj.

–Nu e oficial până nu se examinează, dar da, asta a fost.

–Cards a fost observator. Ceea ce înseamnă că el a fost și șeful de încărcare.

–Încărcare fiind termenul operativ, îi aminti ea. Nu e treaba lui să verifice fiecare ventil și bujie. El doar se asigură că sunt încărcate toate echipamentele și încărcate corect.

–Da, asta-i destul de adevărat. Ascultă, îmi place Cards. Nu vreau să arăt cu degetul spre nimeni, dar una ca asta? Trebuie să fie unul dintre noi.

Rowan refuza să asculte așa ceva.

–Mulți oameni ar fi putut ajunge la echipament. Din personalul auxiliar, mecanici, piloți, echipele de curățenie. Problema nu e doar cine naiba ar face asta – ci și de ce naiba.

–O altă observație foarte pertinentă.

Simțindu-se slăbită, Rowan scoase una dintre prețioasele doze de Cola pentru a-și lua porția de cafeină și zahăr și se folosi de ea pentru a înghiți ceva mai ușor încă un baton energizant.

–Nu am fi rămas prinși în capcană, adăugă ea. Aveam timp să ne retragem pe o rută de salvare, să ajungem într-o zonă sigură. Dacă nu am fi reparat furtunurile și nu am fi menținut frontul acolo, am fi scăpat cu bine.

–Dar, o încurajă el.

–Da, dar dacă situația ar fi fost altfel, dacă ne-am fi trezit într-o încurcătură și am fi avut nevoie de furtunuri ca să scăpăm, unii dintre noi ar fi putut fi răniți, sau mai rău.

–Deci motivul ar putea fi, unu, își dorește să stârnească rahat, să provoace probleme. Doi, își dorește să-i ofere focului un avantaj. Sau trei, își dorește să fie cineva rănit sau chiar mai rău.

–Nu-mi place nici una dintre aceste opțiuni. Fiecare dintre ele o îngrețoșa. Dar după cum a decurs vara asta, mă tem că ar putea fi vorba de cea de-a treia. L.B. a cerut o inspecție completă a tuturor echipamentelor, până la șireturile de la bocanci.

Își scoase mănușile de cauciuc pentru a-și freca ochii obosiți.

–Nu vreau să-mi irosesc energia înfuriindu-mă pentru asta, îi spuse ea, cel puțin nu până nu terminăm aici. Doamne, Gull. Uită-te cum arde.

Se opriră pentru o clipă, privind zidul dogoritor.

I se mai întâmplase în trecut să lupte cu flăcările pe mai mult de un singur front. Știa cum se face.

Dar nu se mai luptase niciodată cu doi inamici în același război.

capitolul 26

Ella îl studie pe Lucas peste masa aranjată frumos pentru micul dejun, pe care o instalase pe terasă. Se străduise puțin – servise clătite și ouă coapte pe cele mai frumoase porțelanuri ale ei, diverse fructe de pădure mari combinate, în boluri frumoase de sticlă, cocktailuri mimoza în pahare înalte din cristal și una dintre hortensiile ei Nikko Blue era cufundată într-o vază pătrată joasă și așezată în mijlocul mesei.

Îi plăcea să se străduiască din când în când, iar Lucas se arăta de obicei foarte recunoscător. Chiar dacă îi servea cereale reci și o cană de cafea neagră, își spuse ea, el îi mulțumea întotdeauna pentru efort.

Dar în dimineața aceea nu prea îi ardea de povești și se juca doar cu mâncarea pe care i-o pregătise atât de atent.

Se întrebă dacă îi părea rău că-și luase o zi liberă pentru a fi cu ea, ca să scormonească prin magazinul de antichități din Missoula. Fusese ideea ei, își aminti singură, și sincer, oare exista vreun bărbat care să savureze perspectiva unei zile petrecute la cumpărături?

– Știi, mă gândesc că poate ai vrea să faci altceva azi. Lucas, adăugă ea când el nu răspunse.

– Poftim? Ridică privirea din farfurie. Îmi cer scuze.

– Dacă ai putea să faci orice, ce ai vrea să faci astăzi?

– Sincer, m-aș duce în Alaska, la Rowan.

– Chiar ești îngrijorat pentru ea. Se întinse să-l prindă de mână. Știu că probabil îți faci griji pentru ea de fiecare dată, dar mi se pare că acum e ceva mai mult. E într-adevăr mai mult?

– Am vorbit cu L.B. cât ai pregătit micul dejun. Se gândea că ar fi bine să știu... Nu, ea e bine. Ei sunt

bine, spuse, când degetele ei tresăriră în mâna lui. Dar incendiul e mai mare și mai dificil decât se așteptau. Așa ceva se mai întâmplă, adăugă ridicând din umeri. Dar ceea ce mă îngrijorează e că, după cum s-a aflat ulterior, au intervenit cu o serie de echipamente și scule defecte.

– Dar credeam că astfel de echipamente se inspectează și se întreține, nu? Nu ar trebui să se întâmple așa ceva.

– Da, sunt verificate și testate. Ella, ei cred că e posibil ca cineva să fi umblat la acele scule.

– Adică... Vai, Doamne, Lucas, nici nu-i de mirare că ești îngrijorat. Ce urmează acum?

– Vor examina echipamentul, vor face o anchetă, vor analiza totul. L.B. a cerut deja o inspecție completă pentru toate echipamentele de la bază.

– Asta e bine, dar nu o ajută pe Rowan și pe ceilalți care au intervenit la incendiu.

– Când ești la un incendiu trebuie să te bazezi pe tine însuți, pe echipă și, la naiba, pe echipamentul tău. Fata mea ar fi putut s-o sfârșească rău.

– Dar ea e bine? Ești sigur?

– Da. Au muncit aproape douăzeci și patru de ore înainte să așeze tabăra. Doarme acum. Vor începe devreme azi; vor avea lumină. Li s-au parașutat alte echipamente și se va trimite încă o tură de parașutiști, vor fi suplimentați pompierii forestieri. Se va trimite încă un avion-cisternă și... Se întrerupse, zâmbi ușor și flutură din mână. Ajunge cu discuțiile despre foc.

Ea clătină din cap.

– Nu. Spune tot ce te frământă. Vreau să poți discuta cu mine tot ce ai pe suflet.

– S-au confruntat cu un șir clasic de dezastre. Solicitarea de a suplimenta numărul pompierilor și a echipamentelor a venit cu întârziere, au avut vânturi capricioase și un perimetru activ sută la sută. Focul își creează propria

vreme, continuă el, iar Ella fu încântată când văzu că discuția îl relaxase suficient cât să-și taie o bucată de clătită. Incendiul ăsta a stârnit o furtună, a tot împins frontul – asta înseamnă că scuipă focuri secundare și se rostogolește, împiedicându-i pe pompieri să-i limiteze extinderea. Au fost explozii și flăcări de douăzeci și cinci de metri de-a latul capului.

–Oh, Dumnezeule mare!

–E impresionant, spuse el și o ului pe Ella zâmbindu-i.

–Chiar ți-ai dori să fii acolo. Își îngustă ochii și arătă cu degetul spre el. Și nu doar de dragul lui Rowan.

–Cred că nu te vindeci niciodată, nu te vindeci pe deplin. Ceea ce contează e că au avansat bine. Îi așteaptă o zi al naibii de grea, dar până spre seară îl vor face să dea înapoi.

–Știi ce-ar trebui să faci – ceva aproape la fel de bun ca a zbura până în Alaska să sari în locul unde a așezat Rowan tabăra? Ar trebui să mergi la bază.

–Nu e nevoie de mine acolo.

–Chiar dacă te-ai retras din activitate, ești tot „Omul-de-Fier" Tripp. Pun pariu că le-ar prinde bine cunoștințele și experiența ta. Și te-ai simți mai aproape de Rowan și de acțiune.

–Aveam planuri pentru azi, îi aminti el.

–Lucas, oare nu ai ajuns să mă cunoști până acum?

El o privi, apoi îi duse mâna la buzele lui.

–Ba cred că da. Cred că și tu mă cunoști pe mine.

–Așa îmi place să cred.

–Mă întreb ce părere ai avea... Aș vrea să te întreb dacă m-aș putea muta aici la tine. Dacă aș putea locui cu tine.

Mintea Ellei avu nevoie de un minut pentru a-și reveni din surpriză.

–Vrei... vrei să locuim împreună? Aici?

– Știu că ai aici tot ceea ce-ți dorești și că nu am început să ieșim decât de câteva luni. Poate ai nevoie să...

– Da.

– Da?

– Adică voi avea aici tot ceea ce-mi doresc când vei fi și tu aici. Deci da, cu siguranță da. Încântată de privirea lui șocată, râse. În cât timp îți poți strânge lucrurile?

Lucas expiră zgomotos, luă paharul de cocktail și bău cu sete.

– Credeam că ai să spui nu sau că ar trebui să mai așteptăm puțin.

– Atunci nu ar fi trebuit să întrebi. Acum nu mai poți da înapoi.

– Nu mai pot da înapoi din fața unei femei frumoase care mă cunoaște și vrea oricum să-i fiu prin preajmă. Pe viața mea, nu reușesc să-mi dau seama ce anume am făcut bine. Puse din nou paharul jos. Am făcut asta pe dos, fiindcă mai întâi ar fi trebuit să spun – ar fi trebuit să-ți spun că te iubesc, Ella. Te iubesc.

– Lucas. Se ridică în picioare, ocoli masa și i se așeză în brațe. Îi prinse fața între mâini. Te iubesc. Îl sărută, abandonându-se plăcerii. Sunt atât de fericită că fiul meu m-a pus să sar dintr-un avion. Oftă și își lipi obrazul de al lui. Atât de fericită.

După ce Lucas plecă, Ella își modifică planurile pentru ziua respectivă. Trebuia să facă loc pentru un bărbat. Bărbatul ei. Loc în dulap, loc în sertare. Loc pentru lucruri bărbătești. Casa pe care și-o amenajase în întregime pentru ea însăși avea să devină un amestec, colorat cu bucăți din el, cu nuanțe din el.

Era uimită de cât de mult își dorea acest lucru, cât de mult își dorea să vadă cum avea să arate acele nuanțe după ce se amestecau.

Trebuia să facă o listă, își dădu ea seama, cu ceea ce avea de făcut. Lucas avea să-și dorească loc pentru un birou, decise ea, și scoase un carnețel și un pix pentru a nota. Apoi bătu cu pixul în masă, calculând ce colț al casei ar fi fost cel mai potrivit.

–Oh, cine are răbdare să se gândească!

Râzând, aruncă pixul și începu să danseze prin bucătărie.

Trebuia să-și sune copiii să le spună. Dar avea să aștepte până se liniștea puțin, ca să nu creadă că se îmbătase de fericire ca o adolescentă în seara balului.

Dar așa se simțea.

Când sună telefonul, se îndreptă dansând spre el, dar deveni serioasă când văzu numele lui Irene pe ecran.

Inspiră adânc de două ori, în tăcere.

–Alo.

–Ella, Ella, poți să vii? Leo. A sunat Leo.

–Ia-o încet, o îndemnă ea, când vocea lui Irene învălmăși cuvintele. Te-a sunat Leo?

–S-a predat. E la secția de poliție și vrea să discute cu mine. I-au dat voie să mă sune, iar el a zis că nu va spune nimic despre nimic până nu vorbește cu mine. Nu știu ce să fac.

–Nu face nimic. Vin chiar acum.

Își smulse telefonul mobil din încărcător și își luă poșeta din fugă. În drum spre ușă, îl sună pe Lucas.

–Sunt pe drum spre Irene. Leo s-a predat.

–Unde? întrebă Lucas. Unde e?

–A sunat de la secția de poliție. Trânti portiera mașinii și mută telefonul pentru a-și pune centura de siguranță. Spune că nu va vorbi cu nimeni până nu vorbește cu ea. Am s-o însoțesc.

–Să nu te apropii de el, Ella.

–N-am s-o fac, dar nu vreau să meargă singură. Te sun de îndată ce m-am întors.

Închise telefonul și îl aruncă în poșetă, ieșind cu spatele de pe alee.

Să te trezești având sub ochi munții din Alaska și vârful Denali era cu adevărat înviorător. Stând în tabără, Rowan simți că muntele era de partea lor.

Echipele munciseră pe brânci, aveau arsuri și vânătăi, dureri și suferințe care să o dovedească. Nu omorâseră dragonul, nu încă, dar era al naibii de sigur că îl răniseră. Iar azi se simțea foarte încrezătoare că aveau să-i înfigă sabia în inimă.

Știa că echipa era zdruncinată și epuizată, dar apucaseră să doarmă patru ore zdravene, iar chiar în acel moment își umpleau stomacul. Având mai multe echipamente, mai mulți oameni, încă o mașină de pompieri și două buldozere, era convinsă că urmau să zboare spre casă în seara aceea, lăsând stingerea finală și operațiunea de curățenie în grija echipei din Alaska.

Somnul, decise ea, dădea naștere optimismului.

Scoase stația radio când recepționă un semnal.

–Ro, în tabără, ascult.

–L.B., biroul de Operațiuni. Am pe cineva aici care vrea să discute cu tine.

–Ce mai face fata mea? Teminat.

–Bună, tată. Totul e în regulă. Stau aici meditând și privind un munte uriaș. Mi-aș dori să fii aici. Terminat.

–Recepționat. Mă bucur să-ți aud vocea. Am auzit că ați avut ceva probleme ieri. Terminat.

–Nimic ce să nu putem rezolva cu gumă de mestecat și bandă adezivă. L-am înmuiat ieri. Privi acumularea de nori de peste parc și fuioarele de fum care se ridicau împletindu-se din insulele de verdeață. „Venim după tine", își spuse. Astăzi o să-l snopim. Terminat.

–Am recepționat. Ro, e ceva ce-ar trebui să știi, începu el, apoi îi spuse despre Leo.

După ce termină transmisia radio, Rowan se îndreptă spre Gull și se așeză lângă el.

– Impresionantă priveliște, comentă el. Libby e îndrăgostită. Zice că vrea să se mute aici. Ne lasă pentru unitatea din Alaska.

– Oamenii se îndrăgostesc de munte. Gull, Leo s-a predat azi-dimineață. E în custodia poliției.

El o studie, apoi mai bău o gură de cafea.

– Atunci e o zi al naibii de bună.

– Cred că așa e. Expiră zgomotos. Da, cred că așa e. Hai s-o facem și mai bună și să omorâm definitiv dragonul ăsta.

– De acord, spuse el, și se aplecă să o sărute.

Irene se cutremură până în fundul sufletului când intră în încăpere și îl văzu pe Leo prins în cătușe de singura masă. Slăbise, iar părul lui, subțiat și răvășit, atârna peste gulerul salopetei de închisoare de un portocaliu aprins. Nu se răsese de Dumnezeu știa când, își spuse ea, iar barba îi crescuse într-o nuanță șocantă de gri în jurul feței osoase.

Arăta sălbăticit. Arăta ca un infractor.

Arăta ca un străin.

Trecuse oare doar o lună de când îl văzuse ultima dată?

– Irene.

Vocea i se frânse când îi rosti numele, iar lanțurile zăngăniră oribil în urechile ei când se întinse după ea.

Fu nevoită să-și abată privirea pentru o clipă, să se reculeagă.

Încăperea părea sufocantă și mult prea puternic luminată. Își văzu imaginea reflectată în oglinda lată – sticlă de oglindă falsă, își spuse. Urmărea serialul *Lege și ordine* și știa cum funcționează.

Dar reflexia o ului. Cine era acea femeie, acea femeie bătrână, slabă, cu părul murdar dat deoparte de pe chipul hărțuit?

„Sunt eu, își spuse. Sunt o străină și eu."

„Nu mai suntem cei care eram. Nu suntem cei care ar trebui să fim."

Oare ei îi priveau din spatele acelei sticle? Bineînțeles că da. Priveau, judecau, condamnau.

Ideea îi atinse ultimele rămășițe de mândrie, i le stârni. Își îndreptă umerii, își impuse o expresie de fermitate pe chip și își privi soțul în ochi. Se îndreptă spre masă, se așeză, dar refuză să prindă mâinile pe care i le întinsese el.

–M-ai părăsit.

–Îmi pare rău. Credeam că ar fi mai bine pentru tine. Voiau să mă aresteze, Irene, pentru *crimă*. Credeam că dacă aș dispărea ți-ar fi mai bine și l-ar găsi pe adevăratul ucigaș ca eu să mă pot întoarce.

–Unde-ai fost?

–M-am refugiat sus în munți. Am tot mers. Aveam aparatul de radio, așa că tot ascultam să prind veste dacă au arestat pe cineva. Dar n-au făcut-o. Cineva mi-a făcut asta, Reenie. Eu doar...

–Ție ți-a făcut asta? Ție, Leo? Mi-am semnat numele lângă al tău, am ipotecat casa noastră pentru cauțiunea ta. Ai plecat, iar acum eu am să-mi pierd casa fiindcă nici măcar cu un al doilea loc de muncă nu reușesc să plătesc ratele.

O expresie de durere, pe care o consideră sinceră, se întipări pe chipul lui.

–Nu m-am gândit la asta decât după ce plecasem deja. Nu gândeam limpede. Mi-am spus doar că v-ar fi mai bine, ție și copilului, dacă aș pleca. Nu m-am gândit...

–Nu te-ai gândit că aveam să rămân singură, fără să am habar unde e soțul meu, dacă e viu sau mort? Nu te-ai

gândit că voi avea un copil de care să mă ocup, facturi de plătit, întrebări la care să răspund, și toate astea înainte după ce am îngropat-o pe fiica mea?

–Fiica noastră, Reenie. Sub barbă, obrajii i se înroșiră când trânti pumnul pe masă. Iar ei cred că mi-am ucis propria fată. Că i-am rupt gâtul, apoi i-am dat foc, de parcă ar fi fost un gunoi. Asta crezi și tu? Asta?

–Am încetat să mai cred ceva, Leo. Își auzi propria voce, o simți la fel de lipsită de viață ca părul și chipul ei. Am fost nevoită să o fac, ca să pot supraviețui de la o zi la alta, de la o muncă la alta, de la o factură la alta. Mi-am pierdut copilul, soțul, credința. Îmi voi pierde casa și nepoata.

–Am trăit ca un animal, începu el. Apoi se opri, mijii ochii spre ea. Ce tot spui acolo? Nu pot s-o ia pe Shiloh.

–Nu știu dacă pot sau nu. Dar știu că nu pot s-o cresc cum se cuvine pe cont propriu, fără să-i ofer o casă confortabilă sau suficient timp. Soții Brayner vor ajunge aici mâine și o vor duce cu ei acasă în Nebraska.

–Nu. Acel chip străin se aprinse de furie. Irene, nu. Pe toți dracii, ascultă-mă acum.

–Nu înjura. Tonul tăios al vocii ei îl făcu să-și dea brusc capul pe spate. Fac ceea ce trebuie pentru acel copil, Leo, și așa e cel mai bine. Tu nu ai nici un drept să te bagi în asta. Tu ne-ai părăsit.

–Faci asta ca să mă pedepsești.

Irene se lăsă pe speteaza scaunului. Era interesant, remarcă ea, că nu se mai simțea atât de obosită acum, atât de epuizată, atât de plină de durere. Nu, se simțea mai puternică, mai sigură, cu mintea mai limpede de cât îi fusese de când veniseră s-o anunțe că Dolly a ei era moartă.

–Să te pedepsesc? Uită-te la tine, Leo. Chiar dacă aș vrea să te pedepsesc, și pur și simplu nu vreau asta, ți-ai administrat singur o pedeapsă zdravănă. Spui că ai trăit ca un animal – ei bine, asta a fost alegerea ta.

– Am făcut-o pentru tine!

– Poate tu crezi asta. Poate ai nevoie să o crezi. Nu mă interesează. În toată povestea asta e implicată și o copilă nevinovată, iar ea e cea mai importantă. Și, pentru prima dată în viața mea, aleg să fiu eu pe locul doi. Înaintea ta, Leo. Înaintea a tuturor celorlalți nenorociți de oameni.

Ceva se strâmi în ea. Nu era furie, își spuse. Era sătulă de furie și sătulă de disperare. Poate, exista o mică șansă ca ceea ce se strânise în ea să fie credință – în ea însăși.

– Am să fac ceea ce trebuie să fac pentru mine. Trebuie să mă gândesc puțin la asta, dar am să plec, cel mai probabil, ca să fiu mai aproape de Shiloh. Am să-mi iau jumătatea mea din puținul care va mai rămâne după ce se va încheia toată povestea asta, și te voi lăsa pe tine cu a ta.

Leo se dădu brusc în spate de parcă l-ar fi plesnit.

– Ai de gând să mă părăsești așa, când sunt închis, când am nevoie ca soția mea să-mi fie alături?

– Tu ai nevoie, repetă ea și clătină din cap. Va trebui să te obișnuiești ca nevoile tale să nu mai fie pe primul loc. Vor fi după cele ale lui Shiloh și ale mele. Ți-am fost alături, Leo. Mi-am făcut datoria de soție și ți-am stat alături, oricât mi-ar fi fost de greu și oricât de mult ar fi fost nevoie. Dar tu ai schimbat asta când ai dovedit că nu ești dispus să faci același lucru pentru mine.

– Să faci bine să mă asculți, Irene. Să faci bine să mă asculți. Cineva a luat carabina aceea, a luat pușca aceea chiar din casa mea. Acel cineva a făcut asta ca să mă distrugă.

– Sper de dragul sufletului tău că ceea ce spui e adevărat. Dar tu și Dolly ați transformat casa noastră într-un câmp de bătălie, și nici unuia dintre voi nu i-a păsat suficient de mine cât să pună capăt războiului. Ea m-a părăsit fără să privească în urmă, iar când am primit-o înapoi, fiindcă asta face un părinte pentru copilul său, a continuat să mintă

și să comploteze exact ca întotdeauna. Și ați continuat să vă certați și să vă atacați, exact ca întotdeauna. Cu mine la mijloc, exact ca întotdeauna.

„Dumnezeu s-o aibă în pază", își spuse Irene. Avea să deplângă toată viața dispariția copilului ei, dar nu avea să deplângă încetarea războiului.

–Nu știu ce ai făcut sau n-ai făcut, dar atâta știu. Știu că nu mă pot baza pe tine să-mi întinzi acea mână puternică, așa că trebuie să încep să mă bazez pe mine. De mult trebuia să fac asta. Se ridică în picioare. Ar trebui să-ți suni avocatul. De el ai nevoie acum.

–Știu că ești supărată. Știu că ești furioasă pe mine și cred că ai dreptul să fii. Dar te rog nu mă lăsa aici singur, Irene. Te implor.

Ea încercă, pentru ultima dată, să caute în adâncul sufletului o rămășiță de dragoste sau măcar de milă. Dar nu găsi nimic.

–Am să mă întorc când pot și am să-ți aduc ceea ce mi se va da voie să aduc. Acum trebuie să merg la muncă. Nu-mi permit să-mi iau mai multe ore libere azi. Dacă voi găsi putere să mă rog din nou, am să mă rog pentru tine.

L.B. îl chemă pe Matt când acesta se întoarse de la alergare.

–Ai terminat cu pregătirea fizică pe azi?

–Da. Aveam de gând să fac un duș și să iau micul dejun. E ceva ce-ai vrea să fac?

–Ne-ar prinde bine o mână de ajutor la rearanjarea echipamentelor și a costumelor pe măsură ce sunt inspectate. S-a întors echipa din Wyoming cât ai fost plecat.

–Am văzut avionul deasupra capului. Ascultă, L.B., și ei au avut probleme?

–O altă pompă stricată.

–Oh, rahat!

–I-am pus pe mecanici să verifice la sânge restul pompelor, fierăstraielor și așa mai departe. Depliem toate parașutele și am adus tehnicieni pliori să le verifice. „Omul-de-Fier" e și el aici și ne ajută la asta.

–Iisuse Hristoase, L.B., doar nu crezi că cineva a umblat la parașute?

–Ești dispus să-ți asumi riscul?

Matt își scoase șapca și își trecu o mână prin păr.

–Cred că nu. Cine naiba ar face așa ceva?

–Al naibii să fiu dacă n-o să aflăm. „Omul-de-Fier" a adus vești. Leo Brakeman s-a predat azi-dimineață.

–S-a întors? În Missoula? E în custodia poliției?

–Exact. Mă face să mă întreb de cât timp dă târcoale prin zonă.

–Și e posibil să fi făcut el asta. Să ne fi sabotat astfel. Matt își mută privirea, lăsând-o să plutească în depărtări, și clătină din cap. A amenințat-o pe Ro, a tras în ea, pentru numele lui Dumnezeu. Acum ne-a lucrat la echipament. Noi nu i-am făcut niciodată nimic nici lui, nici familiei sale. Nu i-am greșit nici cât negru sub unghie, iar el nu poate spune același lucru.

–În momentul de față ne ocupăm de ale noastre, așa că fă dușul propus și înfulecă ceva, apoi prezintă-te în sala de îmbarcare.

–În regulă. Ascultă. Dacă e cazul să mă reintroduci pe lista de sărituri...

–Te lăsăm afară deocamdată.

–Apreciez mult asta. Părinții mei ar trebui să sosească spre sfârșitul după-amiezii. Am să-i anunț că s-ar putea să fiu nevoit să scurtez vizita. Nu vreau să fi nevoit să găsești la repezeală pe cineva care să îmi țină locul, acum când ai și celelalte rahaturi pe cap.

–Am reținut.

Îl bătu pe Matt pe umăr.

Se întoarse în biroul de Operațiuni. Avea douăzeci și unu de oameni în Alaska și nu se aștepta să-i vadă întorși mai devreme de a doua zi, în cel mai bun caz. O altă tură de-abia se întorsese și izbucnise un incendiu în California, unde era posibil să fie solicitați și câțiva membri ai trupei Zulie înainte să se termine totul. Previziunile meteo pentru următoarele două săptămâni anunțau condiții de secetă.

Al naibii să fie dacă avea să trimită prima tură în aer fără a fi sigur, absolut sigur, că fiecare șnur, fiecare cataramă, fiecare nenorocit de fermoar și buton trecea printr-o inspecție cât se poate de riguroasă.

Se gândi la Jim și simți amărăciunea familiară. Accidentele nu puteau fi controlate, dar putea și avea să controleze aceste rahaturi produse de oameni.

La sfârșitul unei zile foarte lungi, locotenentul Quinniock porni cu mașina spre bază. Își dorea să meargă acasă, să-și vadă soția și copiii și să ia cina cu ei, așa cum făceau cei care nu erau polițiști.

Dar cel mai mult își dorea să termine o dată cu Leo Brakeman.

Omul era ca un zid de piatră, refuza să cedeze chiar și un centimetru.

Orice abordare pe care o încercase el sau DiCicco față de el – împreună sau separat – se soldase cu același rezultat.

Zero.

Brakeman stătea pur și simplu cu brațele încrucișate și privirea aspră, cu maxilarul încordat sub barba încâlcită de om al munților. Slăbise cinci kilograme, îmbătrânise cu zece ani, dar tot nu se clintea din versiunea lui în care totul îi fusese înscenat.

Acum cerea – prin intermediul avocatului său, căci el încetase complet să mai vorbească – un test cu detectorul

de minciuni. Prin urmare, aveau să fie nevoiți să treacă și prin acea distracție.

Quinniock suspecta că, dacă rezultatele testului poligraf indicau că Brakeman era un munte de rahat mincinos care nu putea spune adevărul nici în privința mărimii propriei scule, acesta avea să pretindă că poligraful îi înscenase totul.

Aveau probe circumstanțiale din belșug. Aveau motiv, mijloace, ocazie și faptul că fugise. Ceea ce nu aveau era mărturisirea lui.

Procurorul districtual nu voia să-l pună sub acuzare pe Leo Brakeman, fost fundaș în campionatul interstatal și localnic din Missoula, fără probleme anterioare cu legea și cu legături adânci în sânul comunității, pentru uciderea propriei fiice, fără a avea o mărturisire.

Și fiindcă fiecare nenorocită de bucățică din acele probe creau o legătură între moartea lui Dolly și cea a lui Latterly, nu-l puteau pune sub acuzare nici pentru acea crimă.

Avea nevoie de o pauză, își spuse Quinniock. Avea nevoie de puțin timp în afara serviciului înainte de a se întoarce în ziua următoare pentru a se contra cu procurorul districtual. Dar mai întâi trebuia să vadă ce naiba voia Michael Little Bear.

Ajuns la bază se îndreptă direct spre biroul lui Little Bear.

– Îl cauți pe L.B.?

Quinniock se opri și îl salută din cap pe omul care îl strigase.

– Exact.

– Tocmai s-a dus în atelier. Știi unde e?

– Da, mulțumesc.

Își schimbă direcția. I se păru ciudat cât de tăcută părea baza. Nici un membru al echipajului nu se antrena afară sau nu se deplasa de la o clădire la alta, deși văzuse câțiva

oameni gonind în viteză pe unul dintre drumurile laterale într-o mașină de teren. Fie pentru a o testa, fie pentru distracție, decise el.

Când, în drum spre atelier, trecu pe lângă ceea ce știa că era sala de îmbarcare, înțelese motivul liniștii.

Aici locul zumzăia de activitate. Mai mulți bărbați și o mână de femei lucrau la scule, desfăcându-le în bucăți sau reasamblându-le. Alții scoteau echipamente de pe rafturi sau le înlocuiau.

„O inspecție de rutină?" se întrebă el, analizând haosul organizat când intră în atelier.

Văzu parașute întinse pe mesele de lucru, în curs de depliere sau repliere meticuloasă. Alte parașute erau atârnate în turnuri, așteptând să fie inspectate sau purtând deja etichete ce indicau că aveau nevoie de reparații sau repliere.

Îl observă pe Little Bear stând lângă Lucas Tripp la una dintre mesele de lucru.

– „Omul-de-Fier". Quinniock îi întinse mâna cu o plăcere reală. V-au convins să vă întoarceți în echipă?

– Doar îi ajut astăzi. Ce mai faceți, locotenente?

– Am avut și zile mai bune și unele mai rele. Doreați să discutați cu mine? îl întrebă pe L.B.

– Da. Unde e agentul forestier?

– Se ocupă de probleme forestiere. Voiați să vină și ea?

– Nu neapărat. Am echipe în Alaska și o alta care tocmai s-a întors azi-dimineață din Wyoming.

– Am auzit despre incendiile din Alaska, care amenință parcul Denali. Care e situația acolo?

– Ei speră că vor reuși peste câteva ore să pună capăt extinderii focului. Au avut un drum lung și greu, iar oamenii mei au intervenit la acel incendiu cu echipamente defecte.

– Deci despre asta e vorba? Quinniock mai aruncă o privire prin atelier. Faceți o inspecție a echipamentelor.

–E vorba despre faptul că cineva ne-a sabotat echipamentele. Ventile cu filetul forțat la pompe, iar una dintre ele a ajuns în Wyoming. Drujbe cu bujii arse și o sfoară de starter făcută franjuri.

–Nu vreau să mă bag în meseria voastră, dar toate acestea par a fi pur și simplu rezultatul unor fenomene de uzură, ceva ce a scăpat neobservat în perioada de maximă activitate a unui sezon aglomerat.

Chipul lui L.B. se înăspri, devenind ca de piatră.

–Nouă nu ne scapă nici un nenorocit de detaliu. Echipamentele se întorc de la un incendiu, sunt examinate, verificate și li se confirmă starea tehnică înainte de a fi repuse în folosință. Același ventil avea filetul forțat la trei pompe, iar două dintre ele în tura care a ajuns în Denali?

–În regulă, e greu de crezut.

–Ai al naibii de multă dreptate. Inspectăm totul și am găsit deja încă două fierăstraie defecte și patru pompe de cărat în spate, de capacitate maximă 20 de litri, ale căror duze erau înfundate cu chit. Nu suntem neglijenți; nu ne putem permite să fim. Nu ne scapă nimic.

–În regulă.

–Trebuie să inspectăm fiecare parașută, ancoră, parașută de rezervă. Și slavă Domnului că deocamdată nici una dintre cele pe care le-am verificat nu par să fi fost sabotate. Știți cât durează replierea unei singure parașute?

–Circa patruzeci și cinci de minute. Am făcut turul bazei. În regulă, repetă Quinniock, și își scoase carnetul. Aveți o listă a celor care au confirmat starea tehnică a echipamentului?

–Sigur că da, și m-am uitat peste ea. Am să vă dau numele lor și numele mecanicilor care s-au ocupat de reparații sau de curățenie. Nu există o singură persoană însărcinată cu aceste lucruri.

–Există vreo persoană în echipa dumneavoastră care se confruntă cu un volum de stres mai mare decât cel obișnuit?

–Oamenii mei din Alaska, cei care au fost nevoiți să repare improvizat pompele cu bandă adezivă, pe toți dracii, sau să renunțe la terenul câștigat.

Cum și el își trimitea oamenii pe teren și avea pe umeri greutatea acelor decizii, Quinniock înțelese furia clocotitoare a lui L.B. Întrebă pe un ton preocupat:

–Ați fost nevoit să disciplinați pe cineva, să retrageți pe cineva din activitate?

–Nu și nu. Credeți că cineva din echipă a făcut asta? Oamenii ăștia nu știu când vor avea de sărit sau unde ori în ce condiții până nu ajung efectiv să sară. De ce dracu' ar face cineva așa ceva când s-ar putea să i se întâmple tocmai lui să i se rupă în mâini o sfoară de starter sau să se chinuie cu o pompă inutilă în fața unui foc ce îl amenință?

–Personalul auxiliar, mecanicii, piloții și așa mai departe nu sar la incendii.

–Iar Leo Brakeman a intrat în sediul dumneavoastră azi-dimineață. A tras deja în oameni de-ai mei și nu se sfiește să stârnească incendii. Ca să sabotezi echipamentele de aici ai nevoie de ceva cunoștințe de mecanică.

–Iar el are chiar destule. Quinniock expiră zgomotos. Am să cercetez problema. Dacă el a făcut-o vă pot promite că va rămâne acolo unde se află în prezent încă ceva vreme de acum încolo.

–Soția lui a decis să-l părăsească, interveni Lucas. Terminase de pliat parașuta, îi prinse eticheta, apoi se întoarse să i se adreseze lui Quinniock. A decis să le dea copilul soților Brayner, părinții tatălui. Aceștia vin acum din Nebraska. Ea se pregătește să renunțe la casa ipotecată, să vândă ce poate vinde, să încaseze ce poate încasa. Se gândește să se mute mai aproape de soții Brayner

ca să poată fi aproape de fetiță, să dea o mână de ajutor, s-o vadă crescând.

–Sunteți bine informat.

–Iu.... Oare putea un bărbat de șaizeci de ani să aibă o iubită? se întrebă el. Femeia cu care am o relație e prietenă apropiată cu Irene.

–Ella Frazier. Și eu sunt bine informat, adăugă Quinniock. Am cunoscut-o la înmormântare.

–O ajută pe Irene cât de mult poate. Irene i-a spus lui Leo toate astea când s-a dus să-l vadă azi-dimineață.

Quinniock își trecu o mână obosită peste față.

–Asta explică de ce refuză să mai vorbească.

–Mi se pare că nu mai are nimic de pierdut acum.

–Vrea să facă un test cu poligraful, dar s-ar putea ca asta să fie ideea avocatului. Ține cu dinții de aceeași poveste și, cu cât încercăm mai tare să-l forțăm, cu atât se încăpățânează mai tare să tacă. Poate dacă îl acuzăm și de aceste acte de sabotaj o să-l înfrângem. Vreau registrele fiecărui echipament, când a fost utilizat ultima dată, când a fost inspectat ultima dată și de către cine, în ambele cazuri, dacă îmi puteți face rost de aceste informații. Trebuie să dau un telefon mai întâi.

Deschise telefonul, îl sună pe sergentul de serviciu și îi ordonă să-l supravegheze pe Leo Brakeman ca deținut cu risc de suicid.

capitolul 27

Avionul ateriză în Missoula la puțin după ora zece dimineața. Dăduseră de condiții meteo dificile peste Canada, avionul fiind lovit de grindină ca de niște gloanțe în vreme ce zbura în caruselul furtunii.

Jumătate din echipaj ateriză cuprins de greață sau de-a dreptul gata să vomite.

Cum dormise pe toată durata zborului, Rowan calculă că se simțea pe trei sferturi om. Suficient de om cât să fac un duș nesfârșit și să mănânce ca un urs hămesit.

În timp ce se îndreptă cu Gull spre clădirea de locuințe îl observă pe L.B. alături de Cards, supraveghind descărcarea echipamentelor. Bănuia că L.B. dusese și el propriul război cât ei luptaseră pe frontul lor.

Nu voia să se gândească la nici una dintre bătălii o vreme.

Se prăbuși în fund pe patul din apartamentul ei și își scoase ghetele.

–Vreau mult, mult sex.

–Chiar ești femeia visurilor mele.

–Runda întâi, sex ud la duș, după ce jupuim câteva straturi de tundră de Alaska, apoi o pauză de prânz scurtă și satisfăcătoare. Își deschise catarama, își dezbrăcă pantalonii. Apoi o a doua rundă de sex care să facă salteaua să cânte.

–Simt că mi se formează o lacrimă de recunoștință și adorație în colțul ochiului. Să nu mă disprețuiești.

Doamne, bărbatul acela reușea să-i cânte în strună notă cu notă. Și, decise ea, chiar și cu barba nerasă de pe fața lui, cu părul murdar, tot îi făcea să vibreze corzile dorinței.

– Apoi o partidă rapidă drept desert înainte să mă apuc să lucrez la rapoarte. Va trebui să mă întâlnesc cu L.B. pentru o ședință de informare, la un moment dat, și să-mi fac timp pentru pregătirea fizică zilnică, după care trebuie să apară din nou mâncare în peisaj.

– Trebuie.

– Apoi cred că voi avea timp pentru puțin sex de relaxare înainte de culcare.

– Aș putea face un orar cu toate astea, ca să nu ratăm nimic.

– E totul aici. Se bătu pe tâmplă. Deci... Intră goală în baie. Să-i dăm bice.

Rowan consideră prima rundă o reușită deplină. Acum, că se simțea sută la sută om, îl lăsă pe Gull să-și radă barba neîngrijită în baia ei și ieși să se îmbrace.

Ridică biletul pe care cineva îl strecurase, probabil, pe sub ușa ei în ultimele patruzeci de minute.

ȘEDINȚĂ COMPLETĂ CU TOATĂ ECHIPA
BIROUL DE OPERAȚIUNI
ORA TREISPREZECE

– Ei bine. Runda a doua va trebui amânată.

Ridică biletul astfel încât să-l poată citi și Gull.

– Poate are niște răspunsuri.

– Sau poate are doar o grămadă de întrebări. Oricum ar fi, ar trebui să ne grăbim dacă vrem să și mâncăm ceva înainte de ora treisprezece.

– S-ar putea ca Marg să știe ceva.

– Așa mă gândesc și eu.

Cum Marg îl plăcea destul de mult, Gull intră cu Rowan în bucătărie.

Momentul nu era cel mai bine ales, își dădu seama când intrară în încăperea în care dominau căldura și graba. Marg, Lynn și bucătăreasa cea nouă – Shelley, își aminti

el – curățau, amestecau, tocau și feliau alimente cu o simetrie creativă ce îi evocă un Cirque du Soleil culinar.

– Bună. Lynn umplu un castron uriaș cu un fel de amestec de paste. Shelley, ne mai trebuie chifle, iar salata de pui e pe terminate.

– Mă ocup de toate!

– Adu înapoi și tigaia de grătare când te întorci, îi spuse Marg lui Lynn, ștergându-și cu un prosop fața îmbujorată de căldură. Vor fi terminat aproape tot până atunci. Știu cum înfulecă oamenii ăștia. Ședință la ora unu, bombăni ea, fluturând o lingură spre Rowan. Chiar în toiul lucrului, așa că iau toți cu asalt bucătăria înainte de amiază cum a luat cu asalt Henric al V-lea orașul ăla pe care l-a asediat, oricare ar fi fost el.

– Aș putea toca ceva, se oferi Rowan.

– Tu stai departe. După ce le ducem a doua tură de grătare, o să reziste o vreme.

– Ai avut dreptate. Lynn dădu buzna înapoi cu o tigaie aproape goală.

Împreună, ea și Marg o umplură.

– Cu asta am terminat tot, mai puțin bufetul cu deserturi. Eu și Shelley ne putem ocupa de asta, spuse Lynn.

– Ești o fată bună. Marg scoase două farfurii, aruncă pe ele chiflele tăiate în două, adăugă carne la grătar pe jumătatea de jos, puse o lingură din amestecul de paste lângă ele, completă cu o porție de dovleac de vară. Apoi își îndreptă degetul spre Gull. Ia trei beri și adu-le la masa mea. Ia asta.

Împinse una dintre farfurii spre Rowan înainte de a lua seturi de tacâmuri.

Marg ieși în grabă și, după ce puse jos farfuria și tacâmurile, își apăsă mâinile pe șale.

– Doamne.

– Stai jos, Marg.

– Trebuie să-mi întind puțin spatele mai întâi. Mănâncă liniștită.

– Tu nu mănânci.

Marg se mulțumi să fluture din mână în semn de refuz.

– Asta îmi doresc, spuse, luând berea pe care i-o întinse Gull. Am setat aerul condiționat să sufle aer polar, dar cam pe la mijlocul turei de prânz atmosfera se încinge de parcă am fi în Nairobi. Mănâncă. Și nu înfuleca pe nerăsuflate.

Gull ridică sendvișul înecat în sos și luă o primă înghițitură. Cald, picant, cu grătarul de porc topindu-se în sos și întreaga combinație amestecându-se în ceva ce aducea a fericire condimentată.

– Marg, de ce e nevoie ca să vii să locuiești cu mine?

– De mult sex.

– Sunt bun la asta, spuse el mușcând din nou și arătând spre Rowan pentru confirmare. Sunt bun la asta.

– Toți trebuie să fie buni la ceva, comentă Rowan. Ce se aude, Marg?

– L.B. e copleșit de neliniște, asta e sigur. Nu se întâmplă prea des să-l vezi clocotind de furie. Tocmai de asta e atât de bun în munca lui. Dar în ultimele câteva zile a început să scoată fum pe urechi. A pus să fie verificată fiecare parașută, fiecare rucsac, fiecare costum de sărituri. Le-ar fi verificat și la microscop dacă ar fi avut cu ce. Fiecare bucățică de echipament, fiecare unealtă, fiecare nenorocit de obiect. A trimis la examinare mașinile de teren, vehiculele Rolligon, avioanele.

Sorbi lung și încet din bere, o puse deoparte, apoi îl lăsă pe Gull cu gura căscată când se lăsă cu mișcări line într-o poziție de yoga – postura câinelui, varianta cu fața la sol.

– Doamne, asta mă face să mă simt mai bine. L-a chemat pe Quinniock aici.

– Vrea o anchetă polițienească? întrebă Rowan.

–Și-a băgat în cap că Leo a reușit să facă asta. S-ar putea să aibă dreptate. Își strânse picioarele într-o poziție ghemuită, rămase astfel o clipă, apoi se îndreptă. Irene a decis să-l părăsească. Deja își face bagajele. Soții Brayner vor lua copilul mâine, și nu cred că intenționează să rămână prea mult în urma lor. Se va muta în casa tatălui tău pentru câteva săptămâni, până își rezolvă toate treburile.

–Se va muta cu tata?

–Nu, în casă. El i-a oferit-o. El va sta la Ella.

–Oh.

–Nu-mi arunca privirea aia nedumerită. Discută cu tatăl tău despre asta. Între timp am aflat că Leo e păzit să nu se sinucidă și s-a cufundat cu încăpățânare în mutenie. Vrea să facă un test cu detectorul de minciuni. Cred că vor face asta azi sau mâine. Cam asta e tot. Trebuie să mă întorc.

Gull așteptă o clipă, apoi luă în furculiță o porție de paste.

–Atâtea informații și pun pariu că singurul lucru la care te gândești e că tatăl tău va locui cu roșcata cea sexy.

–Taci! În plus, îi face doar o favoare doamnei Brakeman.

–Da, pun pariu că e un adevărat sacrificiu. Știi ce mă gândesc?

Intenționat, Rowan ridică privirea spre cer.

–Nu mă interesează.

–O, ba da. Mă gândesc că, după cum se desfășoară lucrurile, am să mă mut cu tine. Tu vei avea camera, apoi eu pot fi mai aproape de Marg și să primesc astfel de grătare cu regularitate.

–Nu cred că ăsta e un subiect de glumă.

–Iubito, eu nu glumesc niciodată când e vorba de grătar. Își linse niște sos de pe degetul mare. Mă întreb cum ar merge o sală de jocuri Fun World în Missoula.

Rowan încercă să mai risipească din stres apăsându-și rădăcina nasului cu degetele.

–Îmi pierd pofta de mâncare.

–Păcat! Pot să termin eu sendvișul tău?

Hohotul de râs o luă prin surprindere și pe ea.

–La naiba! De fiecare dată când ar trebui să mă enervez pe tine, reușești să scapi basma curată. Și nu.

Rânjind, își îndesă restul de sendviș în gură.

–Doar fiindcă ai făcut asta, mă duc să-mi iau niște plăcintă. Și ție nu-ți aduc.

–Nu apuci. Bătu cu degetul pe ceasul de mână. Avem ședință.

–O iau la pachet.

Nu-i aduse plăcintă, însă îi aduse o felie de tort de ciocolată. Mâncară desertul din palmă, în drum spre biroul de Operațiuni.

Parașutiștii începură să se adune dinspre atelierul de tâmplărie, venind dinspre terenul de antrenament și pista de alergare, apropiindu-se în pas de plimbare dinspre locuințe, înșirați la rând dinspre atelier. Cards, cu fața posomorâtă și umerii cocoșați, cu mâinile adânc înfipte în buzunare, ieși din sala de îmbarcare.

Rowan îi dădu un cot ușor în braț lui Gull și se abătură din drum pentru a se intersecta cu el.

–Arăți ca și cum cineva ți-ar fi furat ultimul pachet de cărți, comentă ea.

–Crezi că nu mi-am făcut treaba? Că n-am fost atent la ce încarc?

–Știu că ți-ai făcut-o. Așa faci întotdeauna.

–Echipamentul ăla a fost inspectat și verificat. Am nenorocitele de hârtii. Am verificat nenorocita de listă de încărcare.

–Încasezi lovituri în povestea asta? îl întrebă Rowan.

–Trebuie să ajungă la urechile superiorilor, ceva de genul acesta, iar când rahaturile ajung la urechile superiorilor,

cineva trebuie să plătească pentru oalele sparte. Ce-ar trebui să facem, să verificăm fiecare ventil, duză, coardă și bridă înainte de a le încărca, după ce fiecare nenorocit de obiect a fost verificat înainte de a fi repus în funcțiune? Ar trebui să pornim fiecare echipament înainte de a-l urca în nenorocitul de avion? Dă-o dracului! Doar dă-o dracului. Oricum, nu știu de ce mai fac nenorocita asta de muncă.

Se îndepărtă cu pași mari, lăsând-o pe Rowan să-l urmărească din priviri cu o mână mânjită de firimituri de prăjitură și glazură.

–N-ar trebui să aibă de suferit pentru asta. Nu e vina nimănui, cu excepția persoanei care ne-a stricat echipamentele, oricine ar fi.

–Are dreptate în privința felului în care se sparg oalele în capul celor mai mici în rang. Chiar dacă îi pun fapta în cârcă lui Brakeman, sau oricui altcuiva, Cards ar putea fi afectat.

–Nu e corect. L.B. îi va lua apărarea. E destul de rău că trebuie să ne confruntăm cu așa ceva, nu-i cazul ca unul dintre noi s-o mai și încaseze pentru asta. Coborî privirea spre mâna ei mânjită de ciocolată. La dracu'!

–Poftim. Gull scoase câteva șervețele umede din buzunar. Unele probleme au soluții ușoare.

–E un parașutist al naibii de bun. Se șterse de ciocolată. Și un observator aerian dintre cei mai buni. Poate fi enervant cu jocurile de cărți și cu trucurile, dar pune mult suflet în munca asta. Mai mult decât majoritatea dintre noi.

Gull ar fi putut să remarce că, prin faptul că punea mai mult suflet decât majoritatea, Cards avea acces regulat și facil la toate echipamentele, iar în calitate de observator aerian nu sărise la incendiul din Alaska.

Nu avea nici un rost, decise el. Atașamentul ei față de Cards era profund.

– Va fi bine.

Intrară în clădirea în care oamenii se îngrămădeau și bombăneau.

Îl văzu pe Yangtree așezat, frecționându-și genunchiul, și pe Dobie sprijinindu-se de un perete, cu ochii închiși, ațipit în picioare. Libby își făcea de lucru cu iPhone-ul, în vreme ce Gibbons stătea cu un șold sprijinit de o masă și cu nasul într-o carte.

Unii beau cafea, alții se strângeau în grupuri, discutând despre foc, sporturi, femei – cele trei categorii principale – sau făcând speculații în legătură cu ședința ce avea să urmeze. Unii se retrăseseră în lumea lor, așezați pe podea, cu spatele sprijinit de perete sau de un birou.

Slăbiseră toți de la începutul sezonului, și mulți dintre ei, precum Yangtree, aveau de îngrijit genunchi dureroși. Călcâiul lui Ahile în cazul pompierilor parașutiști. Umeri încordați, tendoane întinse, arsuri, vânătăi. O parte dintre bărbați renunțaseră să se mai radă, apărând cu bărbi în diverse stiluri.

Fiecare dintre ei cunoștea extenuarea adevărată, foamea reală, teama intensă. Și fiecare dintre ei s-ar fi echipat imediat dacă suna sirena. Unii aveau să lupte accidentați fiind, dar aveau să lupte oricum.

Nu cunoscuse niciodată oameni atât de încăpățânat de rezistenți sau atât de dispuși să-și pună în joc corpul, mintea și viața zi după zi.

Și, mai mult, să iubească această muncă.

– L.B. n-a început încă. Matt intră și își făcu loc lângă el. Credeam că voi întârzia.

– Nu încă. Nu mă așteptam să te văd încă vreo câteva zile.

– Am venit doar pentru ședință. L.B. a vrut să fim toți prezenți, dacă nu aveam de intervenit la vreun incendiu. Ce se aude?

–Din câte știu eu, încă se fac inspecții. S-au mai găsit câteva echipamente care fuseseră stricate intenționat.

–Nenorocitul.

–Părinții tăi au ajuns cu bine? îl întrebă Rowan.

–Da. S-au dus s-o viziteze pe Shiloh. O s-o scoatem la plimbare câteva ore mai târziu, ca să se poată obișnui cu noi. S-a atașat deja de mama.

–Cum se descurcă doamna Brakeman?

Matt ridică din umeri și își mută privirea asupra biroului.

–Se poartă foarte decent în privința asta. Se vede cât de mult iubește copilul. Oftă ușor. Ea și mama au tras o tură zdravănă de plâns împreună. L.B. se pregătește să înceapă.

–În regulă, faceți liniște, strigă L.B. Am câteva lucruri de spus, așa că fiți atenți. Toată lumea știe despre defectele la echipamentele folosite la intervențiile din Alaska și Wyoming. Vreau să vă spun că desfășurăm în continuare o inspecție completă, și nici un echipament sau utilaj care nu a fost încă inspectat și confirmat nu pleacă de aici. Am solicitat ajutorul a încă vreo câțiva tehnicieni în pliere pentru a reinspecta, confirma și replia fiecare parașută de la bază. Nu vreau ca vreunul dintre voi să-și facă griji pentru siguranța echipamentului său.

Făcu o scurtă pauză.

–Avem un sistem bun de verificare implementat la bază și nimeni nu încearcă să facă economii. Toată lumea de aici știe că nu e doar important, e absolut *esențial* ca fiecare parașutist să aibă încredere că echipamentul și accesoriile necesare pentru săritură și pentru lupta cu flăcările vor fi sigure, vor îndeplini cele mai înalte standarde și vor fi în bună stare de funcționare. Acest lucru nu s-a întâmplat la acele intervenții și îmi asum responsabilitatea.

Se încruntă când izbucniră proteste, până când acestea se stinseră.

–Am ținut legătura cu Consiliul de Administrare, deci aceștia sunt la curent cu ceea ce ne confruntăm. Poliția locală și Serviciul Forestier Federal sunt și ele la curent cu evenimentele și desfășoară propriile anchete.

–Știu al naibii de bine că Leo Brakeman a făcut asta, strigă cineva, stârnind din nou zarvă.

–N-ar fi trebuit să reușească s-o facă, tună L.B. peste murmurele tot mai ridicate, zdrobindu-le ca pe un mușuroi sub călcâiul unui bocanc. N-ar fi trebuit să reușească să ne lovească așa cum a făcut-o. Faptul că e închis e cât se poate de grozav, dar o să fim mult mai atenți la securitate pe aici. Vom organiza verificări prin sondaj și patrule regulate. Dacă aș putea suspenda tururile turistice, aș face-o, dar fiindcă asta nu e o opțiune, fiecare grup va fi însoțit de doi membri ai personalului. Până nu se finalizează toate anchetele și examinările, și până nu știm cine și cum, nu ne asumăm nici un risc.

Se opri din nou, inspiră.

–Și recomand ca toată lumea să-și arunce o rolă de bandă adezivă în rucsacurile cu efecte personale.

Replica îi făcu să râdă și reuși să mai reducă din tensiune.

–Vreau să știți că vă păzesc spatele, în cadrul bazei, în aer și la un incendiu. Am afișat o nouă listă de sărituri și o împărțire a sarcinilor. Dacă nu vă place, veniți să discutați la mine în birou ca să vă pot snopi în bătaie. Dacă are cineva întrebări, sugestii, critici publice, acum e momentul.

–Putem să-i punem pe agenții federali să ne plătească banda adezivă? întrebă Dobie, atrăgându-și huiduieli și aplauze.

Gull îi aruncă prietenului său o privire apreciativă. Aceasta era atitudinea potrivită, își spuse. Rămâi încrezător, rămâi calm, păstrează unitatea.

Indiferent dacă actul de sabotaj fusese făcut din interior sau din exterior, unitatea însemna putere.

El avea întrebări, dar nu de genul pe care ar fi vrut să le pună aici.

–Am de lucrat la ceva, îi spuse lui Rowan peste discuțiile care răsunau pretutindeni. Ne vedem mai târziu.

Remarcă încruntarea ei dezaprobatoare, dar se strecură afară și se îndreptă direct spre apartamentul lui. Acolo porni calculatorul și se apucă de treabă.

Închise calculatorul, protejând cu parolă ceea ce lucrase, când sună sirena. Nu era nici în prima, nici în a doua tură de sărituri, dar alergă la sala de îmbarcare pentru a-i ajuta pe cei care erau. Încărcă echipamente pe raftul cu acces rapid, apoi încărcă pe căruciorul electric pachetele ce urmau a fi parașutate, gata împachetate și prinse în chingi.

Ascultă și observă.

Alături de Rowan și de Dobie privi avionul înălțându-se pe întinsa calotă albastră a cerului.

–E bine că L.B. a apucat să țină ședința aia înainte de apel. Rowan își puse mâna pavăză la ochi pentru a și-i feri de soare. Cerul pare cam periculos spre est.

–S-ar putea să sărim și noi în scurt timp.

Auzind nerăbdarea din vocea lui, Rowan se aplecă puțin spre Dobie.

–Suferi de febră de parașutist. Cel mai bun lucru pentru tine e să dormi până-ți trece.

–Mi s-a dat ceva de făcut. Mă ocup de PP-uri, spuse, folosind prescurtarea pentru pachete parașutate. Împachetare și prindere în chingi în sala de încărcare. Și tu, amice, îi spuse Gull. Suedeza s-a ales cu munca în atelier.

–Da, am văzut asta, și anunțul că toți cei care au participat la intervenția din Alaska pot lua o pauză de două ore

mai întâi. Dar ce naiba. Se aplecă și o sărută pe Rowan. Ne vom întoarce la orarul nostru mai târziu.

– Poți fi sigur de asta.

– Nu mi se pare drept și cinstit ca tu să ai o femeie chiar la bază, spuse Dobie în vreme ce se îndreptară împreună spre sala de încărcare. Noi, ceilalți, trebuie să vânăm una, dacă avem noroc și apucăm să ajungem la un bar.

– Viața e plină de lucruri nedrepte și necinstite. Dacă nu ar fi așa, aș fi întins acum pe o plajă cu nisip alb lângă femeia aceea, savurând cocktailuri Mai Tai postcoit.

– Postcoit. Dobie pufni în râs ca un copil de doisprezece ani. Le întreci pe toate, Gull. Le întreci pe toate și-apoi o iei de la capăt.

Cum nu o găsi în apartamentul ei, Gull presupuse că își terminase treaba înaintea ei și se întoarse în camera lui pentru a continua să lucreze la propriul proiect.

Se așeză pe pat, lăsând ușa deschisă, într-o poziție relaxată, ce sugera că nu era nimic de văzut acolo.

Se mai întâmpla să treacă oameni pe lângă cameră, dar în general acea parte a clădirii rămase cufundată în liniște.

Cum își lăsase și fereastra deschisă, surprinse frânturi de conversație de la oamenii care treceau pe afară. Un grup mic care nu era inclus pe lista de sărituri își făcea planuri să meargă în oraș. Cineva bombăni în barbă ceva despre femei în lumina scânteietoare a după-amiezii ce începea să pălească.

Își schimbă poziția pentru a privi afară și văzu că Rowan avusese dreptate în privința cerului de la est. Nori începeau să se adune acum, apropiindu-se în zbor ca niște nave de război.

O furtună era iminentă, își spuse, întrebându-se dacă să-și ia porția de alergare înainte de furtună, apoi decise să o aștepte pe Rowan.

Aceasta sosi deodată cu primul mormăit de tunet.

–Cad fulgere dintr-un capăt în celălalt, îi spuse ea, și se aruncă pe pat. Am dat o fugă să mă uit pe radar. Câteva tornade iau totul pe sus în Dakota de Sud.

Își cuprinse gâtul în palme, masând puternic spatele umărului stâng în vreme ce vorbi:

–Probabil va trebui să alergăm pe nenorocita de bandă de alergare. Detest asta.

Gull își apăsă degetele peste locul pe care îl masa ea.

–Doamne, Rowan, ai beton aici.

–De parcă nu știu. Nu am apucat încă să fac mișcare azi ca să scap de tensiune. Am nevoie de tura aia de alergare, niște yoga... sau asta.

Oftă când Gull se mută în spatele ei și își înfipse degetele în mușchii încordați.

–Ne vom face tura de alergare după ce se termină furtuna, spuse el. Vom folosi pista.

Căzu un fulger, un arc de lumină arzătoare, iar vântul făcu să zdrăngăne jaluzelele de la fereastra lui. Dar trăsnetul nu fu urmat de ploaie.

–După ce se mai liniștesc lucrurile, o să mergem la L.B. să-i cerem o noapte liberă și o să ne luăm un apartament de hotel sofisticat. Unul care să aibă jacuzzi în baie. O să ne bălăcim în el jumătate de noapte.

–Mmm. Oftând, se abandonă fanteziei pe care i-o sugerase. Room-service cu fripturi mari și suculente și un pat mare, în care să ne jucăm. Există oarecare avantaje în a te tăvăli cu cineva care are bani și nu-l deranjează să-i cheltuiască.

–Dacă ai bani și te deranjează să-i cheltuiești, nu prea poți să te distrezi.

–Îmi place atitudinea asta. Trimiți e-mailuri acasă?

–Nu, e altceva. Nu o să-ți placă.

–Dacă trimiți un e-mail soției tale, care e gravidă, ca să întrebi ce mai fac cei doi copii adorabili ai voștri și cățelușul cel jucăuș, atunci n-o să-mi placă. Se întoarse

spre el. Cam ăsta e tonul pe care l-ai folosit. Ca și cum ai avea de gând să-mi spui ceva ce mă va face să vreau să-ți dau un pumn în față.

–Soția mea nu e gravidă și avem o pisică.

O strânse încă o dată de umeri, apoi se ridică să închidă ușa.

–Faci asta ca să nu ne continuăm orarul plănuit mai devreme.

–Nu. E vorba de actele de sabotaj, Rowan. Ideea că Brakeman a plănuit asta, apoi a și reușit – ferindu-se în tot acest timp de polițiști. Pur și simplu eu nu pot să cred asta.

–Cunoaște zona mai bine decât majoritatea oamenilor. E mecanic și ne poartă pică. Eu, una, cred.

„La suprafață, își spuse el, dar e de-ajuns să dai deoparte primul strat."

–De ce a sabotat anumite echipamente? Gull începu să analizeze întrebările de pe lista din mintea lui. Nu știe cum ne desfășurăm aici, sau la un incendiu. Nu cu toate detaliile și mărunțișurile.

–Fiica lui a lucrat aici timp de trei sezoane, remarcă Rowan. Știa atât cât avea nevoie despre cum ne desfășurăm, iar tatăl lui petrecuse ceva timp la bază.

–Dacă voia să ne facă rău, există mijloace mai directe. Avea arme; le-ar fi putut folosi. Sigur, e posibil să fi aflat unde se află echipamentele, admise Gull, și e posibil să fi ajuns la ele. După cât de greu a fost sezonul acesta, majoritatea dintre noi dorm atât de adânc încât nu i-ar trezi nici o bombă. Am auzi sirena, așa cum o mamă aude plânsul copilului ei în toiul nopții chiar dacă e extenuată. O percepem, dar în rest suntem cufundați în nesimțire. Actul de sabotaj a fost subtil și viclean, și a fost genul de lucru, după părerea mea, pe care ai ști să-l faci dacă ai ști exact ce impact ar putea avea un echipament defect

asupra unui echipaj de intervenție la un incendiu. Fiindcă ai trecut printr-o situație similară.

Gull avea dreptate, își spuse Rowan. Nu îi plăcea.

–Tu chiar vrei să spui că unul dintre noi a făcut-o?

–Spun că unul dintre noi ar fi putut s-o facă fiindcă noi știm cum să ajungem la echipamente, cum să le defectăm și ce impact ar avea acele echipamente defecte la o intervenție.

–Dar cât de stupid ar fi să faci așa ceva știind că ai putea fi chiar tu cel care are de suferit?

–E și ăsta un aspect. Să discutăm despre asta mai întâi. Cine n-a intervenit la nici unul dintre incendii?

Readuse pe ecran documentul pe care lucrase.

–Ai dreptate; nu-mi place câtuși de puțin. Și, în primul rând, Yangtree a sărit cu noi.

–Și-a petrecut aproape toată intervenția coordonând echipajele și făcând zboruri de recunoaștere.

–Asta-i un rahat. Și L.B.? Serios?

–El nu a sărit. Cards a fost pe post de observator aerian, deci el nu a sărit. Nici unul nu a făcut nimic din toate astea. Înseamnă un total de peste douăzeci de oameni, dintre care șase nici nu erau incluși pe lista de sărituri din motive personale sau medicale.

–Yangtree e pompier parașutist de treizeci de *ani*. Ce, se hotărăște brusc să vadă ce s-ar întâmpla dacă ar strica echipamentele? Cards lucrează de zece ani, iar L.B. de peste doisprezece. Și...

–Ascultă, știu ce simți față de ei. Sunt prieteni – sunt ca o familie. Și eu simt la fel.

–În lumea mea, oamenii nu fac liste de suspecți pe care să includă prieteni și membri ai familiei.

–Cât de des te-ai întâlnit, în lumea ta, cu echipamente sabotate? Își puse o mână pe genunchiul ei pentru a îndulci cuvintele. Ascultă, legăturile sunt mai adânci în cazul tău fiindcă ai lucrat alături de ei multă vreme. Dar eu m-am

antrenat cu multe dintre persoanele de pe lista asta și știi că o astfel de experiență creează legături strânse.

–Nici măcar nu știu de ce faci asta.

–Fiindcă, la naiba, Rowan, dacă nu Brakeman a făcut-o, atunci putem organiza patrule și să reverificăm echipamentele și să facem verificări prin sondaj, dar... Dacă ai vrea să ajungi în sala de îmbarcare, în sala de încărcare, în oricare nenorocită de încăpere de la bază în noaptea asta și să strici ceva, ai putea s-o faci?

Ea nu spuse nimic preț de o clipă.

–Da, aș putea. De ce aș face-o? De ce ar face-o oricare dintre noi?

–Asta e o cu totul altă treabă. Înainte de asta, există posibilitatea ca, dacă e unul dintre noi, să fie cineva care *chiar* să fi sărit, care să fi știut că se afla pe undeva prin fruntea listei de sărituri. Care își dorea să fie acolo, să facă parte din acțiune. Lucrăm într-un domeniu cu stres ridicat. Oamenii cedează, sau ajung să exagereze. Pompierul care stârnește incendii, apoi își riscă propria viață și pe cea a echipei sale pentru a-l stinge. Se mai întâmplă.

–Știu că se mai întâmplă.

Gull apăsă o altă tastă, aducând pe ecran o altă pagină.

–Am împărțit echipele cum au fost în ziua respectivă.

–Îți lipsesc câteva nume.

–Cred că ne putem elimina pe noi doi.

–Dobie nu e trecut.

–El avea banda adezivă.

–Da, aia s-a dovedit foarte utilă.

–Își ia întotdeauna... Bine, ai dreptate. Simți o arsură în stomac și în conștiință, dar adăugă numele lui Dobie. Ar trebui să ne adaug și pe noi fiindcă tu ți-ai dorit să avem nenorocita de bandă adezivă, iar eu mi-am amintit că el o are.

–Care ar fi motivul nostru?

–Poate am vrut să te bag în sperieți ca să renunți la munca ta și să rămâi acasă să-mi pregătești o cină caldă în fiecare seară.

–Vezi să nu. Dar mă refer la întrebare. Ce motiv ar putea avea cineva?

–În regulă, hai să lucrăm cu asta. Yangtree. Reveni la pagina inițială. Spune că vrea să renunțe. Genunchii lui sunt praf. Treizeci de ani, după cum ai spus tu. Și-a dedicat peste jumătate din viață acestei munci, iar acum știe că nu mai poate face față. Cei mai tineri și mai puternici vin să-i ia locul. Ăsta e motiv de iritare.

–El nu e așa. Vorbi tăios – o reacție reflexă – dar se înmuie când Gull se mulțumi s-o privească. În regulă. E o tâmpenie, dar în regulă.

–Cards? A avut un sezon plin de ghinioane. Accidentări, boală. Toate acestea încep să-și spună cuvântul. Femeia pe care voia s-o ia de soție l-a părăsit. Vara trecută, când era observator aerian, Jim Brayner a murit.

–Asta n-a fost...

–Vina lui. Sunt de acord. Dar nu a fost nici a ta, Rowan, și totuși ai coșmaruri.

–Bine. Bine. Înțeleg. Am putea parcurge toată lista ta și să găsim câte un motiv plauzibil pentru toată lumea. Asta nu înseamnă că e adevărat. Și dacă e o teorie atât de bună, polițiștii s-ar fi gândit și ei la ea.

–Ce te face să crezi că nu s-au gândit?

Replica lui o blocă.

–E un gând foarte urât. Ideea că ne consideră suspecți, ne anchetează, scormonesc în încercarea de a descoperi slăbiciuni, secrete. Că fac ceea ce facem și noi aici, dar pe o scară mai largă.

–E urât, dar prefer să arunc o privire la ceva neplăcut decât să ignor ceea ce ar putea fi chiar aici cu noi.

–Vreau ca Brakeman să se dovedească vinovatul.

–Și eu.

–Dar dacă nu e așa, spuse ea înainte să apuce el să vorbească, trebuie să ne gândim la siguranța unității. Nu e L.B.

Gull dădu să o contrazică, apoi se răzgândi:

–Care sunt argumentele tale?

–A muncit din greu ca să ajungă în poziția asta și e foarte mândru de ea. Iubește unitatea și iubește reputația ei. Orice lucru care ar deteriora sau amenința asta s-ar răsfrânge asupra lui. Ar fi putut să strângă rândurile și să cerceteze toată povestea pe plan intern, dar a ales să o facă publică. El e cel care atrage atenția asupra ei chiar dacă știe că ar putea avea de suferit.

Erau argumente bune, decise Gull. Fiecare dintre ele era un argument bun.

–Sunt de acord cu asta.

–Și nu e nici Dobie. E mult prea al naibii de bun la suflet pe sub masca pe care o afișează. Și își iubește munca. Iubește tot ceea ce ține de ea. În special, te iubește pe tine. N-ar face niciodată ceva care să te pună în pericol.

–Mulțumesc.

–N-am spus-o pentru tine.

–Știu. Dar reușì să-i aline și stomacul și conștiința. Mulțumesc oricum.

Rowan privi pe fereastră când fulgeră, iar tunetul răsună cu ecou peste piscurile învăluite în întuneric.

–Vântul împinge ploaia spre sud. Nu ni se arată nicicum o pauză.

–Nu trebuie să facem asta acum. Putem s-o lăsăm deoparte, să mergem la sală.

–Nu sunt o lașă. Să mergem până la capăt. Am să-ți spun de ce nu e Janis.

–În regulă. O luă de mână și o surprinse ducând-o pentru o clipă la buzele lui. Ascult.

capitolul 28

Gull își spuse că avea la dispoziție o oră, maximum. Cum Rowan era cufundată până la gât în rapoartele ei despre incendiul din Alaska, avea să fie ocupată cel puțin atâta timp. Gull coborî din atelier, unde avusese de lucru, și se uită la ceas în vreme ce ieși pe drumul lateral în pas de alergare ușoară.

Nimeni nu avea să-și pună întrebări în legătură cu un bărbat care își făcea antrenamentul și nu ar fi existat nici un motiv să suspecteze că stabilise o întâlnire undeva departe de orice posibili observatori.

În special, Rowan.

În orice caz, îi plăcea să iasă, să alerge ceva mai mult, să se concentreze asupra gândurilor lui.

Furtuna de noaptea trecută nu scuturase decât câțiva zeci de litri de ploaie, dar reușise să scadă temperatura. Trimiseseră o tură de parașutiști în acea dimineață, pentru a interveni la un incendiu în est, așa că nu voia să se îndepărteze prea mult în caz că se dădea alarma.

Nici nu avea nevoie.

După vreo opt sute de metri dădu peste Lucas, îmbrăcat în pantaloni de trening și tricou, vorbind la telefon.

–Sigur, ar fi grozav. Îl salută pe Gull dintr-o singură aplecare a capului. Perfect. Ne vedem atunci. După ce închise telefonul, îl băgă în buzunarul pantalonilor de trening. Gull.

–Mulțumesc că ai acceptat să te întâlnești cu mine.

–Nici o problemă. Încă mai vin să alerg aici uneori, așa că am reușit să fac circa un kilometru și jumătate. Trebuie să presupun că asta are legătură cu Rowan fiindcă n-ai vrut să vorbești cu mine la bază.

–Cu ea, cu toată lumea. Nimeni nu cunoaşte personajele mai bine decât tine, Lucas. Personalul şi echipa, familia Brakeman, poliţiştii. Poate nu şi pe boboci, la fel de bine ca pe cei cu vechime mai mare, dar pun pariu că ai ceva cunoştinţe şi la capitolul ăsta, fiindcă sar alături de fiica ta.

Lucas îşi înălţă o sprânceană, dar Gull se mulţumi să ridice din umeri.

–Îi evaluezi, le pui nişte întrebări, obţii nişte răspunsuri.

–Ştiu că eşti iute de picior, ai o reputaţie bună printre pompierii forestieri, iar L.B. consideră că eşti un om valoros în echipă. Nu te deranjează să te baţi, îţi plac maşinile rapide, te duce mintea la afaceri şi ai gusturi bune în materie de femei.

–Ultima trăsătură e ceva ce avem în comun. Dă-mi voie să te întreb direct, e Leo Brakeman capabil de un astfel de plan, de viclenie, are, ca să spunem aşa, capacitatea de a face tot ceea ce se petrece aici? Lasă deoparte motivul şi ocazia, şi toate rahaturile alea poliţieneşti. Gull ridică din umeri indiferent. Este el omul care să facă aşa ceva?

Lucas nu spuse nimic preţ de o clipă, dând doar din cap ca pentru a-şi confirma propriile gânduri.

–Nu e prost şi e un mecanic al naibii de bun. Dar ca să începem de la coadă, ar fi putut să-şi dea seama cum să deterioreze echipamentele fără ca acest lucru să se vadă decât când ar fi fost deja prea târziu. Uciderea lui Latterly...

Lucas îşi îndesă mâinile în buzunare, privind în zare spre munţi.

–L-aş vedea încercând să-l pedepsească pe ticălosul ăla după ce a aflat că Latterly se tăvălea cu fata lui, zise el. L-aş vedea bătându-l pe individ până l-ar umple de sânge, mai ales ţinând cont de legătura lui Irene cu biserica. Mi-e mai greu să mi-l imaginez trăgând în el, dar

nu imposibil. Oftă o dată. Nu, nu imposibil. Ar fi în stare să tragă după oameni la bază. Să tragă la întâmplare, nu prea cred. Dar dacă ar fi tras, nu ar fi ratat. Iar ăsta e un lucru la care m-am gândit foarte mult de când s-a concentrat asupra lui Rowan. Cât despre Dolly? Săreau unul la celălalt ca doi rottweileri luptându-se pentru același os. El e un om temperamental, asta se știe, și se știe și că Dolly era o mare sursă de rușine și dezamăgire pentru el.

–Dar?

–Da, dar. Nu-mi închipui că ar fi putut s-o omoare altfel decât într-un accident. Nu știu dacă interpretez lucrurile prin prisma propriei gândiri sau chiar așa stau lucrurile, dar eu așa le văd. Cred că ceea ce vreau să spun e că îl pot vedea făcând oricare dintre acele lucruri sub impulsul furiei. Îi sare repede țandăra și se aprinde tare. Dar se consumă singur.

–Te-ai gândit mult la toate astea.

–Rowan e în mijlocul lor.

–Exact. Un temperament aprins. Aprins și violent. Și, își spuse Gull, exact aceeași interpretare pe care o adoptase și el. Latterly și sabotajul. Au fost acte reci și calculate.

–Te gândești că poate o parte din toate astea, poate toate, sunt opera cuiva care lucrează la bază. Poate chiar unul dintre voi.

Gull se gândi la oamenii alături de care se antrenase, cei alături de care luptase.

–Nu am vrut să mă gândesc la asta, spuse el.

–Nici eu, dar am început să-mi pun aceleași întrebări după ce mi-a spus L.B. despre sabotaj. După ce m-am liniștit puțin. Nu am atins nici unul subiectul în mod direct, dar sunt destul de sigur că și L.B. își pune aceleași întrebări.

–Ai vreo suspiciune anume?

–Am lucrat cu unii dintre oamenii ăştia. Ştii la fel de bine ca mine că nu e ca şi cum ai sta în acelaşi birou sau lângă aceeaşi cafetieră. Nu-i pot privi într-o astfel de lumină pe nici unul dintre cei pe care îi cunosc aşa cum îi cunosc. Şi nu ştiu dacă asta e din cauză că suntem ceea ce suntem – încă mai suntem – unul faţă de celălalt, sau fiindcă ăsta e adevărul adevărat lăsat de Dumnezeu. Aşteptă o clipă, urmărind cu atenţie chipul lui Gull. Nu i-ai spus lui Rowan în ce direcţie bat gândurile tale?

–Ba da.

O expresie aprobatoare şi puţin amuzată se întinse pe buzele lui Lucas.

–Şi putem adăuga îndrăzneala la ceea ce ştiu deja despre tine.

–N-am de gând să fac ceva pe la spatele ei. Se gândi la locul unde se afla în acel moment şi cu cine. Şi rânji. Prea multe. În fine, am făcut un tabel. Îmi plac tabelele, adăugă, când Lucas râse surprins. Sunt eficiente şi ordonate. Rowan nu vrea să creadă că ar putea fi adevărat, dar m-a ascultat.

–Dacă te-a ascultat şi nu ţi-a tras un şut în boaşele pe care ştiu că le ai de să-ţi zboare mai sus de ochi fiindcă ai îndrăznit să sugerezi asta înseamnă că povestea dintre voi e serioasă.

–Sunt îndrăgostit de ea. Şi ea e îndrăgostită de mine. Dar încă nu şi-a dat seama de asta.

–Ei bine. Lucas studie chipul lui Gull preţ de un moment îndelungat. Ei bine, repetă el şi oftă pentru a doua oară. Nu prea crede în relaţii şi în capacitatea lor de a dura. Asta e vina mea.

–Nu prea cred. Cred că de vină sunt împrejurările. Şi chiar dacă e, poate, încăpăţânată şi îşi păzeşte inima, nu e încuiată. E prea deşteaptă, prea conştientă de ea însăşi, ca să nu mai vorbim că are riscul în sânge, ca să-şi refuze

ceea ce-și dorește odată ce a decis că își dorește acel lucru. O să-și dea seama că ceea ce-și dorește sunt eu.

– Ești un ticălos încrezut, nu? Îmi placi.

– Asta e bine, fiindcă altfel mi-ar da papucii. Apoi ar fi tristă și ar regreta tot restul vieții.

Când Lucas râse, nereușind să se abțină, Gull aruncă o privire spre ceas.

– Trebuie să pornesc înapoi.

– Mă întorc cu tine. Mai alerg și eu pe aici din când în când, îi aminti lui Gull. Și e ceva ce trebuie să-i spun lui Rowan, față în față.

– Dacă e vorba de faptul că te muți împreună cu Ella, a aflat deja.

– La dracu'! Din mers, Lucas își trecu o mână peste ceafă. Ar fi trebuit să știu că va afla toată lumea de la bază imediat ce doar mi-am pus în gând s-o fac. Aș fi crezut că, după câte se întâmplă, viața mea personală n-ar mai avea loc printre subiectele de discuție. Ei bine? Lucas înfipse un cot în coastele lui Gull. Cum a reacționat?

– A destabilizat-o puțin. Se va obișnui cu gândul, fiindcă te iubește, o respectă pe Ella și nu e idioată. În fine, înainte să ne întoarcem – aș prefera, dacă Rowan nu întreabă direct, s-o lăsăm să creadă că ne-am întâlnit întâmplător pe drum.

– Probabil așa e cel mai bine.

– În general nu mă deranjează s-o scot din sărite, dar are multe pe cap acum. Deci, înainte să ne întoarcem, voiam să te întreb dacă pot să-ți trimit pe e-mail tabelul.

– Iisuse! Un tabel.

– Am organizat numele pe mai multe categorii, alături de date generale și părerea mea legată de fiecare dintre ei. Și părerea lui Rowan. Dacă o adaugi și pe a ta, s-ar putea să reușim să mai eliminăm din suspecți.

– Trimite-mi nenorocitul de table. Lucas îi spuse adresa de e-mail. Vrei să ți-o notez?

–Nu, am reținut-o.

–Chiar dacă Brakeman n-a făcut toate astea – sau poate chiar nimic din toate astea –, atâta vreme cât e în spatele gratiilor ar trebui să înceteze. Nu poți să-i înscenezi nimic din tot rahatul ăsta câtă vreme poliția știe exact unde s-a aflat oră de oră, zi după zi. Cred că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem e cine îi poartă atât de multă pică lui Leo?

Lucas ridică din sprâncene când Gull nu spuse nimic.

–Te gândești și la altceva?

–Mă gândesc că asta ar putea fi explicația, exact asta. Dar mă gândesc și că Brakeman, cu temperamentul lui exploziv, cu trecutul lui plin de conflicte cu Dolly, se potrivește destul de bine ca țap ispășitor. Și știu că, oricine ar fi persoana responsabilă de asta, e un nenorocit foarte bolnav la cap. Nu cred că nenorociții foarte bolnavi la cap se opresc doar fiindcă ar fi deștept din partea lor s-o facă.

–Aș fi preferat să nu fi spus asta, făcându-mă să gândesc la fel. Să mă tem de același lucru. Dacă aș putea, aș obliga-o pe Rowan să se retragă pentru restul sezonului, să se îndepărteze naibii de toate astea.

–Nu am să las să i se întâmple nimic. Gull îl privi ferm în ochi pe Lucas. Știu că e o replică stupidă și prea obișnuită, dar așa va fi. Rowan se poate descurca singură cu aproape orice i se întâmplă. Când nu va putea ea, voi putea eu.

–Am să mă bazez pe promisiunea asta. Acum ar fi cazul să te faci nevăzut până merg să discut cu ea. Nu prea tare nevăzut, adăugă Lucas. Foarte probabil va avea nevoie să se descarce pe cineva, după ce plec eu, pentru sentimentele pe care i le voi stârni cu decizia de a-mi schimba locuința. Ai putea fi tu acela.

Rowan își termină rapoartele, apoi verifică din nou lista anexată cu pachetele parașutate pe care le solicitase și le primise în cea de-a doua zi a intervenției. Totul era în ordine, decise.

După ce i le preda lui L.B. putea să iasă naibii puțin, apoi...

–E deschis, strigă când auzi cele două bătăi în ușă. Bună. Chipul i se lumină când se ridică să își întâmpine tatăl. Ți-ai ales excelent momentul. Tocmai mi-am terminat rapoartele. Ți-ai luat porția de alergare?

–M-am gândit să alerg încoace, să împușc doi iepuri dintr-un foc și să-mi văd fata.

–Uite cum facem, o să scot o băutură rece din frigider, iar tu în schimb poți să arunci o privire peste ce am scris aici.

–Dacă ai o doză de 7UP, se rezolvă.

–Întotdeauna păstrez rezerve din băutura preferată a celui mai bun tip al meu, îi aminti ea, în vreme ce Lucas își sprijini mâinile pe birou, scanând textul de pe laptopul ei.

–Detaliat și la subiect, spuse el după o clipă. Te pregătești să-i iei locul lui L.B.?

–O, pe toți dracii, nu. Nu mă deranjează să petrec ceva timp scriind rapoarte, dar dacă ar trebui să mă ocup de toate hârțogăriile, hachițele, problemele de politică și rahaturile de care se ocupă L.B., aș prefera să mă împușc să scap de toate. Tu ai fi putut face asta, spuse ea. Ai mai fi putut lucra încă vreo câțiva ani.

–Dacă tot e să-mi bat capul cu rahaturi administrative măcar să fie rahaturile *mele* administrative.

–Da, cred că în privința asta te înțeleg. Vrei să facem o plimbare până la sala de recreere? Sau poate la popotă? Îmi închipui că Marg are niște plăcintă din care am putea s-o convingem să ne dea și nouă.

–Nu prea am destul timp. Vine Ella după mine imediat.

–Oh.

–Voiam să te văd, să discut cu tine despre câteva lucruri.

–Am auzit că Irene Brakeman renunță la casa ei și se va muta, probabil, în Nebraska. Că îi dai voie să folosească locuința noastră până le rezolvă pe toate. Asta a fost frumos din partea ta, tată. Trebuie să fie greu pentru ea, să fie singură în casă, cu toate acele amintiri. La care se adaugă conștiința faptului că nu mai e cu adevărat a ei.

–Se mută în casa noastră mâine. Trebuie să-mi mai strâng câteva lucruri de care voi avea nevoie acum. Ella o ajută pe Irene cu același lucru – să-și strângă lucrurile de care va avea nevoie – și să-și împacheteze ceea ce va dori să ia cu ea când pleacă.

–E un pas mare, ceea ce face ea. Mulți pași mari. Pleacă din Missoula, își părăsește soțul, prietenii, locul de muncă?

–Cred că are nevoie de asta. Arată mai bine acum decât cum arăta de când au început toate astea. Din clipa în care a decis ce trebuia să facă pentru ea însăși și pentru copil, cred că lucrurile au devenit ceva mai ușor de suportat. Bău încet, prelung. Că tot veni vorba de decizii importante. Nu mă voi întoarce să locuiesc în casă. Voi locui cu Ella.

–Dumnezeule, ai de gând să te însori cu ea?

Lucas nu se înecă, dar înghiți un nod.

–Deocamdată avansăm pas cu pas, dar cred că asta va urma.

–De-abia încep să mă obișnuiesc cu gândul că ai o relație cu ea, acum vă mutați împreună.

–O iubesc, Rowan. Ne iubim.

–Bun, cred că o să stau jos o clipă. Se așează pe marginea patului. În casa ei?

–Are o casă grozavă. Mult spațiu, grădină. A amenajat-o exact așa cum își dorește. Casa ei înseamnă mult pentru ea. A noastră? Ridică din umeri, lăsându-i apoi să cadă. Jumătate din an sau chiar mai mult e doar locul unde dorm majoritatea nopților.

–Ei bine. Nu știa ce simțea, fiindcă se amestecau prea multe sentimente. Cred că dacă aș fi știut că era ultima noastră cină în casă împreună, aș fi... Nu știu, aș fi gătit ceva mai sofisticat decât pui la tigaie.

–Nu vând casa, Ro. Se așeză lângă ea și puse o mână pe genunchiul ei. Doar dacă nu o vrei tu. Eu m-am gândit că ai s-o iei tu. Putem aduce pe cineva care să tundă peluza și toate cele în timpul sezonului.

–Poate îmi lași puțin timp să mă gândesc la asta.

–Oricât de mult dorești.

–Schimbări importante, reuși ea să spună. Știi că îmi ia ceva timp să procesez schimbările.

–Când erai copil, ori de câte ori te îmbolnăveai trebuia să caut aceeași pijama.

–Albastră, cu cățeluși.

–Da, cățeluși pe fond albastru. Când ți-a rămas mică am avut de înfruntat un adevărat iad.

–Ai tăiat pijamaua și mi-ai făcut o perniță din material. Și a fost în regulă din nou. La naiba, tată, pari atât de fericit. Simți lacrimile înțepându-i ochii când se întinse să-l mângâie pe față. Iar eu nici măcar n-am observat că nu erai fericit.

–Nu eram nefericit, scumpo.

–Ești mai fericit acum. Ella nu e singura care te iubește, îi spuse, și îl sărută pe obraji. Așa că poți considera că am perna mea albastră și cățelușii de pe ea și e totul în regulă.

–Suficient de în regulă cât să-ți faci timp, când vei avea de unde, să încerci s-o cunoști?

–Da. Gull o consideră sexy.

Sprâncenele lui Lucas se ridicară brusc.

–La fel și eu, dar să facă bine să nu se gândească la prostii.

–Mă ocup eu de asta.

–Ai trecut și tu prin câteva schimbări de când a apărut el.

–Așa se pare. E cel mai neobișnuit sezon. Gull și-a băgat în cap că cineva de la bază ar putea fi responsabil pentru ceea ce se întâmplă, nu Brakeman.

–Chiar așa?

–Da, și în stilul lui specific, Gull a organizat toate datele și bănuielile într-un fișier. Cred că e o nebunie, dar apoi încep să-mi pun întrebări, după ce își termină expunerea. Apoi mă întorc la treburile mele și decid din nou că e o nebunie. Până când el îmi atrage atenția asupra unui aspect sau al altuia. Sfârșesc prin a nu mai știi ce să cred. Urăsc să nu știu ce să cred.

Cu blândețe, Lucas își trecu o mână peste coama ei de păr.

–Poate cel mai bun lucru pe care îl poți face e să-ți păstrezi ochii, urechile și mintea deschise.

–Cu primele două e ușor. Ultima e dificilă. Toată lumea e tensionată și încearcă să ascundă asta. Am intervenit la aproape de două ori mai multe incendii decât până la vremea asta sezonul trecut, iar rata de succes e bună, accidentările nu foarte grave. Dar în afară de asta? Sezonul ăsta e un dezastru de la cap la coadă, și toți simțim asta.

–Fă-mi o favoare. Ține-te aproape de pompierul forestier, cât de mult poți. Fă-o pentru mine, adăugă el înainte să apuce ea să vorbească. Nu fiindcă aș crede că nu poți să-ți porți de grijă, ci fiindcă eu îmi voi face mai puține griji dacă știu că cineva îți păzește spatele.

–Păi e greu să mă descotorosesc de el oricum.

–Bun. O bătu pe picior. Condu-mă la plecare.

Rowan se ridică odată cu el, meditând în timp ce ieșiră la tot ceea ce discutaseră.

–E diferit cu ea, cu Ella, față de cum a fost cu mama? Nu circumstanțele sau nivelul de maturitate ori ceva de genul acesta. Mă refer... Se bătu cu pumnul peste inimă. Nu mă deranjează, indiferent ce răspunzi. Aș vrea doar să știu.

Lucas nu se grăbi să răspundă, iar Rowan își dădu seama că își căuta cuvintele.

–Am fost fascinat de mama ta. Poate puțin copleșit, foarte încântat. Când mi-a spus că e gravidă, am iubit-o. Și cred că asta din cauză că am iubit ceea ce trăia în ea, ceea ce concepusem fără intenție. Uneori mă întreb dacă și-a dat seama de asta chiar înainte să-mi dau seama eu. Ar fi fost jignitor, probabil. Am ținut la ea, Rowan, și m-am străduit să mă port cât mai bine cu ea. Dar tu ai fost motivul. Pot spune că Ella m-a fascinat, m-a copleșit, m-a încântat. Dar e altceva. Știu ce n-am simțit pentru mama ta fiindcă simt acum acel lucru pentru Ella.

–Cum anume trebuie să te simți? întrebă ea. Nu reușesc nicicum să-mi dau seama.

Lucas își drese vocea:

–Poate ar trebui să întrebi o altă femeie despre astfel de lucruri.

–Te întreb pe tine.

–O, la dracu'! Bărbatul masiv, „Omul-de-Fier", se foi. Nu am de gând să vorbesc despre sex. Am discutat deja o dată despre asta cu tine și a fost mai înspăimântător decât orice foc la care am intervenit vreodată.

–Și jenant pentru amândoi. Nu întreb despre sex, tată. Știu despre sex. Îmi spui că o iubești și văd asta în toată atitudinea ta. Văd dragostea, dar nu știu cum e ca sentiment – ce ar trebui să simt.

–Sunt multe în jurul ei. Încredere și respect și... Își drese vocea din nou. Atracție. Dar centrul e o reflexie

în care se regăsesc toate aceste lucruri, toate punctele tale forte și slăbiciunile, speranțele și visele. Se aprind aici, în centru. Uneori ard cu flacără intensă, alteori fierb, ard înăbușit, dar rămâne căldura și lumina, toate acele culori, iar lucrurile din jurul ei alimentează focul. Focul nu e doar un mijloc de distrugere, Rowan. Uneori creează. Cele mai bune focuri sunt creatoare, iar atunci când dragostea e foc, indiferent dacă e o flacără intensă sau o pâlpâire constantă, fierbinte sau caldă, ea creează. Te face mai bun decât erai fără ea.

Se opri, roșind ușor.

– Nu știu cum să-ți explic.

– E prima oară când cineva mi-a explicat astfel încât să înțeleg. Tată. Îi luă mâinile și îl privi în ochi. Sunt foarte fericită pentru tine. Vorbesc serios, fără rețineri. Sunt foarte fericită pentru tine.

– Asta înseamnă mai mult decât îți pot spune. O trase spre el și o îmbrățișă strâns chiar când Ella apăru cu mașina. Ai fost prima mea iubire, îi șopti în ureche lui Rowan. Întotdeauna vei fi.

Știa acest lucru, dar acum se desprinsese suficient cât să accepte că putea iubi și pe altcineva. O salută din cap pe Ella când aceasta coborî din mașină.

– Bună.

– Bună. Ella îi zâmbi lui Lucas. Am întârziat?

– Ai venit exact la timp. Ținându-și mâna într-a lui Rowan, se aplecă în față și o sărută pe Ella. Cum a mers cu Irene?

– Tot împachetatul, organizatul, deciziile privind obiectele dintr-o casă în care o femeie și-a petrecut douăzeci și cinci de ani din viață reprezintă un proiect uriaș – și știi că mie îmi plac foarte mult proiectele. O ajută, cred, munca și eforturile de planificare. O ajută să treacă peste momentul prezent.

– Dar părinții lui Jim…

Rowan se întrerupse.

–Pleacă în după-amiaza asta. I-am cunoscut și sunt oameni minunați. Kate a invitat-o pe Irene să vină să locuiască la ei dacă și când va veni în Nebraska. Să stea cu ei până își găsește o casă a ei. Nu cred că va accepta, dar invitația a mișcat-o.

–Nu fii tristă, spuse Lucas, trecându-și un braț pe după umerii Ellei când ochii acesteia se umplură de lacrimi.

–Nu reușesc să-mi dau seama cum sunt. Clipi pentru a opri lacrimile. Dar l-am sunat pe fiul meu, l-am rugat să treacă mai târziu pe la mine, cu ăia micii. Știu cum mă simt după câteva ore cu nepoții mei. Fericită și extenuată.

Nepoți, își spuse Rowan. Uitase. Oare asta însemna că tatăl ei era un fel de bunic neoficial? Ce părere avea el despre *asta*? Cum…

–O, la dracu', am uitat să discut ceva cu L.B. Două minute, îi promise Ellei, și o tăie.

–Deci, începu Ella, suntem în regulă?

–Suntem în regulă. E… ciudat, dar suntem în regulă. Presupun că le-ai spus fiului și fiicei tale.

–Da. Fiica mea e încântată, ceea ce s-ar putea datora, parțial, hormonilor, fiindcă e gravidă și asta a fost o veste absolut grozavă.

„Încă unul?" își spuse Rowan.

–Felicitări.

–Mulțumesc. Fiul meu e… puțin jenat în momentul de față, cred, fiindcă există șansa clară ca eu și Lucas să avem și alte ocupații în afară de rezolvat puzzle-uri și uitat la televizor împreună.

–Nu ar trebui să-i fie rușine că mai jucați și rummy din când în când.

Ella râse apreciativ.

–Va trece peste asta. Mi-ar plăcea să veniți la cină, toți copiii, când reușiți să vă faceți timp. Nimic oficial, doar o masă în familie.

–Sună bine. Sau rezonabil, decise Rowan, ceea ce avea potențialul de a se transforma în bine. Am să-ți spun de la bun început că n-am nevoie de o mamă.

–O, bineînțeles că ai. Toată lumea are nevoie. O femeie care să te asculte, să fie de partea ta, să-ți spună adevărul – sau nu, după necesități. O femeie pe care să te poți baza indiferent de situație și care te va iubi indiferent cât de mult ai da-o în bară. Dar fiindcă ai deja toate astea în Marg, mă voi mulțumi bucuroasă să-ți fiu prietenă.

–O să vedem cum merge.

Sirena țipă ascuțit.

–La dracu'! E rândul meu.

–O, Doamne! Trebuie să pleci. Trebuie să... Pot să privesc? Lucas mi-a spus cum se desfășoară partea asta, dar aș vrea s-o văd.

–N-am nimic împotrivă. Dar eu trebuie să fug.

Fără a mai zăbovi, Rowan o rupse la fugă spre sala de îmbarcare.

Trecu pe lângă Cards ca vântul, iar acesta accelera pentru a ține pasul cu ea.

–Ce se aude? întrebă Rowan.

–E greu. A izbucnit în Flathead unul care distruge canionul. Doar atâta știu.

–Vii pe post de observator?

–Sar.

Intrară în grabă în haosul controlat al sălii de îmbarcare, smulgând echipamentele din vestiare. Rowan își trase pe ea costumul de parașutist, verifică buzunarele, fermoarele, capsele, își puse la loc sigur mănușile și frânghia de coborâre. Își înfipse picioarele în bocanci și îl observă pe Matt făcând același lucru.

–Tu cum ai ajuns înapoi pe lista de sărituri?

–Așa am avut noroc. De-abia m-am întors acum douăzeci de minute. Clătină din cap, apoi își luă parașuta

principală și cea de rezervă de pe raftul cu acces rapid. Presupun că zeul focului a decis că am avut destulă pauză.

Rowan își puse bine parașutele și rucsacul cu efecte personale.

–Ne vedem în avion, îi spuse, și-și îndesă casca sub braț.

Porni foșnind spre ușă și fu surprinsă să-l vadă pe Gull, gata echipat, stând lângă tatăl ei și lângă Ella.

–Te-ai mișcat repede.

–Eram în sala de încărcare când s-a declanșat sirena. Comod. Ești gata?

–Întotdeauna. Rowan își duse scurt degetele la frunte, îi aruncă un rânjet tatălui ei. Ne vedem mai târziu.

–Ne vedem mai târziu, spuse Lucas, repetând formula pe care o folosiseră unul cu celălalt toată viața ei.

–Am întrebat dacă e voie, și fiindcă e, am să adaug, ai grijă de tine.

Rowan dădu din cap spre Ella.

–Așa am de gând. Să-i dăm bătaie, bobocule.

–Știu că mi-ai spus că totul se desfășoară rapid, spuse Ella când Rowan se îndreptă cu Gull spre avionul ce-i aștepta, dar nu mi-am dat seama cât de rapid. Nu apuci să te gândești la nimic. Când se declanșează sirena, lași cafeaua pe care tocmai o savurai sau cutiile pe care le împachetai și urci în avion spre un incendiu în decurs de câteva minute.

–E o rutină, ca atunci când te îmbraci dimineață. Doar că se petrece în mare viteză. Și întotdeauna trebuie să te gândești. Snopește-l, îi spuse lui Yangtree.

–O să-l snopesc, îi arăt eu cine-i șeful. Și număr zilele rămase. Ne vedem de cealaltă parte, amice.

Vorbi și cu alții, în vreme ce aceștia se îndreptară clătinându-se spre avion, unii parașutiști alături de care lucrase și el, alții care păreau atât de tineri ca niște pui

pe lângă el. Își strecură mâna în cea a Ellei când se închise ușa avionului.

Era posibil ca unul dintre ei să fie un ucigaș.

– Vor fi bine. Ella îi strânse degetele. Și se vor întoarce în curând.

– Da.

Însă simți confortul de a-și ține mâna într-a ei în timp ce urmări avionul rulând pe pistă, accelerând, apoi ridicându-se în aer.

După ședința din timpul zborului, Rowan, Yangtree și Trigger se strânseră pentru a discuta hărți și strategie.

Gull își băgă în urechi căștile de la MP3 player și își puse ochelarii de soare. Muzica acoperi zgomotul motorului, lăsându-i mintea liberă să gândească. Din spatele ochelarilor de soare examină chipurile și limbajul trupului celorlalți parașutiști.

Poate că nu era corect să nutrească astfel de suspiciuni, dar prefera să îndure câteva înțepături ale sentimentului de vinovăție decât să sufere consecințele altor acte de sabotaj.

Cards și Dobie petrecură ceva timp jucând pocher la cacealma, în vreme ce Gibbons citea o ediție broșată, zdrențuită, din *Leagănul pisicii*. Libby stătea lângă Matt, bătându-l ușor pe genunchi într-un gest de calmare. Observatorul se ridică din scaunul lui din spatele carlingii și își croi drum până la Yangtree pentru a se sfătui cu el.

Când fură anunțați să-și facă verificările reciproce, Gull se întoarse și el pentru a îndeplini ritualul cu Rowan.

– Yangtree ne părăsește, îi spuse ea.

Yangtree încuviință din cap cu un zâmbet.

– Am să lucrez pentru „Omul-de-Fier" de la începutul anului. O să-mi iau liber în toamnă, o să-mi cumpăr o casă, o să-mi repar și celălalt genunchi, o să merg puțin

la pescuit. O să am mult mai mult timp de pescuit după ce nu voi mai fi nevoit să vă mân pe voi în fiecare vară.

–Renunți la această viață plină de călătorii, strălucire și povești de dragoste? îl întrebă Gull.

–Am avut parte de strălucire din belșug, și sunt ceva șanse să-mi găsesc o poveste de dragoste după ce renunț la a mai mânca fum.

–Poate ar trebui să te apuci și de tricotat, dacă tot ai ajuns la asta, sugeră Trigger.

–Tot ce-i posibil. Ți-aș putea tricota un bandaj drăguț, că oricum îți place să te oblojești.

Trecu peste oameni și echipamente pentru a se consulta din nou cu observatorul și cu pilotul.

–Nu are decât cincizeci de ani. Trigger băgă o lamă de gumă în gură. La naiba, și eu voi împlini cincizeci de ani în curând. De ce vrea să se lase?

–Cred că e doar obosit, iar genunchiul îl doare foarte tare. Rowan aruncă o privire în față. Probabil se va răzgândi după ce-și va repara genunchiul.

Observatorul se apropie din nou de ușă.

–Păziți-vă echipamentele!

Aerul cald de vară, încins de fum, năvăli pe ușa deschisă. Rowan se mută pentru a arunca o privire pe geam spre vâlvătaia ce se înălța printre vârfurile pinilor și brazilor groși. Mingi roșii de gaze aprinse explodau în aer ca focurile unui tun antiaerian.

–Se mișcă repede, spuse Rowan, și e susținut bine de vântul ce bate prin canion. O să dăm peste niște curenți transversali puternici la coborâre.

Primul set de steguleț confirmă estimarea ei.

–Vezi locul de aterizare? îl întrebă pe Gull. Acolo, golul acela din stânga sus. Va trebui să te apropii dinspre sud, ca să eviți să aterizezi cu fața în peretele de piatră. Ești al doilea la sărituri din cea de-a treia pereche, deci…

–Nu. Primul la sărituri din cea de-a doua pereche. Ridică din umeri când ea se încruntă spre el, știind că Lucas îi ceruse lui L.B. să schimbe perechile astfel încât Gull să-i fie partener de sărituri. Presupun că L.B. a modificat puțin lista când l-a reintrodus pe Matt.

–În regulă, am să sar pe traiectoria ta. Arătă din cap spre geam, spre următorul set de steguleţe. Se pare că avem trei sute de metri.

Gull studie și el steguleţele și coloanele de fum ce străluceau argintii la capul incendiului, negre la baza lui.

Când avionul ajunse la înălțimea de salt, Trigger închise cureaua căștii, își trase peste față masca de plasă, înainte de a se întinde spre cablul de deasupra capului, înaintând legănat spre ușă. Matt, partenerul lui de sărituri, îl urmă.

Rowan studie focul, pământul, apoi zborul. Coroanele copacilor se umflau în negru și albastru, în vreme ce avionul întoarse pentru cea de-a doua săritură.

–Suntem gata, răspunse Gull la apelul observatorului.

Cu Rowan în spatele lui, trecu în ușă și se pregăti să înfrunte tumultul vântului și al focului. Când simți mâna pe umăr sări, scufundându-se prin el, lovit din toate părțile de el. Găsi orizontul, se stabiliză când se deschise ancora și îl echilibră, iar parașuta principală îi frână căderea până la a o transforma în alunecare.

O găsi pe Rowan, îi privi voalura umflându-se, privi soarele ale cărui săgeți trecură o clipă prin fum și îi luminară fața.

Apoi fu nevoit să lupte, când curenții transversali încercară să-l prindă într-un vârtej. Se stârni o pală de vânt care îl purtă periculos de aproape de zidul stâncii. Își redresă poziția dintr-o parte, apoi trase prea tare din cealaltă, înghiontit și smucit de vânt.

Ocoli cu mult locul de aterizare, își ajustă poziția, apoi se lăsă purtat de vânt și ateriză curat și ușor la marginea golului.

Se rostogoli și o văzu pe Rowan aterizând la aproape trei metri spre stânga lui.

–Ai făcut niște manevre destul de sofisticate în aer, îi strigă ea.

–A funcționat.

Strângându-și parașutele, li se alăturară lui Matt și Trigger la marginea locului de aterizare.

–Sosește și cea de-a treia pereche, comentă Trigger. Și, la naiba, Cards va ajunge între copaci. Nicicum n-are noroc sezonul ăsta.

Rowan îl auzi clar pe Cards înjurând când vântul îl aruncă spre pini.

–Haide, Matt, să mergem să ne asigurăm că nu și-a rupt nimic important.

Cum încă îl mai auzea pe Cards înjurând, ceea ce însemna că nu-și pierduse cunoștința în cădere, continuă să privească cerul.

–Yangtree și Libby, spuse ea când avionul trecu în poziție pentru următoarea săritură. Janis și Gibbons. Enumeră restul parașutiștilor. Când ajung toți la sol vreau să vă ocupați de pachetele parașutate.

Își puse mâinile pe șolduri, urmărind săritura următoarei persoane din avion. Yangtree, își spuse. Avea să devină instructor și să sară în continuare din avioane. Dar căderile libere cu grupuri de sportivi și turiști nu se comparau nicidecum cu…

–Ancora. Nu i s-a deschis ancora. Alergă în față, strigând pentru ceilalți de la sol. Ancora a rămas agățată! Iisuse, Iisuse, tai-o! Tai-o. Deschide parașuta de rezervă. Haide, Yangtree, pentru numele lui Dumnezeu.

Stomacul lui Gull se strânse, inima începu să-i bată nebunește, în vreme ce-și privi prietenul, membru al familiei sale, prăbușindu-se prin aer și fum. Începură și alții să strige, Trigger aproape țipând în stația radio.

Parașuta de rezervă se deschise cu o cutremurare smucită, se agăță în aer – dar prea târziu, înțelese Gull. Căderea lui Yangtree fu prea puțin încetinită când se prăbuși între copaci.

capitolul 29

Rowan alergă, trecând în forță printre tufișuri, sărind peste bușteni, pietre, orice i-ar fi ieșit în cale. Gull trecu în zbor pe lângă ea; Rowan goni întrecându-se cu propria teamă. Prinsă într-un iad de emoții, își impuse să gândească, să acționeze.

Parașuta de rezervă i se deschisese în ultima clipă. Mai exista o șansă, întotdeauna exista o șansă. Încetini când ajunse la Cards care, cu fața însângerată, cobora tremurător de pe un pin de coastă folosindu-se de coarda de coborâre.

–Ești rănit grav?

–Nu. Nu. Du-te! Iisuse, du-te.

Matt apăru împiedicându-se prin pădure în spatele ei, cu obrajii cenușii și privirea moartă.

–Rămâi lângă Cards. Asigură-te că e bine.

Nu așteptă să asculte răspunsul, continuă să alerge.

Când auzi strigătul lui Gull coti spre stânga, zdrobind sub picioare acele uscate de pin ca pe niște oase subțiri.

Văzu parașuta de rezervă, un talmeș-balmeș alb, zdrențuit, învelind crengile aflate la mare înălțime deasupra lor. Și sângele, picurând ca un robinet defect, udând pământul pădurii.

Prins în crengile cioturoase la douăzeci de metri înălțime, corpul lui Yangtree atârna fără vlagă. Un ciot de jumătate de metru i se înfipsese în trunchi din lateral, cu vârful ieșind din trup ca un ac trecut printr-un fluture.

Gull, având colțarii în picioare, urcă în copac. Rowan își aruncă echipamentul, încălță și ea colțarii și începu să urce după el.

Era rupt, vedea că fusese rupt – piciorul, brațul și probabil și altele. Dar rupt nu însemna mort.

– Poți să ajungi la el? E viu?

– Ajung eu la el. Gull urcă, apoi se folosi de coardă pentru a ajunge ușor la creangă, testându-i greutatea pe parcurs. Întinse mâna pentru a desface casca, puse degetele pe gâtul lui Yangtree. Are puls – slab, neregulat. Fracturi multiple. O tăietură adâncă în coapsa dreaptă, dar nu a prins femurul. Plaga înțepată... Înjură când se apropie mai mult. Nenorocitul ăsta de ciot îl ține prins de creangă ca un piron într-un lemn. Nu am cum să ajung la el să-l stabilizez de aici.

– O să-l prindem cu frânghii. Rowan se aplecă în afară cât de mult putea, încercând să evalueze și ea situația. Tăiem creanga, îl coborâm cu tot cu ea.

– Nu va rezista fără să se rupă dacă adaug un fierăstrău la greutatea mea. Coborî târându-se. S-a crăpat puțin la bază. Nu știu dacă te-ar ține nici pe tine.

– Hai să aflăm.

– Dobie sau Libby. I-ar ține pe unul din ei.

– Eu sunt aici, ei nu. Pierde mult sânge. Să vedem ce pot face. Mai adu-mi frânghii, un fierăstrău, o trusă de prim ajutor.

– Cât e de grav? strigă Trigger. Cât e de grav?

– Respiră.

– Slavă Domnului. Am solicitat o echipă de evacuare medicală, e pe drum. E conștient?

– Nu. Pune-i la curent, bine? Schimbă poziția cu Gull. Avem nevoie de frânghii, o trusă de prim ajutor, un motofierăstrău. Gull coboară acum.

Rowan se lăsă pe spate în ham, își dezbrăcă bluza, tăie din ea fețe și pansamente cu briceagul ei. Legându-se cu frânghii de siguranță, înaintă prudent pe creangă. Avea să reziste, își jură, fiindcă avea al naibii de mare nevoie să reziste.

–Yangtree, mă auzi? Începu să panseze improvizat tăietura cu margini neregulate de pe coapsa lui. Rezistă, la naiba. O să te scoatem din asta.

Se folosi de frânghia pe care o avea, o înfășură în jurul taliei lui, apoi se dădu înapoi, prudent, pentru a o prinde. Gull o aștepta acolo și-i dădu noi bucăți de coardă.

–Am s-o prind de creanga de deasupra și am să i-o trec pe sub braţe. Îi privi pe Trigger și Matt escaladând copacul vecin și aprobă din cap când înțelese planul.

–Du-le o altă coardă lor și o să-l coborâm din două părți după ce-i tai hamul de la paraşută și creanga.

Sudoarea provocată de teamă îi picura în ochi în timp ce lucra și, nevoită să-i mute piciorul făcut zob, se rugă ca Yangtree să rămână inconștient până terminau. Bandajă cât de bine putu rana din jurul ciotului și își folosi cureaua pentru a-l prinde și mai bine de creangă.

Apoi ezită. Dacă planul nu funcționa, era posibil să-l omoare. Dar pulsul lui devenea tot mai slab și nu aveau încotro.

–Am să-i desfac hamul. Pregătiți-vă.

După ce îl eliberă din paraşuta distrusă, se întinse în spate după motofierăstrău.

–Va funcționa, îi spuse lui Gull.

–Echipa de evacuare medicală va ajunge în maximum zece minute.

Rowan își înfipse ferm picioarele și smuci sfoara de starter. Vibrația fierăstrăului o făcu să tremure. Îi văzu pe Trigger și Matt pregătindu-se să susțină greutatea, știind că Gull și Dobie făceau același lucru din spatele ei.

Încrezându-se în sfoară, pentru el, pentru ea însăși, înaintă puțin pe creangă și împinse lama pe scoarță și lemn cât de aproape de corpul lui Yangtree îndrăznea.

–Țineți-l bine! le strigă. Nu-l lăsați să cadă.

Tăie drept, simțind ramura cum tremură sub șoc. Apoi Yangtree rămase suspendat, cu ciotul de lemn și bucata

de ramură înfipte în trunchiul lui ca un tirbușon. Corpul i se legănă în vreme ce-l coborâră încet, mână peste mână, spre locul unde Libby și Stovic așteptau să-i preia greutatea.

– L-am prins! L-am prins! Oh, Dumnezeule. Vocea lui Stovic tremură. Dumnezeule, e făcut zob.

Dar respira, își spuse Rowan, auzind huruitul elicopterului. Trebuia doar să continue să respire.

Se simți sfâșiată în două când rămase la sol, în siguranță, privind elicopterul care se ridică în aer cu prietenul ei. Zdrobit, își spuse ea, biciuită de vântul produs de elice. Brațele, picioarele, și Dumnezeu știa ce altceva – iar ea nu mai putea face nimic.

Strigă în stația radio, raportând ultimele informații la bază, refăcând strategia, în vreme ce Cards, cu fața plină de lovituri îngropată în palme, rămase așezat pe pământ. Trigger urmări elicopterul, apoi se întoarse încet spre ea. Tot ceea ce simțea ea – șocul, durerea, furia stupefiată – se reflecta și pe chipul lui.

– Echipamentele parașutate, începu ea, iar Gull o strânse de braț.

– Mă ocup eu de asta. Mă ocup eu, repetă el când ea se uită cu o privire goală la el. Dobie, Matt, îmi dați o mână de ajutor?

„Adună-te", își impuse Rowan.

– Trig. Inspiră adânc, apoi se apropie de el și începu să deseneze în țărână. Focul se deplasează spre nord-est, crește în amploare. Am nevoie de tine, spuse încet când Trigger se mulțumi să rămână acolo, clătinând din cap.

– Lasă-mă o secundă, bine? Doar o nenorocită, amărâtă de secundă.

Așezată pe vine, Rowan își puse o mână pe bocancul lui.

–Trebuie să ucidem dragonul, apoi să ne întoarcem la Yangtree. Întârzierea. Rowan fu nevoită să se oprească pentru a-și calma vocea. Focul a profitat. Arde intens, Trig. Au aruncat niște spumă pe cap, dar a prins un vânt, a sărit peste creastă și urcă rapid.

–În regulă. Trigger își trecu dosul palmei pe sub nas, apoi se ghemui lângă ea. Pot să mă ocup eu de flancul stâng, să tai un front cu cinci oameni, să-l țin în frâu.

–Ia-ți șapte. L.B. ne mai trimite o echipă și o să-mi iau oameni de acolo. Ai o sursă de apă aici. Desenă un X pe pământ. Deci ia-ți pompe și furtunuri. Eu am să pornesc spre flancul drept cu o echipă, și vom face câteva verificări.

Trigger se întinse după mâna ei, ea își împleti degetele cu ale lui.

–Vom ucide dragonul, spuse el. Apoi o să aflăm ce naiba s-a întâmplat.

–Poți fi sigur de asta.

Discutară despre fronturi făcute cu buldozerele, zone de siguranță, două posibile tabere.

După ce Trigger își scoase cei șapte oameni și își strânseră echipamentele, Rowan se întoarse spre restul.

–Cards, vreau să rămâi aici și...

–Dă-o dracului, Suedezo. Când mârâi, un firicel de sânge i se scurse din buza spartă. Nu rămân în urmă.

–Nu-ți cer să rămâi în urmă. Vreau să aștepți tura următoare, să iei jumătate din oameni și să pornești pe flancul stâng în urma lui Trigger. Pe restul trimite-mi-i mie. Am nevoie de Gibbons în echipajul meu și de Janis. Și spune-le foarte clar că vor trebui să muncească pe brânci. Am nevoie să te ocupi tu de asta, spuse ea înainte ca el să apuce să vorbească. Iar Trigger va avea nevoie de tine pe front. Se întoarse când el aprobă din cap. Gull, Dobie, Libby, Stovic. Luați-vă sculele.

Nu aveau timp de pierdut. Nu aveau timp să gândească mai departe de foc. Orice altceva trebuia încuiat înăuntru.

Săpară și tăiară, și fiecare lovitură a securii sau vibrație a unei lame răsuna în mintea lui Rowan ca un strigăt de răzbunare. Iar focul se înălța și trosnea.

–Am nevoie să rămâi șef aici până sosește Gibbons, îi spuse lui Gull. Tocmai și-a confirmat sosirea. Toată lumea a aterizat în siguranță. O să-mi croiesc drum spre cap, să-mi fac o idee mai clară despre incendiu. Dacă vă intersectați cu frontul făcut de buldozere, anunță-mă.

–Bine.

–Aveți o sursă de apă la circa cincizeci de metri mai sus, păstrând cursul. În final, linia frontului nu va fi dreaptă, iar Gibbons va trebui să înainteze extrem de rapid, dar dacă ajungeți acolo înaintea lui, pune-i pe Stovic și Libby la furtun. Dacă se schimbă cumva vântul sau...

–Mă descurc, Rowan. Du-te și fă ceea ce ai de făcut; ne descurcăm noi de aici. Dar păstrează legătura.

–Să nu-i lași să se gândească la asta. Fă-i să se concentreze. Am să mă întorc.

Porni în grabă, înaintând printre copaci, urcând panta abruptă, și dispăru în fum.

Nu auzea decât glasul focului, corul său murmurat. Trosnea peste lemnele uscate, lingea rășina de pin topită, mușca din frunzele și rămurelele ce acopereau pământul. Se feri de o creangă în flăcări în vreme ce urcă și stinse micul foc izbucnit.

Se gândi la cadavre carbonizate până la os.

După ce ajunse pe creastă se opri să-și verifice poziția. Vedea furia roșie-portocalie înfulecând combustibil. Îl lăsaseră să câștige avantaj, își spuse; nu avuseseră încotro. Dragonul gonea puternic și liber.

Contactă baza pentru a solicita aruncarea de agent de stingere și primi un raport scurt, nesatisfăcător despre Yangtree.

Medicii se luptau să-l salveze.

Simți schimbarea direcției vântului, doar o adiere, și văzu focul întorcându-se spre coadă și crescând acolo în amploare. O abatere spre vest acum, încă la nord de echipa lui Trigger, remarcă, dar îndreptându-se spre ei.

Făcu o tură primprejur, și îi contactă prin stația radio.

–Își schimbă direcția, se încolăcește înapoi spre voi.

–Avem un front făcut de buldozere aici, mare și lat. Nu cred că poate sări peste el. Ruta de salvare trebuie să fie spre sud.

–Vor trimite noroi. Tocmai i-am contactat să le cer să descarce o cisternă în vest, peste flancul vostru. Stați la adăpost.

–Recepționat. Cards tocmai a ajuns aici cu întăriri. Vom rezista pe frontul ăsta, Suedezo.

–După ce se descarcă noroiul, am să cer un raport aerian. Vreau să iau patru oameni din echipa ta și încă patru dintr-a mea și să-i trimit spre cap. Puneți bicele pe el. Dar dacă trece de cealaltă parte a drumului, luați-vă tălpășița.

–O să ne salvăm fundurile. Iar tu păzește-ți-l pe-al tău.

Înaintând printre flăcări, Rowan își coordonă mișcările cu Gibbons, cu baza, rămânând cu ochii și urechile ciulite în așteptarea avioanelor-cisternă. Coti spre est, cu ochii usturând-o de la fum, apoi sări în urmă, alunecând pe spate, când o creangă aprinsă, groasă cât coapsa unui bărbat, se prăbuși la pământ în fața ei.

Găsi combustibil proaspăt pe solul pădurii, care se aprinse cu un șuierat și dădu să urce pe tălpile ghetelor ei înainte să apuce să se îndepărteze în grabă.

–Creangă ucigașă, îi strigă lui Gibbons. Sunt bine, dar am să fiu ocupată un minut.

Bătu flăcările proaspăt izbucnite, scormonind în pământ pentru a înăbuși cât de mult din flacără cu țărână. Auzi tunetul unui avion-cisternă, bolborosind câteva înjurături în vreme ce-și ducea propriul război în miniatură.

–Sunt la adăpost. Săpând, călcând focul în picioare, îl anunță pe Gibbons, apoi pe pilotul avionului-cisternă. Sunt la adăpost.

Și fugi.

Ploaia groasă de culoare roz căzu, înăbușind flăcările, ridicând fumul în valuri, ropotind pe pământ, peste copaci, cu un plescăit greoi. Alergă să se adăpostească atunci când câteva picături de agent de stingere îi atinseră casca și jacheta. O salvă de ramuri în flăcări o făcu să fugă în zigzag spre o zonă mai înaltă, mai deschisă.

Auzi vuietul inconfundabil în spatele ei și simți pământul cutremurându-se sub picioarele ei. Acționând din instinct, sări prin perdeaua unduitoare de flăcări și aproape o auzi închizându-se cu zgomot în spatele ei înainte să izbucnească explozia. Pietrele îi alunecară de sub picioare când începu să urce o pantă deasupra vâlvătăii lacome, ucigașe.

–Sunt la adăpost, strigă în stația radio în care răsunau mai multe voci. Am fost nevoită să fac un mic ocol. Inspiră șuierând, expiră la fel de zgomotos. Lăsați-mă o clipă să mă orientez.

Un zid de foc, solid ca oțelul, îi bara calea de întoarcere spre echipa ei.

Scoase busola pentru a confirma direcția, văzând că mâna îi tremura ușor.

S-o ia de-a dreptul până la frontul lui Trigger, calculă ea, să se regrupeze, apoi să coboare pe ocolite pentru a ajunge la oamenii ei.

Își comunică planul, apoi se opri o clipă pentru a bea ceva și a-și calma emoțiile.

De cealaltă parte, pe front, Gull îl privi pe Gibbons direct în ochi.

–E rănită?

–Ea spune că nu. Încearcă să minimalizeze gravitatea incidentului, dar cred c-a fost pe-aproape s-o pățească. Își șterse sudoarea. Se îndreaptă pe de-a dreptul spre Trig, apoi se va întoarce la noi ocolind. Noroiul a mai potolit puțin focul pe flancul lor și lucrează cu pompele urcând spre cap. Sunt într-o poziție bună. Noi nu putem spune același lucru. Focul se întețește în direcția asta. Elf, ia-i pe Gull, Stovic și Dobie și duceți pompele astea acolo. Urmați frontul creat de buldozere. Începeți să-l înecați. Am să vă mai trimit patru oameni imediat ce ne mai sosesc întăriri.

–Foc secundar! strigă Libby, iar doi din echipă săriră să intervină.

–Suntem ciuruiți aici, îi spuse Gibbons lui Trigger prin stație. Te poți lipsi de câțiva oameni?

–Îți trimit doi. Vor fi trei când ajunge și Suedeza.

–Spune-le să se miște rapid!

Gull mânui furtunul și putea să jure că forța apei nu făcea decât să-i stârnească focului pofta de dans. Vântul alese să țină cu dragonul, ridicând flăcările în ziduri masive.

–L.B. mai trimite o tură și retrage parașutiști din Idaho, îi spuse Janis.

–Rowan a ajuns la Trigger?

–Rowan și-a schimbat tactica. Se întoarce la Gibbons pe unde a venit. Trebuie să prindem bestia aici, ori o prindem, ori ne retragem. Smulse stația radio. Gibbons, avem nevoie de ajutor aici.

–Aștept să ajungă Matt și Cards de pe frontul lui Trigger. Și Suedeza. Vine o tură proaspătă de parașutiști. Timpul estimat pentru sosire e peste treizeci de minute.

–Treizeci de minute nu mă aranjează. Am nevoie de mai mulți oameni, altfel ne retragem.

–Decizia îți aparține, Elf. Am să aflu locațiile și revin. Dacă trebuie să vă mișcați, mișcați-vă.

–La naiba, la naiba! Stovic, doboară cioturile alea. Dacă ajunge la coroane s-a zis cu noi. Sub apa ce se arcuia și sfârâia, își întoarse privirea spre Gull. Nu-l putem ține în frâu încă treizeci de minute fără întăriri.

Gull simți că i se strânge stomacul.

–Rowan, Cards și Matt ar fi trebuit să ajungă aici deja. Contacteaz-o prin stație, vezi care e locația ei.

–Gibbons e...

–Contacteaz-o, Janis, o întrerupse el. Lucrurile au luat-o razna urât de tot încă de la săritură.

Și poate că nu se luptau doar cu natura.

O ascultă încercând să ia legătura cu Rowan o dată, de două ori, de trei ori. Și de fiecare dată când nu obținu un răspuns sângele îi îngheță tot mai mult în vene.

Încercă să dea de Matt, apoi de Cards, apoi răspunse rapid când o apelă Gibbons.

–Nu pot să dau de ei prin stație, îi spuse Gibbons. Am să trimit pe cineva la ultima lor locație cunoscută.

Dar Janis era cu ochii pe Gull.

–Negativ. Se va duce Gull. E cel mai rapid om al nostru. Trimite-mi pe cineva. Vom încerca să menținem frontul.

–Libby se îndreaptă spre voi chiar acum. Voi cere încă un transport de noroi, voi solicita încă un buldozer. Dacă sunteți nevoiți să vă retrageți, luați-o spre sud-vest.

–Am recepționat. Găsește-o, îi spuse lui Gull.

–Poți fi sigură de asta. Se întoarse spre Dobie. Ține-l cât de mult poți.

–Oricât de mult ai nevoie, promise Dobie și luă furtunul.

Gull alergă, folosindu-și busola și harta din cap pentru a estima direcția. Rowan fusese obligată să cotească spre vest, apoi spre sud, înainte de a porni spre flancul stâng. Încercă să-i ghicească viteza și cea mai probabilă rută înainte de a se fi întors pentru a porni din nou spre est, pentru a lupta pe flancul drept.

Se întâlnise cel mai probabil cu Matt și Cards dacă fusese posibil, calculă el, dar n-ar fi pierdut timpul așteptându-i pe aceștia sau abătându-se de la cea mai bună rută de întoarcere, nu atunci când echipa ei avea nevoie de ajutor.

Un foc secundar izbucni în stânga lui, iar flăcările șerpuiră de pe sol spre copac. Își ignoră instinctul de a încerca să-l stingă, continuă să alerge.

Dar ea n-ar fi făcut-o, își spuse. S-ar fi luptat cu flăcările din mers, iar asta ar fi făcut-o să-și modifice permanent direcția.

Iar dacă un alt inamic îi tăiase calea, ea nu l-ar fi recunoscut. Ar fi văzut în el un coleg de arme, un prieten. Un om în care avea încredere, pe care îl iubea chiar.

Sări peste un pârâu îngust, forțându-se să înainteze prin căldură, și fum, și teama tot mai intensă.

Rowan era deșteaptă și puternică, și vicleană. Avea să lupte, își aminti singur – poate chiar mai aprig, acum că inamicul se ascunsese sub masca unui prieten.

Își impuse să se oprească, să verifice busola, să se reorienteze. Și să asculte, să audă un alt om sub vocea fioroasă a focului.

Spre nord, decise. La nord-est de unde se afla, și se rugă să aibă dreptate. Un copac se prăbuși, scuipând un vârtej de scântei ce-i înțepă pielea expusă ca un roi de albine.

Următorul sunet pe care îl auzi răsună mai clar, mai mortal. Porni în goană spre ecoul focului de armă, chiar în clipa în care inima îi tresări ca și cum ar fi fost chiar ea atinsă de glonț.

capitolul 30

Când condițiile îi permiteau, Rowan avansa în pas alergător constant. Își învinețise șoldul când evitase acea creangă ucigașă, dar abia dacă simțea durerea – o pulsație surdă, îndepărtată.

Pierdeau războiul, își spuse, începuseră să-l piardă încă din clipa în care nu se deschisese parașuta lui Yangtree.

Totul părea anapoda, părea greșit, părea dezechilibrat.

Vântul continuă să se întețească, schimbându-și direcția și agitându-se, sporind viteza și forța focului. Din loc în loc, mici vârtejuri de praf dansau în vânt. Aerul era în continuare atât de uscat încât trosnea ca o ramură.

Nu avea șanse să ajungă vreodată la echipa lui Trigger pentru a vedea cu ochii ei cât avansaseră și cât nu, să verifice acel flanc, să-și facă o idee exactă despre cum acționa focul și ce intenționa să facă. Nu, își spuse ea acum, nu când auzi panica din vocea lui Gibbons. Nu avea încotro, trebuia să se întoarcă.

Avea s-o ia spre nord, traversând de-a dreptul prin foc, pentru a mai reduce puțin din distanță, și estimă că era posibil ca drumul ei să se intersecteze cu cel al lui Matt și Cards.

Focuri secundare izbucneau atât de rapid și atât de des încât începu să simtă că juca o variantă mortală de leapșa.

În fugă, dădu pe gât niște apă, apoi își turnă puțin și pe fața asudată. Și se împotrivi dorinței presante de a contacta din nou baza pentru a afla cum se simțea Yangtree.

Era mai bine să creadă că era în viață și lupta. Să creadă în acest lucru și să-l transforme în realitate.

Dincolo de aceste gânduri rămânea teama sâcâitoare că nu fusese un accident, ci un act de sabotaj.

Câți alții nutreau aceeași teamă? se întrebă. Cum puteau lupta și să se concentreze sfâșiați de acea teamă? Cum putea ea s-o facă dacă revedea în permanență fiecare minut și fiecare mișcare din sala de îmbarcare, din timpul zborului, din secvența de evenimente a săriturilor?

Fusese ceva în neregulă încă de atunci? Ar fi trebui să observe acel ceva?

„Mai târziu", își impuse, „retrăiește toate astea mai târziu. Deocamdată concentrează-te să rămâi în viață."

Simțindu-se fără vlagă, scoase un baton energizant din rucsac și începu să rupă ambalajul.

Îl aruncă la pământ și alergă când auzi țipătul.

Fumul o orbi, o derută. Se forță să se oprească, să închidă ochii. Să gândească.

Spre nord. Da, nord, decise, și porni în goană în față.

Văzu stația radio aruncată la pământ, văzu fumul și scânteile ce ieșeau din ea, și sângele mânjit pe pământ la baza unui ciot ce ardea ca o lumânare. În apropiere, o creangă complet cuprinsă de flăcări întinsese flăcări șerpuitoare pe pământ.

Alarmată pentru prietenii ei, își duse mâinile căuș la gură și dădu să strige. Apoi le lăsă jos din nou, greața luptându-se cu teama. Văzu dâra de sânge mergând spre est, și o urmă, scoțând încet stația radio de la centură.

Fiindcă acum știa, și undeva în adâncul sufletului se întrebă dacă nu știuse dintotdeauna – sau cel puțin se întrebase. Dar loialitatea nu-i permisese acest lucru, recunosc ea. Pur și simplu nu-i permisese să treacă acea graniță – decât în vise.

Acum, cu inima grea de durere, se pregăti să treacă acea graniță, și el apăru, dintr-odată, cu o făclie aprinsă în mână și privirea plină de nefericire. O azvârli când o văzu

pe Rowan, declanșând minuscula lui bombă. Un molid negru se aprinse ca o candelă romană.

–Nu vreau să-ți fac rău. Ție nu.

–De ce-ai vrea să-mi faci rău? Îi susținu privirea întristată. Suntem prieteni.

–Nu vreau s-o fac. Matt scoase pistolul de la centură. Dar am s-o fac. Aruncă stația radio.

–Matt...

Tresări ușor când Gibbons îi rosti numele în stația radio.

–Dacă răspunzi, te împușc. O să-mi pară rău, dar voi face ceea ce trebuie făcut. Fac ceea ce trebuie făcut.

–Unde e Cards?

–Aruncă stația radio, Rowan. Arunc-o! izbucni el. Sau am să folosesc ăsta. Am să-ți trag un glonț în picior, apoi am să las focul să decidă.

–Bine. În regulă.

Deschise palma, lăsă stația să-i cadă, dar el clătină din cap.

–Împinge-l cu piciorul. Nu mă pune la încercare.

–Nu fac asta. N-o voi face. Auzi vocea lui Janis când împinse stația departe cu piciorul. Trebuie să plecăm de aici, Matt. Locul ăsta e pe cale să fie distrus. Nu suntem în siguranță.

Făcu un efort să-i susțină privirea, dar văzuse securea Pulaski prinsă la brâu și sângele ce lucea pe lamă.

Cards.

–Nu mi-am dorit niciodată să fii tu. N-a fost vina ta. Și ai venit la înmormântare. Ai stat lângă mama.

–Ceea ce i s-a întâmplat lui Jim nu a fost vina nimănui.

–Dolly l-a stârnit, i-a băgat în cap prostii. Ne-a lucrat pe amândoi, așa că ultimele lucruri pe care ni le-am spus unul celuilalt au fost lucruri urâte. Iar Cards era

observatorul lui. Ar fi trebuit să-și dea seama că Jim nu era într-o stare potrivită pentru a sări. *Știi* că așa e.

–Unde e Cards?

–A reușit să fugă. Poate l-a ajuns focul din urmă. E o problemă de soartă, oricum. Ar fi trebuit să-l împușc ca să fiu sigur, dar totul ține de soartă. Și noroc, poate. Nu eu decid. Dolly a căzut. Nu am ucis-o; a căzut.

–Te cred, Matt. Trebuie să ne îndreptăm spre nord, apoi putem discuta când...

–I-am dat bani, știi, pentru copil. Dar voia mai mult. Intenționam doar să discut cu ea, să lămuresc lucrurile cu ea, când m-am dus acasă la ea. Iar ea tocmai pleca undeva cu mașina, fără copil. Era o mamă rea.

–Știu. Calmă, agreabilă, înțelegătoare. Matt, cine ar putea înțelege mai bine decât mine în privința asta? Dar lui Shiloh îi e mai bine acum. Sunt de partea ta.

–S-a dus la motelul ăla. Era o curvă. L-am văzut pe el, pe preot, venind la ușă să îi deschidă. Fratele meu e mort, iar ea se tăvălește cu preotul ăla într-o cameră de motel. Am vrut să intru peste ei, dar mi-a fost teamă de ceea ce aș fi putut face. Am așteptat, ea a ieșit și a plecat cu mașina.

Rowan auzi un alt copac aprinzându-se ca o torță.

–A făcut pană de cauciuc. Aia a fost mâna sorții, nu? A fost surprinsă să mă vadă – era copleșită de vină – când am oprit în spatele ei. I-am spus să tragă mașina pe drumul lateral. Aveam de gând să lămuresc lucrurile cu ea. Dar lucrurile pe care le-a spus... Dacă nu s-ar fi tăvălit cu toată lumea, dacă n-ar fi fost o mincinoasă, o trădătoare, o curvă egoistă, nu aș fi împins-o astfel. Avea de gând să-și ia pur și simplu lumea în cap și să abandoneze copilul. Știai asta? Ce fel de mamă face așa ceva?

–Trebuie să ne mișcăm, îi spuse ea, păstrând un ton calm, dar ferm. Vreau să-mi spui totul, Matt. Vreau

să ascult, dar vom fi prinși în capcană de foc dacă nu ne mișcăm.

–Shiloh e... s-ar putea să fie copilul meu.

Își trecu o mână peste gură, în vreme ce Rowan rămase cu privirea țintă la el.

–S-a întâmplat o singură dată, când mă simțeam atât de singur și îmi era atât de dor de Annie și băusem puțin. S-a întâmplat o singură dată.

–Înțeleg. Gândul îi trezi o stare de greață, de părere de rău pentru toți. Și eu mă simt singură.

–Ba *nu!* Mie mi-a spus că e copilul meu, iar lui Jim că e al lui. Apoi a spus că era al meu, poate, fiindcă *știa* că Jim nu-și dorea un copil, n-o voia pe ea. *Știa* că eu aveam să fac ceea ce trebuia și că aveam să fiu nevoit să-i spun lui Annie. Și ne-am certat din cauza asta, înainte să se declanșeze sirena, eu și Jim. El era pe listă. Eu nu. El e mort. Eu nu.

–Nu e vina ta.

–Ce știi tu despre asta? I-am urat să ajungă în iad, și așa a și fost. Ăsta e iadul. Aveam de gând doar să-l aranjez pe Cards, ca să nu mai poată sări, fiindcă ăsta e lucrul pe care îl iubește cel mai mult. Așa cum l-am iubit eu pe fratele meu. Să-i pun ceva în mâncare, să-i pun o piedică. Și voiam doar să iau copilul de la Dolly, să i-l dau mamei mele. Așa ar fi fost corect. Dar ea a căzut și trebuia să fac ceva, nu?

–Da.

–Am trimis-o în iad. Atunci mi-am dat seama că eu aveam de făcut ceea ce trebuia făcut. Trebuia să obțin copilul pentru mama, așa că trebuia să-l dau pe Leo la o parte. Și să-l fac să plătească. Întotdeauna l-a criticat pe Jim, n-a avut niciodată nici un cuvânt bun de spus.

–Așa că ai scos carabina lui din seiful pentru arme și ai tras în mine. Ai tras în mine și în Gull.

–Nu în tine. Nu aveam de gând să te rănesc. Dolly i-a spus lui Jim combinația, iar el mi-a spus-o mie. Era ca și cum mi-ar fi arătat ce să fac. Leo trebuia să plătească și a plătit. Am luat copilul pentru mama. Jim și-ar fi dorit asta.

–În regulă. Crengi aprinse zburau în jurul lor ca niște proiectile. Ai făcut dreptate pentru Jim și ai făcut tot ce ți-a stat în putere pentru familia ta. Și am să te ascult, am să fac orice vrei, doar spune-mi. Dar nu aici. Vântul și-a schimbat direcția. Matt, pentru numele lui Dumnezeu, vom rămâne prinși aici dacă nu ne mișcăm.

Ochii lui triști nu se clintiră nici o clipă.

–Suntem în voia sorții, după cum spuneam. Soarta a decis cine s-a ales cu pompele și fierăstraiele stricate, cine s-a ales cu parașuta stricată.

–Ai jucat ruleta rusească, ai făcut așa ceva cu parașutele noastre? Regretă imediat izbucnirea de furie, dar aceasta țâșnise pur și simplu la suprafață. Yangtree nu ți-a greșit niciodată cu nimic. Ar putea muri.

–Aveam exact aceleași șanse ca și el să mă aleg cu parașuta defectă. Era corect. În fond, Ro, noi toți l-am ucis pe Jim. Noi toți, prin faptul că facem munca asta, l-am convins și pe el să o facă. Și toată lumea a avut aceleași șanse. Nu am vrut să fii tu, deși am văzut cum te-ai uitat la mine când am spus că o să luăm un avocat în privința copilului, că mama avea s-o crească. Am văzut cum mă privea toată lumea fiindcă eu eram în viață, iar Jim nu.

Nu putea fugi de un glonț, își spuse Rowan, în vreme ce inima îi bubuia în piept. Dacă mai aștepta mult, nu avea să mai poată fugi nici din calea focului.

Îi auzea șuieratul și vuietul pe măsură ce creștea în intensitate, se rostogolea spre ei.

–Trebuie să plecăm ca să poți fi alături de copil, Matt. Are nevoie de un tată.

–Îi are pe părinții mei. Vor fi buni cu ea. Focul îi lumina în roșu și auriu fața lucioasă de sudoare. Privirea îi devenise din tristă furioasă. M-am despărțit de Annie azi-noapte. Nu mai am nimic ce să-i ofer. Și am știut, când am ajuns în ușa avionului azi, că trebuia să fie pentru ultima dată. Într-un fel sau altul. Am crezut că voi fi eu, că voi muri așa cum a murit și Jim. Focul e tot ce mi-a mai rămas.

–Ai copilul.

–Jim e mort. Îl văd mort când mă uit la ea. Îl văd arzând. Nu mai am decât focul acum. Mi-a plăcut. Nu uciderea, ci focul, să-l fac, să-l privesc, să văd ce a produs. Mi-a plăcut să-l fac mult mai mult decât mi-a plăcut vreodată să-l sting. Poate o să-mi placă în iad.

–Eu nu sunt pregătită să ajung acolo.

Se aplecă pe vârfuri.

Un copac căzu cu un tunet bubuitor, făcând să se cutremure pământul când aterizâ la mai puțin de un metru distanță. Rowan sări în dreapta ei, își strânse toate forțele și porni într-o goană oarbă. Auzi trosnetul focului de armă, și mușchii i se contractară, pregătindu-se să încaseze un glonț în spate.

Auzi un șuier, ca o viespe furioasă trecându-i pe lângă ureche, apoi coti brusc spre stânga din nou când o creangă aprinsă explodă la picioarele ei.

Dacă nu o ucidea Matt, focul avea s-o facă.

Preferă focul și, ca un fluture de noapte, se aruncă spre flăcări.

Timp de o clipă, acestea se strânseră în jurul ei într-o îmbrățișare încinsă ce-i tăie respirația. Țipătul răsună în mintea ei, ieșind ca strigăt sălbatic de teamă și triumf când se eliberă din strânsoare. Avântul o făcu să cadă în față, alunecând pe palme și pe genunchi. Rucsacul ei păru ca de plumb când se chinui să se ridice, croindu-și drum prin fum. În jurul ei pădurea ardea într-o cavalcadă veselă

cu un vuiet profund, gutural, la fel de nebun ca bărbatul care o urmărea.

Când auzi pocnetul unui nou foc de armă se refugie mai adânc în pântecul bestiei.

Îl auzi venind, chiar și peste mugetul focului. Tropăitul pașilor lui părea mai aproape decât voia să creadă. Scană focul și flăcările.

Luptă sau fugi.

Se săturase să fugă, se săturase s-o lase s-o mâne ca pe o vită la abator. Cu focul înălțându-se în jurul ei, își înfipse picioarele în pământ și își scoase securea Pulaski. Ținând-o cu ambele mâini, se pregăti de luptă.

Era posibil ca Matt s-o ucidă. La naiba, probabil chiar avea s-o facă. Dar a naibii să fie dacă nu avea să-i provoace și ea câteva răni mai întâi.

Pentru ea însăși, pentru Yangtree. Chiar și pentru biata, jalnica Dolly, își spuse.

–Ai să sângerezi, își spuse. Ai să sângerezi înainte să termin.

Văzu bluza galbenă prin ceața de fum, apoi silueta apropiindu-se rapid.

Cu gesturi deliberate, inspiră și expiră gâfâit, pompând adrenalină. Avu la dispoziție o clipă, poate două, pentru a decide dacă să arunce cu unealta, sperând să nimerească o lovitură zdravănă sau să atace cu securea.

Să atace. Era mai bine să păstreze securea în mâinile ei decât să riște să rateze.

Trase în piept o nouă doză de aer murdar, își sprijini securea Pulaski pe umăr, scrâșnind din dinți în vreme ce își calculă momentul atacului.

Se apropia rapid, își spuse din nou – apoi brațele îi tremurară.

Se apropia foarte rapid. O, Doamne.

–Gull.

Îi scânci înecându-se numele când sfâșie perdeaua de fum.

Alergă spre el și îi simți mâinile strângându-se pe umerii ei. Nimic, își dădu seama, nici o mângâiere, nici o îmbrățișare nu fusese vreodată atât de minunată.

– Matt.

– M-am prins.

– Are un pistol.

– Da, m-am prins și de asta. Ești rănită? Când ea clătină din cap, Gull îi cercetă chipul, ca să se convingă. Poți fugi?

– Drept cine mă iei?

– Atunci fugim, fiindcă Matt nu e singura noastră problemă.

Dădu să-și exprime aprobarea, apoi se crispă.

– Stai. Auzi asta?

– Tu ești cea cu urechi ca de... Da. Acum aud.

– Vine. De acolo, adăugă, arătând cu degetul. Se aude ca și cum ar plânge.

– Îmi pare foarte rău pentru el. Cea mai bună șansă e spre sud, cred.

– Dacă putem ajunge la zona arsă. Dar dacă putem noi, poate și el.

– Pe toți dracii, sper să fie așa. Acolo îl vom doborî. Fugim acum; vorbim mai târziu.

– Nu rămâne în urmă pentru mine, dădu ea să spună.

– Oh, rahat!

O prinse de mână și, cu o smucitură, o făcu să alerge.

Rowan făcu un efort. A naibii să fie dacă avea să-l rețină pe Gull în spate fiindcă ea nu putea ține pasul. Nu conta dacă o ardeau plămânii, dacă o dureau picioarele, dacă sudoarea i se scurgea în ochi ca un acid.

Alergă printr-o lume înnebunită de violență, uluitoare prin caleidoscopul de roșu și portocaliu, și albastru încins. Se aruncă prin fumul urât mirositor, sărind peste sau

ferindu-se de crengile în flăcări, trecând cu pași mari peste focurile secundare ce trosneau pe pământ ca niște capcane pentru urși.

Dacă reușeau să ajungă în zona arsă, aveau să lupte. Aveau să găsească o cale.

Îndrăzni să-i arunce o privire lui Gull. Sudoarea curgea pe fața lui mânjită cu funingine. Undeva pe drum își pierduse casca, iar părul îi era gri de la cenușă.

Dar ochii lui, își spuse ea forțându-se tot mai mult. Limpezi, concentrați, hotărâți. Ochi care nu mințeau, își spuse. Ochi în care putea avea încredere.

În care chiar avea încredere.

Aveau să reușească.

Ceva explodă în spatele lor.

Respirând greu, Rowan aruncă o privire în spate și văzu o coloană portocalie de fum ridicându-se spre cer. Chiar sub ochii ei, coloana se lumină.

–Gull.

Acesta se mulțumi să dea din cap. O văzuse și el.

Nu aveau timp să vorbească, să plănuiască, nici măcar să gândească. Pământul se cutremură; vântul lovea biciuitor. Cu suflarea sa furtunoasă, focul scuipă crenguțe în flăcări, cărbuni, conuri de brad aprinse, ce explodară ca niște grenade.

Flăcări albastre-portocalii se cățărară pe copaci în stânga lor, șuierând ca niște șerpi. Un ciot explodă în cercuri, potopindu-i cu o ploaie de tăciuni. Fumul deveni gros ca o vată, străbătut de vârtejul luminos de scântei.

O fântână de flăcări galbene se revărsă în fața lor, forțându-i să se abată din calea căldurii aprige. Gull mormăi când o creangă în flăcări îl lovi în spate, dar nu încetini și se aruncară amândoi în urcușul unei pante.

Pietrele le alunecară ca într-o avalanșă de sub picioare, dar focul diabolic continuă să gonească în spatele lor.

Fu urmat de vuiet, acel lung strigăt gutural de război, în vreme ce explozia se apropie tunătoare de ei.

O tornadă de foc ieși învârtindu-se din fum și începu să danseze.

Nu aveau unde să fugă.

–Atac aerian. Gull smuci bandana din jurul gâtului lui Rowan și i-o trase peste gură, apoi făcu același lucru și cu a lui.

Focul urla, își spuse Rowan, în timp ce smulse carcasa de protecție a prelatei ei ignifuge și o scoase scuturând-o. Sau poate Matt țipa, dar un nebun cu pistol devenise cea mai mică dintre problemele lor.

Păși pe colțurile de jos ale prelatei și le prinse cele de sus pentru a și-o întinde peste cap. Imitându-i mișcările, Gull îi aruncă o ultimă privire și un rânjet ce i se întipări arzător direct în inimă.

–Ne vedem mai târziu, spuse el.

–Ne vedem mai târziu.

Se aruncară la pământ, înfofoliți.

Lucrând rapid, Rowan săpă o gaură pentru față, pentru a ajunge la aerul mai rece. Cu ochii închiși, inspiră sacadat, superficial, prin bandană. Chiar și o singură gură din gazele superîncinse ce băteau în jurul prelatei ei i-ar fi carbonizat plămânii, otrăvind-o.

Focul se năpusti peste ea ca un tren de marfă asurzitor, un val mareic de fierbințeală. Vântul îi trase de prelată, încercând s-o ridice și s-o arunce în aer ca pe-o velă. Scânteile luceau peste tot în jurul ei, dar Rowan își ținu ochii închiși.

Și îl văzu pe tatăl ei, prăjind pește la un foc de tabără, cu flăcările dansând în ochii lui în vreme ce râdea alături de ea. Se văzu întinzându-și brațele sub ale lui la prima ei săritură în tandem. Îl văzu pe el deschizându-și brațele când ea alergă spre el după ce se întorsese de la un incendiu.

Îl văzu, cu fața luminată acum de un foc interior, când îi spusese despre Ella.

„Ne vedem mai târziu", își spuse, în vreme ce fierbințeala imposibilă continuă să crească în intensitate.

Îl văzu pe Gull, cu rânjetul lui încrezător și atitudinea mândră, turnându-i pe cap apă din cască. Îl văzu dând pe gât o bere, minunat de rece, apoi gonind un grup de bătăuși la fel de feroce ca o tornadă de foc.

Îl simți trăgând-o în brațele lui. Întorcându-se spre ea în întuneric. Luptând alături de ea în lumină. Alergând cu ea. Alergând spre ea.

Venise prin foc după ea.

Teama o împunse în stomac. Mai experimentase senzația de teamă și înainte, dar își dădu seama că fusese provocată în cea mai mare parte de faptul că nu era câtuși de puțin pregătită să moară. Acum îi era teamă pentru el.

Atât de aproape, își spuse, în vreme ce focul țipă, bubui, explodă. Și totuși complet separați. Nu mai puteau face nimic unul pentru celălalt acum, doar să aștepte. Aștepta.

„Ne vedem mai târziu."

Se încăpățână să reziste. Se gândi la Yangtree, la Jim. La Matt.

Cards – Doamne, Cards. Oare Matt îl omorâse și pe el?

Voia să-l vadă din nou, voia să-i vadă pe toți din nou. Voia să-i spună tatălui ei că îl iubea, încă o singură dată. Să-i spună Ellei că se bucura că tatăl ei găsise pe cineva care să-l facă fericit.

Voia să glumească din nou cu Trigger, să-l tachineze pe Cards, să stea în bucătărie cu Marg. Să fie cu ei toți, familia ei.

Dar mai mult, își dădu seama, și mai mult, voia să-l poată privi din nou pe Gull în ochi și să-i vadă rânjetul întipărindu-i-se rapid pe chip.

Voia să-i spună... totul.

De ce naiba n-o făcuse? De ce fusese atât de încăpățânată sau stupidă sau – trebuia s-o recunoască – înspăimântată?

Dacă Gull nu scăpa cu bine din toate astea ca să aibă ocazia să-i spună, avea să-l snopească în bătaie.

Era amețită, își dădu seama, îi era greață. Prea multă căldură. Nu putea să leșine. Nu avea să leșine. Reglându-și din nou respirația, își dădu seama și de altceva.

Era liniște.

Auzea focul, dar mârâitul și cântecul lui era îndepărtat. Pământul stătea ferm sub corpul ei, iar tunetul ca de avion cu reacție trecuse.

Era în viață. Încă în viață.

Scoase o mână de sub prelată și o atinse. Încă era fierbinte, își spuse. Dar putea să aștepte. Putea să aibă răbdare.

Iar dacă ea rămăsese în viață, Gull avea să facă bine și să rămână și el în viață.

–Rowan.

Lacrimile îi înțepară ochii ce o usturau deja când îi auzi vocea, aspră și răgușită.

–Sunt încă aici.

–Cum îți merge acolo?

–E totul în regulă. Tu?

–La fel. Se răcorește puțin.

–Nu ieși încă, bobocule.

–Știu cum se face. Contactez baza. E ceva ce vrei să le transmit?

–Spune-i lui L.B. să-l anunțe pe tata că sunt bine. Nu știu cum e Cards. Am văzut sânge. Trebuie să-l caute. Și pe Matt.

Închise ochii din nou, se lăsă să plutească, și își petrecu următoarea oră gândindu-se că înoată într-o lagună luminată de lună, că bea apă direct dintr-un furtun de grădină, că se tăvălește în zăpadă – goală – cu Gull.

–Cards a ajuns înapoi, îi strigă Gull. Au fost nevoiți să-l evacueze cu elicopterul medical. A pierdut mult sânge.

–E în viață.

Singură sub prelată, își dădu frâu liber lacrimilor.

Când prelata se răci suficient cât să poată fi atinsă, îi strigă lui Gull:

–Ies.

Își strecură încet capul afară, în aerul plin de fum, și îl privi pe Gull. Îșî spuse că arătau amândoi ca două țestoase asudate și opărite ieșind din carapace.

–Bună, frumoaso.

Ea râse. Hohotul îi răni gâtul, dar ea râse.

–Bună, frumosule.

Se târâră unul spre celălalt peste pământul înnegrit, acoperit de cenușă. Rowan îi găsi buzele, tremurând într-un amestec de râs și lacrimi.

–M-aș fi enervat atât de tare pe tine dacă ai fi murit.

–Mă bucur că am evitat asta. Îi atinse fața. O aventură dată dracului.

–O, da. Își aplecă fruntea peste a lui. S-ar putea să mai fie în viață.

–Știu. Ar fi bine să încercăm să ne dăm seama unde suntem noi, apoi ne vom face griji pentru el.

Rowan scoase busola, verificând poziția lor, în vreme ce bău restul de apă din sticlă.

–Dacă o luăm spre est, ne vom întoarce o bucată de drum, plus că e cel mai bun curs pentru a ajunge la tabără. Avem nevoie de apă.

–Am să contactez baza să le cer.

Deși picioarele încă nu-i erau sigure, Rowan se ridică pentru a examina prelatele.

–Căptușeala interioară e topită, îi spuse lui Gull. Au fost peste opt sute de grade. Aș zice că am ajuns lejer la optzeci de grade înăuntru.

–Batonul meu de ciocolată e topit, iar asta e mare păcat. Se întinse după mâna ei. Vrei să facem o plimbare prin pădure?

–Mi-ar plăcea.

Străbătură zona arsă în care cenușa încă se mai învârtea în aer. Conștiința era mai puternică decât extenuarea și îi determină să înăbușe micile focuri ce încă mai fumegau.

–Ai venit după mine.

Gull ridică privirea.

–Bineînțeles. Și tu ai fi făcut la fel.

–Așa aș fi făcut. Dar am crezut că se terminase cu mine – nu aveam de gând să mă dau bătută fără luptă, dar credeam, oricum, că se terminase cu mine. Iar tu ai venit după mine. Asta contează. Mult.

–Se ține scorul? Sunt în frunte?

–Gull. Nu mai râse de data aceasta, nu acum când tot ceea ce simțea se ridică în gâtul ei uscat. Trebuie să-ți spun… Se întrerupse, îl prinse de braț. Am auzit ceva.

Închise ochii, se concentră. Îi arătă direcția.

Îl privi din nou în ochi. Să ne apropiem sau să plecăm? Gull aprobă din cap și se îndreptară spre locul de unde se auzise sunetul.

Îl găsiră ghemuit în spatele unei grămezi de pietre. Acestea îl protejaseră puțin. Dar nici pe departe îndeajuns.

Ochii lui, injectați cu sânge, priveau fix în sus de pe fața distrusă. Rowan se gândi la visul ei cu Jim, la fratele lui. Focul îi transformase în imagini gemene.

Matt gemu din nou, încercă să vorbească. Corpul îi fu cuprins de spasme violente, respirația îi scăpa în gâfâieli rapide. Răni deschise provocate de arsuri, pline de bășici, îi acopereau partea stângă a corpului, cea care fusese cel mai tare expusă, acolo unde focul carbonizase hainele de protecție.

Aproape reușise să scape, remarcă Rowan. După încă vreo cincizeci de metri ar fi fost, poate, în siguranță.

Crezuse poate să o se salveze, își lăsase viața în voia sorții în loc să-și folosească prelata protectoare?

Gull îi întinse stația radio.

–Anunță baza, îi spuse, apoi se lăsă pe vine.

Luă atent una dintre mâinile distruse ale lui Matt într-ale lui.

Era atât de tipic pentru el, își spuse Rowan. Avea acea compasiune pentru un om suferind, ajuns în ceasul morții, chiar dacă omul acela era un ucigaș.

–Baza, aici Suedeza. L-am găsit pe Matt.

Privirea lui Matt alunecă spre a ei când îi spuse numele. Încă mai putea gândi? se întrebă ea. Încă mai putea raționa?

Timp de o clipă văzu durere în ochii lui. Apoi aceștia rămaseră ficși când răsuflarea gâfâită încetă complet.

–Nu a supraviețuit, spuse ea, calmă, apoi îi dădu stația radio înapoi lui Gull.

Calmă, până se așeză pe pământ lângă omul care-i fusese prieten, și plânse pentru el.

Rowan ar fi vrut să rămână și să lupte cu flăcările, considerând o problemă de mândrie și de onoare să participe la uciderea dragonului. Bău, mâncă și înlocui echipamentele pierdute și distruse. Apoi se plânse întruna pe drum când i se impuse să fie evacuată cu elicopterul.

–Nu suntem răniți, remarcă ea.

–Ai o voce ca de broască, observă Gull, ocupându-și locul în elicopter. Una sexy, dar oricum o broască.

–Deci am înghițit niște fum. Și ce dacă?

–Ți-ai pierdut cea mai mare parte din sprâncene.

Uluită, Rowan își apăsă degetele deasupra ochilor.

–Rahat! De ce nu mi-ai spus?

–Arată interesant. Au reușit să-l pună pe fugă, adăugă, cercetând pământul în vreme ce elicopterul se ridică în aer.

–Ăsta e și *scopul*. Nenorocitul a încercat să ne ucidă. Ar trebui să participăm și noi la lupta finală.

–Nu-ți face griji, iubito. Se întinse s-o bată pe genunchi. Vor mai fi și alte focuri care vor încerca să ne ucidă.

–Nu încerca să mă îmbunezi. L.B. le dă voie polițiștilor să ne învârtă pe degete. De ce naiba mai contează când le dăm declarațiile noastre? Matt e mort. Își întoarse fața, privi afară cerul. Cred că cea mai mare parte din el, cea mai bună parte din el, a murit anul trecut odată cu Jim. L-ai ținut de mână ca să nu moară singur.

Deși Gull nu spuse nimic, Rowan îi simți clar stânjeneala și se întoarse din nou spre el.

–Și asta contează mult. Chiar strângi trofee azi.

–Oamenii au de ales atunci când viața le răpește ceva. El a ales greșit. A făcut o grămadă de alegeri greșite.

–Tu nu. Noi nu, se corectă Rowan. Bravo nouă.

–Nu mai plânge. Mă termină.

–Am ochii înlăcrimați, atâta tot. De la prea mult fum.

Gull își spuse că nu avea cum să le prindă rău nici unuia din ei să pretindă că ăsta era adevărul. Dar o prinse de mână.

–Vreau o bere. Vreau o sticlă uriașă de bere rece ca gheața. Și sex la duș.

Ideea o făcu să zâmbească.

–Eu vreau sprâncene.

–Ei bine, nu ți le dau pe ale mele.

Gull își lăsă capul pe spate și închise ochii.

Rowan privi pe fereastră întinderea de pământ, înălțimile muntoase. Acasă – se întorcea acasă. Dar sensul acelui cuvânt se schimbase, devenise mai profund. Era timpul să-și ia inima în dinți și să-i spună.

–Trebuie să-ți spun câteva lucruri, începu ea. Nu știu ce părere vei avea despre ele, dar așa stau lucrurile. Deci…

Se întoarse și mijii ochii.

Nu avea nici un rost să-și pună sufletul pe tavă în fața unui bărbat care dormea adânc.

Putea să mai aștepte, decise, și privi soarele coborând spre culmile din vest.

Își văzu tatăl alergând spre platforma de aterizare a elicopterului și pe L.B., și părul ciufulit al Ellei zburând în vânt când porni în grabă în urma lor.

Pe Marg ieșind în fugă din popotă. Pe Lynn oprindu-se să-și îngroape fața în șorț. Mecanici și parașutiști încă netrecuți pe lista de sărituri revărsându-se din hangare, din turn, din clădirea de locuințe.

Polițistul și agentul federal stând alături în costumele lor elegante chiar în fața biroului de Operațiuni.

Îi dădu un cot lui Gull.

–Avem un comitet de întâmpinare.

Coborî în clipa în care elicopterul atinse pământul, apoi alergă aplecată pe sub elice pentru a sări în brațele tatălui ei.

–Uite-o pe scumpa mea. Uite-o pe fata mea.

–Sunt bine. Îi inspiră prezența, îl strânse puternic. Și, văzând-o pe Ella peste umărul ei, văzând lacrimile ce se rostogoleau, întinse o mână. Mă bucur să te văd.

Ella o prinse de mână, o apăsă pe obrazul ei, apoi își încolăci brațele astfel încât să-i cuprindă, pe cât posibil, pe amândoi.

–Să nu pleci nicăieri, murmură Lucas, apoi, punând-o jos pe Rowan, se îndreptă spre Gull. Ai avut grijă de fata noastră.

–Asta-i treaba mea. Dar în cea mai mare parte a avut singură grijă de ea.

Lucas îl trase într-o îmbrățișare sufocantă.

–Ține-o tot așa.

Ridicară amândoi privirea când Rowan strigă și, desprinzându-se de Marg, alergă spre bărbatul care se apropia încet de platforma elicopterului.

– I-am spus ticălosului că nu se poate externa din spital decât dacă rămâne în pat.

L.B. clătină din cap spre Cards.

– Yangtree? întrebă Gull.

– Șansele sunt de cincizeci la sută. Medicii nu se așteptau să supraviețuiască atât de mult, deci eu aș paria pe el. Ți-am pregătit una rece.

– Să n-o lăsăm să aștepte.

– Vrei să le spun polițiștilor să vă lase în pace până vă schimbați tu și Rowan?

– Mai bine să o facem o dată. Ea are nevoie să știe că s-a terminat. Cred că și eu.

– A început să vorbească, dintr-odată, ca un nebun, îi spuse Cards lui Rowan. Spunându-mi că l-am lăsat pe Jim să moară, spunându-mi despre Dolly. Și mi-a zis... mi-a zis că Dolly a sunat-o pe Vicki și i-a spus că ne-am tăvălit împreună. I-a sugerat că fetița ar fi copilul meu, pentru numele lui Dumnezeu. Că fusese ideea lui.

– Poți repara lucrurile cu ea.

– Am să încerc. Dar... Ro, m-a atacat. Iisuse. Își atinse umărul în locul unde se înfipsese securea. Matt m-a atacat. L-am împins în spate, l-am doborât la pământ. Le-am spus polițiștilor că m-a cuprins un fel de amețeală nebună. Am fugit. El a încercat să mă urmărească. Cred că la un moment dat m-a urmărit, apoi a renunțat. Eu am continuat să alerg. M-am tot rătăcit până am găsit frontul de copaci tăiați. L-am urmat.

– Bine gândit.

– Nu știu cum a fost în stare să facă ceea ce a făcut, Ro. Am lucrat cot la cot cu el. Noi toți. Yangtree. Ochii i se umplură de lacrimi. Apoi să te atace pe tine,

să moară așa cum a murit. Nu reușesc să cuprind cu mintea toate astea.

– Ești epuizat. Du-te și întinde-te. Am să vin să te văd mai târziu.

– L-am iubit pe nenorocitul ăla.

– Toți l-am iubit, spuse Rowan, în vreme ce Cards se întoarse spre clădirea de locuințe.

Gull se apropie de ea.

– Dacă nu ai alte preferințe, putem discuta cu polițiștii acum. Marg ne pregătește câteva fripturi suculente.

– Există un Dumnezeu.

– Putem termina cu asta cât mâncăm.

Se așezară la una dintre mesele de picnic.

– Mai întâi vreau să spun că mă bucur să vă văd pe amândoi întorși teferi. Quinniock își împreună mâinile pe masă. Nu prea ajută, dar ar trebui să știți că, după câteva cercetări și puțină presiune, agentul DiCicco a aflat azi, mai devreme, că Matthew Brayner rupsese logodna cu puțin timp în urmă și încetase orice comunicare cu logodnica lui. Totodată, își dăduse demisa de la locul de muncă.

– Am aflat și eu acum câteva zile că deține mai multe trofee și premii. La tir. Există mai mulți oameni în unitatea voastră care au experiență de buni trăgători.

Rowan dădu din cap spre DiCicco.

– Ne-ați verificat pe toți.

– Asta mi-e meseria. Am sosit aici să-l interogăm aproximativ la aceeași oră la care el l-a agresat pe partenerul vostru, continuă DiCicco. Am reușit să-l convingem pe domnul Little Bear să ne dea voie să percheziționăm apartamentul lui Brayner. Ținea un jurnal. Se găsește totul acolo. Ce a făcut, cum, de ce.

– Suferea, spuse Rowan.

– Da.

Îl privi pe Quinniock.

–Se simțea vinovat, în adâncul inimii, pentru ceea ce i se întâmplase lui Jim. Pentru că fusese slab, se culcase cu Dolly, pentru că se certase cu fratele lui înainte de acea săritură. Nu putea suporta asemenea gânduri, așa că a fost nevoit să dea vina pe Cards, Dolly, pe noi toți.

–Foarte probabil.

–Dar mai era ceva. Îl privi pe Gull acum. Era îndrăgostit de foc. Găsise un fel de scop în el, iar asta justifica restul. Spune că lăsa totul în mâinile sorții, dar se mințea singur. Dedica totul focului, transformând munca pe care o iubea și pentru care se antrenase într-o pedeapsă. Credea că poate mistui în foc vina și suferința, dar nu a reușit niciodată. A murit suferind după tot ceea ce pierduse.

–Ne-ar ajuta, spuse DiCicco, dacă ne-ați putea spune exact ce s-a întâmplat, ce s-a spus și ce s-a petrecut.

–Da, pot face asta. Apoi voi refuza să mai vorbesc vreodată despre asta, fiindcă a plătit pentru tot. Nu se mai poate obține nimic de la el și nu se mai poate schimba ceea ce s-a întâmplat.

Relată totul așa cum ar fi făcut-o într-un raport de incendiu. Precis, concis, întrerupându-se doar pentru a o îmbrățișa scurt pe Marg când bucătăreasa așeză pe masă fripturile aburinde.

Mâncă în vreme ce Gull povesti experiența din perspectiva lui.

–Știai deja că era vorba de Matt când m-ai ajuns din urmă, îl întrerupse Rowan.

–Cards a avut parte doar de ghinioane tot sezonul. Cards a fost observator la săritura lui Jim. Trebuie să respecți norocul așa cum ți se arată, bun sau rău, dar când te gândești mai bine se pare că nu a fost o problemă de ghinion. Apoi Matt nu reușea să-l privească pe Yangtree după ce l-am coborât. Tu erai prea ocupată ca să observi asta, adăugă el, dar Matt era singurul care nu-l putea privi. Când Janis mi-a spus că nici unul dintre voi trei

nu răspundea prin stația radio, n-am făcut decât să trag concluziile logice.

Își îndreptă din nou privirea spre DiCicco.

– Asta e tot. Nu mai am ce să vă spun.

– Voi face tot ce-mi stă în putință ca să închid cazul fără să vă mai deranjez, îi spuse DiCicco lui Rowan. Și am să-i țin pumnii prietenului vostru, Yangtree.

– Mulțumim. Ce se va întâmpla cu Leo Brakeman?

– A fost scos de sub acuzare pentru crime, și cum Brayner a povestit în detaliu, în jurnalul lui, episodul focurilor de armă de la bază, cum obținuse combinația de la seif – de la Jim prin intermediul lui Dolly – a scăpat și de aceste capete de acuzare. Cu toate astea, a încălcat condițiile de eliberare pe cauțiune, dar date fiind circumstanțele vom recomanda o atitudine mai indulgentă în această privință.

– Matt nu l-a ucis, murmură Rowan, dar i-a distrus viața. A făcut asta ca să poată lua copilul pentru mama lui.

Quinniock se ridică în picioare.

– Dacă ar fi deștept, s-ar duce în Nebraska să facă eforturi să-și reconstruiască viața. Va fi treaba lui Brakeman să decidă asta. În pofida circumstanțelor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi. Mulțumesc pentru serviciile voastre.

– Valabil și din partea mea.

Rowan mestecă o bucată de friptură în vreme ce polițiștii se îndepărtară.

– A fost cam ciudat la sfârșit.

– Doar la sfârșit?

Ea râse.

– Știi la ce mă refer. Trebuie să petrec ceva timp cu tatăl meu. Ai putea să încapi și tu acolo.

– Sigur. Asta va fi înainte sau după sexul la duș?

– După, din mai multe motive. În momentul de față, am nevoie de o plimbare. Răsare luna.

–Așa e.

Se ridică și se întinse s-o prindă de mână.

Probabil ar fi fost mai bine, își spuse Rowan, dacă se spălau mai întâi, dacă așteptau până adormea toată baza și rămâneau singuri.

Pe de altă parte, așa cum erau acum, acoperiți de funingine, mirosind a fum și sudoare, oare nu așa erau ei cu adevărat?

–M-am gândit mult în timpul atacului aerian, începu ea, pe când se îndreptau spre terenul de antrenament.

–Nu prea ai ce altceva să faci sub prelată.

–M-am gândit la tata. La noi doi și la câteva momente mărunte dintre noi. La el și Ella. Nu am să recunosc asta decât o dată, dar ai avut dreptate în privința reacției mele inițiale față de ei și a motivelor din spatele acelei reacții. Am terminat cu asta.

–Nu trebuie s-o spui din nou, dar poate ai vrea să-mi dai în scris, s-o am la dosar.

–Taci. Îl înghionti cu cotul. M-am gândit la Jim și la Matt, la toți. Yangtree.

–Va supraviețui. Aș putea pune pariu pe asta.

–Așa cred și eu fiindcă e un ticălos rezistent și fiindcă am avut destule pierderi sezonul ăsta. M-am gândit la tine.

–Speram că m-am aflat și eu undeva printre gândurile tale.

–Mici momente dintre noi. Și când te concentrezi, când le privești foarte de aproape, se pot dovedi esențiale. Se opri, se întoarse cu fața spre el. Deci. Vreau să mă căsătoresc.

–Cu mine?

–Nu, cu Brad Pitt, dar am să mă mulțumesc cu tine.

–Bine.

–Atâta tot?

–Încă procesez partea cu Brad Pitt, așa că lasă-mă o clipă. Cred că eu arăt mai bine.

–Ai vrea tu.

–Nu, serios. Am păr mai frumos. Dar, în fine. O luă în brațe, ridicând-o pe vârfuri. Sărutul nu fu unul relaxat sau lejer, ci aspru și profund, și real. Aveam de gând să te duc din nou la picnic și să te cer de nevastă. Așa e mai bine.

–Îmi plac picnicurile. Am putea…

Gull îi prinse fața în palme.

–Te iubesc. Iubesc totul la tine. Vocea ta, râsul tău. Sprâncenele tale după ce vor crește la loc. Chipul tău, trupul tău, capul tău tare și inima ta prudentă. Vreau să-mi petrec tot restul vieții privindu-te, ascultându-te, muncind alături de tine, fiind doar cu tine. Rowan, zeița florilor violete de lupin.

–Uau. O făcuse să i se taie respirația la propriu. Chiar te pricepi la asta.

–Mi-am păstrat cele mai bune replici.

–N-am vrut să mă îndrăgostesc de nimeni. E atât de complicat. Sunt atât de fericită că s-a întâmplat cu tine. Sunt atât de fericită că te iubesc, Gulliver. Atât de fericită să știu că voi avea o viață cu tine, o casă, o familie cu tine. Își apăsă buzele de ale lui. Dar vreau un pat mai mare.

–Cât de mare vrei.

–Unde o să-l punem? După încheierea sezonului, adică.

–M-am tot gândit la asta.

„Firește", își spuse ea.

–Chiar așa?

–Mai întâi cred că ar trebui să-mi iau licența de pilot. Vom avea de zburat des între Montana și California.

O luă de mână și, așa cum îl văzuse cândva și pe tatăl ei cu Ella, legănă jucăuș brațele lor înlănțuite.

–Poate vom găsi un loc undeva la mijloc, dar nu mă deranjează să mă stabilesc aici pentru cea mai mare parte a anului.

Rowan își plecă într-o parte capul.

–Fiindcă Missoula are nevoie de un centru de distracții pentru familii?

El rânji, sărutându-i încheieturile degetelor, și își reluară plimbarea.

–M-am interesat puțin în privința asta.

–Chiar te iubesc, îi spuse ea. E oarecum uimitor.

–Sunt o partidă al naibii de bună. Cu mult mai bună decât Brad Pitt. De unde începem e doar o problemă de detaliu. Detalii pe care le vom rezolva.

Rowan se opri și, punându-și încrederea în amândoi, își încolăci brațele în jurul gâtului lui.

–Detalii pe care le vom rezolva, repetă ea.

–Hei! L.B. le strigă din celălalt capăt al terenului. M-am gândit că poate vreți să știți, au reușit să oprească extinderea focului. Au prins dragonul și îl ucid.

–Bravo pentru Zulie, strigă Gull în replică.

Rowan îi rânji. Alte vești bune, își spuse. Aveau să se retragă în curând, să își împărtășească propriile vești bune cu tatăl ei, cu familia lor.

Dar deocamdată era cuprinsă de propriul ei foc și voia să se mai plimbe puțin, împărțind doar cu el căldura acelei vâlvătăi, sub clarul de lună.